

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย)

ปริญญา

ภาษาไทย

ภาษาไทย

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีน
และฉบับแปลเป็นภาษาไทย

The Comparative Study of the Addressed Terms in the Original Chinese Edition
and the Thai Translated one of Samkok Literature

นางผู้วิจัย นางสาวหมิ่นหลิง หม้อ

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(อาจารย์สุรสิทธิ์ ไทยรัตน์, Ph.D.)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

(อาจารย์โกวิท พิมพวง, Ph.D.)

หัวหน้าภาควิชา

(อาจารย์โกวิท พิมพวง, Ph.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กาญจนา ชีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊ก
ในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

The Comparative Study of the Addressed Terms in the Original Chinese
Edition and the Thai Translated one of Samkok Literature

โดย

นางสาวหมินหลิง หม้อ

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย)
พ.ศ. 2553

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

หมื่นหลัง หน่อ 2553: การศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊ก
ในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ปรินญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย)
สาขาวิชาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก:
อาจารย์สุรสิทธิ์ ไทยรัตน์, Ph.D. 499 หน้า

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นการศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับ
ภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาส่วนประกอบ โครงสร้าง
และรูปแบบคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย เพื่อศึกษากลวิธีการแปล
คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย และเพื่อศึกษาปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้คำเรียกขาน
ในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ผลการศึกษาพบว่า ด้านส่วนประกอบของคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน มี 15 ส่วนประกอบ
ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 16 ส่วนประกอบ ในทั้งสองฉบับนี้มี 14 ส่วนประกอบ ด้านโครงสร้างของ
คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนมี 6 ประเภท ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 5 ประเภท และด้านรูปแบบ
ของคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนมี 74 รูปแบบ ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 85 รูปแบบ ในทั้งสองฉบับ
มี 10 รูปแบบ

กลวิธีการแปลคำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย จากการศึกษาพบว่า ผู้แปลได้ใช้ 5 กลวิธี
ในการแปล ได้แก่ กลวิธีการแปลตรง กลวิธีการปรับคำแปล กลวิธีรวมคำแปล กลวิธีการละไม่แปล และ
กลวิธีการเพิ่มคำแปล กลวิธีที่ใช้มากที่สุดคือ กลวิธีการปรับคำแปล (89.61%) ลำดับที่สองคือกลวิธีการ
ละไม่แปล (5.34%) ลำดับที่สามคือกลวิธีการแปลตรง (3.93%) ส่วนกลวิธีการเพิ่มคำแปลและกลวิธีการ
รวมคำแปลมีการใช้คำเรียกขานเท่ากัน (0.56%)

ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย
มี 3 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยประจำตัวบุคคล ปัจจัยระดับสัมพันธภาพ และปัจจัยสถานการณ์ พบปัจจัย
ระดับสัมพันธภาพในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 410 คำ ฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 289 คำ
พบปัจจัยประจำตัวบุคคลในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 355 คำ ฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 273
คำ และพบปัจจัยสถานการณ์ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 333 คำ ฉบับแปลเป็นภาษาไทย
234 คำ

Min Ling Mo 2010: The Comparative Study of the Addressed Terms in the Original Chinese Edition and the Thai Translated one of Samkok Literature. Master of Arts (Thai Language), Major Field: Thai Language, Department of Thai Language. Thesis Advisor: Mr. Surasith Thairatana, Ph.D. 499 pages.

The present work aimed at studying parts, structures and forms of the addressed terms in the original Chinese edition and the Thai translated one of Samkok literature, studying translation techniques in Thai, and studying factors influencing the use of addressed terms in the original Chinese edition and the Thai translated one of Samkok literature.

Results obtained in the present study regarding parts of addressed terms showed that there were 15 parts in the original Chinese and 16 parts in Thai translated editions. Both the original Chinese and Thai translated editions had the same 14 parts. Results regarding structures of addressed terms found 6 main structures in the original Chinese and 5 main structures in Thai translated editions. Results regarding forms of addressed terms found 74 forms in the original Chinese, 85 forms in Thai translated, and 10 forms in both editions.

Further, studied on translation techniques in the Thai translated edition, it was found 5 techniques, namely: - interpretative translation was used the most of 89.61%, secondly 5.34% was the intentional deletion of translation, thirdly was 3.93% of direct translation, however the combining translation and the additional translation were used the same of 0.56%.

Similarly, studied on factors influencing the used of addressed terms showed that there were 3 factors viz., firstly found 410 words of level of relationship in the original Chinese and 289 words in Thai translated editions, secondly found 355 words of personal identification in the original Chinese and 273 words in Thai translated editions, and lastly found 333 words of Situation in the original Chinese edition and 234 words in the Thai translated one.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย” เล่มนี้ สำเร็จเป็นรูปเล่มวิทยานิพนธ์ที่สมบูรณ์ได้ด้วยดีก็ด้วยความอนุเคราะห์และความช่วยเหลือจากหลายๆท่านซึ่งผู้วิจัยต้องขอขอบคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.สุรสิทธิ์ ไทยรัตน์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ ตรวจสอบแก้ไข และจัดเกลาสำนวนภาษาในการทำวิทยานิพนธ์ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างมาก พร้อมทั้งให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยเป็นอย่างดี

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอาจารย์ ดร. โกวิท พิมพวง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วมที่ให้คำแนะนำ และตรวจสอบแก้ไข ทำให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ สิริวรรณ นันทจินทุล ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ที่ได้กรุณาชี้แนะแนวทางและให้คำปรึกษา แนะนำเพื่อปรับปรุงงานวิจัยนี้ให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น และผู้วิจัยขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ชูศักดิ์ทิพย์เกษร ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกที่ได้ตรวจสอบแก้ไขและให้คำปรึกษาที่เป็นประโยชน์อย่างสูงต่องานวิจัย

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณะอาจารย์ภาควิชาภาษาไทยทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ พร้อมทั้งให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอดเวลา

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณเพื่อนในภาควิชาภาษาไทยทุกคนที่ได้ร่วมเรียนและช่วยกันแก้ไขปัญหาดูตลอดระยะเวลาที่เรียนและทำวิจัยตั้งแต่ต้นจนสำเร็จลุล่วงด้วยดี อีกทั้งยังคอยเป็นกำลังใจให้กันเสมอมา

หมื่นหลิง หม้อ

กรกฎาคม 2553

สารบัญ

หน้า

สารบัญตาราง

(3)

บทที่ 1 บทนำ

1

ความสำคัญของปัญหา

1

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

5

ขอบเขตการวิจัย

6

ประโยชน์ที่ได้รับ

6

นิยามศัพท์

6

บทที่ 2 การตรวจเอกสาร

8

แนวคิดที่เกี่ยวกับคำเรียกขาน

9

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการแปล

12

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคำเรียกขาน

22

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสามก๊ก

41

บทที่ 3 วิธีการวิจัย

44

การรวบรวมข้อมูล

44

เอกสารที่ใช้ในการวิจัย

44

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

45

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

47

ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล

50

บทที่ 4 ผลการวิจัย

54

ตอนที่ 1 ส่วนประกอบ โครงสร้าง และรูปแบบของคำเรียกขาน

ในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

54

ตอนที่ 2 กลวิธีการแปลคำเรียกขาน

203

ตอนที่ 3 ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้คำเรียกขานในวรรณคดีเรื่อง

สามก๊ก ในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

298

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	481
สรุป	481
อภิปรายผล	487
ข้อเสนอแนะ	490
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	491
ภาคผนวก	496
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	499

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แบบฟอร์มบันทึกคำเรียกขานระหว่างผู้พูดและผู้ฟังในต้นฉบับภาษาจีน	45
2	แบบฟอร์มบันทึกคำเรียกขานระหว่างผู้พูดและผู้ฟังในฉบับแปลเป็นภาษาไทย	46
3	ส่วนประกอบของคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลภาษาไทย	179
4	โครงสร้างของคำเรียกขานในต้นฉบับและฉบับแปลภาษาไทย	180
5	รูปแบบของคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลภาษาไทย	182
6	แสดงรายละเอียดของรูปแบบโครงสร้างคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลภาษาไทย	191
7	แสดงรายละเอียดของรูปแบบคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย	193
8	แสดงรายละเอียดของกลวิธีการแปลคำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย	296
9	รูปแบบคำเรียกขานผู้พูดเป็นเพศชายเรียกผู้ฟังเพศชายในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลภาษาไทย	300
10	รูปแบบคำเรียกขานผู้พูดเป็นเพศชายเรียกผู้ฟังเพศหญิงในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลภาษาไทย	322

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
11	รูปแบบคำเรียกขานผู้พูดเป็นเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศชายในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลภาษาไทย	324
12	รูปแบบคำเรียกขานผู้พูดเป็นเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศหญิงในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลภาษาไทย	327
13	รูปแบบคำเรียกขานความสัมพันธ์ระดับคนแปลกหน้าในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลภาษาไทย	329
14	รูปแบบคำเรียกขานความสัมพันธ์ระดับคนไม่คุ้นเคยในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลภาษาไทย	339
15	รูปแบบคำเรียกขานความสัมพันธ์ระดับคนคุ้นเคยในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลภาษาไทย	345
16	รูปแบบคำเรียกขานความสัมพันธ์ระดับคนสนิทสนมในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลภาษาไทย	359
17	รูปแบบคำเรียกขานสถานการณ์ที่เป็นทางการในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลภาษาไทย	366
18	รูปแบบคำเรียกขานสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลภาษาไทย	376
19	แสดงรูปแบบของปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย	392

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
20	แสดงร้อยละโครงสร้างคำเรียกขานของปัจจัยประจำตัวบุคคลในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย	421
21	แสดงร้อยละโครงสร้างคำเรียกขานของระดับสัมพันธภาพในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย	422
22	แสดงร้อยละโครงสร้างคำเรียกขานของสถานการณ์ในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย	423
23	แสดงร้อยละของรูปแบบคำเรียกขานปัจจัยประจำตัวบุคคลในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย	428
24	แสดงร้อยละของรูปแบบคำเรียกขานระดับสัมพันธภาพในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย	444
25	แสดงร้อยละของรูปแบบคำเรียกขานสถานการณ์ในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย	461
26	แสดงร้อยละของปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย	472
ตารางผนวกที่		
1	เทียบระบบพยัญชนะต้นของภาษาจีน	497
2	เทียบระบบสระของภาษาจีน	497

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญในชีวิตประจำวันของมนุษย์ มนุษย์ต้องใช้ภาษาเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด และความรู้สึกของตนให้ผู้อื่นทราบหรือเข้าใจ ในการติดต่อสื่อสารแต่ละครั้งต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลทั้งผู้พูดและผู้ฟัง เนื่องจากความแตกต่างระหว่างบุคคลมีผลต่อการใช้ภาษาที่แตกต่างกัน กล่าวคือมนุษย์ไม่สามารถใช้ภาษาลักษณะเดียวกันตลอดในทุกบริบทได้ ผู้พูดจึงต้องปรับเปลี่ยนภาษาให้เหมาะสมตามโอกาส เวลา และสถานการณ์และต้องคำนึงถึงสถานภาพของผู้ฟัง ในการสนทนา ผู้พูดมักจะเรียกขานผู้ฟังก่อน เพื่อดึงผู้ฟังเข้ามาร่วมในการสื่อสาร ทั้งนี้ผู้พูดต้องใช้คำเรียกขานตามสถานการณ์ต่างๆ เพราะกับผู้พูดและผู้ฟังนั้นแสดงให้เห็นถึงระดับทางสังคมด้านบทบาท ตำแหน่ง หน้าที่ อาชีพและเพศ เป็นต้น ตามความสัมพันธ์ โดยมีคำเรียกขานเข้าไปเกี่ยวข้อง กัลยา ดิงศกัทธิ์ และอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2531: 1) ได้ให้ความหมายของคำเรียกขานว่า คำเรียกขานคือคำหรือวลีที่ผู้พูดใช้เรียกผู้ฟังก่อนที่จะพูดเรื่องต่างๆ เป็นคำที่แสดงระดับทางสังคมของผู้ฟังตามที่ผู้พูดมอง แล้วเปรียบเทียบกับตนเอง คำเรียกขานประกอบด้วยคำต่างๆ กันตั้งแต่ 1 คำขึ้นไป ซึ่งส่วนประกอบมีชื่อ คำเรียกญาติ ชย อาชีพ/ตำแหน่ง วลีแสดงความรู้สึก คำสรรพนาม/ คำนำหน้า และคำลงท้ายได้

คำเรียกขานเป็นกลุ่มคำหนึ่งที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นกลุ่มคำที่สะท้อนวัฒนธรรมของการใช้ภาษา ไม่ว่าประเทศใดก็ตาม ต่างก็มีการใช้คำเรียกขาน เนื่องจากมีความแตกต่างระหว่างผู้พูดและผู้ฟังในการสนทนา การใช้คำเรียกขานจึงต้องคำนึงถึงปัจจัยเพื่อให้สอดคล้องกับตำแหน่ง สถานภาพ วัย และเพศต่างๆ ของผู้พูดและผู้ฟัง การสนทนาในชีวิตประจำวัน ถ้าผู้พูดใช้คำเรียกขานที่เหมาะสมกับผู้ฟัง จะทำให้การสนทนาของทั้งสองฝ่ายดำเนินไปได้อย่างราบรื่น ได้รับผลสำเร็จตามที่มุ่งหวังไว้ และสร้างสัมพันธไมตรีที่ดีต่อกัน เช่น ในภาษาไทย คำว่า “ท่าน” และ ในภาษาจีน คำว่า “您 หนิน” แปลว่า “ท่าน” ถือว่าเป็นคำเรียกขานที่ใช้อย่างสุภาพและเหมาะสมกับผู้ที่มีอายุน้อยหรือผู้ที่มีฐานะต่ำ ใช้เรียกผู้ที่มีอายุสูงหรือผู้ที่มีฐานะสูง เพื่อแสดงความเคารพต่อผู้ฟัง แต่ถ้ามีการใช้คำเรียกขานที่ไม่เหมาะสมกับอายุ ตำแหน่ง สถานภาพ และเพศต่างๆ ของผู้ฟัง การสนทนาจึงไม่ดำเนินไปตามความมุ่งหวัง และไม่อาจสร้างสัมพันธไมตรีที่ดีต่อกัน เช่น

ในภาษาไทย คำว่า “ไอ้” และ “อ้าย” เป็นคำเรียกขานที่ใช้เรียกผู้ชาย ส่วนในภาษาจีน คำว่า “贱人” หมายถึงหญิงกาก็เป็นคำที่ใช้คำผู้หญิง คำเรียกขานเหล่านี้ในปัจจุบันถือว่าเป็นคำหยาบหรือคำไม่สุภาพ การใช้คำเรียกขานหยาบคาย หรือไม่สุภาพเรียกผู้ฟัง ผู้ที่ถูกเรียกอาจไม่พอใจ และไม่อยากสนทนากับผู้พูดอีกต่อไป ฉะนั้น คำเรียกขานจึงเป็นกลุ่มคำที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน

คำเรียกขาน นอกจากเป็นกลุ่มคำที่มีใช้อยู่ในชีวิตประจำวันแล้ว ยังเป็นกลุ่มคำที่เห็นได้เสมอในหนังสือ ตำรา นิยายสาร หนังสือพิมพ์ และวรรณคดี เป็นต้น ซึ่งเป็นกลุ่มคำที่สอดแทรกความคิด ความรู้สึก ค่านิยม และวัฒนธรรมต่างๆ โดยผ่านการใช้คำเรียกขานในตัวละครของวรรณคดี ซึ่งวรรณคดีมีการใช้ถ้อยคำ สำนวน ประโยค ที่ไพเราะ ลึกซึ้งและจรจรโลงใจ จะทำให้ผู้สนใจติดตามอ่านอย่างเพลิดเพลินและชอบใจ นอกจากนี้ วรรณคดียังเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึก และความละเอียดอ่อนของจิตใจ ดังที่ เสฐียร โกเศศ (2546: 6) กล่าวไว้ว่า “ผลงานที่มีอยู่ในตัวเรามีวิถีทางเดินเป็นสองทางขนานกันไป คือ ทางแห่งการแสดงออกในตน ทางเกี่ยวกับโลกแห่งวัตถุซึ่งเราต้องใช้มันให้เป็นประโยชน์แก่ร่างกายของเรา อีกทางหนึ่งเกี่ยวกับโลกแห่งจิตใจเป็นการแสดงออกแห่งศิลปะวรรณคดี ”

วรรณคดีนับเป็นมรดกของแต่ละประเทศชาติที่เกิดจากภูมิปัญญาของบรรพบุรุษและได้ตกทอดมาจนถึงสมัยปัจจุบัน ประเทศจีนนับเป็นประเทศหนึ่งที่มีวรรณคดีเป็นเอกลักษณ์ของตนเองและมีประวัติยาวนานกว่า 3,000 ปี ซึ่งนับตั้งแต่วรรณคดีก่อนสมัยราชวงศ์ฉิน 秦朝 สมัยราชวงศ์ฮั่น 汉朝 สมัยราชวงศ์เว่ย 魏朝 จิน 晋 และหนันเป่ยเฉว 南北朝 สมัยราชวงศ์ถัง 唐朝 สมัยราชวงศ์ซ่ง 宋朝 สมัยราชวงศ์หยวน 元朝 สมัยราชวงศ์หมิง 明朝 สมัยราชวงศ์ชิง 清朝 จนถึงสมัยปัจจุบัน ในแต่ละยุคแต่ละสมัย ต่างก็มีผลงานดีเด่น อาทิในสมัยราชวงศ์ชิง 清朝 วรรณคดีดีเด่นคือเรื่องสามก๊ก

เรื่องสามก๊ก แต่งโดยหลอก้วนจง (罗贯中) สามก๊กเป็นวรรณคดีชิ้นแรกที่ได้รับยกย่องอย่างสูงสุดจากบรรดาชาวจีน ไม่เพียงแต่มีคุณค่าทางวรรณคดีเท่านั้น หากเป็นผลงานวรรณคดีเชิงสารานุกรมของสังคมศักดินาที่บรรยายสภาพทุกด้านของสังคม ในประเทศจีนมีผู้เชี่ยวชาญและนักวิชาการจำนวนมากกำลังศึกษาวิจัยคุณค่าทางวรรณคดีและความหมายที่มีต่อปัจจุบันของเรื่อง “สามก๊ก” จากแง่มุมทางประวัติศาสตร์ จิตวิทยา มนุษยสัมพันธ์ การวางกุศโลบาย การบริหาร การทหาร หรือการทำสงคราม ศิลปะ และปรัชญา เป็นต้น

นอกจากสามก๊กเป็นที่ชื่นชอบของชาวจีนแล้ว วรรณคดีเรื่องสามก๊กยังเผยแพร่ออกไปยังประเทศต่างๆ และได้รับการยอมรับว่าเป็นวรรณคดีที่ดีที่สุดของประเทศจีนอย่างกว้างขวาง เป็นวรรณคดีชิ้นเอกที่บรรดานักวิชาการชาวต่างชาติชอบศึกษาค้นคว้ากันมาเป็นเวลายาวนานและได้แปลเป็นภาษาต่างๆ มากกว่า 10 ภาษา ซึ่งภาษาไทยนับเป็นภาษาหนึ่งใน 10 ภาษานี้ วรรณคดีเรื่องสามก๊กได้แปลเป็นภาษาไทย เมื่อราว พ.ศ. 2345 ในสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราชซึ่งพระองค์ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เจ้าพระยาพระคลัง (หน) เป็นผู้อำนวยการแปลเป็นภาษาไทย เมื่อ พ.ศ. 2345 ดังที่ สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ (2543: 45) ได้กล่าวยกย่องเรื่องสามก๊กไว้ในหนังสือ ตำนานสามก๊ก ว่า

...เรื่องสามก๊กนี้เป็นเรื่องจริง นักปราชญ์ได้อ่านก็ชอบใจ ใครมีปริชาสามารถได้อ่านก็ชอบใจ ชาวบ้านร้านตลาดได้อ่านก็ชอบใจ ทุกจะเจริญใจได้อ่านก็จงจะชอบใจ ในบรรดาหนังสือเรื่อง พงศาวดารจีนที่ได้แปลเป็นไทย นับถือกันว่าสำนวนหนังสือสามก๊กดีกว่าเรื่องอื่นด้วยใช้ถ้อยคำและเรียงความเรียบร้อยสม่าเสมออ่านเข้าใจง่าย ถึงมีผู้ชอบยกเอาประโยคในหนังสือสามก๊กไปพูดเล่นเป็นภาษิต...

การแปลวรรณคดีเรื่องสามก๊กเป็นภาษาไทยให้ดีและประทับใจผู้อ่านนั้น มีสิ่งที่ควรคำนึงถึงอย่างมาก คือการเลือกใช้ถ้อยคำเพื่อให้งานแปลมีอรรถรสใกล้เคียงกับต้นฉบับ และเหมาะสมกับลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการแปลคำเรียกขาน เนื่องจากคำเรียกขานเป็นกลุ่มคำที่สะท้อนวัฒนธรรมการใช้ภาษาของแต่ละประเทศชาติ เช่นสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีน คำว่า “将军 เจียงจวน” แปลว่า “ขุนพล” เป็นคำเรียกขานที่ผู้ได้บังคับบัญชาใช้เรียกผู้บังคับบัญชา คำว่า “丞相 เฉิงเซียง” แปลว่า “มหาอุปราช” เป็นคำเรียกขานที่ผู้ได้บังคับบัญชาหรือผู้ที่มีฐานะต่ำด้อยใช้เรียกผู้บังคับบัญชาของตนเอง การใช้คำเรียกขาน “将军 เจียงจวน” และ “丞相 เฉิงเซียง” เพื่อแสดงความเคารพนับถือและให้เกียรติต่อผู้ที่มีอำนาจ แต่ในวรรณคดีสามก๊กฉบับแปล ใช้คำเรียกขาน “ท่าน” แทนคำว่า “将军 เจียงจวน” และ “丞相 เฉิงเซียง” การใช้คำเรียกขานนี้สะท้อนให้เห็นว่าในสมัยโบราณ ประเทศจีนมีการใช้คำเรียกขานแตกต่างกันไปตามระดับชั้นวรรณะ

สำหรับประเทศไทยก็มีการแบ่งระดับคำเรียกขาน เช่น คำเรียกขานระดับพระมหากษัตริย์ คำเรียกขานระดับพระบรมวงศานุวงศ์ คำเรียกขานระดับพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา คำเรียกขานระดับข้าราชการชั้นสูง และคำเรียกขานระดับสุภาพชน อาทิ คำว่า “พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว”

เป็นคำเรียกขานที่ผู้ได้บังคับบัญชาหรือสุภาพชนทั่วไปเรียกผู้ที่อำนาจสูงสุดในประเทศ คำว่า “ทูลกระหม่อม” เป็นคำที่ข้าหลวงหรือข้าราชการเรียกเจ้านายที่เป็นพระบรมวงศานุวงศ์ชั้นเจ้าฟ้า คำว่า “พระคุณเจ้า” เป็นคำเรียกขานที่ภราดาสาธุกับพระภิกษุสงฆ์ เป็นต้น เนื่องจากคนไทยยึดถือ วัฒนธรรมประเพณีในการยอมรับนับถือซึ่งกันและกันด้วยชาติวุฒิ วิทยุฒิ และคุณวุฒิอย่างเหนียวแน่น ฉะนั้นเมื่อมีการใช้คำเรียกขานในชีวิตประจำวัน หรือมีการแปลคำเรียกขานในตำรา เอกสาร หรือวรรณคดีต่างๆ จึงต้องคำนึงถึงวัฒนธรรมการใช้ภาษาของคนไทย เพราะประเทศไทย มีวัฒนธรรมแตกต่างกับประเทศจีน การแปลคำเรียกขานจึงต้องปรับภาษาให้สอดคล้องกับลักษณะ ทางสังคมและวัฒนธรรมไทย

ปัจจุบัน ประเทศจีนและประเทศไทยได้มีการติดต่อสื่อสารไปมาหาสู่กันมากขึ้น จึงจำเป็นต้อง ศึกษาวัฒนธรรมซึ่งกันและกันเพื่อสร้างสัมพันธไมตรีที่ดี และมีความเข้าใจซึ่งกันและกันมากขึ้น การศึกษาการใช้ภาษาถือเป็นวิธีหนึ่งที่ศึกษาวัฒนธรรมของทั้งสองประเทศ โดยที่คำเรียกขานเป็น หมวดคำหนึ่งของการใช้ภาษาและเป็นหมวดคำที่สะท้อนวัฒนธรรมของการใช้ภาษาของแต่ละ ประเทศชาติ

ผู้วิจัยตระหนักถึงความสำคัญและสนใจศึกษาคำเรียกขานที่ปรากฏอยู่ในวรรณคดีเรื่อง สามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนของหลอก้วนจง (罗贯中) กับฉบับแปลเป็นภาษาไทยของเจ้าพระยา พระคลัง (หน) ด้วยเห็นคุณค่าดังนี้คือ

1. สามก๊กเป็นวรรณคดีเพชรน้ำเอกของโลก เป็นมรดกทางปัญญาของปราชญ์ชาว ตะวันออกที่มีชื่อเสียง ได้รับการยกย่องเชิดชูจากนานาประเทศ ได้มีการแปลเป็นภาษาต่างๆ และ มีการสร้างเป็นละคร ภาพยนตร์ เกม และการ์ตูน เป็นต้น
2. สามก๊กเป็นวรรณคดีที่มีการใช้คำเรียกขานแตกต่างกับสมัยปัจจุบันเป็นอย่างมาก
3. สามก๊กเป็นวรรณคดีที่มีการใช้คำเรียกขานแบบสมัยโบราณในประเทศจีนที่แสดง ความสัมพันธ์ในรูปแบบต่างๆ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาวรรณกรรมจีน และเป็นประโยชน์ ต่อการศึกษางานแปลของนักแปลภาษา

อนึ่ง จากผลการสำรวจเอกสารและงานวิจัยต่างๆ พบว่ามีผู้สนใจศึกษาวิเคราะห์วรรณคดีเรื่องสามก๊กในหลากหลายด้าน เช่น จินตนา ชันวานวัฒน์ (2527) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบความเปรียบในสามก๊กฉบับจินกับฉบับไทยของเจ้าพระยาพระคลัง (หน)” ประภาพร ลิมจิตสมบุญ (2550) ได้ศึกษาเรื่อง “ การศึกษาประโยชน์จากหนังสือเรื่องสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน)” และดารณี ใจเย็น (2551) ได้ศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์ทัศนทัศน์ของตัวละครในวรรณคดีเรื่องสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง(หน)” ส่วนเรื่องคำเรียกขาน ผู้วิจัยยังไม่พบมีงานวิจัยใดที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนกับฉบับแปลเป็นภาษาไทยไว้โดยเฉพาะ

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกขานที่ปรากฏในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนกับฉบับแปลเป็นภาษาไทยของเจ้าพระยาพระคลัง (หน) งานวิจัยนี้จึงมุ่งศึกษาเปรียบเทียบส่วนประกอบของคำเรียกขาน โครงสร้างของคำเรียกขาน รูปแบบของคำเรียกขาน กลวิธีการแปลคำเรียกขาน และปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดในการใช้คำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนกับฉบับแปลเป็นภาษาไทย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบส่วนประกอบ โครงสร้าง และรูปแบบของคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนกับฉบับแปลเป็นภาษาไทย
2. เพื่อศึกษากลวิธีการแปลคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กฉบับแปลเป็นภาษาไทย
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้คำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนกับฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ขอบเขตการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาค้นคว้าไว้ดังนี้

1. ศึกษาคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนสามก๊ก ซึ่งมี 120 ตอนของหลอกว้นจง (罗贯中) (Online) (<http://cache.baidu.com>)
2. ศึกษาคำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ของเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ซึ่งมี 2 เล่ม 87 ตอน

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ทำให้ทราบส่วนประกอบ โครงสร้าง และรูปแบบของคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย
2. ทำให้ทราบกลวิธีการแปลคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กฉบับแปล
3. ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้คำเรียกขานในในวรรณคดีเรื่องสามก๊กต้นฉบับและฉบับแปล
4. ทำให้เกิดประโยชน์ในด้านการเรียนการสอนและการแปลภาษาจีนกับภาษาไทย ตลอดจนความเข้าใจในวัฒนธรรมการสื่อสารระหว่างคนจีนกับคนไทย

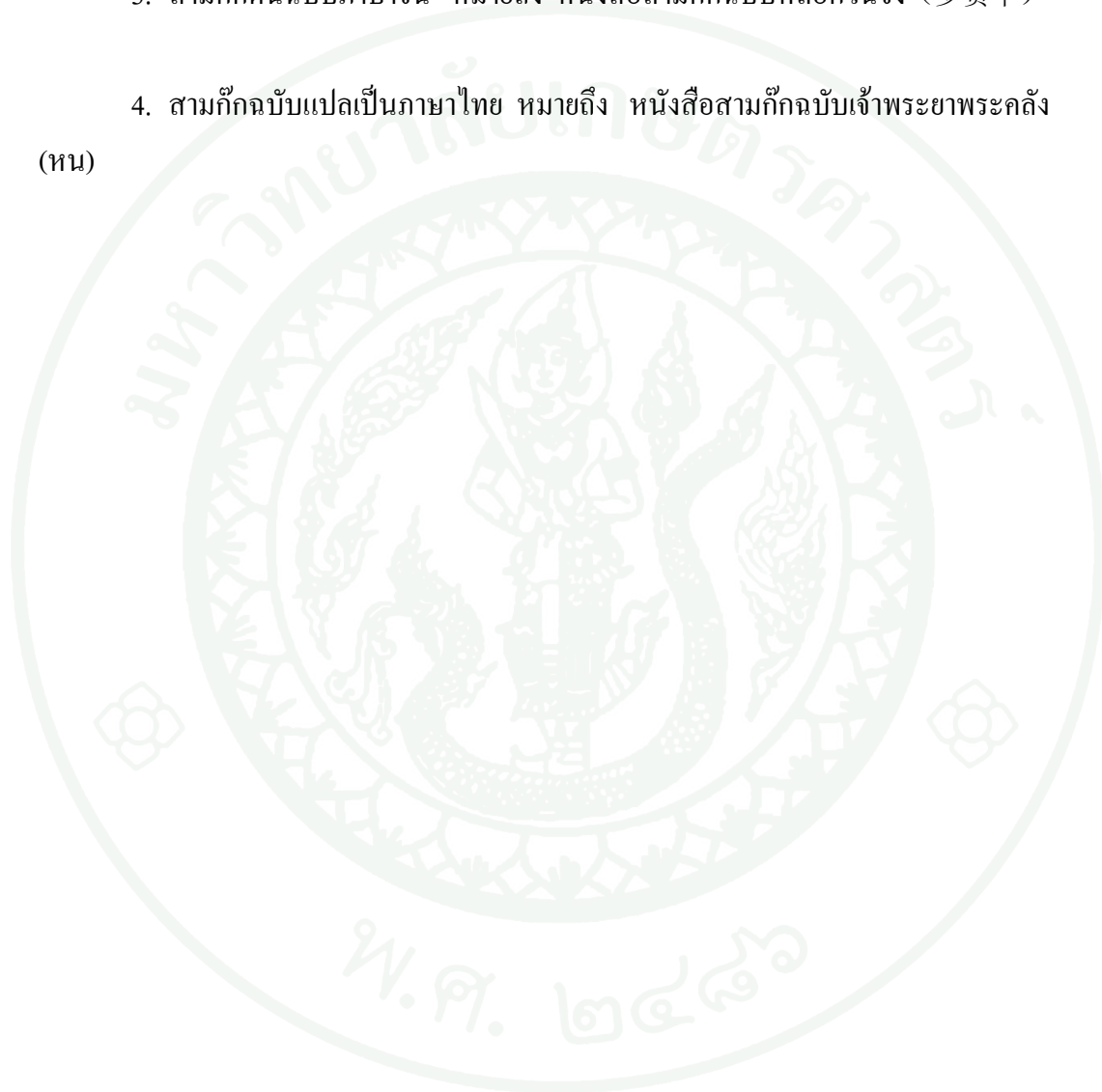
นิยามศัพท์

1. คำเรียกขาน หมายถึง คำหรือวลีที่ผู้พูดใช้เรียกผู้ฟังที่ปรากฏอยู่ในบทสนทนาทั้งต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

2. วรรณคดี หมายถึง วรรณกรรมที่ได้รับการยกย่องว่าเขียนดี มีคุณค่า ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์สะเทือนใจ มีความคิดเป็นแบบแผน ใช้ภาษาที่ไพเราะ เหมาะแก่การให้ประชาชนได้รับรู้ เพราะ สามารถยกระดับจิตใจให้สูงขึ้น รู้ว่าอะไรควรหรือไม่ควร

3. สามก๊กต้นฉบับภาษาจีน หมายถึง หนังสือสามก๊กฉบับหลอก้วนจง (罗贯中)

4. สามก๊กฉบับแปลเป็นภาษาไทย หมายถึง หนังสือสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน)

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

ในบทนี้ ผู้วิจัยกล่าวถึงเอกสารที่ใช้เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้า รวมทั้งงานวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิเคราะห์ซึ่งพอสรุปเป็นหัวข้อสำคัญได้ดังนี้

1. แนวคิดที่เกี่ยวกับคำเรียกขาน
2. เอกสารความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการแปล
 - 2.1 ความหมายของการแปล
 - 2.2 กลวิธีการแปล
3. เอกสารความรู้ที่เกี่ยวข้องกับสามก๊ก
 - 3.1 ตำนานของหนังสือสามก๊ก
 - 3.1.1 ตำนานของหนังสือสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีน
 - 3.1.2 ตำนานของหนังสือสามก๊กในฉบับแปลเป็นภาษาไทย
 - 3.2 เรื่องย่อของสามก๊ก
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคำเรียกขาน
 - 4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคำเรียกขานในต่างประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคำเรียกขานในภาษาจีน
 - 4.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคำเรียกขานในภาษาไทย
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสามก๊ก

แนวคิดที่เกี่ยวกับคำเรียกขาน

นักวิชาการหลายท่านให้ความหมายของคำเรียกขาน (address terms) ไว้ดังนี้

Palakornkul (1972: 34-35) ได้ศึกษาเรื่อง “กลวิธีการใช้สรรพนาม” ซึ่งมีใช้การศึกษาเรื่องคำเรียกขานโดยตรง เป็นการศึกษาเรื่องคำสรรพนาม และคำเรียกญาติ ทว่าได้กล่าวถึงคำเรียกขานด้วย และได้นิยามคำสรรพนามไว้ว่า

คำสรรพนามคือ คำที่ใช้อ้างถึงผู้ส่งสาร ผู้รับสาร ซึ่งอาจใช้เรียกบุคคลที่ 1 บุคคลที่ 2 หรือบุคคลที่ 3 ได้ และเนื่องจากคำสรรพนามใช้เรียกบุคคลที่ 2 ได้ ดังนั้นคำสรรพนามจึงเป็นคำเรียกขานประเภทหนึ่งได้ตามนิยามศัพท์ในงานวิจัยนี้ ประเภทของคำสรรพนามแบ่งออกได้ดังนี้

1. คำสรรพนามแสดงบุรุษ อาทิ “แม่คุณมา” แม่ในที่นี้หมายถึง ผู้ที่ถูกกล่าวถึง (บุรุษที่ 3) หรือ “แม่จะไปหรือเปล่า” แม่ในที่นี้คือ ผู้ที่กำลังสนทนาด้วย (บุรุษที่ 2) เป็นต้น
2. คำเรียกญาติ (kin terms) อาทิ พ่อ แม่ พี่ น้อง ลุง ป้า น้า อา ปู่ ย่า ตา ยาย เป็นต้น
3. คำเรียกญาติที่ใช้กับผู้ที่ไม่ใช่ญาติ (pseudo kin terms) คือการใช้คำเรียกญาติกับบุคคลอื่น อาทิ เรียก “แม่ค้า” ว่า “พี่” เป็นต้น
4. คำเรียกตามบุคคลอื่น (teknony my terms) คือการเรียกที่ไม่ตรงตามความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง อาทิ ป้าเรียกหลานคนโตว่า “พี่” ตามอย่างหลานคนเล็ก เป็นต้น
5. ชื่อบุคคล (personal names) ได้แก่ ชื่อจริงและชื่อเล่น
6. คำเรียกเพื่อน (friendship terms) อาทิ เพื่อน สหาย เกลต เป็นต้น
7. คำเรียกอาชีพ (occupation terms) อาทิ ดาบ หมู ครู อาจารย์ เป็นต้น
8. คำนำหน้า (title) อาทิ ท่าน คุณ เป็นต้น

9. คำหรือวลีที่อ้างถึงคู่สมรส (words and phrases specially to refer to spouse) เช่น สามี เรียกภรรยาว่า “ที่บ้าน” ในขณะที่คนกำลังสนทนากับผู้อื่น เป็นต้น

10. คำจากภาษาอื่น (foreign loan words) อาทิ บัง ยู เจ้ เป็นต้น

11. คำที่ใช้พูดกับพระสงฆ์ (special vocabulary use in speaking to by monks) อาทิ พระเดชพระคุณ พระคุณเจ้า หลวงพี่ ท่าน เป็นต้น

กัลยา ดิงสกีทซ์ และ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2531: 1) ได้ศึกษาเรื่อง “การใช้คำเรียกขานในภาษาไทยสมัยกรุงรัตนโกสินทร์” การศึกษานี้เป็นการริเริ่มการศึกษาคำเรียกขานในภาษาไทย และมีการศึกษาตามมาอีกหลายชิ้น การศึกษานี้ได้ศึกษาความเปลี่ยนแปลงของการใช้คำเรียกขานในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ช่วงเวลา 200 ปี คือ ระหว่าง พ.ศ. 2325-2525 โดยได้ตั้งข้อสังเกตว่าการใช้คำเรียกขานมักจะแปรไปตามตัวแปรต่าง ๆ ทางสังคม และได้กล่าวถึงคำเรียกขานไว้ว่า

คำเรียกขาน คือ คำหรือวลีที่ผู้พูดใช้เรียกผู้ฟังก่อนที่ตนจะพูดเรื่องต่าง ๆ ด้วย เป็นคำที่แสดงระดับทางสังคมของผู้ฟังตามที่ผู้พูดมองเมื่อเปรียบเทียบกับตนเอง และมีรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งที่ปรากฏนับตั้งแต่คำนำหน้า เช่น “คุณ” และจบลงที่คำลงท้าย เช่น “ครับ” ดังตัวอย่าง “คุณนถมครับ” นับเป็นคำเรียกขานคำหนึ่งหรืออาจมีรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งที่อาจปรากฏระหว่างคำนำหน้ากับคำลงท้ายก็ได้ เช่น “นถมล” เป็นคำเรียกขานคำหนึ่ง

Braun (1988: 7) ได้กล่าวถึงคำเรียกขานว่า คำเรียกขาน (Forms of address) หมายถึงคำหรือวลีที่ใช้ในการเรียกผู้ที่เราพูดด้วย ในภาษาส่วนใหญ่จะได้แก่คำสรรพนาม คำกริยาและคำนาม โดยอาจมีคำอื่นที่ประกอบขึ้นด้วยกฎทางไวยากรณ์ รวมอยู่ด้วยก็ได้ และบรวานี้ได้แบ่งประเภทของคำเรียกขานไว้ดังนี้

1. คำสรรพนามเรียกขาน (Pronouns of address) คือคำสรรพนามที่ใช้เมื่อหมายถึงผู้ร่วมสนทนาซึ่งได้แก่ คำสรรพนามบุรุษที่ 2 ในบางภาษาอาจแยกเป็นระดับที่แสดงความสนิทสนมกับความเป็นทางการ เช่น คำสรรพนามในภาษายุโรป มักจะแบ่งเป็น T และ V ซึ่งมาจากภาษาลาติน TOS และ VOS แต่บางภาษาที่ไม่แสดงลักษณะเช่นนี้

2. คำกริยาเรียกขาน (Verb forms of address) หมายถึงคำกริยาที่ใช้เมื่อหมายถึงคู่สนทนา ซึ่งบางทีก็ไม่จำเป็นถ้าเกิดกับคำสรรพนาม ในบางภาษาที่เกิดของสรรพนามไม่จำเป็นต้องมีเสมอไป คำกริยาตัวเดียวก็ใช้เป็นคำเรียกได้ เช่น คำกริยาที่เกิดในคำสั่ง Come! Venez ! เป็นต้น

3. คำนามเรียกขาน (Noun of address) หมายถึงคำนามที่ใช้เมื่อหมายถึงคู่สนทนา ได้แก่

3.1 ชื่อ

3.2 คำเรียกญาติ

3.3 คำนำนหน้าชื่อ เช่น Mr. Mrs. คุณ ซึ่งถือเป็นคำทั่วไป

3.4 คำบรรดาศักดิ์หรือบอกยศ เช่น Count Duke Major Doctor คุณหมอ คุณครู อาจารย์

3.5 คำนามที่มีรูปเป็นนามธรรม เช่น (Your) honor ได้เท่า ได้ฝ่าพระบาท

3.6 คำบอกอาชีพ หมายถึงคำที่บอกอาชีพหรือหน้าที่ของผู้ที่ถูกเรียก เช่น หมอ บ่อย Waiter Chauffeur Drive ซึ่งอาจมี Mr. Mrs. กำกับด้วยก็ได้

3.7 คำที่บอกความสัมพันธ์บางอย่าง เช่น สหาย เพื่อน Neighbour

3.8 คำที่แสดงความรัก เช่น ที่รัก darling ซึ่งมักจะถูกจำกัดด้วยบริบทและหน้าที่มากกว่าด้วยความหมายของคำ แต่มักใช้เพื่อให้เกิดความรู้สึกใกล้ชิด

3.9 คำที่บอกความสัมพันธ์ระหว่างผู้ที่เรียกกับบุคคลอื่น เช่น ในภาษาอาหรับ

Abu Ali

‘Father of Alib’

Bint Ahmed

‘daughter of Ahmed’

Fasold (1990: 1) ได้กล่าวว่า “รูปแบบของคำเรียกขานคือถ้อยคำที่ผู้พูดใช้ระบุถึงบุคคลที่ตนพูดด้วยขณะที่กำลังพูดอยู่กับบุคคลนั้น ในภาษาต่างๆ ส่วนใหญ่มีรูปแบบของคำเรียกขานหลักอยู่สองชนิดคือ ชื่อ และคำสรรพนามบุรุษที่สอง”

Coats (1992: 23 -24) ได้กล่าวถึงคำเรียกขานไว้ว่า คำเรียกขาน หมายถึง “คำที่ผู้พูดใช้เรียกผู้ฟัง เช่น ชื่อ คำสรรพนาม ตลอดจนคำแสดงสถานภาพและความสนิทสนมของผู้พูดกับผู้ฟัง”

ความหมายของคำเรียกขานดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า คำเรียกขาน หมายถึง คำที่ผู้พูดใช้เรียกผู้ฟัง ส่วนคำสรรพนามถือเป็นคำชนิดหนึ่งที่นำมาใช้ในคำเรียกขาน สำหรับในการวิจัยเล่มนี้ คำเรียกขาน หมายถึง คำหรือวลีที่ผู้พูดใช้เรียกผู้ฟังที่ปรากฏอยู่ในบทสนทนาทั้งต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการแปล

ความหมายของการแปล

มีนักวิชาการหลายท่านที่ศึกษาเรื่องการแปลและให้ความหมายของการแปลไว้ดังนี้

Newmark (1981: 7) กล่าวว่าไว้ว่า “Translation is a craft consisting in the attempt to replace a written message and / or statement in one language by the same message and / or statement in another language.” หมายความว่า “การแปลเป็นงานศิลปะที่มีองค์ประกอบคือ ผู้แปลพยายามจะหาข้อความหรือวาระในภาษาหนึ่งไปแทนที่ข้อความหรือวาระเดียวกันในอีกภาษาหนึ่ง”

พรพิมล เสนะวงศ์ (2527: 2) กล่าวว่าไว้ว่า “การแปลก็เป็นการถ่ายทอดความหมายหรือการสื่อสารเช่นกัน แต่เป็นการถ่ายทอดจากภาษาหนึ่งซึ่งเรียกว่าภาษาต้นฉบับ (Source Language) ไปสู่อีกภาษาหนึ่งที่เรียกกันว่า ภาษาของผู้รับสาร (Receptor Language) หรือภาษาเป้าหมาย (Target Language) การแปลจึงเกี่ยวข้องกับระบบภาษาสองภาษาที่แตกต่างกัน และวัฒนธรรมของผู้ใช้ภาษาที่แตกต่างกันด้วย”

วรรณถ วิมลเฉลา (2537: 4) กล่าวความหมายของการแปลไว้ว่า

การแปล คือ การถ่ายทอดความคิดจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่ง โดยให้มีใจความครบถ้วนสมบูรณ์ตรงตามต้นฉบับทุกประการ ไม่มีการตัดต่อหรือแต่งเติมที่ไม่จำเป็นใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งควรรักษาให้ได้รูปแบบตรงตามต้นฉบับเดิมอีกด้วยหากทำได้ การแปลเป็นสิ่งที่ฝึกฝนได้ในขอบเขตหนึ่งเท่านั้น คือ ในส่วนที่เป็นความรู้ทางด้านภาษา

แต่ในส่วนที่เป็นความคิดสร้างสรรค์ที่จะประดิษฐ์งานแปลให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้นไปนั้น ถือเป็นงานศิลปะไม่อาจสอนได้

สัญญาวิ สายบัว (2538: 1) กล่าวว่า “การแปลเป็นเรื่องของการถ่ายทอดความหมายของบทต้นฉบับลงสู่บทที่เป็นฉบับแปล ความหมายจึงเป็นเป้าหมายสำคัญสำหรับผู้แปลที่จะต้องเก็บให้ได้จากต้นฉบับ”

สิทธิ พินิจภูวดล (2543: 12-13) กล่าวว่า “การแปล คือ การถ่ายทอดข้อความจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่ง การตีความหมายหรือการทำให้เข้าใจความหมายการอธิบายโดยใช้ถ้อยคำสำนวนอย่างอื่น ”

เมื่อนำคำอธิบายของนักทฤษฎีการแปลยุคแรกถึงปัจจุบันมาพิจารณา สิทธิ พินิจภูวดลได้สรุปไว้ว่า การแปลในปัจจุบัน คือ การถ่ายทอดข้อความเดิมไว้อย่างครบถ้วน รวมทั้งความหมายแฝงซึ่งได้แก่ความหมายทางวัฒนธรรม ประชญา ความคิด ความรู้สึก ฯลฯ

จากแนวคิดของนักวิชาการทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ กล่าวสรุปได้ว่า การแปลคือการถ่ายทอดความหมายจากภาษาต้นฉบับไปสู่ภาษาฉบับแปล โดยผู้แปลต้องพยายามรักษาความหมาย รูปแบบการนำเสนอ ความคิด ความรู้สึก และวัฒนธรรมของภาษาต้นฉบับไว้ให้มากที่สุด โดยอาศัยความชำนาญ ความรู้ความสามารถด้านคำและโครงสร้างทางภาษา เพื่อให้ผู้อ่านฉบับแปลเกิดความรู้สึกและความเข้าใจเท่าเทียมกับผู้ที่ได้อ่านงานภาษาต้นฉบับ

กลวิธีการแปล

ผู้ศึกษาค้นคว้าด้านการแปลได้แบ่งกลวิธีการแปลออกเป็นหลายวิธี ดังนี้

ดวงตา สุพล (2531: 12-30) ได้แบ่งกลวิธีการแปลออกเป็น 2 วิธี คือ

1. การแปลโดยพยัญชนะ (Literal Translation) แบ่งออกเป็น

1.1 การแปลคำต่อคำ (Word For Word Translation) เป็นการแปลที่นิยมใช้ในการแปลพระคัมภีร์ไบเบิลในระยะแรก ผู้แปลจะรักษาโครงสร้าง และความหมายของภาษาต้นฉบับ และภาษาฉบับแปลอย่างเคร่งครัด ทำให้เนื้อความของภาษาฉบับแปลเข้าใจได้ยากมาก วิธีนี้ไม่เป็นที่ยอมรับกันแล้วในปัจจุบันนี้

1.2 การแปลตรงตัว (Literal Translation) เป็นการแปลโดยพยายามคงความหมาย ท่วงทำนอง รูปแบบ และโครงสร้างของต้นฉบับไว้ให้มากที่สุด มุ่งความถูกต้องครบถ้วน และความแม่นยำแน่นอนของต้นฉบับเป็นสำคัญ ไม่นิยมตัดทอน หรือแต่งเติมคำหรือข้อความใดๆ ทั้งสิ้น ปัจจุบันการแปลแบบนี้ยังคงใช้อยู่ มักเป็นการแปลเพื่อจุดประสงค์เฉพาะอย่าง

2. การแปลโดยอรรถ (Non-Literal Translation) คือ การแปลที่ไม่ได้มุ่งรักษาโครงสร้าง ความหมาย ท่วงทำนอง หรือรูปแบบของต้นฉบับอย่างเคร่งครัด มีการโยกย้ายขยายความ ตัดทอน หรือเปลี่ยนแปลงรูปคำ หรือข้อความทางด้านไวยากรณ์ได้ การแปลแบบนี้ใช้กับเรื่องที่ไม่จำเป็นต้องรักษาความถูกต้องแน่นอนของต้นฉบับนัก

ในด้านลักษณะของงานที่จะแปล (Source Language Text) แล้ว แบ่งการแปลได้

2 ประเภท คือ

1. การแปลงานด้านการประพันธ์ (Literary Translation) คือ การแปลด้านงานประพันธ์ทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง การแปลประเภทนี้ต้องใช้ความรู้ อารมณ์ จินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์ รวมทั้งพรสวรรค์เฉพาะตัวเข้าช่วย เป็นการแปลที่ต้องใช้ความสามารถทั้งทางทักษะและทางศิลปะประกอบกัน

2. การแปลงานด้านวิชาการ (Technical Translation) คือ การแปลข่าวสารข้อเท็จจริงเรื่องราวทั่วไป และงานด้านวิชาการต่างๆ ซึ่งต้องเน้นด้านการสื่อความหมายมากกว่าจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์หรือศิลปะ ผู้แปลต้องมีความสามารถ และทักษะในการใช้ภาษาเฉพาะวิชาชีพ แต่ละสาขาที่จะแปลเป็นอย่างดี

เสรี สมชอบ (2542: 19-21) ได้แบ่งกลวิธีการแปลเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. การแปลแบบตรงตัว (Literal Translation) หมายถึง การแปลที่พยายามรักษารูปแบบของการเสนอความคิดของต้นฉบับให้มากที่สุด ผู้แปลต้องคงวิธีการจัดเรียงใจความในต้นฉบับไว้ให้มากที่สุด
2. การแปลแบบเอาความ (Free Translation) หมายถึง การแปลที่ใช้รูปแบบของภาษาที่ต่างจากต้นฉบับ การเรียงลำดับความคิดอาจจะเหมือนกันหรือไม่เหมือนกัน

ประเทือง ทินรัตน์ (2543: 47-51) ได้แบ่งกลวิธีการแปลออกเป็น 2 วิธี คือ

1. การแปลโดยพยัญชนะ (Literal Translation) การแปลวิธีนี้แบ่งเป็นวิธีย่อยได้ 2 วิธี คือ
 - 1.1 การแปลคำต่อคำ (Word-For-Word Translation) การแปลวิธีนี้ ผู้แปลมักจะรักษาความหมายของภาษาระดับต่างๆ รักษารูปแบบและโครงสร้างของภาษาต้นฉบับไว้อย่างเคร่งครัด อาจจะมีผลทำให้งานแปลไม่สละสลวย หรือไม่กระชับ หรือผิดธรรมชาติของภาษาฉบับแปล การแปลวิธีนี้ ผู้แปลต้องรู้ระบบไวยากรณ์ของภาษาต้นฉบับอย่างดี ประโยคบางประโยคที่ขาดประธานหรือขาดกริยา ผู้แปลจะต้องเข้าใจ และต้องยกประธานหรือกริยาที่ขาดไปในต้นฉบับนั้นมาแปลในภาษาฉบับแปลด้วย นอกจากนี้จะต้องใช้คำที่แสดงความหมายต่างๆ ทางไวยากรณ์ให้ถูกต้อง
 - 1.2 การแปลตรงตัว (Literal Translation) การแปลวิธีนี้คล้ายกับการแปลคำต่อคำ คือ มุ่งรักษาความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค รูปแบบ และโครงสร้างของภาษาต้นฉบับไว้ในงานแปลให้มากที่สุด แต่สำนวนภาษาอาจจะกระชับหรือสละสลวยมากกว่าการแปลคำต่อคำบ้าง

2. การแปลโดยอรรถ (Non-Literal Translation) การแปลวิธีนี้ บางครั้ง เรียกว่า การแปลเอาความ หรือการแปลแบบเสรี (Free Translation) เป็นการแปลที่ไม่เน้นเรื่องรูปแบบหรือโครงสร้างของภาษาต้นฉบับอย่างเคร่งครัด อาจจะมีการดัดแปลง ขยาย หรือตัดทอน ข้อความบางส่วนได้บ้าง การแปลวิธีนี้มักใช้สำหรับการแปลบันเทิงคดี เช่น นวนิยาย เรื่องสั้นหรือข่าวบางประเภท ซึ่งมุ่งเฉพาะใจความสำคัญหรือเนื้อหาสาระที่สำคัญๆ เท่านั้น การแปลโดยอรรถถือได้ว่าเป็นวิธีที่ดีวิธีหนึ่ง กล่าวคือ ผู้แปลสามารถจัดสำนวนภาษาในฉบับแปลให้สละสลวยและเป็นธรรมชาติของภาษาฉบับแปล ทำให้ผู้อ่านฉบับแปลไม่รู้สึกรัดขัด ดังนั้น ในการแปลข้อความบางอย่าง ผู้แปลจะยืมวิธีการแปลวิธีใดวิธีหนึ่งเพียงวิธีเดียวไม่ได้ อาจจะต้องใช้ทั้งการแปลโดยพยัญชนะ และการแปลโดยอรรถควบคู่กันไป โดยคำนึงถึงการรักษาความหมายในต้นฉบับและความสละสลวยในภาษาฉบับแปลเป็นสำคัญ

อัจฉรา ไส้ศัตรูไกล (2543: 17-18) แบ่งกลวิธีการแปลออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. การแปลแบบตรงตัว / แปลแบบคำต่อคำ หรือแปลแบบตามตัวอักษร (Literal Translation) เป็นการแปลในลักษณะที่ใช้ถ้อยคำในอีกภาษาหนึ่งที่มีความหมายใกล้เคียงกับถ้อยคำในต้นฉบับ และใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ใกล้เคียงกับโครงสร้างในต้นฉบับ ผลที่เกิดขึ้นคือภาษาที่ใช้ในบทแปลจะแปลกประหลาดผิดธรรมชาติความหมายไม่ชัดเจน นับว่าเป็นการแปลที่ละเลยความหมายในการสื่อสารของต้นฉบับ โดยทั่วไปแล้วนักแปลมักจะแปลในแบบ Modified Literal มากกว่า คือ มีการเปลี่ยนโครงสร้างทางไวยากรณ์ และการใช้คำบ้างในภาษาฉบับแปล เพื่อช่วยให้สื่อความหมายได้ดีขึ้น แต่การแปลแบบนี้ก็ยังคงสื่อความหมายไม่ชัดเจนพอและการใช้ภาษาก็ยังไม่เป็นธรรมชาติตามทัศนะของลาร์สัน เป้าหมายของการแปลที่ดี คือ การแปลชนิด Idiomatic Translation ซึ่งเป็นการแปลที่ใช้ภาษาที่เป็นธรรมชาติทั้งในด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์ และการเลือกใช้คำ ในการแปลแบบนี้ภาษาที่ใช้จะไม่เหมือนกับแปลมา แต่จะเหมือนกับการเขียนขึ้นมาในภาษานั้นเอง

2. การแปลแบบอิสระ หรือแปลแบบเสรี (Free Translation) เป็นการแปลชนิดจับเอาความคิดหลักๆ ในต้นฉบับมาถ่ายทอดโดยนำเนื้อหาามาปรับแต่งใหม่ เช่น ตัดทอนข้อความออก หรือเพิ่มขยายข้อความเข้าไป ผลงานที่แปลออกมาแม้จะใช้ภาษาที่เป็นธรรมชาติอ่านเข้าใจง่าย แต่การสื่อความหมายจะต่างจากต้นฉบับ การแปลแบบนี้ไม่เป็นที่ยอมรับและเข้าใจในงานแปลเนื้อหาที่ต้องการรักษาความถูกต้องแน่นอนของต้นฉบับ

กล่าวโดยสรุป กลวิธีการแปลโดยอรรถหรือการแปลแบบเอาความนั้น มีความแตกต่างจากกลวิธีการแปลแบบตรงตัว ซึ่งลักษณะนี้ผู้แปลยังสามารถเพิ่มเติมความหมายเข้าไปในบทแปลได้ หรือรูปแบบการเสนอความหมายอาจแตกต่างไปจากรูปแบบต้นฉบับ แต่ที่สำคัญสิ่งที่ต้องคงไว้ก็คือความหมายหลักนั่นเอง

เอกสารความรู้ที่เกี่ยวข้องกับสามก๊ก

ตำนานของหนังสือสามก๊ก

1. ตำนานของหนังสือสามก๊กฉบับภาษาจีน

สามก๊ก เป็นวรรณกรรมจีนอิงประวัติศาสตร์ที่เรื่องราวและเหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้นจริงในประวัติศาสตร์ของจีน ซึ่งเป็นเหตุการณ์ในปลายสมัยราชวงศ์ฮั่น เป็นที่รู้จักและได้รับความนิยมอย่างต่อเนื่อง จัดเป็นวรรณกรรมเพชรน้ำเอกของโลก เป็นมรดกทางปัญญาของปราชญ์ชาวตะวันออกที่ยิ่งใหญ่ ตำนานของหนังสือสามก๊กฉบับภาษาจีน มี 120 ตอน แต่งโดยหลอก้วนจง (罗贯中) ในปี พ.ศ. 1873 - พ.ศ. 1943

ตำราฐานภาพ, สมเด็จพระมหาสมณเจ้า (2543: 27) ได้ทรงกล่าวถึงตำนานของหนังสือสามก๊กฉบับภาษาจีนไว้ว่า หนังสือสามก๊กไม่ใช่หนังสือพงศาวดาร แต่เป็นจดหมายเหตุ ที่ชาวจีนเรียกกันว่า “สามก๊กจิ” แปลว่าจดหมายเหตุ โดยนักปราชญ์จีนคนหนึ่งได้เลือกเอาพงศาวดารตอนหนึ่งมาแต่งขึ้นเพื่อจะใช้เป็นตำราสำหรับศึกษาอุบายการเมืองและการสงคราม

หนังสือสามก๊กเป็นหนังสือที่แต่งดีเป็นอย่างยิ่ง ทำให้ได้รับการยกย่องจากผู้อ่านทั่วไปในประเทศจีนและประเทศอื่นๆ หนังสือสามก๊กมีตำนานอยู่ว่า เมื่อก่อนเรื่องสามก๊กเป็นนิทานที่เล่าสืบต่อกันมา จนกระทั่งถึงสมัยราชวงศ์ถัง (พ.ศ. 1160-1449) มีการเล่นจิวในเมืองจีน ผู้ที่เล่นจิวก็มักจะนิยมนำเรื่องสามก๊กไปเล่น ต่อมาในสมัยราชวงศ์ซ่ง (พ.ศ. 1820-1910) การแต่งหนังสือในประเทศจีนเจริญรุ่งเรืองขึ้น มักมีผู้นำเรื่องในพงศาวดารมาแต่งเป็นหนังสือ และเมื่อถึงสมัยราชวงศ์ใต้เหมิง (พ.ศ. 1911-2186) ก็มียกปราชญ์จีนชาวเมืองฮังโจวคนหนึ่ง ชื่อล่อกวนตง ได้แต่งหนังสือเรื่องสามก๊กขึ้น 120 ตอน ต่อมามีนักปราชญ์จีนอีก 2 คน ชื่อเม่าจกั๋ง และกิมเสียด่าง ได้ช่วยกันแก้ไขฉบับเก่าของล่อกวนตง แต่งคำอธิบายเพิ่มเติมและนำไปแกะตัวพิมพ์หนังสือเรื่องสามก๊ก

หนังสือสามก๊กจึงได้พิมพ์แพร่หลายในประเทศจีนและในระยะเวลาต่อมาก็ได้เผยแพร่ไปในประเทศอื่นๆ

หนังสือเรื่องสามก๊กได้แปลเป็นภาษาต่างๆ ถึง 10 ภาษา คือ

- 1) แปลเป็นภาษาญี่ปุ่น พิมพ์เผยแพร่ เมื่อ พ.ศ. 2235
- 2) แปลเป็นภาษาเกาหลี พิมพ์เผยแพร่ เมื่อ พ.ศ. 2402
- 3) แปลเป็นภาษาญวน พิมพ์เผยแพร่ เมื่อ พ.ศ. 2452
- 4) แปลเป็นภาษาเขมร ยังไม่ได้พิมพ์เผยแพร่
- 5) แปลเป็นภาษาไทย เมื่อราว พ.ศ. 2345
- 6) แปลเป็นภาษามลายู พิมพ์เผยแพร่ เมื่อ พ.ศ. 2435
- 7) แปลเป็นภาษาละติน มีฉบับเขียนอยู่ในรอยัลอาเชียนคิกโซไซเอตี แต่จะแปลเมื่อใด ไม่ปรากฏ
- 8) แปลเป็นภาษาสเปน เมื่อ พ.ศ. 2373
- 9) แปลเป็นภาษาฝรั่งเศส เมื่อ พ.ศ. 2388
- 10) แปลเป็นภาษาอังกฤษ พิมพ์เผยแพร่ เมื่อ พ.ศ. 2469

2. ตำนานของหนังสือสามก๊กฉบับภาษาไทย

ดำรงราชานุภาพ, สมเด็จพระมหาสมณเจ้า (2543: 27) ได้ทรงกล่าวถึงตำนานของหนังสือสามก๊กฉบับแปลเป็นภาษาไทยไว้ว่า

ประวัติการแปลสามก๊กฉบับภาษาไทยนั้น ไม่มีปรากฏในจดหมายเหตุ แต่มีคำบอกเล่าสืบต่อกันมาว่า ในสมัยรัชกาลที่ 1 พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช มีพระราชดำรัสสั่งให้แปลหนังสือพงศาวดารจีนเป็นภาษาไทย 2 เรื่อง คือ เรื่องไซฮั่น กับ เรื่องสามก๊ก โดยโปรดฯ ให้สมเด็จพระเจ้าหลานเธอ กรมพระราชวังหลังทรงอำนวยการแปลเรื่องไซฮั่น และให้เจ้าพระยาพระคลัง (หน) อำนวยการแปลเรื่องสามก๊ก พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราชทรงส่งเสริมการรวบรวมและแต่งหนังสือขึ้นเพื่อประโยชน์สำหรับพระนคร

หนังสือซึ่งเป็นต้นฉบับของหนังสืออื่นในกรุงรัตนโกสินทร์ มีทั้งการนำหนังสือเก่ามารวบรวม มีทั้งหนังสือที่ได้แปลมาจากภาษาต่างประเทศ แต่เนื่องจากในสมัยนั้นเป็นหนังสือเขียนในสมุดไทย ฉบับหลวง มักมีบานแผนกแสดงว่าโปรดฯให้สร้างเมื่อปีใด แต่หนังสือเรื่องไซอันกับเรื่องสามก๊ก ขาดบานแผนกข้างต้น จึงไม่มีลายลักษณ์อักษรระบุว่าจะแปลเมื่อใด ถึงอย่างไรก็ตาม ก็ยังพอมีหลักฐานว่าหนังสือเรื่องไซอันและสามก๊ก ได้มีการแปลในสมัยรัชกาลที่ 1

สามก๊ก ฉบับฉวิพก ผลงานการประพันธ์ของยาขอบ เป็นการเล่าเรื่องสามก๊กใหม่ในแบบฉบับของตนเอง และเน้นตัวละครที่น่าสนใจแต่ละตัว ซึ่งมีผลให้ภาพของตัวละครเด่นชัดขึ้นในใจของผู้อ่าน ยาขอบ (2512: 75-76) ได้กล่าวถึงสาเหตุและวัตถุประสงค์ในการประพันธ์สามก๊กฉบับฉวิพกไว้ว่า นับวันหนังสือสามก๊กจะหาอ่านได้ยาก ข้าพเจ้าจึงเกิดความคิดที่จะแปลรูปสามก๊กมาสู่วงการอ่านให้เป็นจริงขึ้น เพื่อช่วยให้ผู้อ่านรู้เรื่องราวของหนังสือขนาดดีเล่มนี้ให้สะดวกขึ้น กับย่นย่อหาทางลัดให้ท่านเข้าใจพฤติกรรมแต่ละคนของตัวละครสำคัญๆ ในเรื่องง่ายเข้าบ้าง

ยาขอบประพันธ์สามก๊กฉบับฉวิพกเป็นตอนๆ ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ประชาชาติ โดยเริ่มประพันธ์เรื่อง กวนอู เทพเจ้าแห่งความสัตย์ซื่อ เป็นเรื่องแรก เมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม พ.ศ. 2485 ส่วนเรื่องสุดท้ายที่ยาขอบประพันธ์ไม่แน่ว่า จะเป็นเรื่อง ลิโป้ อศวินหัวสิงห์ หรือเตียวหุย คนชั่วช้าที่น่ารัก ซึ่งประพันธ์เสร็จเมื่อประมาณ พ.ศ. 2498 และรวมพิมพ์เป็นเล่มครั้งแรกในปี พ.ศ. 2507

จากตำนานหนังสือสามก๊ก จะเห็นได้ว่า สามก๊กมีประวัติความเป็นมาที่ยาวนานและได้รับการยกย่องว่าเป็นหนังสือดี ควรค่าแก่การศึกษาทั้งสามก๊กฉบับภาษาจีน และสามก๊กฉบับภาษาไทยที่เจ้าพระยาพระคลัง (หน) เป็นผู้อำนวยการในการแปล และเรียบเรียงเป็นภาษาไทย

เรื่องย่อของเรื่องสามก๊ก

ดำรงราชานุภาพ, สมเด็จพระเจ้า (2543: 27) ได้กล่าวเรื่องย่อของเรื่องสามก๊กไว้พอสังเขปได้ดังนี้

ประเทศจีนตอนเริ่มเรื่องสามก๊ก มีกษัตริย์ราชวงศ์ฮั่นปกครองประเทศ โดยมีราชธานี คือ เมืองลกเอี้ยง พระเจ้าเลนเต้เป็นกษัตริย์ราชวงศ์ฮั่นซึ่งได้รับรัชทายาทเมื่อพ.ศ.711 พระเจ้าเลนเต้หลงเชื่อพวกขันทีในราชสำนัก พวกขันทีจึงได้ใจพยายามแสวงหาอำนาจโดยมิชอบด้วยวิธีต่างๆ แม้มีขุนนางที่ซื่อสัตย์บางคนคิดจะกำจัดพวกขันที แต่พระเจ้าเลนเต้ก็คอยปกป้องพวกขันทีไว้ บ้านเมืองในตอนนั้นจึงมีโจรผู้ร้ายค่อนข้างมากเพราะการบริหารบ้านเมืองอ่อนแอ ต่อมาพระเจ้าเลนเต้ก็สิ้นพระชนม์ พระเจ้าเลนเต้มีราชบุตรสองพระองค์ ราชบุตรองค์โตชื่อหองจูเปียนซึ่งเป็นรัชทายาท โดยมีนางโฮเฮมเหสีผู้เป็นชนนีเป็นผู้ว่าราชการแผ่นดิน ราชบุตรองค์เล็กชื่อหองจูเหียบ นางดั่งไทสอผู้เป็นอัยยิกาเลี้ยงมาตั้งแต่ทรงพระเยาว์เนื่องจากว่าพระองค์กำพร้าชนนี นางดั่งไทสอปรารถนาที่จะให้หองจูเหียบได้ราชสมบัติ จึงทำให้นางโฮเฮาและนางดั่งไทสอเป็นศัตรูกัน ต่อมาพี่ของนางโฮเฮาชื่อโฮจิ้นซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ได้กำจัดนางดั่งไทสอ แล้วคิดจะกำจัดพวกขันที แต่นางโฮเฮาก็ปกป้องพวกขันทีไว้ โฮจิ้นจึงให้ตั้งโตะเจ้าเมืองซีหลงมาช่วยปราบ หลังจากที่พวกขันทีรู้ว่าโฮจิ้นจะปราบพวกของตน จึงช่วยกันฆ่าโฮจิ้นเสียก่อน ตั้งโตะเห็นช่องทางที่จะได้เป็นใหญ่จึงยกทัพไปปราบพวกขันทีจนบ้านเมืองเกิดจลาจล ตั้งโตะก็เข้าระงับจลาจล แล้วกำจัดพระเจ้าแผ่นดินกับนางโฮเฮาชนนี แต่งตั้งหองจูเหียบราชกุมารองค์เล็กขึ้นเป็นพระเจ้าแผ่นดินทรงพระนามว่าพระเจ้าเหี้ยนเต้ ตั้งโตะก็ได้เป็นเซียงก๊ก ผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน เมื่อตั้งโตะได้เป็นเซียงก๊กก็ประพฤติทุจริตต่างๆ มากมาย พวกขุนนางคนอื่นๆ ก็ไม่มีใครที่จะสามารถกำจัดตั้งโตะได้ ต่อมาโจโลจึงวางแผนชวนเจ้าเมืองขึ้นหลายเมืองให้ยกกองทัพเข้าไปปราบตั้งโตะแต่ไม่สำเร็จ เพราะพวกเจ้าเมืองเหล่านั้นไม่สามัคคีกัน คิดแต่จะแย่งชิงความยิ่งใหญ่เป็นศัตรูกันเอง และรบชิงอำนาจและอาณาเขตกันต่อมา แม้พวกหัวเมืองไม่สามารถกำจัดตั้งโตะได้ ต่อมาไม่นานอ้องอ้วนขุนนางในเมืองหลวงก็กำจัดได้ด้วยใช้กลสตรี เมื่อกำจัดตั้งโตะได้แล้ว อ้องอ้วนไม่สามารถจัดการบ้านเมืองให้เรียบร้อยได้ อีกทั้งพระเจ้าเหี้ยนเต้ก็ปราศจากความสามารถ ลีลุยกุยกิซึ่งเคยเป็นพรรคพวกของตั้งโตะจึงแก้แค้นฆ่าอ้องอ้วนเสีย แล้วบังคับพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้แต่งตั้งพวกของตนเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ต่อมาก็หลงในอำนาจถึงขนาดคิดจะกำจัดพระเจ้าเหี้ยนเต้ ทำให้พระเจ้าเหี้ยนเต้ต้องหลบหนีออกไปจากเมืองหลวง พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงมีรับสั่งให้โจโลซึ่งเป็นเจ้าเมืองดงกุ่มอยู่ในเวลานั้นเข้าไปช่วย โจโลเข้าไปปราบปรามพวกกบฏได้ราบคาบ และได้เป็นเซียงก๊กอยู่ในเมืองหลวงต่อมา แต่ในเวลานั้นยังมีหัวเมืองที่กระด้างกระเดื่องมาตั้งแต่สมัยตั้งโตะและครั้งลีลุยกุยกิ เป็นขุนนางผู้ใหญ่ พวกที่หนีตั้งโตะไปจากเมืองหลวงพร้อมกับโจโล ก็ได้เป็นเจ้าเมืองหลายคน เมื่อโจโลได้เป็นเซียงก๊ก บางฝ่ายก็ยอมอ่อนน้อมต่อโจโล บางฝ่ายก็ยังวางแผนขอรอดูสถานการณ์ว่าโจโลจะจัดการกับบ้านเมืองอย่างไร

โจโจเป็นคนฉลาด มีสติปัญญาดี ปกครองดูแลบ้านเมือง และขยายอาณาเขตได้มากกว่าเมื่อก่อนแต่ก็มักทำตามอำเภอใจ จึงมีหลายฝ่ายที่ไม่พอใจ แต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้ เพราะก็ยังมีพวกที่อยู่ฝ่ายโจโจเป็นจำนวนมาก พอนานเข้าโจโจก็ยึดถือในอำนาจ ทำให้พระเจ้าเหี้ยนเต้ถึงกับใช้พระโศกเขียนหนังสือลับให้ผู้ที่ยังรักภักดีมาปราบโจโจ หัวเมืองต่างๆ ได้ทราบก็เลยถือว่าโจโจเป็นศัตรูของพระเจ้าแผ่นดิน และพากันกระด้างกระเดื่องขึ้น ฝ่ายโจโจถือว่าตัวเป็นเซียงก๊ก มีหน้าที่จะต้องปราบปรามหัวเมืองที่กระด้างกระเดื่อง ทั้งสองฝ่ายจึงรบกันและประกาศอ้างเหตุผลเดียวกัน คือ ฝ่ายโจโจอ้างว่าพวกเจ้าเมืองเป็นกบฏต่อพระเจ้าเหี้ยนเต้ ฝ่ายพวกเจ้าเมืองก็อ้างว่าโจโจเป็นกบฏต่อพระเจ้าเหี้ยนเต้ ฝ่ายโจโจรบชนะปราบหัวเมืองได้เป็นจำนวนมาก หัวเมืองที่ปราบไม่ได้สักทีก็คือ หัวเมืองที่ซุนกวนและเล่าปี่ปกครองอยู่

ซุนกวนเป็นเจ้าเมืองกังคังหัวเมืองใหญ่อยู่ทางทิศตะวันออก ซุนกวนเป็นผู้อยู่ในศีลธรรม ปกครองบ้านเมืองดี จึงมีผู้มาเข้าเป็นพวกมาก ส่วนเล่าปี่นั้นมีเชื้อสายในราชวงศ์ฮั่น เป็นผู้มีความซื่อสัตย์ และมีคนดีมีฝีมือเป็นนายทหารหลายคน เวลาหัวเมืองต่างๆ ถูกรุกรานจึงมักจะเชิญพวกเล่าปี่ไปช่วยรบ แต่เล่าปี่มีกำลังพลค่อนข้างน้อย จึงมักต้องคอยหลบหนี และไม่มีฐานทัพที่ตั้งมั่นเป็นหลักแหล่ง จนต่อมาเล่าปี่ได้ขงเบ้งมาเป็นที่ปรึกษา ขงเบ้งแนะนำให้ไปเป็นพันธมิตรกับซุนกวน และช่วยกันต่อสู้โจโจจึงทำให้ฝ่ายเล่าปี่ยังรักษาอำนาจอยู่ได้ ต่อมาเล่าปี่ก็ได้ครอบครองเมืองเสฉวนเป็นที่ตั้งมั่นอยู่ทางทิศตะวันตก

ต่อมาโจโจตาย โจผีลูกของโจโจก็ได้เป็นเซียงก๊กแทน โจผีถอดพระเจ้าเหี้ยนเต้ออกจากราชสมบัติ เมื่อ พ.ศ. 763 แล้วตั้งตัวขึ้นเป็นพระมหากษัตริย์ราชวงศ์ใหม่ เรียกว่าราชวงศ์วุย ฝ่ายเล่าปี่ถือว่าเป็นสมาชิกราชวงศ์ฮั่น ก็ตั้งตัวเป็นพระมหากษัตริย์สืบราชวงศ์ฮั่นขึ้น ณ เมืองเสฉวน ซุนกวนตั้งตัวเป็นเอกราชขึ้นที่เมืองกังคัง ประเทศจีนจึงแยกกันเป็นสามก๊ก อาณาเขตของพระเจ้าโจผีชื่อว่า “วุยก๊ก” อาณาเขตของพระเจ้าเล่าปี่ชื่อว่า “จ๊กก๊ก” อาณาเขตพระเจ้าซุนกวนชื่อว่า “ง่อก๊ก” ประเทศจีนแบ่งเป็นสามก๊กได้เพียงชั่วระยะเวลาหนึ่ง พอสิ้นพระเจ้าเล่าปี่ พระเจ้าโจผีและพระเจ้าซุนกวนแล้วเชื้อสายที่รับรัชทายาทสืบมาก็ไร้ความสามารถทั้งสามก๊ก สุมาเจียวซึ่งเป็นผู้สำเร็จราชการของวุยก๊กก็เลยเข้าปราบจ๊กก๊กจนสำเร็จ แล้วสุมาเอี้ยนลูกของสุมาเจียวก็ชิงราชสมบัติวุยก๊กตั้งราชวงศ์ใหม่เรียกว่าราชวงศ์จิ้น ต่อมาพระเจ้าสุมาเอี้ยนก็สามารถปราบง่อก๊กได้อีกก๊กหนึ่ง ประเทศจีนจึงได้รวมแผ่นดินกันเป็นหนึ่งเดียวตั้งแต่นั้นมา

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า เรื่องสามก๊กกล่าวถึงเหตุการณ์บ้านเมืองของจีนสมัยโบราณราชวงศ์อื่น ซึ่งมีเหตุการณ์เกิดขึ้นและมีตัวละครที่สำคัญปรากฏมากมาย อันเป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์การใช้ภาษาของตัวละคร โดยเฉพาะในด้านการใช้คำเรียกขานแบบสมัยโบราณที่แสดงความสัมพันธ์ของตัวละครในรูปแบบต่างๆ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคำเรียกขาน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคำเรียกขานในภาษาต่างประเทศ

Brown and Ford (1964: 234-244) ได้ศึกษาเรื่อง “การใช้คำเรียกขานในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน” โดยเก็บข้อมูลจากแหล่งต่อไปนี้

1. จากบทละครอเมริกัน
2. จากการบันทึกข้อความของพนักงานบริษัทจำนวน 80 คน
3. จากการใช้ภาษาของเด็กจำนวนหนึ่งในภาคกลางของสหรัฐอเมริกา
4. จากแบบสอบถามที่ส่งไปยังผู้บริหารจำนวน 34 คน

จากแบบสอบถาม บราวน์และฟอร์ด พบว่าคำเรียกขานในภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น 3 รูปแบบได้แก่

1. ชื่อจริง (first name) กับ ชื่อจริง (first name) คือ การเรียกขานกันด้วยชื่อของทั้งสองฝ่าย ใช้ในหมู่เพื่อนและคนสนิทสนม ซึ่งมีค่านิยมเหมือนกัน และรู้จักกันดี
2. ตำแหน่งและนามสกุล (title + last name) กับ ตำแหน่งและนามสกุล (title + last name) คือ ทั้งสองฝ่ายเรียกกันด้วยตำแหน่ง เช่น Mr., Mrs., Miss, Dr.+นามสกุล ใช้ในหมู่คนที่เพิ่งรู้จักกัน จะเห็นได้ว่ารูปแบบในข้อที่ 1 และข้อที่ 2 เป็นความสัมพันธ์แบบเท่าเทียมกัน
3. ตำแหน่งและนามสกุล (title + last name) กับ ชื่อจริง (first name) เป็นแบบไม่สมดุลกัน เนื่องจากความแตกต่างของสถานภาพของผู้พูด ผู้ฟัง อายุและอาชีพ นอกจากนี้พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้คำเรียกขาน คือ อายุและอาชีพ เป็นตัวแปรสำคัญและได้ยกตัวอย่างกรณีที่

นักบริหารหนุ่มพูดกับการโรงอาชญากร อาชีพจะเป็นตัวกำหนดไม่ใช่อายุ หมายความว่า นักบริหารหนุ่มจะเรียกการโรงด้วย ชื่อแรก และการโรงสูงอายุ ก็จะเรียกนักบริหารหนุ่มด้วย ตำแหน่งและนามสกุล กล่าวโดยสรุปการใช้คำเรียกขานในภาษาอังกฤษแบบอเมริกันแปรไปตามความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง

Brown and Gilman (1966: 253-276) ได้ศึกษาเรื่อง “ คำเรียกขานในภาษายุโรป ” ซึ่งมีเนื้อหาครอบคลุมหัวข้อต่าง ๆ ได้แก่ ความหมายของคำเรียกขาน ประวัติความเป็นมาของคำเรียกขาน การใช้คำเรียกขานในปัจจุบัน และปัจจัยทางสังคมที่มีความสำคัญต่อการใช้คำเรียกขาน สรุปได้ว่าสรรพนามบุรุษที่ 2 ที่นำมาใช้เป็นคำเรียกขานในภาษายุโรป โดยเฉพาะภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน และอิตาลีมี 2 รูป คือ V หมายถึงบุรุษที่สองพหูพจน์ เช่น Vous และ T หมายถึงบุรุษที่สองเอกพจน์ เช่น Tu บรรวณและกิลแมน สรุปว่าปัจจัยที่กำหนดการใช้สรรพนามเรียกขานว่าจะเป็น V หรือ T คือ

1. อำนาจ (power) อำนาจแสดงความสัมพันธ์แบบไม่เท่าเทียม (asymmetrical / nonreciprocal) ส่วนประกอบของอำนาจ ได้แก่ พลังทางร่างกาย ความมั่งคั่ง อายุ เพศ บทบาททางครอบครัว หรือสังคม
2. ความใกล้ชิดเป็นกลุ่มเดียวกัน (solidarity) ความใกล้ชิดเป็นกลุ่มเดียวกันเป็นความสัมพันธ์แบบเท่าเทียม (symmetrical / reciprocal) ซึ่งเกิดจากความเหมือนกันทางสังคม เช่น เป็นสมาชิกทางการเมืองเหมือนกัน มีครอบครัว ศาสนา อาชีพ เพศ หรือถิ่นที่เกิดเดียวกัน เป็นต้น นอกจากนี้ Brown and Gilman พบว่าในยุโรปสมัยอดีตกาล สรรพนาม T ใช้เรียกคนคนเดียว ส่วน V ใช้เรียกคนจำนวนหลายคน ต่อมา V ใช้เรียกคนคนเดียว เช่น เรียกจักรพรรดิหรือพระเจ้าแผ่นดิน ซึ่งมีความหมายรวมถึงพระราชินีและบริวาร ต่อมาการใช้สรรพนามจึงเปลี่ยนไปเป็นทำนองว่า ผู้ที่ต่ำกว่าใช้ V เรียกผู้สูงกว่าและผู้สูงกว่าก็ใช้ T เรียกคนที่ต่ำกว่า ในระยะนี้อำนาจ (power) เป็นตัวกำหนดการใช้สรรพนามเรียกขาน ครั้นต่อมาเมื่อความสัมพันธ์ใกล้ชิดเป็นกลุ่มเดียวกัน (solidarity) ได้กลายมาเป็นปัจจัยสำคัญ จึงได้มีการใช้สรรพนามเรียกขานแบบสมดุลขึ้น คือ แบบ T-T ในหมู่คนที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิด เช่น พ่อ-แม่-ลูก พี่-น้อง และนาย-บ่าว (เก่าแก่) ถ้าไม่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดรูปแบบของการใช้จะเป็น V-V เช่น นายจ้าง-ลูกจ้าง ลูกค้า-คนบริการ นายทหาร-พลทหาร เป็นต้น

การใช้คำเรียกขาน T, V ในยุโรปปัจจุบันนั้น Brown and Gilman ได้เก็บข้อมูลจากภาษาฝรั่งเศส อิตาลี และเยอรมัน พบว่านอกจากตัวแปรต่าง ๆ ทางสังคมดังกล่าวแล้ว การใช้คำเหล่านี้ยังขึ้นอยู่กับโครงสร้างทางสังคม อุดมการณ์ทางการเมือง เช่น เป็นฝ่ายซ้ายหรือฝ่ายขวา และทัศนคติของผู้พูดอีกด้วย เช่น โกรธหรือดูถูกผู้ฟัง เป็นต้น

Das (1968) ได้ศึกษาเรื่อง “คำเรียกขานในภาษาเบงกาลีในอินเดีย” ผลการศึกษาพบว่าการใช้คำเรียกขานที่สลับซับซ้อนมาก ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ อาทิ ข้อห้ามทางศาสนา สถานภาพทางสังคม และเศรษฐกิจของผู้พูดกับผู้ฟัง นอกจากนี้ ยังขึ้นอยู่กับความคุ้นเคยสนิทสนมของผู้พูดกับผู้ฟัง ตลอดจนโครงสร้างทางสังคมอีกด้วย รูปแบบของคำเรียกขานที่พบมากในภาษานี้ ได้แก่ สรรพนามบุรุษที่สอง ชื่อ คำเรียกญาติ และคำเรียกขานเฉพาะสำหรับชนชาวฮินดู อนึ่งคำเรียกญาติบางคำเช่นคำที่แปลว่า “พี่” และ “น้อง” อาจใช้เรียกคนแปลกหน้าที่ไม่ใช่สมาชิกในครอบครัวได้เช่นกัน

สุริยา สอดส่องกฤษ (2541) ได้ศึกษาเรื่อง “คำเรียกขานในภาษาเขมรเหนือ” โดยใช้ทฤษฎีการวิเคราะห์ทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมของ Susan Ervin-Tripp ที่กล่าวถึงกฎการเลือกภาษาที่มีการใช้ที่แปรไปตามความแตกต่างกันทางสังคม ดำเนินการศึกษาโดยการสังเกตการใช้ภาษาเขมรเหนือและการมีส่วนร่วมในสถานการณ์การใช้ภาษาเขมรเหนือของชาวเขมรเหนือในพื้นที่กรณีศึกษา คือ ตำบลกระสัง อำเภอกะสัง จังหวัดบุรีรัมย์ แล้วนำข้อมูลการใช้คำเรียกขานมาสร้างแบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลนำมาศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของการใช้คำเรียกขานโดยวิธีทางสถิติ ในการศึกษาครั้งนี้ใช้การวิเคราะห์ทางสถิติสองวิธี คือการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และการหาค่าสัมประสิทธิ์แห่งการกำหนด

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกใช้คำเรียกขานในภาษาเขมรเหนือ คือ เพศ อายุ และความสัมพันธ์ของกลุ่มสนทนา โดยที่เพศเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดที่ผู้พูดพิจารณาเป็นอันดับแรกในการเลือกใช้คำเรียกขาน เพราะจากการเปรียบเทียบการใช้คำเรียกขานของเพศชายและเพศหญิงพบว่า คำบางคำจะแบ่งแยกตามเพศอย่างชัดเจน นั่นหมายความว่า คำเรียกขานที่ใช้ระหว่างเพศชายกับเพศหญิง มีความแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง เมื่อเปรียบเทียบการใช้คำเรียกขานในเรื่องของความแตกต่างของอายุ ซึ่งแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มอายุน้อยกว่า กลุ่มอายุเท่ากัน และกลุ่มอายุมากกว่า พบว่า คำเรียกขานสามารถใช้กระจายได้ในทุกๆ กลุ่ม แต่อย่างไรก็ตามคำเรียกขานบางคำยังคงจำกัดใช้ในบางช่วงอายุ ปัจจัยสุดท้ายคือความสัมพันธ์ของกลุ่มสนทนา แม้จะมีข้อจำกัดบ้างก็

เล็กน้อย แต่การใช้คำเรียกขานเมื่อเปรียบเทียบกับการใช้ในความสัมพันธ์ต่างๆ กันแล้ว พบว่าสามารถใช้กระจายในทุกๆ ความสัมพันธ์ได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้การใช้คำเรียกขานยังถูกควบคุมด้วยปัจจัยที่สำคัญ คือ อำนาจและความเป็นปึกแผ่น

ในการศึกษาเพื่อสำรวจความนิยมของการใช้คำเรียกขาน พบว่า คำเรียกตนเองนิยมใช้คำสรรพนามสุภาพมากที่สุด ส่วนคำสรรพนามไม่สุภาพ คำนามและคำบ่งชี้นิยมเลือกใช้รองลงมาตามลำดับ คำเรียกขานผู้ที่พูดด้วย นิยมใช้คำนามมากที่สุดและนิยมใช้คำสรรพนามสุภาพ คำสรรพนามไม่สุภาพและคำบ่งชี้รองลงมาตามลำดับ

การศึกษาดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นพัฒนาการของการศึกษาเรื่องคำเรียกขานในภาษาต่างๆ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน พบว่าการศึกษาในยุคแรกนั้น คำเรียกขานเป็นเพียงส่วนหนึ่งของการศึกษาเรื่องคำสรรพนาม หรือคำเรียกญาติ ภายหลังจึงเปลี่ยนมาศึกษาคำเรียกขานโดยเฉพาะ การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำเรียกขานในภาษาต่างประเทศ ทำให้ผู้วิจัยมองเห็นแนวทางในการศึกษาคำเรียกขานในแง่มุมต่างๆ มากขึ้น และเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาคำเรียกขานในวิทยานิพนธ์เล่มนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคำเรียกขานในภาษาจีน

อวิหมัน (俞敏) (1999: 392-400 อ้างใน ดิง เจียเฟิน, 2548: 12-13) ได้ศึกษาเรื่อง “การกลายความหมายของคำเรียกเครือญาติ” สรุปได้ว่า งานวิจัยด้านคำเรียกเครือญาติเป็นเรื่องที่น่าสนใจ โดยเฉพาะการศึกษาคำเรียกเครือญาติของชนชาติที่เก่าแก่ เพราะการวิจัยประเภทนี้เกี่ยวกับลักษณะระบบการแต่งงานและชีวิตคู่ของชนชาตินั้นด้วย คำเรียกขานขยายความหมายกว้างออก และนำไปใช้กับบุคคลอื่นทั้งคนในเครือญาติและบุคคลที่ไม่ใช่ญาติ เช่น คำว่า “叔 ซู” (แปลว่า “อา”) ในสมัยราชวงศ์ “周 โจว” เป็นคำบอกลำดับพี่น้องที่รองลงมาจาก “伯伯 ” และ “仲 จ้ง” มีความหมายว่า “ที่สาม” แล้วขยายมาเป็นคำเรียกซึ่งหมายถึงน้องชายของสามี จากนั้นแล้วก็ขยายความหมายเป็นคำที่แม่ใช้เรียกน้องชายของพ่อ “仲父之弟曰叔父 จ้งฟูจื่อตี้เยว่ซูฟู” (แปลว่า น้องชายของพ่อจะเรียกกว่า “叔父 ซูฟู”) จนถึงสมัย “六朝 ลิวเฉา” เริ่มเปลี่ยนแปลงไปเรียกแต่คำเดียวว่า “叔 ซู” ซึ่งได้สืบทอดมาถึงปัจจุบัน และประกอบกับการใช้ร่วมกับคำบอกลำดับด้วย เช่น “二叔 เอ้อซู” “四叔 ชื่อซู” ซึ่งหมายถึง อาผู้ชายคนที่ 2 และคนที่ 4 นอกจากนี้ยังใช้เป็นคำซ้ำซึ่งไม่ได้บอกลำดับ เช่น “叔叔ซูซู” (แปลว่า “คุณอา” จากที่กล่าวมาทั้งหมด แสดงให้เห็นว่า ตั้งแต่

สมัยโบราณจนถึงสมัยปัจจุบัน คำว่า “叔 ชู” มีการขยายความหมายและมีความหมายย่ำที่จากคนที่ เป็นแม่ใซ้อย่างเดียวมาเป็นคำที่ถูกใซ้เหมือนกับคนที่ เป็นแม่ใซ้ด้วย

นอกจากนี้ ในหนังสือ “ 诗经 ชื่อจิง” ซึ่งเป็นผลงานวรรณคดีดีเด่นในสมัยโบราณของจีน คำว่า “叔 ชู” ยังหมายถึง “หนุ่ม” ซึ่งมักจะเป็นหนุ่มที่มีรูปร่างสง่างามและในเพลงลูกทุ่งของชาว และ หญิงสาวมักนำคำนี้มาเรียกคนรัก

คำว่า “ 姨 อี้ ” ในสมัยก่อน หมายถึง พี่สาว หรือน้องสาวของภรรยา แต่หลังจากสมัย ราชวงศ์ “ 汉 ฮั่น ” จนถึงสมัยปัจจุบัน คำว่า “ 姨 อี้ ” มีความหมายย่ำที่ ซึ่งย้ายความหมายจากคนที่ เป็นพ่อเรียกมาเป็นคนที่ เป็นลูกเรียกพี่สาวหรือน้องสาวของแม่ เช่น พี่สาวหรือน้องสาวของแม่ที่มี อายุสูงเรียกว่า “ 姨妈 อีมา ” ซึ่งคำว่า “ 妈 มา ” หมายถึง แม่ ส่วนคำที่เรียกพี่สาวของภรณานันใซ้ คำว่า “ 大姨子 ด้าอี้จื่อ ” สำหรับคำว่า “ 小姨子 เสี่ยวอี้จื่อ ” ก็ใซ้เรียกน้องสาวของภรรยา

การใซ้คำเรียกขานตามลำดับคนที่ มีอายุน้อยที่สุดในบ้าน “ 指着小的叫 จื่อเจ้อเสี่ยวเตอ เลี้ยว ” หมายถึงการใซ้คำเรียกเครือญาติตามลำดับคนที่ มีอายุน้อยที่สุดในครอบครัว เช่น ก่อน แต่งงาน ผู้หญิงเรียกพ่อว่า “ 爸 ป๊า ” เรียกแม่ว่า “ 妈 มา ” เรียกน้องชายว่า “ 弟 ดี ” แต่หลังจาก แต่งงานมีลูกแล้ว เวลาพาลูกมาเยี่ยมพ่อแม่ คำเรียกเครือญาติก็เปลี่ยนไป ซึ่งเรียกพ่อว่า “ 老爷 เหล่าเหยีย ” เรียกแม่ว่า “ 老老 เหล่าเลา ” (หมายถึง คุณยาย) เรียกน้องชายว่า “ 舅舅 จิวจิว ” (หมายถึง น้องชายหรือพี่ชายของแม่) ตามหลานชายเช่นกัน ซึ่งสังเกตได้ว่าทุกคนในบ้านจะใซ้คำเรียกญาติ ตามหลานที่อายุน้อยที่สุดในบ้าน

คำว่า “ 爹娘兒子 เตียเหนียงเอ๋อร์จื่อ ” (แปลว่า พ่อแม่และลูกชาย) ตั้งแต่สมัยโบราณสังคม จีนก็มีการเลี้ยงลูกบุญธรรม ซึ่งเป็นวิธีการปกครองที่ดีวิธีหนึ่งใซ้ความสัมพันธ์ที่สร้างขึ้นมาเป็น “ พ่อ ” และ “ ลูก ” ซึ่งคนที่ เป็นลูกต้องซื่อสัตย์ต่อพ่อ ต้องมีหน้าที่ปฏิบัติตามคำสั่งของพ่อ ห้ามทรยศ พ่อ ซึ่งคำว่า “ พ่อ ” กับ “ ลูก ” ก็สื่อถึงสิทธิหน้าที่ของผู้ที่เป็น “ พ่อ ” ในขณะเดียวกันก็สื่อถึงสิทธิ หน้าที่ของผู้ที่เป็น “ ลูก ” นอกจากนี้ ในนวนิยายของราชวงศ์ “ 宋元明 ช่งหยวนหมิง ” จะเห็นว่าทาส มักจะเรียกขานว่า “ 爹 เตีย ” (แปลว่าพ่อ) และเรียกภรรยาของนายว่า “ 娘 เหนียง ” (แปลว่า แม่) ซึ่ง การนี้ก็ชี้ให้เห็นว่าการเรียกขานนั้น สะท้อนสิทธิหน้าที่ การใซ้คำเรียกขานลักษณะนี้ก็เป็นกรเพิ่ม การใซ้คำเรียกเครือญาติกับบุคคลที่ไม่ใซ้ญาติ นอกจากนี้ ยังมีการใซ้คำเรียกเครือญาติกับคนที่ ไม่

รู้จักกัน เช่น เวลาเดินทางจะถามบุคคลเรื่องการเดินทาง ก็จะเรียกเขาว่า “大哥” คำแรก (แปลว่า พี่ชายคนโต) เป็นตัวอย่างที่พบมาก

คำว่า “小姐 เสี่ยวเจี๋ย” ในสังคมจีนสมัยก่อน เป็นคำที่มีความหมายดูถูก ใช้เรียกคนรับใช้ ผู้หญิงหรือผู้หญิงโสเภณี ต่อมาในสมัยศักดินา คำว่า “小姐 เสี่ยวเจี๋ย” ก็เปลี่ยนมาเป็นคำเรียกลูกสาวของคหบดี แปลตามศัพท์ว่า “พี่สาวน้อย” ซึ่งจากการพิจารณาแล้วเห็นว่า คำว่า “姐 เจี๋ย” (แปลว่า พี่สาว) สามารถสื่อถึงการที่มีสิทธิเหนืออำนาจด้วย จึงเรียกลูกสาวของคหบดี (ไม่ว่าอายุเท่าใด) ว่า “小姐 เสี่ยวเจี๋ย” เพื่อแสดงความยกย่อง

คำว่า “老娘 เหล่าเหนียง” และคำว่า “老老 เหล่าเลา” ในสมัยก่อน คำว่า “老娘 เหล่าเหนียง” หมายถึง “คุณยาย” แต่ปัจจุบันความหมายกว้างออก ใช้เป็นคำสุภาพในการเรียก “稳娘 เหล่าเหนียง” (แปลว่า หมอตำแย) ด้วย

หลี่เจิงจวิน (李成军, 2001) ได้ศึกษาเรื่อง “การใช้คำเรียกขาน “小姐 เสี่ยวเจี๋ย” โดยทั่วไปและกรณีอื่นๆ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา วิวัฒนาการของคำเรียกขาน “小姐 เสี่ยวเจี๋ย” เบื้องหลังสังคมวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้โดยทั่วไปของคำเรียกขาน “小姐 เสี่ยวเจี๋ย” ประสิทธิภาพของการใช้คำเรียกขาน “小姐 เสี่ยวเจี๋ย” ในการคบหาสมาคม และบริบทของการใช้คำเรียกขาน “小姐 เสี่ยวเจี๋ย”

ด้านวิวัฒนาการของคำเรียกขาน “เสี่ยวเจี๋ย” ผลการศึกษาพบว่า คำเรียกขาน “เสี่ยวเจี๋ย” มีใช้มาตั้งแต่สมัยราชวงศ์ซ่ง (宋朝) ซึ่งพบในผลงานของซู่ตงพอ (苏东坡) วรรณคดี ว่า “มอบของส่งให้ ‘หยางเสี่ยวเจี๋ย’ ในงานเลี้ยงของเจิงป้อ” ในที่นี้ คำว่า “เสี่ยวเจี๋ย” เป็นคำที่มีความหมายทางลบ ซึ่งหมายถึงนางคณิกาหรือหญิงโสเภณี สมัยราชวงศ์หมิงมีบทกวีพรรณนาความว่า “ห่างจากหน้าต่างสามนิ้วไป เมื่อโค้งหลังก็เห็นรองเท้า จะทราบที่ ‘เสี่ยวเจี๋ย’ มาแล้ว” ในที่นี้ คำเรียกขาน “เสี่ยวเจี๋ย” หมายถึง “พี่สาว” ซึ่งมีความหมายทางบวก หลังจากช่วงเวลาต่อจากนี้ไป คำเรียกขาน “เสี่ยวเจี๋ย” จึงมีการใช้อย่างแพร่หลาย

ในสมัยทุนนิยม คำเรียกขาน “เสี่ยวเจี๋ย” หมายถึงหญิงสาว หรือเป็นคำที่คนรับใช้เรียก ลูกสาวของเจ้านายที่ร่ำรวย ความหมายของ “เสี่ยวเจี๋ย” จึงหมายถึง “คุณหนู” ทว่า หลังการสถาปนาประเทศจนกระทั่งสิ้นสุดการปฏิวัติวัฒนธรรม คำเรียกขาน “เสี่ยวเจี๋ย” กลายเป็นคำต้องห้าม

เนื่องจากในช่วงเวลานี้เป็นเวลาของระบบการปกครองเผด็จการ มีการปกครองโดยชนชั้นกรรมาชีพ และเกิดความขัดแย้งทางด้านการเมืองตลอดจนความรู้สึกนึกคิด ทำให้บุคคลโดยทั่วไปต่างก็มีทัศนคติต่อคำเรียกขาน “เสี่ยวเจี๋ย” ว่าหมายถึงคำสรรพนามใช้เรียกบุคคลที่มีนิสัย “ถูกโอบมาตั้งแต่เด็ก หรือ จี๋เกียจหลังยาว” และมีความหมายเชิงลบ ถ้าพูดถึงคำ “เสี่ยวเจี๋ย” ก็จะถูกคนอื่นตำหนิว่าเป็น “ชนชั้นนายทุนหรือพวกทุนนิยม” นอกจากนี้ ในการคบหาสมาคมระหว่างกัน คำที่นิยมใช้สูงสุดคือคำเรียกขานกันและกันว่า “同志 ถงจื่อ” (สหาย) หรือ “师傅 ซื่อฟู” (ครูหรือผู้มีฝีมือในเชิงวิชาชีพเฉพาะทาง)

จนกระทั่งสมัยปัจจุบัน เนื่องจากปัจจัยทางการเมืองที่มีอิทธิพลต่อความคิดของประชาชน ค่อยๆ จางลง แต่ความรู้สึกระหว่างบุคคลกลับซับซ้อนขึ้นตามสภาพสังคม อีกทั้งการคบหาสมาคมได้ให้ความสำคัญต่อมารยาทมากยิ่งขึ้น คำเรียกขาน “เสี่ยวเจี๋ย” ที่เป็นคำแสดงเพศสภาพและใช้เรียกขานคล่องปากจึงกลับได้รับความนิยมอีกครั้ง ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงที่ทำงานราชการหรือหน่วยงานเอกชน ทำมาค้าขายหรือทำงานบริการตามร้านอาหาร ต่างก็ถูกเรียกด้วยคำว่า “เสี่ยวเจี๋ย” ทั้งสิ้น

เบื้องหลังสังคมวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้คำเรียกขาน “小姐 เสี่ยวเจี๋ย” โดยทั่วไปจากการศึกษาพบว่า หลังปฏิรูปเปิดประเทศในช่วงเวลาสี่สิบปีที่ผ่านมา หญิงสาวรุ่นใหม่ กระตือรือร้น และมีส่วนทุ่มเทกำลัง ร่วมสร้างสังคมนิยม และได้ปฏิบัติงานในทุกสาขาอาชีพ สมดังคำว่า “ผู้หญิงเป็นครึ่งหนึ่งของท้องฟ้า” และเป็นกลุ่มกำลังสำคัญที่ไม่อาจขาดได้ ทำให้บุคคลในสังคมต้องเลือกใช้คำเรียกขานที่เหมาะสมในการเรียกขานผู้หญิงยุคใหม่เหล่านี้ เมื่อการเวลาล่วงเลยมาเข้าสู่สมัยจีนใหม่ พรรคและรัฐบาลได้ส่งเสริมวัฒนธรรม และให้ความสำคัญต่อจิตใจบุคคลในสังคมจึงให้ความสำคัญต่อการใช้ภาษาที่สุภาพยิ่งขึ้น ด้วยเบื้องหลังเช่นนี้เอง คำเรียกขานที่เกี่ยวข้องทางการเมือง เช่น “同志 ถงจื่อ” (สหาย) หรือ “师傅 ซื่อฟู” (ครูหรือผู้มีฝีมือในเชิงวิชาชีพเฉพาะทาง) จึงกลายเป็นกลุ่มคำที่คลุมเครือด้านเพศ สภาพ และโบราณพื้นสมัย ไม่เหมาะสมกับผู้หญิงยุคใหม่ ตลอดจนไม่สอดคล้องกับความต้องการใช้และพัฒนาการภาษาของยุคปัจจุบัน ทั้งนี้ในปัจจุบันมีการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศมากขึ้น วัฒนธรรมเกิดการแลกเปลี่ยนและผสมผสานกลมกลืนกันและกัน โดยภาษาสากลแล้วนิยมใช้คำเรียกขาน “Miss” (เสี่ยวเจี๋ย), “Mr.” (เชียนเซิง), “Mrs.” (ฟูเหียน), “Ms.” (หนี่วี่ซื่อ) ซึ่งเป็นกลุ่มคำที่คนจีนยอมรับและเริ่มนิยมใช้คำเรียกขานที่ให้เกียรติ สุภาพ เรียบง่ายและทันสมัย ด้วยเหตุนี้คำเรียกขานที่ล้าสมัยอย่าง “ถงจื่อ” หรือ “ซื่อฟู” จึงค่อยๆ จางหายไป เลิกใช้ ถ้าสังเกตจากปัจจัยด้านระบบภาษาที่ต้องให้ความสำคัญต่ออายุเมื่อเลือกใช้คำเรียกขาน เพศชายมักนิยมให้ผู้อื่นยอมรับนับถือว่าไ้เป็นผู้ใหญ่แล้ว แต่เพศ

หญิงชอบความสวยงามและนิยมให้ผู้อื่นเห็นว่าตนเองยังสาว ดังนั้น การใช้คำเรียกขาน “เสี่ยวเจี๋ย” จึงเหมาะสมกับความต้องการนี้ ถ้าดูจากปัจจัยด้านเพศ คำเรียกขาน “เสี่ยวเจี๋ย” จะคู่กับ “先生 เซียนเซิง” หรือ “男士 นานช้อ” ซึ่งแปลว่า “คุณผู้ชาย” ปัจจัยด้านอายุ มีคำเรียกขาน “女士 หนี่วช้อ” (หมายถึง คุณผู้หญิง ใช้เรียกผู้หญิงที่แต่งงานแล้วหรือยังโสดก็ได้) หรือ “夫人 ฟุเหยิน” (คุณผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว) ฉะนั้นจึงไม่มีคำเรียกขานคำใดคำหนึ่งที่สามารถใช้ได้ครอบคลุมเท่ากับ “小姐 เสี่ยวเจี๋ย” ถ้าพิจารณาจากปัจจัยด้านความนิยมในการใช้ การเรียกขานด้วยคำว่า “小姐 เสี่ยวเจี๋ย” เมื่อฟังแล้วจะทราบว่าผู้ที่ถูกเรียกนั้นอายุน้อยกว่า “หนี่วช้อ” หรือ “ฟุเหยิน” ด้วย

การใช้คำเรียกขาน “小姐 เสี่ยวเจี๋ย” ในการคบหาสมาคมกันนั้น จากการศึกษาพบว่าในสถานที่ไม่คุ้นเคยกัน ถ้าหากว่าใช้คำเรียกขาน “เสี่ยวเจี๋ย” เรียกผู้หญิงที่ไม่มีความสัมพันธ์ทางเครือญาติกัน จะสามารถลดช่องว่างหรือระยะห่างระหว่างกัน ทำให้การติดต่อสื่อสารเป็นไปได้อย่างราบรื่น ในกรณีสนิทสนมคุ้นเคยกันแล้ว การใช้คำเรียกขาน “เสี่ยวเจี๋ย” สามารถลดระดับความสัมพันธ์ที่ไม่เท่าเทียมกันและระยะห่างทางความรู้สึก ทำให้สื่อสารได้อย่างเป็นกันเอง เกิดความสบายใจ สร้างบรรยากาศกลมเกลียว และมีไมตรีที่ดีต่อกัน บางครั้งการใช้คำเรียกขาน “เสี่ยวเจี๋ย” ไม่ใช่เพียงเพื่อแสดงมารยาท แต่สิ่งสำคัญที่สุดคือแสดงความคิดความรู้สึกของตนเองเพื่อบรรลुวัตถุประสงค์ตามที่ต้องการ จัดว่าเป็นเทคนิคในการสื่อสาร กรณีการติดต่อสื่อสารกันในรูปแบบสถาน หากยังไม่ทราบชื่อ อายุ อาชีพ สถานะ ฯลฯ ของฝ่ายตรงกันข้าม แต่ต้องการสอบถาม ถ้าไม่ใช้คำเรียกขานอาจจะทำให้คู่สนทนาเห็นว่าเราไม่มีมารยาท แต่ถ้าใช้คำเรียกขานไม่เหมาะสมอาจจะทำให้เราเสียสถานะทางสังคม ฉะนั้นการใช้คำเรียกขาน “เสี่ยวเจี๋ย” จึงเป็นคำที่ปลอดภัยต่อการใช้งานในระดับหนึ่ง

บริบทของการใช้คำเรียกขาน “小姐 เสี่ยวเจี๋ย” พบว่ามีใช้ใน 7 บริบท ดังนี้

1. มีการใช้อย่างกว้างขวาง ในที่สาธารณะต่างๆ ได้ยินคำเรียกขานนี้ โดยเฉพาะในสถานที่ที่เป็นรมณีสถาน
2. การใช้คำเรียกขาน “เสี่ยวเจี๋ย” สัมพันธ์กับเพศ อายุ และตำแหน่งต่างๆ ของผู้ถูกเรียก ไม่ว่าผู้สูงอายุหรือเด็กๆ ก็สามารถใช้ได้ แต่ส่วนใหญ่ใช้เรียกขานคนอายุน้อยในการสนทนา

3. การใช้คำเรียกขาน “เสี่ยวเจี๋ย” ไม่สัมพันธ์กับความสนิทสนมคุ้นเคยระหว่างผู้สื่อสารทั้งสองฝ่าย เนื่องจาก “เสี่ยวเจี๋ย” สามารถใช้เรียกผู้หญิงที่สนิทกันหรือเรียกคนแปลกหน้าก็ได้

4. คำเรียกขาน “เสี่ยวเจี๋ย” ไม่ได้ใช้แบบคำเดียว ปกติใช้กับคำว่า “先生 เซียนเซิง” และ “女士 หนี่วซื่อ” หรือ “夫人 ฟุเหยิน” ซึ่งเป็นกลุ่มคำเรียกขานเมื่อสนทนา

5. คำเรียกขาน “เสี่ยวเจี๋ย” ส่วนใหญ่เป็นคำแสดงความสุภาพ เป็นคำที่ผู้เรียกใช้เรียกขานผู้หญิงในการสื่อสาร ไม่ว่าผู้เรียกมีวัตถุประสงค์อะไร การใช้คำนี้ส่วนใหญ่จะมีความหมายเชิงบวก เพื่อแสดงความเคารพต่อผู้ถูกเรียก

6. คำเรียกขาน “เสี่ยวเจี๋ย” ปกติใช้กับหญิงสาวที่ยังไม่แต่งงาน แต่ปัจจุบันนี้ยังใช้กับผู้หญิงที่กำลังอยู่ในวัยทำงานหรือแต่งงานแล้ว แสดงว่าคำเรียกขาน “เสี่ยวเจี๋ย” มีการนำไปใช้กว้างขึ้น แต่จะไม่ใช้กับผู้หญิงสูงอายุเด็ดขาด

7. ปัจจุบันคำว่า “เสี่ยวเจี๋ย” ยังมีความหมายเชิงลบ หมายถึงโสเภณีหรือผู้หญิงหาเงิน

หลิวซุนเหลย (刘春雷) (2005) ได้ศึกษาเรื่อง “มาตรฐานของการใช้คำเรียกขานของพิธีกรในการให้สัมภาษณ์ในรายการต่างๆ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอายุที่เป็นผลกระทบต่อมาตรฐานในการใช้คำเรียกขานของพิธีกรในการให้สัมภาษณ์

ในกรณีที่พิธีกรอายุน้อยกว่าผู้ที่ให้สัมภาษณ์ ผลการศึกษาพบว่า

1. ห้ามเรียกนามสกุลหรือชื่ออย่างเดียว

2. การใช้คำทั่วไปในการสนทนา เช่นคำว่า “先生 เซียนเซิง” (คุณผู้ชาย), “小姐 เสี่ยวเจี๋ย” หรือ “女士 หนี่วซื่อ” (คุณผู้หญิง), “老师 เหล่าซือ” (อาจารย์), “同志 ถงจื่อ” (สหาย), “师傅 ชือฟู่” (ครูอาจารย์, ผู้นำาณูการประจำวิชาชีพ) เป็นต้น หากทราบนามสกุลของกลุ่มสนทนาจึงจะเดิมนามสกุลหน้าคำต่างๆ ดังกล่าวมา เช่น “汪师傅 วางชือฟู่” (อาจารย์วาง)

3. คำเรียกขานตำแหน่ง ถ้าคู่สนทนามียศตำแหน่ง ก็สามารถใช้คำเรียกขานตำแหน่งได้

4. การยืมคำเรียกขานเครือญาติมาใช้ ถ้ายังไม่ทราบบทบาททางสังคมของกลุ่มสนทนา สามารถยืมคำเรียกขานแบบเครือญาติมาใช้เพื่อแสดงความใกล้ชิด เช่น “隔壁大妈家的儿子 上个月来我家做客” (ลูกชายของบ้านคุณป้าที่อยู่บ้านข้างๆ)

5. เต็มคำว่า “老 เหล่า” (ชรา) หน้านามสกุล เพื่อแสดงความเคารพต่อผู้สูงอายุที่ให้สัมภาษณ์

6. หลีกเลี่ยงไม่ใช้คำเรียกขานระหว่างการสัมภาษณ์ สามารถใช้คำว่า “您 หนิน” ที่แปลว่า “ท่าน” แทน เพื่อแสดงความเคารพต่อผู้ที่อายุมากกว่าตน

ในกรณีที่พิธีกรรมมีวัยเท่ากับผู้ใช้สัมภาษณ์ ผลการศึกษาพบว่า

1. เรียกนามสกุลหรือเรียกชื่ออย่างเดียว
2. ใช้คำทั่วไปที่ใช้ในการสนทนา หรือคำเรียกขานตำแหน่ง จะใช้ตามใจคู่สนทนา
3. ไม่ใช้คำเรียกขานก็ได้ หรือใช้คำสรรพนาม “你 หนี่” (คุณ, เธอ) หรือ “他 ทา” (เขา) ก็ได้

ในกรณีที่พิธีกรอายุมากกว่าผู้ใช้สัมภาษณ์ ผลการศึกษาพบว่า

1. เรียกนามสกุลหรือเรียกชื่ออย่างเดียว
2. ใช้คำทั่วไปที่ใช้ในการสนทนา หรือคำเรียกขานตำแหน่ง จะใช้ตามใจคู่สนทนา
3. ไม่ใช้คำเรียกขานก็ได้ หรือใช้คำสรรพนาม “你 หนี่” (คุณ, เธอ) หรือ “他 ทา” (เขา) ก็ได้

4. เต็มคำว่า “小 เลี้ยว” (หนู) หรือ “阿 อา” (คำแสดงความสนิทสนม) หน้านามสกุลหรือชื่อ เพื่อแสดงความใกล้ชิด

การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำเรียกขานในภาษาจีน แสดงให้เห็นว่า คำเรียกขานสามารถเปลี่ยนความหมายไปตามสถานะของผู้ถูกเรียกขาน เพื่อแสดงความสัมพันธ์ บทบาท หน้าที่ระหว่างผู้เรียกขานกับผู้ถูกเรียกขาน นอกจากนี้ ยังมีปัจจัยต่างๆ ที่เป็นผลกระทบต่อการใช้คำเรียกขาน เช่น อายุ ฐานะ สถานภาพและ ตำแหน่ง เป็นต้น ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาคำเรียกขานในวิทยานิพนธ์เล่มนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคำเรียกขานในภาษาไทย

กัลยา ดิงศกัทธิ์ และอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2531) ได้ศึกษาเรื่อง “ การใช้คำเรียกขานในภาษาไทยสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ ” เป็นการศึกษาคำเรียกขานโดยตรงและเป็นการริเริ่มให้มีการศึกษาคำเรียกขานในภาษาไทยตามมาอีกหลายอย่าง การศึกษานี้เป็นการศึกษาถึงความเปลี่ยนแปลงในการใช้คำเรียกขานในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ ช่วงเวลา 200 ปี ระหว่าง พ.ศ.2325 – 2525 โดยเก็บข้อมูลจากบทสนทนาในนวนิยายและเรื่องสั้นจำนวน 157 เรื่อง โดยการสุ่มตัวอย่างตามสมัยต่าง ๆ 5 สมัยในยุครัตนโกสินทร์ ได้แก่ สมัยต้นยุครัตนโกสินทร์ สมัยเข้าสู่ยุคใหม่ สมัยหลังเลิกทาส สมัยประชาธิปไตยและสมัยหลัง 14 ตุลาคม 2516 ผลการวิจัยพบว่าคำเรียกขานในภาษาไทยมีส่วนประกอบ 2 ส่วน คือ

1. ส่วนที่ต้องมี ได้แก่ คำนำหน้า คำเรียกญาติ ยศ อาชีพ / ตำแหน่ง ชื่อ และวลีแสดงความรู้สึกซึ่งอาจจะเป็นคำใดคำหนึ่งหรือหลายคำประกอบกัน
2. ส่วนที่มีหรือไม่มีก็ได้ ที่เรียกว่า “คำลงท้าย” เช่น ค่ะ ครับ และยังพบว่ามีการปรากฏรูปแบบคำเรียกขานทั้งหมด 25 รูปแบบ และมีคำเรียกขาน 11 รูปแบบที่มีการใช้มาก เรียงลำดับจากจำนวนมากไปหาจำนวนน้อย ดังต่อไปนี้ 1) คำนำหน้า + ชื่อ 2) ชื่อ 3) คำนำหน้า 4) คำเรียกญาติ 5) คำเรียกญาติ + ชื่อ 6) คำนำหน้า + คำเรียกญาติ 7) อาชีพ / ตำแหน่ง 8) วลีแสดงความรู้สึก 9) คำนำหน้า + ยศ 10) ยศ 11) คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง

นอกจากนี้ การเลือกใช้คำเรียกขานรูปแบบใดนั้นขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ความสัมพันธ์ดังกล่าว แบ่งเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ 3 แบบ คือ

1. ความสัมพันธ์แบบสมมูล หมายถึง ความสัมพันธ์ที่แสดงว่าผู้พูด และผู้ฟังเท่าเทียมกัน หรือความสัมพันธ์ที่ผู้พูดกับผู้ฟังมองอีกฝ่ายว่ามีบทบาทเท่าเทียมกับตน ความสัมพันธ์ประเภทนี้ ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน ความสัมพันธ์ระหว่างคนรัก ความสัมพันธ์ระหว่างคนที่รู้จักกัน และความสัมพันธ์ระหว่างคนที่ไม่รู้จักกัน

2. ความสัมพันธ์แบบไม่สมมูล หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังที่มีสถานภาพต่างกัน ผู้พูดอาจมีสถานภาพสูงกว่าหรือต่ำกว่าผู้ฟังก็ได้ ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างญาติผู้ใหญ่กับ ญาติผู้น้อย สามีกับภรรยา ผู้บังคับบัญชากับผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา นายกับบ่าว ครูกับศิษย์

3. ความสัมพันธ์แบบเป็นกลาง หมายถึง ความสัมพันธ์ที่ไม่ถือความสูงหรือต่ำกว่าของผู้พูดและผู้ฟังเป็นเรื่องสำคัญ หรืออาจไม่ชัดเจนว่าผู้พูดหรือผู้ฟังฝ่ายใดสูงหรือต่ำกว่า เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้บริการ (ผู้ขาย) กับผู้รับบริการ (ผู้ซื้อ) ผลการวิจัยสรุปว่า คำเรียกขาน ในภาษาไทย ถูกกำหนดโดยลักษณะของความสัมพันธ์ 2 ลักษณะคือ ความเคารพ และความสนิทสนม

รังสรรค์ จันต๊ะ (2534) ได้ศึกษาเรื่อง “ลักษณะและการใช้คำเรียกขานในภาษาไทยถิ่นเชียงใหม่ ตามแนวภาษาศาสตร์เชิงสังคม” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะและการใช้คำเรียกขานใน ภาษาไทยถิ่นเชียงใหม่ ตามอิทธิพลของปัจจัยต่าง ๆ ทางสังคม เช่น ปัจจัยประจำตัวบุคคล (เพศ วัย อายุ ระดับฐานะตำแหน่งทางสังคมของผู้เรียกและผู้ถูกเรียก) ปัจจัยजनสัมพันธ์ (ความสนิทสนม และความสุภาพ) ปัจจัยสถานการณ์ทางภาษาในขณะที่ยก (สถานที่ ความเป็นทางการหรือไม่เป็น ทางการ) รวมทั้งปัจจัยอื่น ๆ เช่น การยืมภาษาถิ่นอื่น อาชีพ ทักษะของผู้เรียกที่มีต่อผู้ถูกเรียก เป็นต้น

วิไลวรรณ เชาวลิต (2535) ได้ศึกษาเรื่อง “การใช้คำเรียกขานในภาษาไทยถิ่นใต้ของ บุคลากรโรงเรียนท่าศาลาประสิทธิ์ศึกษา จ.นครศรีธรรมราช” ทั้งเพศชายและเพศหญิงจำนวน 128 คน เก็บข้อมูลจากแบบสอบถามที่ได้รับคืนจำนวน 97 ฉบับ โดยวิเคราะห์ตามปัจจัยทางสังคม 6 ประการ ได้แก่ บทบาทของผู้พูดกับผู้ฟัง เพศของผู้พูดและผู้ฟัง อายุของผู้ฟัง กาลเทศะ เรื่องที่พูด และการมีบุคคลที่สามอยู่ด้วย ผลการศึกษาพบว่าคำเรียกขานในภาษาไทยถิ่นใต้ประกอบด้วยส่วน สำคัญ 2 ส่วนคือ ส่วนที่ต้องมีตามด้วยส่วนที่มีหรือไม่มีก็ได้ ส่วนหลังนี้อาจมีคำลงท้าย เช่น ค่ะ ครับ ส่วนที่ต้องมีอาจเป็นส่วนประกอบใดส่วนประกอบหนึ่งตามลำพัง หรือรวมกับส่วนประกอบ

อื่นๆ และเรียงลำดับก่อนหลังดังนี้ สรรพนาม/คำนำหน้า คำเรียกญาติ ศ อาชีพ / ตำแหน่ง และชื่อ อาทิ คุณ ท่านผู้อำนวยการ อาจารย์สุจินต์ นอกจากนี้ยังปรากฏการไม่ใช้คำเรียกขานด้วย จาก การศึกษาพบว่า การแปรของคำเรียกขานตามปัจจัยทางสังคม 6 ประการนั้น บทบาทของผู้พูดและผู้ฟังเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด รองลงมาเป็นอายุของผู้ฟัง ส่วนเพศของผู้พูดและผู้ฟัง กาลเทศะ และการมีบุคคลที่สามอยู่ด้วย มีผลต่อการแปรของคำเรียกขานน้อยมาก ส่วนปัจจัยเรื่องที่พูดไม่มีผลต่อการ ใช้คำเรียกขาน จากการศึกษาพบว่า การใช้คำเรียกขานสะท้อนลักษณะทางสังคมบางประการ ของคนในชุมชนนี้ ได้แก่ ความผูกพันฉันญาติ การให้ความเคารพนับถือโดยการดูจากตำแหน่ง หน้าที่การงาน

ศิริณา พรหมคำ (2536) ได้ศึกษาการใช้คำเรียกขานในภาษาไทยโดยการศึกษาจากบท สนทนาในบทละครภาษาไทยทางโทรทัศน์ จำนวน 55 บท แล้วพบว่า คำเรียกขานมีทั้งคำเรียกขาน ตัวเอง และคำเรียกขานผู้ฟัง การเลือกใช้คำเรียกขานแบ่งออกเป็นได้หลายระดับตามความเป็น ทางการ และความสุภาพ ผู้พูดจะเลือกสรรคำเรียกขานที่เหมาะสมกับผู้ฟังและสถานการณ์ทาง สังคมของผู้ฟัง ตลอดจนระดับของความสนิทสนมกับผู้ฟัง เพื่อที่จะใช้คำเรียกขานที่เหมาะสม คำ เรียกขานที่ผู้พูดเลือกใช้แทนตัวเอง และผู้ฟังจะแสดงให้เห็นถึงระดับความสนิทสนม อำนาจและ ความสัมพันธ์ทางบทบาทของกลุ่มสนทนา ความสัมพันธ์ระหว่างคนสนิทสนมและคนแปลกหน้าจะ ใช้คำเรียกขานที่ต่างกัน การใช้คำเรียกขานถูกกำหนดโดยความสัมพันธ์ทางบทบาท สถานภาพทาง เศรษฐกิจสังคม เพศ สถานการณ์ ตลอดจนอารมณ์ของกลุ่มสนทนา

รูปแบบของการใช้คำเรียกขานนั้นแบ่งออกได้เป็นสองประเภทคือ การใช้คำเรียกขานระดับ เดียวกัน และการใช้คำเรียกขานต่างระดับกัน การใช้คำเรียกขานระดับเดียวกัน หมายถึงกลุ่มสนทนาใช้ คำเรียกขานเดียวกันในสนทนา เช่น การใช้ชื่อแรก หรือการใช้ชื่อเล่นระหว่างกลุ่มสนทนา ส่วนการใช้ คำเรียกขานต่างระดับกัน หมายถึง กลุ่มสนทนาใช้คำเรียกขานต่างกันในการสนทนา เช่น การใช้ชื่อ แรกเรียกผู้ฟัง แต่ถูกผู้ฟังเรียกด้วยชื่อเล่น เป็นต้น

จุไรรัตน์ หาญไชโยภูมิ (2538) ได้ศึกษาเรื่อง “การใช้คำเรียกขานของข้าราชการทหารบก ไทยในเขตกรุงเทพมหานคร” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบของคำเรียกขาน ความสัมพันธ์ ของคำเรียกขานกับปัจจัยทางสังคมในด้านความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง เพศ และสถานการณ์ และเปรียบเทียบคำเรียกขานที่ปรากฏใช้ใน 3 หน่วยงานของกองทัพบกไทย โดยเก็บข้อมูลจาก ข้าราชการสัญญาบัตรหญิงและชายใน 3 หน่วยงาน ได้แก่ กรมยุทธศึกษาทหารบก กรมสารบรรณ

ทหารบก และกองบัญชาการกองทัพบก จำนวนทั้งสิ้น 180 คน เพศหญิง 90 คน และเพศชาย 90 คน เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่าข้าราชการทหารบกไทยใช้คำเรียกขาน 11 รูปแบบ รูปแบบของคำเรียกขานประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ต้องมี และส่วนที่มีหรือไม่มีก็ได้ ส่วนที่ต้องมี ได้แก่ คำประเภทใดประเภทหนึ่งใน 6 ประเภทซึ่งอาจปรากฏตามลำพังหรือผสมกันตามลำดับดังนี้ สรรพนาม/คำนำหน้าชื่อ ตำแหน่ง ยศ คำเรียกญาติ ชื่อ และ ชื่อหน่วย หรือแผนก ส่วนที่มีหรือไม่มี ก็ได้ ได้แก่ คำลงท้าย ส่วนการใช้คำเรียกขานกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง เพศและสถานการณ์ พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในการเลือกใช้คำเรียกขาน รองลงมา ได้แก่ สถานการณ์ ส่วนปัจจัยสุดท้าย ได้แก่ เพศ

ภาสกร เชื้อสว (2541) ได้ศึกษาเรื่อง “การแปลคำเรียกขานในนวนิยาย: กรณีศึกษาเรื่อง ‘ขึ้นกว่าเลือด’” มีวัตถุประสงค์เพื่อหาวิธีการแบ่งคำเรียกขาน ปัจจัยทางสังคมวัฒนธรรมไทยที่มีผลต่อการใช้คำเรียกขานของผู้แปล และรูปแบบการใช้คำเรียกขาน โดยการวิเคราะห์จากบทสนทนาที่ปรากฏคำเรียกขานบุรุษที่ 2 และบุรุษที่ 1 ทั้งในต้นฉบับ “Sleepres” และฉบับแปลเป็นภาษาไทย

จากการศึกษาพบว่าแบ่งคำเรียกขานบุรุษที่ 2 ในฉบับแปลออกได้เป็น คำบุรุษ สรรพนาม คำบุรุษสรรพนาม + นามวลีหรือนาม คำนามทั่วไป ชื่อเฉพาะ และคำขยาย ส่วนคำเรียกขานบุรุษที่ 1 พบเพียงการใช้ในรูปคำบุรุษสรรพนามเท่านั้น

ปัจจัยทางสังคมวัฒนธรรมไทยที่มีผลต่อการเลือกใช้คำเรียกขานคือ วัย เพศ และอาชีพ/ตำแหน่ง รูปแบบการใช้คำเรียกขานที่แบ่งตามระดับความสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนาและสถานการณ์ที่เป็นทางการของบทสนทนานั้น แบ่งออกได้เป็นสองระดับคือการใช้คำเรียกขานในระดับเดียวกันและต่างระดับกัน

กลวิธีการแปลคำเรียกขานของผู้แปลสามารถแบ่งออกได้เป็น การแปลตรงจากคำต้นฉบับ การปรับคำแปล ได้แก่ การใช้คำที่แสดงตำแหน่งและสถานภาพ การใช้คำเสริมหน้า การใช้คำแปลหลายคำจากคำต้นฉบับหนึ่งคำ การซ้ำคำแปลและการใช้คำเลียง การรวมคำแปล และการละไม่แปล

ครุณี ประกอบแสง (2542) ได้ศึกษาเรื่อง “การใช้คำเรียกขานในอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี” มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาคำเรียกขานใน 3 ด้าน คือ หมวดหมู้คำเรียกขาน การแปรของคำเรียกขาน ด้านเสียงรูปแบบและความหมาย และ การใช้คำเรียกขานตามปัจจัยทางสังคมโดยใช้แบบสอบถาม การใช้คำเรียกขานกับประชากรจำนวน 800 คน เสนอผลการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัยพบว่า คำเรียกขานในอำเภอเมืองอุบลราชธานี จำแนกตามภาษาที่ใช้มี 4 หมวด คือ ภาษาไทยภาคกลาง ภาษาไทยอีสาน ภาษาจีน ภาษาเวียดนาม คำเรียกขานประกอบด้วย ส่วนสำคัญ 2 ส่วน คือส่วนที่ต้องปรากฏ ตามด้วยส่วนที่ปรากฏหรือไม่ปรากฏก็ได้ ส่วนหลังนี้ได้แก่ คำลงท้าย เช่น อะ ครับ ส่วนที่ต้องปรากฏอาจเป็นส่วนประกอบใดส่วนประกอบหนึ่งตาม ลำพัง หรือรวมกับส่วนประกอบอื่นก็ได้ ส่วนประกอบของคำเรียกขานมี 7 ประเภท คือ ชื่อ คำ เรียกญาติ ยศ อาชีพ/ตำแหน่ง สรรพนาม/คำนำหน้า วลีแสดงความรู้สึก และคำลงท้าย นอกจากนี้ยังพบการไม่ใช้คำเรียกขานอีกด้วย รูปแบบคำเรียกขานมี 3 รูปแบบ คือ คำเรียกขาน ที่มีส่วนประกอบเดียว คำเรียกขานที่มีส่วนประกอบ 2 ส่วน และคำเรียกขานที่มีส่วนประกอบ 3 ส่วน

การแปรคำเรียกขานมีการแปรด้านรูปแบบมากที่สุด รองลงมาคือ การแปรด้านความหมาย และการแปรด้านเสียงมีน้อยที่สุด ส่วนการใช้คำเรียกขานตามปัจจัยทางสังคมพบว่า อายุ และเพศ ของผู้พูด เป็นตัวกำหนดการใช้คำเรียกขานมากกว่าด้านอาชีพ การศึกษา และชาติพันธุ์ คำเรียก ขานสะท้อนลักษณะทางสังคมบางประการของคนในสังคมเมืองอุบลราชธานี ได้แก่ ความผูกพัน กันฉันญาติ และการให้ความเคารพนับถือบุคคลโดยดูจากตำแหน่งหน้าที่การงาน

ปัทมวรรณ วงศ์จร (2542) ได้ศึกษาเรื่อง “ คำเรียกขานของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบและการใช้คำเรียกขานของวัยรุ่นตามอิทธิพลของปัจจัยทางสังคม ได้แก่ บทบาททางสังคมของผู้พูดและผู้ฟัง เพศของผู้ฟัง และอายุของผู้ฟัง การคัดเลือกกลุ่ม ประชากรตัวอย่าง ด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอนได้แก่

1. สุ่ม เขตการปกครอง
2. สุ่มรายชื่อโรงเรียน

3. กลุ่มจำนวนนักเรียนซึ่งเป็นทั้งนักเรียนและนักศึกษาจำนวน 373 คนจากจำนวน 12,470 คน

ปัทมวรรณ เก็บข้อมูลจากแบบสอบถาม ซึ่งกำหนดปัจจัยทางสังคมที่อาจทำให้เกิดการแปรของคำเรียกขานไว้ 3 ปัจจัย ได้แก่ เพศของผู้ฟัง อายุของผู้ฟัง และบทบาททางสังคมระหว่างคู่สนทนาทั้ง 7 บทบาท ผลการศึกษาพบว่า รูปแบบคำเรียกขานของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร มีทั้งสิ้น 17 รูปแบบ และคำเรียกขานดังกล่าวประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วน คือ ส่วนที่ต้องมี ได้แก่ สรรพนาม/คำนำหน้า คำเรียกญาติ อาชีพ / ตำแหน่ง และชื่อ ส่วนที่มีหรือไม่มีก็ได้ คือ คำลงท้าย

นลิน วชิรพันธุ์สกุล (2545) ได้ศึกษาเรื่อง “การแปลคำเรียกขานและคำสรรพนามที่ปรากฏในนวนิยายแปลเรื่อง “คนชี่เสื่อ” ของจิตร ภูมิศักดิ์” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีแปลคำเรียกขานและคำสรรพนามแทนผู้พูด ผู้ฟัง และผู้ถูกกล่าวถึงที่ปรากฏในบทแปล ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบของคำเรียกขานที่จิตร ภูมิศักดิ์ ใช้ในการแปลนวนิยายเรื่องนี้ ได้แก่ ชื่อ คำเครือญาติ คำบอกยศ ตำแหน่ง/อาชีพ และคำแสดงความรู้สึก โดยมีการใช้คำเครือญาติมากที่สุด ส่วนกลวิธีที่ใช้ในการแปลคำเรียกขาน ได้แก่

1. การแปลตรงตัว ประกอบด้วยการแปลตรงตัวโดยถ่ายทอดเสียงหรือทับศัพท์และการแปลตรงตัวโดยถ่ายทอดความหมาย
2. การปรับให้เป็นคำเรียกขานแบบไทย
3. การแปลจากคำนามในต้นฉบับ
4. การแปลแบบเพิ่มจากต้นฉบับ

ทั้งนี้พบว่าส่วนใหญ่ผู้แปลจะใช้กลวิธีแปลตรงตัว ในขณะที่รูปแบบของคำสรรพนาม ได้แก่ ชื่อ คำเครือญาติ คำบอกยศ ตำแหน่ง/อาชีพและบุรุษสรรพนามที่ใช้ระหว่างกลุ่มคนที่มีสถานภาพเดียวกันจะสอดคล้องกับปัจจัย “ความสนิทสนมและความรู้สึกเป็นพวกเดียวกัน” ส่วนกลุ่มคนที่มีสถานภาพต่างกัน คำสรรพนามที่ใช้สะท้อน “ความสัมพันธ์เชิงอำนาจ” นอกจากนี้ยังมี

ปัจจัยทางสังคมวัฒนธรรมอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้สรรพนาม ได้แก่ อาชีพ ทัศนคติ การไว้ตัว การมีบุคคลที่ไม่สนิทสนม หรือมีสถานภาพสูงอยู่ด้วยสถานการณ์และโอกาส อารมณ์ความรู้สึก ตลอดจนอุปนิสัยของแต่ละคน

นอกจากนี้ นลิน พบว่าคำเรียกขานภาษาอังกฤษในต้นฉบับสะท้อนสถานภาพและความสัมพันธ์ของผู้เรียกและผู้ถูกเรียกได้ดียิ่งแล้ว ทำให้ผู้แปลแปลแบบตรงตัวได้เป็นส่วนมาก ในขณะที่สรรพนามภาษาอังกฤษจะไม่แสดงถึงสถานภาพที่ต่างกันของผู้พูด ผู้ฟัง และผู้ถูกกล่าวถึง

ปาริชาติ วงศ์สง่า (2545) ได้ศึกษาเรื่อง “การใช้คำเรียกขานในหมู่บ้านหลายภาษาที่บ้านตำโรงระวี ตำบลศรีแก้ว อำเภอศรีรัตนะ จังหวัดศรีสะเกษ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการใช้คำเรียกขานเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังที่เป็นเจ้าของภาษาที่ต่างกัน โดยใช้ข้อมูลภาคสนามจากกลุ่มตัวอย่างประชากร จำนวน 723 คน ประกอบด้วย กลุ่มชาติพันธุ์ลาว จำนวน 268 คน กลุ่มชาติพันธุ์ส่วย จำนวน 299 คน และกลุ่มชาติพันธุ์เขมร จำนวน 156 คน รวบรวมข้อมูลโดยวิธีการสังเกต การสอบถาม และการมีส่วนร่วม แล้วนำเสนอผลการศึกษาแบบพรรณนาวิเคราะห์

ผลการศึกษาปรากฏดังนี้ ภาษาที่ใช้ปฏิสัมพันธ์กันในชีวิตประจำวันที่บ้านตำโรงระวี มี 3 ภาษา ได้แก่ ภาษาลาว ภาษาส่วย และภาษาเขมร การใช้คำเรียกขานจะแปรไปตามความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง คำเรียกขาน ของกลุ่มชาติพันธุ์ทั้ง 3 กลุ่ม ที่ผู้พูดใช้เรียกผู้ฟัง ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วน คือส่วนที่ต้องปรากฏ ตามด้วยส่วนที่ปรากฏหรือไม่ปรากฏก็ได้ ได้แก่ คำลงท้าย เช่น ครับ จ๊ะ ค่ะ ส่วนที่ต้องปรากฏมี 8 ประเภท คือ ชื่อ คำเรียกญาติ ยศ อาชีพ ตำแหน่ง สรรพนาม คำนำหน้าบอกเพศ และคำคุณศัพท์ นอกจากนี้ยังพบรูปแบบคำเรียกขานที่มีส่วนประกอบ 2 ส่วน และรูปแบบคำเรียกขานที่มีส่วนประกอบผสม 3 ส่วนอีกด้วย

การใช้คำเรียกขานเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ทั้ง 3 กลุ่ม ในชุมชนแห่งนี้ จะใช้ภาษาของตนเมื่อพูดหรือเรียกขานผู้ฟังที่อยู่ในกลุ่มเดียวกัน และต่างกลุ่มกันจะแสดงถึงลักษณะบางประการทางสังคมอย่างเด่นชัด กล่าวคือ เมื่อกลุ่มคนลาวเรียกคนส่วยและคนส่วยเรียกคนลาว คนส่วยจะใช้ภาษาลาวมากกว่าภาษาของตนเอง เนื่องจากภาษาลาวมีศักดิ์ศรีมีรูปแบบคำเรียกขานทางภาษาเหนือกว่าภาษาส่วย ส่วนคนส่วยเรียกคนเขมรและคนเขมรเรียกคนส่วยนั้น

คนเขมรจะใช้ภาษาส่วยปะปนกับภาษาเขมร ทั้งนี้เพราะรูปแบบและคำเรียกขานของคนส่วยนิยมเรียกกันมากกว่าภาษาของคนเขมร แต่ทั้ง 2 ภาษาที่ยังใช้ภาษาใกล้เคียงและกลมกลืนกัน ในทำนองเดียวกันคนเขมรเรียกคนลาวและคนลาวเรียกคนเขมร ปรากฏว่าคนเขมรจะใช้ภาษาลาวในการพูดคุยทักทายกันมากกว่าการใช้ภาษาของตนเอง สรุปได้ว่า ภาษาที่มีบทบาทหรือกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีความเหนียวแน่นกว่าทางสังคมด้วยการใช้คำเรียกขานได้กลมกลืนกัน ทั้งด้านภาษาและวัฒนธรรมโดยเป็นภาษากลางสื่อสารในชุมชน คือ ภาษาลาวซึ่งมีแนวโน้มว่า ในอนาคตทั้งคนส่วยและคนเขมรจะใช้คำเรียกขานตามรูปแบบภาษาลาวเพิ่มมากขึ้น

ภูมิใจ บัณทุชัย (2549) ได้ศึกษาเรื่อง “คำเรียกขาน คำบุรุษสรรพนามที่ 1 และคำบุรุษสรรพนามที่ 2 ผู้ชายในห้างสรรพสินค้า” มีวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้ 1) เพื่อศึกษารูปแบบและการใช้คำเรียกขาน คำบุรุษสรรพนามที่ 1 และคำบุรุษสรรพนามที่ 2 2) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางสังคม ได้แก่ เพศของผู้ซื้อ อายุของผู้ซื้อ การแต่งกายของผู้ซื้อ ความสนิทสนมของผู้ซื้อและประเภทห้างสรรพสินค้ากับการใช้คำเรียกขาน คำบุรุษสรรพนามที่ 1 และคำบุรุษสรรพนามที่ 2 ของผู้ชายในห้างสรรพสินค้า

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือผู้ชายในห้างสรรพสินค้าจำนวน 180 คน แบ่งตามประเภทห้างสรรพสินค้าระดับบน 60 คน ห้างสรรพสินค้าระดับกลาง 60 คน และห้างสรรพสินค้าระดับฐาน 60 คน ภายในแต่ละกลุ่มประกอบด้วยเพศชายและเพศหญิงจำนวนเท่ากัน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม และการสังเกตการณ์จากการสนทนาระหว่างผู้ชายในห้างสรรพสินค้ากับผู้ซื้อ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูป spss/pc เพื่อหาค่าไคสแควร์และค่าร้อยละเพื่อทำการเปรียบเทียบข้อมูลและทดสอบความสัมพันธ์ของปัจจัยทางสังคม ผลการวิจัยพบว่า

1. จากการสังเกตการณ์ ผู้ชายในห้างสรรพสินค้าส่วนมากใช้รูปแบบไม่ปรากฏการใช้คำเรียกขานเรียกผู้ซื้อ ร้อยละ 49.4 รองลงมาใช้ คำเรียกญาติ ร้อยละ 30.62

2. จากแบบสอบถาม ผู้ชายในห้างสรรพสินค้าส่วนมากใช้คำเรียกญาติเรียกผู้ซื้อ ร้อยละ 37.7 รองลงมาใช้รูปแบบไม่ปรากฏการใช้คำเรียกขานเรียกผู้ซื้อ ร้อยละ 28.6 และใช้คำเรียกญาติเป็นคำบุรุษสรรพนามที่ 2 ร้อยละ 47.1 และใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 เรียกแทนตัวผู้ขายเอง ร้อยละ 44.1

3. เพศของผู้ซื้อ การแต่งกายของผู้ซื้อ ความสนิทสนมของผู้ซื้อ และประเภท
ห้างสรรพสินค้ามีผลอย่างมีนัยสำคัญของสถิติต่อการใช้คำเรียกขาน คำบุรุษสรรพนามที่ 1
และคำบุรุษสรรพนามที่ 2 ของผู้ขายในห้างสรรพสินค้า จากแบบสอบถาม แต่พบว่าประเภท
ห้างสรรพสินค้าเท่านั้นที่มีผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อการใช้คำเรียกขานของผู้ขายใน
ห้างสรรพสินค้าจากการสังเกตการณ์

ณรงค์กรณ รอดทรัพย์ (2550) ได้ศึกษาเรื่อง “คำเรียกขานของพระสงฆ์ไทย” มีความ
มุ่งหมายเพื่อให้เห็น โครงสร้าง ส่วนประกอบ และรูปแบบคำเรียกขานของพระสงฆ์ที่ใช้เรียกขาน
ภรรวาส หรือพระสงฆ์ด้วยกัน และคำเรียกขานของภรรวาสที่ใช้เรียกพระสงฆ์ นอกจากนี้ยังแสดง
ให้เห็นความสัมพันธ์ของปัจจัยทางสังคม ได้แก่ อายุ อายุพรรษา เพศ สถานภาพ และความสนิท
สนมกับการใช้คำเรียกขานของพระสงฆ์ และภรรวาส กลุ่มตัวอย่าง คือ ภรรวาสชาวไทยจำนวน
60 คน และพระสงฆ์ชาวไทยที่จำพรรษาอยู่ในเขตพื้นที่จังหวัดกรุงเทพมหานครจำนวน 100 รูป
ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาได้จากแบบสอบถาม และบทสนทนาระหว่างพระสงฆ์ด้วยกัน หรือระหว่าง
พระสงฆ์กับภรรวาส

ผลการศึกษาพบว่า โครงสร้างคำเรียกขาน จำแนกได้ 2 ประเภท คือ โครงสร้างคำเรียกขาน
ของพระสงฆ์ และโครงสร้างคำเรียกขานของภรรวาส เมื่อจำแนกโครงสร้างคำเรียกขานของ
พระสงฆ์ตามลักษณะทางกายภาพ พบว่ามีจำนวน 4 โครงสร้าง ได้แก่ คำเรียกขานประเภทที่มี
โครงสร้างหน่วยเดียว 2 หน่วย 3 หน่วย และ 4 หน่วย ส่วนโครงสร้างคำเรียกขานของภรรวาส
มีจำนวน 3 โครงสร้าง ได้แก่ คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้างหน่วยเดียว, 2 หน่วย และ 3
หน่วย หนึ่งโครงสร้างคำเรียกขานทั้งสองประเภท สามารถแสดงเป็นกฎโครงสร้างคำเรียกขานของ
พระสงฆ์จำนวน 20 กฎ และกฎโครงสร้างคำเรียกขานของภรรวาส จำนวน 13 กฎ ขณะที่
ส่วนประกอบคำเรียกขาน จำแนกได้ 2 ประเภท คือส่วนประกอบคำเรียกขานของพระสงฆ์ และ
ส่วนประกอบคำเรียกขานของภรรวาส ทั้งนี้ส่วนประกอบคำเรียกขานพระสงฆ์ยังจำแนกได้อีก 2
ประเภท คือส่วนประกอบคำเรียกขานของพระสงฆ์ที่ใช้เรียกขานภรรวาส และส่วนประกอบคำ
เรียกขานของพระสงฆ์ที่ใช้เรียกพระสงฆ์ด้วยกัน ส่วนประกอบคำเรียกขานของพระสงฆ์ทั้งสอง
ประเภทที่ปรากฏเหมือนกันมี 5 ประเภท ขณะที่ส่วนประกอบคำเรียกขานของภรรวาสที่ใช้เรียก
พระสงฆ์ก็ปรากฏ 5 ประเภทเช่นกัน ส่วนรูปแบบคำเรียกขาน จำแนกได้ 3 รูปแบบ ได้แก่
รูปแบบคำเรียกขานของพระสงฆ์ใช้เรียกภรรวาส รูปแบบคำเรียกขานของพระสงฆ์ใช้เรียก

พระสงฆ์ด้วยกัน และรูปแบบคำเรียกขานของฉราวาสใช้เรียกพระสงฆ์ รูปแบบคำเรียกขานทั้ง 3 รูปแบบปรากฏรูปแบบย่อยตามลักษณะโครงสร้างหน่วยเดียว สองหน่วย สามหน่วยหรือสี่หน่วย

นอกจากนี้ ผลการศึกษาพบว่าอายุ อายุพรรษา เพศ สถานภาพ และความสนิทสนม มีผลต่อการใช้คำเรียกขานของพระสงฆ์ไทย

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำเรียกขานในภาษาไทยดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่า มีผู้สนใจได้ศึกษาคำเรียกขานจากแง่มุมต่าง เช่น ส่วนประกอบ โครงสร้าง รูปแบบ และปัจจัยต่างๆ ที่เป็นผลกระทบต่อการใช้คำเรียกขานในวงการต่างๆ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำเรียกขานมีเป็นจำนวนมาก ซึ่งเป็นประโยชน์ในการศึกษาเปรียบเทียบในวรรณคดีเรื่องสามก๊กทั้งที่เป็นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสามก๊ก

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหนังสือเรื่องสามก๊ก ได้มีผู้สนใจศึกษาไว้ ดังนี้

จินตนา ชันวานิวัฒน์ (2527) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบความเปรียบในสามก๊กต้นฉบับจีนกับฉบับไทยของเจ้าพระยาพระคลัง (หน)” มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบเนื้อหาของความเปรียบและหาความแตกต่างที่เกิดขึ้นในกระบวนการแปล ทั้งยังศึกษาถึงสาเหตุของความแตกต่างดังกล่าวด้วย

จากการศึกษาเรื่องนี้ พบว่าการแปลความเปรียบในสามก๊กจากฉบับจีนเป็นฉบับไทย มีทั้งความเปรียบที่มีเนื้อหาเหมือนเดิม ความเปรียบที่มีเนื้อหาคลาดเคลื่อนไปจากต้นฉบับเดิม ความเปรียบที่ผู้แปลเพิ่มเข้าไปในฉบับไทย และความเปรียบที่ฉบับไทยตัดทิ้งไป ความเปรียบที่มีเนื้อหาคลาดเคลื่อนไปจากต้นฉบับเดิม และความเปรียบที่ผู้แปลตัดทิ้งไปเป็นความเปรียบที่มีการนำไปเปรียบเทียบกับสิ่งของ พืช สัตว์ คน ธรรมชาติหรือสถานการณ์ที่มีเฉพาะในประเทศจีน หรือเป็นความเปรียบที่มีแนวคิดในการเปรียบเทียบต่างไปจากของไทย ส่วนความเปรียบที่เพิ่มเข้าไปในฉบับไทย เป็นความเปรียบที่ผู้แปลได้เพิ่มเข้าไปเพื่อให้เข้าใจได้ดียิ่งขึ้น ความแตกต่างของความ

เปรียบในฉบับจีนและฉบับไทยนั้น มีสาเหตุเนื่องมาจากประเทศจีนและประเทศไทย มีสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ที่แตกต่างกัน

ประภาพร ลิมจิตสมบูรณ์ (2550) ได้ศึกษาเรื่อง “ การศึกษาประโยคจากหนังสือเรื่องสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน)” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประเภทของประโยค และหน่วยประโยคจากหนังสือเรื่องสามก๊ก ฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) จากจำนวนทั้งหมด 15,000 หน้า โดยสุ่มศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 หน้า โดยใน 50 หน้าที่สุ่มตัวอย่าง จะสุ่มแบบเจาะจงศึกษาประโยคความเดียว 50 ประโยค ประโยคความรวม 50 ประโยค และประโยคความซ้อน 50 ประโยค เป็นการศึกษาเชิงวิเคราะห์และการหาความถี่แบบร้อยละ

ผลการศึกษาประโยคจากหนังสือเรื่องสามก๊ก ฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) มีประโยค 3 ประเภท คือ ประโยคความเดียว ประกอบด้วย หน่วยนาม หน่วยกริยาและหน่วยเสริม โดยหน่วยเสริมจะมีหรือไม่มีก็ได้ โดยพบประโยคความเดียวแบบไม่มีหน่วยเสริมมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 76 ประโยคความรวมประกอบด้วย หน่วยนาม 2 หน่วยขึ้นไป หน่วยกริยา 2 หน่วยขึ้นไป หน่วยเสริมโดยหน่วยเสริมจะมีหรือไม่มีก็ได้ และมีทั้งประโยคความรวมแบบมีหน่วยเชื่อม และแบบไม่มีหน่วยเชื่อม พบประโยคความรวมแบบมีหน่วยเชื่อมมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 74 ประโยคความซ้อน ประกอบไปด้วยหน่วยนาม หน่วยกริยา หน่วยเสริม โดยหน่วยเสริมและหน่วยเชื่อมจะมีหรือไม่มีก็ได้ พบลักษณะประโยคความซ้อน 3 ประเภท คือ ประโยคความซ้อนที่ประโยคย่อยเป็นส่วนขยายในหน่วยนาม ประโยคความซ้อนที่ประโยคย่อยเป็นส่วนขยายในหน่วยกริยา และประโยคความซ้อนที่ประโยคย่อยเป็นส่วนขยายทั้งในหน่วยนามและหน่วยกริยา โดยพบประโยคความซ้อนที่ประโยคย่อยเป็นส่วนขยายในหน่วยกริยามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 78 ในด้านหน่วยประโยคพบหน่วยประโยค 4 แบบ คือ แบบที่ 1 ประธาน กริยา แบบที่ 2 ประธาน กริยา กรรมตรง แบบที่ 3 ประธาน กริยา กรรมรอง และแบบที่ 4 ประธาน กริยา กรรมตรง กรรมรอง และพบหน่วยนามที่มีความสัมพันธ์กับหน่วยกริยาในลักษณะต่างๆ

ดารณี ใจเย็น (2551) ได้ศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์บทสนทนาของตัวละครในวรรณคดีเรื่องสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง(หน)” จำนวนบทสนทนาที่ใช้มาวิเคราะห์มีจำนวนทั้งหมด 167 บทสนทนา เป็นบทสนทนาของก๊วยเก้ จำนวน 18 บทสนทนา บทสนทนาของจิวยี้ จำนวน 28 บทสนทนา บทสนทนาของซ่งเบ้ง จำนวน 121 บทสนทนา ซึ่งใช้หลักเกณฑ์ในการวิเคราะห์จากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยนำเสนอข้อมูลแบบพรรณนาเชิงวิเคราะห์

ผลการศึกษาบทสนทนาของตัวละครในเรื่องสามก๊ก ฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน)ตามแนววจนปฏิบัติศาสตร์ พบว่า ตัวละครมีการใช้หลักความร่วมมือในการสนทนาตามทฤษฎีของไกรซ์ คือหลักการสนทนาได้แก่ หลักคุณภาพ หลักปริมาณ หลักตรงประเด็น และหลักวิธีพูด และความหมายบ่งชี้เป็นนัย ได้แก่ การละเมิดหลักการสนทนาแบบมีนัยและการละเมิดหลัก

กุยแก็ ใช้หลักตรงประเด็นมากที่สุด รองลงมา คือ หลักวิธีพูด หลักปริมาณ และหลักคุณภาพตามลำดับ ไม่พบข้อมูลในการใช้หลักความหมายบ่งชี้เป็นนัย ผลการสนทนาของกุยแก็ สัมฤทธิ์ผลทุกครั้ง จิวยี่ใช้หลักปริมาณมากที่สุด รองลงมา คือ หลักวิธีพูด หลักตรงประเด็น และการละเมิดหลัก ตามลำดับ ส่วนหลักคุณภาพและหลักปริมาณใช้ความถี่จำนวนเท่ากัน การสนทนาของกุยแก็สัมฤทธิ์ผล 27 ครั้ง ไม่สัมฤทธิ์ผล 1 ครั้ง ขงเบ้งใช้หลักปริมาณมากที่สุด รองลงมา คือหลักวิธีพูด หลักตรงประเด็น หลักคุณภาพ การละเมิดหลัก และการละเมิดหลักแบบมีนัย ตามลำดับ ผลการสนทนาของขงเบ้งสัมฤทธิ์ผล 111 ครั้ง ไม่สัมฤทธิ์ผล 10 ครั้ง

นอกจากนี้ พบว่าการสนทนาแต่ละบทสนทนา ตัวละครทั้งสามตัว อาจมีการใช้หลักความร่วมมือในการสนทนามากกว่า 2 หลักขึ้นไป ซึ่งจัดรูปแบบวิธีการใช้หลักความร่วมมือในการสนทนาได้ 5 รูปแบบ คือ รูปแบบที่ 1 ใช้หลักการสนทนา 1 กลวิธี รูปแบบที่ 2 ใช้หลักการสนทนา 2 กลวิธี รูปแบบที่ 3 ใช้หลักการสนทนา 3 กลวิธี รูปแบบที่ 4 ใช้หลักการสนทนา 4 กลวิธี รูปแบบที่ 5 ใช้หลักการสนทนา 5 กลวิธี

จากที่กล่าวมาข้างต้น เห็นได้ว่า มีผู้สนใจศึกษาวิเคราะห์วรรณคดีเรื่องสามก๊ก ในด้านต่างๆ มีทั้งศึกษาเปรียบเทียบความเปรียบในสามก๊กต้นฉบับภาษาจีนกับฉบับแปลไทยของเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ศึกษาประโยชน์จากหนังสือเรื่องสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) และวิเคราะห์บทสนทนาของตัวละครในวรรณคดีเรื่องสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) จึงแสดงให้เห็นว่าวรรณคดีเรื่องสามก๊ก เป็นวรรณคดีที่ได้รับการยกย่องและเป็นที่ยอมรับอย่างมากในการศึกษา งานวิจัยวรรณคดีเรื่องสามก๊กที่ได้รวบรวมข้อมูลนี้ช่วยให้ผู้วิจัยได้แนวทางในการศึกษาขยายผล หรือเสริมสร้างความรู้ในแง่มุมต่างๆ เช่น แง่มุมของคำเรียกขาน

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

งานวิจัยนี้ผู้วิจัยต้องการศึกษาคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีขั้นตอนการศึกษาค้นคว้าตามลำดับ ดังนี้

การรวบรวมข้อมูล

1. ศึกษาแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับคำเรียกขาน
2. ศึกษาเอกสารความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการแปล
3. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสามก๊ก
4. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำเรียกขานในภาษาต่างประเทศ
5. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำเรียกขานในภาษาไทย
6. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำเรียกขานในภาษาจีน

เอกสารที่ใช้ในการวิจัย

1. เอกสารที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ คำเรียกขานที่ปรากฏในบทสนทนาของวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนของหลอ ก้วนจง (罗贯中) กับฉบับแปลเป็นภาษาไทยของเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ซึ่งเป็นคำหรือวลีที่ผู้พูดใช้เรียกผู้ฟัง และเป็นคำที่แสดงระดับทางสังคมของผู้ฟังตามที่ผู้พูดมองเมื่อเปรียบเทียบกับตนเอง
2. รวบรวมคำเรียกขานที่ปรากฏในบทสนทนาของต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลภาษาไทย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ สมุดจดบันทึกและตารางแบบฟอร์ม

เมื่อผู้วิจัยได้ค้นหาคำเรียกขานที่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีนกับฉบับแปลเป็นภาษาไทยเรียบร้อยแล้ว ก็ทำการจดบันทึกคำเรียกขานทั้งหมดเป็นตัวอักษรภาษาจีนและภาษาไทยในสมุดจดบันทึกที่เตรียมไว้ รวมทั้งบันทึกบทสนทนาของผู้พูดกับผู้ฟัง ที่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย แล้วจัดทำตารางแบบฟอร์มแสดงคำเรียกขานโดยแสดงผู้พูด ผู้ฟัง และระบุเล่ม ตอนและหน้าที่ปรากฏคำเรียกขาน พร้อมด้วยบทแปลในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ตารางที่ 1 แบบฟอร์มบันทึกคำเรียกขานระหว่างผู้พูดและผู้ฟังในต้นฉบับภาษาจีน

ต้นฉบับภาษาจีน													
1	2	3	4				5				6		7
คำเรียก ขาน	รูป แบบ	ความหมาย	ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์		ตอน
			เพศ				คน แปลก หน้า	ไม่ คุ้นเคย	คุ้นเคย	สนิท สนม	เป็น ทางการ	ไม่เป็น ทางการ	
			ชาย เรียก ชาย	ชาย เรียก หญิง	หญิง เรียก ชาย	หญิง เรียก หญิง							

ตารางที่ 1 เป็นแบบฟอร์มบันทึกคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน แบ่งออกเป็น 7 ช่องใหญ่ ดังนี้

ช่องที่ 1 คำเรียกขาน เป็นช่องที่ใช้บันทึกคำเรียกขานที่ใช้ เช่น 兄 ชยง 母亲 หมู่จิ้น และ 弟 ดี เป็นต้น

ช่องที่ 2 รูปแบบ เป็นช่องที่ใช้บันทึกรูปแบบของคำเรียกขานที่ใช้ เช่น นามสกุล คำเรียกญาติ คำดำ และนามสกุล + ยศ เป็นต้น

ช่องที่ 3 ความหมาย เป็นช่องที่ใช้บันทึกความหมายของคำเรียกขาน ซึ่งได้แปลจากภาษาจีนเป็นภาษาไทย เช่น 兄 ชยง (พี่ชาย) 母亲 หมู่จิน (บรรดา) และ 弟 ดี (น้องชาย) เป็นต้น

ช่องที่ 4 ปัจจัยประจำตัวบุคคล ได้ศึกษาทางเพศ แบ่งเป็น 4 ลักษณะ คือ ผู้พูดเพศชายเรียกผู้ฟังเพศชาย ผู้พูดเพศชายเรียกผู้ฟังเพศหญิง ผู้พูดเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศชาย และผู้พูดเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศหญิง

ช่องที่ 5 ระดับสัมพันธภาพ แบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ ความสัมพันธ์ระดับคนแปลกหน้า ความสัมพันธ์ระดับคนไม่คุ้นเคยกัน ความสัมพันธ์ระดับคนคุ้นเคยกัน และความสัมพันธ์ระดับคนสนิทสนมกัน

ช่องที่ 6 สถานการณ์ แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ สถานการณ์ที่เป็นทางการและสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ

ช่องที่ 7 คำเรียกขานปรากฏอยู่ในตอนไหน

ตารางที่ 2 แบบฟอร์มบันทึกคำเรียกขานระหว่างผู้พูดและผู้ฟังในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ฉบับแปลเป็นภาษาไทย												
1	2	4				5				6		7
คำเรียกขาน	รูปแบบ	ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์		เล่ม / ตอน / หน้า
		เพศ				คน แปลก หน้า	ไม่คุ้นเคย	คุ้นเคย	สนิท สนม	เป็น ทางการ	ไม่เป็น ทางการ	
		ชาย เรียก ชาย	ชาย เรียก หญิง	หญิง เรียก ชาย	หญิง เรียก หญิง							

ตารางที่ 2 เป็นแบบฟอร์มบันทึกคำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย แบ่งออกเป็น 6 ช่องใหญ่ ซึ่งการแบ่งช่องจะคล้ายกับตารางที่ 1 แต่ในตารางที่ 2 ไม่มีการแบ่งช่องความหมาย เพราะว่าเป็นแบบฟอร์มที่บันทึกคำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ไม่ต้องแปลความหมาย เหมือนต้นฉบับภาษาจีน

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้กรอบแนวคิดที่เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์คำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊ก ในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ดังต่อไปนี้

1. กรอบแนวคิดที่ใช้เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ส่วนประกอบ โครงสร้างและรูปแบบของคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ได้จากการสังเคราะห์แนวคิดของ กัลยา ดิงศกัทธิย์และอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2531) มีลักษณะดังต่อไปนี้

1.1 ส่วนประกอบของคำเรียกขาน ประกอบด้วย 7 ประเภท ได้แก่ ชื่อ คำเรียกญาติ ยศ อาชีพ / ตำแหน่ง สรรพนาม / คำนำหน้า วลีแสดงความรู้สึก และคำลงท้าย

4.1.2 โครงสร้างของคำเรียกขาน สามารถแสดงเป็นกฎดังต่อไปนี้

- (1) คำเรียกขาน $\rightarrow$ ก + (ข)
- (2) ข $\rightarrow$ คำลงท้าย
- (3) ก $\rightarrow$ (1) (2) (3) (4) (5) (6)
- (4) 1 $\rightarrow$ สรรพนาม / คำนำหน้า
- (5) 2 $\rightarrow$ คำเรียกญาติ
- (6) 3 $\rightarrow$ ยศ
- (7) 4 $\rightarrow$ ตำแหน่ง / อาชีพ
- (8) 5 $\rightarrow$ ชื่อ
- (9) 6 $\rightarrow$ วลีแสดงความรู้สึก

กฎทั้ง 9 ข้อข้างบนนี้ เมื่ออ่านเรียงลำดับตั้งแต่ (1) ถึง (9) ครบแล้ว จะเห็นว่าคำเรียกขานมีรูปแบบใด

กฎข้อที่ (1) หมายความว่า คำเรียกขานประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ส่วน ก ซึ่งต้องปรากฏเสมอ และส่วน ข ซึ่งอาจปรากฏหรือไม่ก็ได้ เครื่องหมายวงเล็บ () ใช้กันทั่วไป ในการเขียนกฎ หมายความว่า มีหรือไม่มีก็ได้

กฎข้อที่ (2) หมายความว่า ส่วนประกอบ ข คือ คำลงท้าย

กฎข้อที่ (3) หมายความว่า ส่วนประกอบ ก นั้น อาจเป็น 1 ตัว เลือกตั้งแต่ 1 ถึง 6 หรือตัวเลือกใดผสมกับอีกก็ตัวเลือกก็ได้ แต่ต้องเรียงลำดับตั้งแต่ 1 ถึง 6 เครื่องหมายวงเล็บเกี่ยวกับ () () ใช้ในการเขียนกฎ หมายความว่าต้องมีอย่างน้อย 1 ตัวเลือก

กฎข้อที่ (4) ถึงข้อที่ (9) ระบุว่าตัวเลือก 1 ถึง 6 คือคำอะไรบ้าง

1.2 รูปแบบของคำเรียกขาน

1) รูปแบบคำเรียกขานที่มีส่วนประกอบเดียว มี 6 รูปแบบ ได้แก่ 1. สรรพนาม / คำนำหน้า 2. คำเรียกญาติ 3. ยศ 4. อาชีพ / ตำแหน่ง 5. ชื่อ 6. วลีแสดงความรู้สึก

2) รูปแบบคำเรียกขานที่มีส่วนประกอบ 2 ส่วน มี 12 รูปแบบ ได้แก่
1. สรรพนาม / คำนำหน้า + คำเรียกญาติ 2. คำนำหน้า + ยศ 3. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง
4. คำนำหน้า + ชื่อ 5. คำนำหน้า + วลีแสดงความรู้สึก 6. คำเรียกญาติ + ยศ 7. คำเรียกญาติ + อาชีพ / ตำแหน่ง 8. คำเรียกญาติ + ชื่อ 9. ยศ + ชื่อ 10. ยศ + วลีแสดงความรู้สึก 11. อาชีพ / ตำแหน่ง + ชื่อ 12. ชื่อ + วลีแสดงความรู้สึก

3) รูปแบบคำเรียกขานที่มีส่วนประกอบ 3 ส่วน มี 7 รูปแบบ ได้แก่ 1. คำนำหน้า + คำเรียกญาติ + อาชีพ / ตำแหน่ง 2. คำนำหน้า + ยศ + อาชีพ / ตำแหน่ง 3. คำนำหน้า + ยศ + ชื่อ 4. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + ชื่อ 5. คำนำหน้า + ชื่อ + วลีแสดงความรู้สึก 6. คำเรียกญาติ + ชื่อ + วลีแสดงความรู้สึก 7. ยศ + ชื่อ + วลีแสดงความรู้สึก

2. กรอบแนวคิดที่ใช้เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์กลวิธีการแปลคำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทยได้จากการสังเคราะห์แนวคิดของภาสกร เชื้อสวาย (2541) และนลิน วชิรพันธุ์สกุล (2545) นำมาสร้างเกณฑ์การวิเคราะห์กลวิธีการแปลคำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

2.1 การแปลตรง หมายถึง เมื่อผู้แปลใช้การแปลที่ถ่ายทอดตรงจากภาษาต้นฉบับมาเป็นคำในภาษาแปล หรือการทับศัพท์เป็นคำอ่านในภาษาไทยหรือการถ่ายทอดความหมายโดยไม่มีการปรับเปลี่ยนประเภทของคำแปล หรือเพิ่มและลดจำนวนคำเรียกขาน

2.2 การปรับคำแปล หมายถึง เมื่อผู้แปลมีการเปลี่ยนแปลงประเภทของคำเรียกขานให้แตกต่างไปจากประเภทที่ปรากฏในต้นฉบับ หรือการใช้คำแปลหลายคำจากคำต้นฉบับเพียงหนึ่งคำ หรือการซ้ำคำแปล มีการใช้คำเสริมหน้าหรือตามหลังเพื่อให้กลมกลื่นกับการใช้ในสังคมวัฒนธรรมไทย หรือการใช้คำแสดงตำแหน่งหรือสถานภาพ หรือการปรับระดับของคำเรียกขานให้แตกต่างไปจากคำมาตรฐานที่สังคมใช้อันแสดงถึงความเคารพ ความอ่อนน้อม หรือความแตกต่างทางชนชั้น

2.3 การรวมคำแปล หมายถึง เมื่อผู้แปลรวมคำเรียกขานคำเดียวกันที่ปรากฏหลายครั้งในประโยคต้นฉบับมาเป็นคำแปลเพียงหนึ่งคำ หรือลดจำนวนน้อยลงกว่าที่ปรากฏอยู่ในต้นฉบับ

2.4 การละไม่แปล หมายถึง เมื่อมีการกล่าวคำเรียกขานในต้นฉบับแต่ไม่ปรากฏการแปลคำเรียกขานนั้นในฉบับแปล

2.5 การเพิ่มคำแปล หมายถึง เมื่อไม่มีการกล่าวคำเรียกขานในต้นฉบับแต่ปรากฏการแปลคำเรียกขานนั้นในฉบับแปล

3. กรอบแนวคิดที่ใช้เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ได้จากการสังเคราะห์แนวคิดของ รังสรรค์ จันต๊ะ (2534); ศิริินภา พรหมคำ (1993) และภาสกร เชื้อสวอย (2541) โดยแบ่งออกเป็นประเด็น ดังนี้

3.1 ปัจจัยประจำตัวบุคคล หมายถึง คุณลักษณะที่มีอยู่ประจำตัวของผู้พูดกับผู้ฟัง อันได้แก่ เพศ

เพศ หมายถึง ลักษณะทางสรีระและกายวิภาคของแต่ละบุคคล ซึ่งบ่งชี้ความเป็นชายหรือหญิง เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การใช้คำเรียกขานมีความแตกต่างกันออกไป แบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ ได้แก่ ผู้พูดเป็นเพศชายเรียกผู้ฟังเพศชาย ผู้พูดเป็นเพศชายเรียกผู้ฟังเพศหญิง ผู้พูดเป็นเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศชาย และผู้พูดเป็นเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศหญิง

3.2 ระดับสัมพันธภาพ หมายถึง ระดับความผูกพันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง แบ่งเป็น 4 ระดับ ได้แก่ ความสัมพันธ์ระดับคนแปลกหน้า ความสัมพันธ์ระดับคนไม่คุ้นเคยกัน ความสัมพันธ์ระดับคนคุ้นเคยกัน และความสัมพันธ์ระดับคนสนิทสนมกัน

3.3 สถานการณ์ หมายถึง วัน เวลา สถานที่ ที่คู่สนทนาได้สนทนากันและผู้พูดต้องเลือกสรรคำเรียกขานที่เหมาะสมมาใช้ โดยคำนึงถึงบทบาทของตนและผู้ฟัง ณ สถานการณ์นั้นๆ เป็นสำคัญ หรืออาจกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่า สถานการณ์เป็นตัวกำหนดการเลือกใช้คำเรียกขาน แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ สถานการณ์ที่เป็นทางการ และสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ

ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล

1. อ่านและศึกษาวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนของหลอก้วนจง (罗贯中) กับฉบับแปลเป็นภาษาไทยของเจ้าพระยาพระคลัง (หน)

1.1 ขั้นตอนที่ 1 อ่านเพื่อทำความเข้าใจเนื้อหาและตัวละครหลัก

1.2 ขั้นตอนที่ 2 อ่านเพื่อรวบรวมคำเรียกขานที่ปรากฏในบทสนทนาของต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

1.3 ขั้นตอนที่ 3 จำแนกคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

2. วิเคราะห์ส่วนประกอบ โครงสร้าง และรูปแบบคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย แล้วนำมาเปรียบเทียบให้เห็นส่วนที่เหมือนกันและแตกต่างกัน

2.1 วิเคราะห์ส่วนประกอบคำเรียกขาน

- 1) วิเคราะห์ส่วนประกอบคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน
- 2) วิเคราะห์ส่วนประกอบคำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

2.2 วิเคราะห์โครงสร้างคำเรียกขาน

- 1) วิเคราะห์โครงสร้างคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน
- 2) วิเคราะห์โครงสร้างคำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

2.3 วิเคราะห์รูปแบบคำเรียกขาน

- 1) วิเคราะห์รูปแบบคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน
- 2) วิเคราะห์รูปแบบคำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

2.4 เปรียบเทียบส่วนประกอบ โครงสร้างและรูปแบบของคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

3. วิเคราะห์กลวิธีการแปลคำเรียกขานของผู้แปล โดยแบ่งกลวิธีออกเป็น

3.1 การแปลตรง

3.2 การปรับคำแปล

3.3 การรวมคำแปล

3.4 การละคำไม่แปล

3.5 การเพิ่มคำแปล

4. วิเคราะห์ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้คำเรียกขานในดัชนีฉบับภาษาจีนและฉบับแปลภาษาไทย โดยแบ่งออกเป็น 3 ปัจจัยหลัก ได้แก่

4.1 ปัจจัยประจำตัวบุคคล ได้ศึกษาด้านเพศ แบ่งเป็น 4 ลักษณะ

- 1) ผู้พูดเพศชายเรียกผู้ฟังเพศชาย
- 2) ผู้พูดเพศชายเรียกผู้ฟังเพศหญิง
- 3) ผู้พูดเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศชาย
- 4) ผู้พูดเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศหญิง

4.2 ระดับสัมพันธภาพ

- 1) ความสัมพันธ์ระดับคนแปลกหน้า
- 2) ความสัมพันธ์ระดับคนไม่คุ้นเคย
- 3) ความสัมพันธ์ระดับคนคุ้นเคย
- 4) ความสัมพันธ์ระดับคนสนิทสนม

4.3 สถานการณ์

- 1) สถานการณ์ที่เป็นทางการ
- 2) สถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ

4.4 หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวข้างต้นแล้ว นำข้อมูลมาหาความถี่และคิดค่าร้อยละ

5. ^๕นำเสนอผลการศึกษาค้นคว้า

นำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าแบบพรรณนาวิเคราะห์

6. สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิเคราะห์ตามลำดับดังกล่าว แสดงให้เห็นส่วนประกอบ โครงสร้าง และ รูปแบบคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย แสดงให้เห็นกลวิธีการแปลคำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย และยังแสดงให้เห็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิเคราะห์คำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีวัตถุประสงค์ในการวิเคราะห์ส่วนประกอบ โครงสร้าง และรูปแบบของคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย กลวิธีการแปลคำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย และปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย โดยแสดงผลการวิเคราะห์ ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ส่วนประกอบ โครงสร้าง และรูปแบบของคำเรียกขาน ในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ตอนที่ 2 กลวิธีการแปลคำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ตอนที่ 3 ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ตอนที่ 1 ส่วนประกอบ โครงสร้าง และรูปแบบของคำเรียกขาน ในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ในการวิเคราะห์ด้านส่วนประกอบ โครงสร้าง และรูปแบบของคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ได้จากการสังเคราะห์แนวคิดของกัลยา ดิงศักดิ์ย์ และอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2531)

ส่วนประกอบของคำเรียกขาน

ส่วนประกอบของคำเรียกขาน หมายถึง หน่วยคำหรือคำส่วนหนึ่งที่ประกอบอยู่ร่วมกันในคำเรียกขานคำหนึ่ง หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ ประเภทของคำที่ประกอบกันเป็นคำเรียกขานคำหนึ่ง

ส่วนประกอบของคำเรียกขาน ผู้วิจัยวิเคราะห์ส่วนประกอบคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่อง สามก๊กในต้นฉบับภาษาจีน และวิเคราะห์ส่วนประกอบคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในฉบับ แปลเป็นภาษาไทย มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ส่วนประกอบของคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีน พบว่าส่วนประกอบของคำเรียกขานอาจประกอบด้วยคำต่างๆ กันตั้งแต่ 1 คำขึ้นไป ส่วนประกอบของคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนที่พบ มีทั้งหมด 15 ส่วนประกอบ ได้แก่ 1. นามสกุล 2. ชื่อ (มีทั้งชื่อจริง ชื่อรอง ชื่อเล่นและชื่อก๊ก) 3. คำเรียกญาติ 4. อาชีพ / ตำแหน่ง 5. ยศ / ฐานันดรศักดิ์ 6. คำบอกสถานภาพ 7. คำนามทั่วไป 8. ฉายา 9. คำคำ 10. คำสรรพนาม 11. คำขยาย 12. คำบอกจำนวน 13. คำบอกลำดับศักดิ์ 14. คำลักษณะนาม 15. คำสรรพนามชี้เฉพาะ รายละเอียดเกี่ยวกับส่วนประกอบของคำเรียกขานดังกล่าว มีดังนี้

1.1 นามสกุล หมายถึง ชื่อประจำวงศ์สกุลซึ่งสืบเนื่องจากบิดา เพื่อแสดงที่มาของบุคคลนั้นๆ ว่ามาจากครอบครัวไหน ตระกูลใด นามสกุลของคนจีน จะอยู่หน้าของชื่อจริงหรือชื่อตัว เช่น 刘备 หลิวเป่ย์ นามสกุลคือ 刘 หลิว 曹操 ฉาเซา นามสกุลคือ 曹 ฉา 吕布 หลวี่บู๊ นามสกุลคือ 吕 หลวี่ 张飞 จางเฟย นามสกุลคือ 张 จาง และ 赵云 เจ้าหยวิน นามสกุลคือ 赵 เจ้า เป็นต้น

1.2 ชื่อ หมายถึง คำที่ตั้งขึ้นสำหรับเรียกบุคคลโดยเฉพาะเจาะจง มีทั้งชื่อจริง ชื่อรอง และชื่อเล่น อาจจะหมายถึง คำที่ตั้งขึ้นสำหรับเรียกสิ่งของ สถานที่ ก๊กหรือรัชสมัย เป็นต้น 名字 หมายถึง ชื่อ ในสมัยโบราณของประเทศจีน 名字 หมายถึง (ชื่อ) ของคนจีนแบ่งออกเป็นสองส่วน คือ 名 หมายถึง (ชื่อจริง) กับ 字 หมายถึง (ชื่อรอง) ซึ่งชื่อจริงมีความหมายเหมือนหรือใกล้เคียงกับชื่อจริง บางทีความหมายอาจตรงกันข้ามกับชื่อจริง ชื่อที่พบในการศึกษานี้ มีทั้งชื่อจริง ชื่อรองและชื่อเล่น

ชื่อจริงหรือชื่อตัว หมายถึง ชื่อเฉพาะที่ตั้งขึ้นเป็นของบุคคลนั้นๆ ชื่อจริงหรือชื่อตัวของคนจีน จะอยู่หลังนามสกุล เช่น 刘备 หลิวเป่ย์ ชื่อจริงคือ 备 เป่ย์ 曹操 ฉาเซา ชื่อจริงคือ 操 เซา 张飞 จางเฟย ชื่อจริงคือ 飞 เฟย และ 赵云 เจ้าหยวิน ชื่อจริงคือ 云 หยวิน เป็นต้น

ชื่อรอง หมายถึง ในสมัยโบราณ เมื่อเด็กชายอายุ 20 ปีและเด็กหญิงอายุ 15 ปี ก็จะมีชื่ออีกชื่อหนึ่ง เป็นชื่อรอง ซึ่งชื่อรองมีความหมายเหมือนหรือใกล้เคียงกับชื่อจริง หรือมีความหมายตรงกันข้าม กับชื่อจริง เช่น 孔明 ข่งหมิง (ชื่อรองของจูเก๋อเลียง) 玄德 เสวียนเต๋อ (ชื่อรองของเล่าปี่) 翼德 อี้เต๋อ (ชื่อรองของเตียวหุย) และ 孟德 เม้งเต๋อ (ชื่อรองของโจโฉ) เป็นต้น

ชื่อเล่น หรือชื่อย่อ หมายถึง ชื่อเฉพาะที่ตั้งขึ้นเพื่อใช้เรียกแทนชื่อจริง หรือเรียก กันเองอย่างไม่เป็นทางการ เช่น 阿瞒 อาหม่าน (ชื่อเล่นของโจโฉ)

นอกจากมีชื่อของบุคคลแล้ว ยังมีชื่อของก๊ก เช่น 魏公 เว่ยกง (หรืออูยก๊ก) คำเรียกชื่อก๊กคือ 魏 เว่ย ซึ่งเป็นชื่อก๊กหนึ่งในสมัยสามก๊ก

1.3 คำเรียกญาติ หมายถึง คำที่แสดงความสัมพันธ์โดยเชื้อสายหรือโดยการ แต่งงาน เป็นคำที่ผู้พูดใช้เรียกผู้ฟังที่เป็นญาติจริง หรือไม่ใช่ญาติแต่ผู้พูดเปรียบเทียบกับเหมือนญาติ เช่น 兄 ชยง(พี่ชาย) 兄长 ชยงจาง (พี่ชาย) 叔 ชู(อาชาย) 父 ฟู่ (บิดา) 父亲 ฟู่ชิน (บิดา) 母亲 หมู่ชิน (มารดา) 弟 ดี (น้องชาย) และ 儿 เออร์ (ลูก) เป็นต้น

1.4 อาชีพ/ตำแหน่ง อาชีพ หมายถึง คำเรียกงานที่ระบุอาชีพของผู้ฟัง เช่น 先生 เซียนเซียง (อาจารย์) ตำแหน่ง หมายถึง ฐานะหรือหน้าที่การงานของผู้ฟัง เช่น 先生 เซียนเซียง (อาจารย์) 军士 จวินชื้อ (นายทหารระดับชั้นประทวน) และ 武士 หวู่ชื้อ (ทหารองครักษ์) เป็นต้น ในการศึกษาผู้วิจัยได้จัดคำเรียกอาชีพและตำแหน่งไว้เป็นประเภทเดียวกัน เพราะอาชีพและ ตำแหน่งมีลักษณะคาบเกี่ยวกัน เช่น 先生 เซียนเซียง (อาจารย์) อาจถือว่าเป็นทั้งอาชีพและตำแหน่ง

1.5 ยศ/ฐานันดรศักดิ์ หมายถึง เครื่องกำหนดฐานะ ชนชั้นของบุคคล หรือ ตำแหน่ง หน้าที่การงาน เช่น 太后 ไท่เฮ่า (พระราชชนนี) 帝 ดี (กษัตริย์) 丞相 เจิงเซียง (มหา อุปราช) 将军 เจียงจวิน (ขุนพล) 都督 ตูตู (ผู้บัญชาการมณฑลทหาร) 军师 จวินชื้อ (เสนาธิการ) และ 大夫 ต้าฟู่ (ตำแหน่งขุนนางระดับชั้นกลางของจีนในสมัยโบราณ) เป็นต้น

1.6 คำบอกสถานภาพ หมายถึง คำที่บอกถึงฐานะทางด้านสังคมของบุคคล เช่น 公 กงจื่อ (เจ้าชาย) 主母 จู๋หมู่ (นายหญิง) 主上 จู๋ซาง (นายเหนือหัว) 主公 จู๋กง (นายเหนือหัว) 大人 ต้าเหียน (ได้เท่า) 夫人 ฟู่เหียน (ท่านผู้หญิง) 贵人 เก๋ยเหียน (ผู้ที่มีตระกูลสูงศักดิ์) และ 丈夫 จ้างฟู่ (สามี) เป็นต้น

1.7 คำนามทั่วไป หมายถึง คำเรียกที่เป็นคำนามทั่วไปที่นำมาใช้แทนตัวผู้ฟัง เช่น 郎 หลาน (บุรุษ) 少年 เส้าเหนียน (ชายหนุ่ม) 长者 จ้างจื่อ (ผู้เฒ่า) 丈者 จ้างจื่อ (ผู้เฒ่า) 老丈 เหล่าจ้าง (ผู้เฒ่า) 老翁 เหล่าเวิง (ผู้เฒ่า) 老叟 เหล่าโศว (ผู้เฒ่า) 高士 เกาซื่อ (ผู้เก่งกาจ) 壮士 จ้วงซื่อ (ผู้กล้าหาญ) 隐士 หยิ่นซื่อ (คนที่ตัดขาดจากโลกภายนอกและอยู่อย่างสันโดษ) และ 故人 กู้เหียน (เพื่อนเก่า) เป็นต้น

1.8 ฉายา หมายถึง คำหรือวลีที่ตั้งขึ้นจากลักษณะเด่นบางประการของผู้ฟัง เช่น 大耳儿 ต้าเออร์เออร์ (ลูกหูใหญ่) คำฉายาคือ 大耳 ต้าเออร์(หูใหญ่) 环眼贼 หวนเอี้ยนเจีย (โจรตากกลม) คำฉายาคือ 环眼贼 หวนเอี้ยน (ตากกลม) 碧眼小儿 ปี้เอี้ยนเสี่ยวเออร์ (เด็กน้อยตาเขียว) คำฉายาคือ 碧眼 ปี้เอี้ยน (ตาเขียว) และ 紫髯鼠辈 จื่อหยานสู่เป้ย (ขนชั้นมุสิกเคราม่วง) คำฉายาคือ 紫髯 จื่อหยาน (เคราม่วง) เป็นต้น

1.9 คำคำ หมายถึง คำที่ใช้แทนตัวผู้ฟังเพื่อแสดงสภาวะทางอารมณ์ของผู้พูด ไม่ว่าจะเป็นเพื่อแสดงอารมณ์โกรธ ขำขุ หรือหยอกล้อ เช่น 贱人 เจี้ยนเหียน (หญิงกาก็) 竖子 ชู่จื่อ (เด็กน้อย) 虎痴 หู่ชื้อ (พยัคฆ์โง่) 竖儒 ชู่หู่ (ปราชญ์ทารก) 匹夫 ผู่ฟู่ (ผู้ไร้สติปัญญา) 小儿 เสี่ยวเออร์ (เด็กน้อย) และ 鼠辈 สู่เป้ย (พวกหนู) เป็นต้น

1.10 คำสรรพนาม หมายถึง คำที่ใช้แทนคำนาม เป็นคำที่ไม่อยู่ในประเภทชื่อ และคำเรียกญาติดังกล่าว สามารถแบ่งออกเป็นคำสรรพนามเอกพจน์ และคำสรรพนามพหูพจน์ คำสรรพนามเอกพจน์ เช่น 汝 หู่ (เจ้า) 公 กง (ท่าน) 卿 ชิง (ท่าน / เจ้า) 你 หนี่ (เจ้า / มึง) 君 จวิน (ท่าน / เจ้า) 尔 เออร์ (เจ้า / มึง) 子 จื่อ (เจ้า) และ 足下 จู่เซี่ย (เจ้า) คำสรรพนามพหูพจน์ เช่น 公等 กงเต็ง (ท่านทั้งหลาย) 你等 หนี่เต็ง (เจ้าทั้งหลาย) 君等 เจินเต็ง (เจ้าทั้งหลาย) 尔等 เออร์เต็ง (เจ้าทั้งหลาย) 你们 หนี่เหมิน (พวกเธอ) และ 卿等 ชิงเต็ง (ท่านทั้งหลาย)

1.11 คำบอกจำนวน หมายถึง คำที่ขยายคำนามเพื่อบอกให้รู้จำนวนของคำนามให้ชัดเจน เช่น 二弟 เออร์ตี้ (น้องชายทั้งสอง) 二兄 เออร์ชยง (พี่ชายทั้งสอง) 二嫂 เออร์เส้า (พี่สะใภ้ทั้งสอง) 二贼 เออร์เจีย (โจรทั้งสอง) 卿二人 ชิงเออร์เหียน (เจ้าทั้งสองคน) คำเรียกขานทั้ง ห้าคำนี้ คำบอกจำนวนคือ 二 เออร์ (สอง) 尔一匹夫 เออร์อีผู่ฟู่ (เจ้าไร้สติปัญญาคนเดียว) คำบอกจำนวนคือ 一 อี (หนึ่ง/เดียว) 两弟 เหลียงตี้ (น้องชายทั้งสอง) คำบอกจำนวนคือ 两 เหลียง (สอง) และ 群贼 จวินเจีย (พวกกลุ่มโจร) คำบอกจำนวนคือ 群 จวิน (กลุ่ม / ฝูง) เป็นต้น

1.12 คำบอกลำดับศักดิ์ หมายถึง คำเรียกขานการเรียงตามลำดับวงศ์ญาติโดยไม่ใช้เรียกตามอายุของผู้พูดหรือผู้ที่ถูกเรียก เช่น 二叔 เออร์ซู่ (อาคนที่สอง) คำบอกลำดับศักดิ์คือ 二 เออร์ (ที่สอง) และ 三叔 ซานซู่ (อาคนที่สาม) คำบอกลำดับศักดิ์คือ 三 ซาน (ที่สาม) เป็นต้น

1.13 คำลักษณนาม หมายถึง คำนามชนิดหนึ่งที่ทำหน้าที่ประกอบนามอื่น เพื่อบอกรูปลักษณะ ขนาด หรือปริมาณของนาม มักใช้ตามหลังคำวิเศษณ์บอกจำนวนนับ จะอยู่หลังตัวเลขบอกจำนวน เช่น 两位 哥哥 เหลียงเว่ยเกอเก่อ (พี่ชายทั้งสองท่าน) 两位将军 เหลียงเว่ยเจียงจวิน (ขุนพลทั้งสองท่าน) และ 二位 เออร์เว่ย (สองท่าน) คำลักษณนามคือ 位 เว่ย (ท่าน) และ 汝二人 หูเออร์เหียน (เจ้าทั้งสองคน) คำลักษณนามคือ 人 เหียน (คน) ซึ่ง 人 เหียน (คน) ในสมัยจีนโบราณสามารถทำหน้าที่เป็นคำลักษณนาม มีความแตกต่างกับสมัยปัจจุบันโดยในสมัยปัจจุบัน 人 เหียน (คน) ไม่ทำหน้าที่เป็นคำลักษณนาม ทำหน้าที่เป็นคำนาม เป็นต้น

1.14 คำสรรพนามชี้เฉพาะ หมายถึง คำที่ใช้ชี้บุคคลและสิ่งของต่างๆ ที่อยู่ใกล้หรือไกลจากผู้พูด เช่น 你这伙匹夫 หนี่เจ้อหั่วฝู่ฟู่ (เจ้าพวกนี้ที่ไร้สติปัญญา) และ 你这孺子 หนี่เจ้อหฺยู่จื่อ (เจ้าเด็กน้อยนี้) คำเรียกขานทั้งสองคำนี้ คำสรรพนามชี้เฉพาะคือ 这 เจ้อ (นี้)

1.15 คำขยาย หมายถึง คำที่ใช้ขยายคำหลัก ทำให้มีความหมายชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งไม่ใช่คำที่อยู่ในประเภทต่างๆ ที่กล่าวมาแล้ว เช่น 慈母 ฉื่อหมู่ (บรรดาที่มีเมตตา) คำขยายคือ 慈 ฉื่อ (มีเมตตา) 皇叔 หวงซู่ (พระเจ้าอา) คำขยายคือ 皇 หวง (พระเจ้า) 皇丈 หวงจ้าว (พ่อตาของฮ่องเต้) คำขยายคือ 皇 หวง (พระเจ้า) 国舅 กั๋วจิว (พระเจ้าลุง) คำขยายคือ 国 กั๋ว (ประเทศ) 老将军 เหล่าเจียงจวิน (ขุนพลแก่) คำขยายคือ 老 เหล่า (เฒ่า) 大将军 ด้าเจียงจวิน (ขุนพลใหญ่) คำขยายคือ 大 ด้า (ใหญ่) 小将军 เสี่ยวเจียงจวิน (ขุนพลตัวเล็ก) คำขยายคือ 小 เสี่ยว (ตัวเล็ก) 贤弟 เสียนตี้ (น้องชายอัจฉริยะ) คำขยายคือ 贤 เสียน (มีสติปัญญา) 吾儿 หูเออร์ (ลูกข้า) คำขยายคือ 吾 หู (ข้า) 吾师 หูซือ (อาจารย์ข้า) คำขยายคือ 吾 หู (ข้า) 吾兄 หูซิง (พี่ชายข้า) คำขยายคือ 吾 หู (ข้า) 恩相 เอินเซียง (มหาอุปราชที่มีพระคุณ) คำขยายคือ 恩 เอิน (มีพระคุณ) และ 仙童 เซียนตง (เด็กเซียน) คำขยายคือ 仙 เซียน (เซียน / เทวดา) เป็นต้น

2. ส่วนประกอบของคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กฉบับแปลเป็นภาษาไทย พบว่าส่วนประกอบของคำเรียกขานอาจประกอบด้วยคำต่าง ๆ กันตั้งแต่ 1 คำขึ้นไป ส่วนประกอบของคำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทยที่พบ มีทั้งหมด 16 ส่วนประกอบ ได้แก่ 1. คำทับศัพท์ (ชื่อรอง นามสกุล + ชื่อจริง และชื่อก๊ก + ยศ) 2. คำเรียกญาติ 3. อาชีพ / ตำแหน่ง 4. ยศ 5. ฉายา 6. คำคำ 7. คำนำหน้า 8. คำสรรพนาม 9. คำนามทั่วไป 10. คำเรียก 11. คำลงท้าย 12. คำขยาย 13. คำบอกจำนวน 14. คำลักษณะนาม 15. คำสรรพนามชี้เฉพาะ 16. คำบอกสถานภาพ รายละเอียดเกี่ยวกับส่วนประกอบของคำเรียกขานดังกล่าว มีดังนี้

2.1 คำทับศัพท์ หมายถึง ภาษาต่างประเทศในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ใช้คำทับศัพท์ภาษาฮกเกี้ยนซึ่งเป็นภาษาถิ่นหนึ่งในประเทศจีน คำทับศัพท์ที่ใช้ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย แบ่งออกเป็นคำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) คำทับศัพท์ (ชื่อรอง) และ คำทับศัพท์ (ชื่อก๊ก + ยศ) ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) เช่น เล่าปี่ นามสกุลคือ เล่า ชื่อจริงคือ ปี่ โจโฉ นามสกุลคือ โจ ชื่อจริงคือ โฉ กวนอู นามสกุลคือ กวน ชื่อจริงคือ อู เตียวหุย นามสกุลคือ เตียว ชื่อจริงคือ หุย และลิโป้ นามสกุลคือ ลิ ชื่อจริงคือ โป เป็นต้น คำทับศัพท์ (ชื่อรอง) เช่น จูล่ง และขงเบ้ง คำทับศัพท์ (ชื่อก๊ก + ยศ) เช่น วูยก๊อง ชื่อก๊กคือ วู ซึ่งเป็นชื่อก๊กหนึ่งในสมัยสามก๊ก คำเรียก ยศคือ ก๊อง

2.2 คำเรียกญาติ หมายถึง คำที่แสดงความสัมพันธ์โดยเชื้อสายหรือโดยการแต่งงาน เป็นคำที่ผู้พูดใช้เรียกผู้ฟังที่เป็นญาติจริง หรือไม่ใช่ญาติแต่ผู้พูดเปรียบเทียบกับเหมือนญาติ เช่น มารดา บิดา แม่ พี่ หลาน ลูก น้องและอา เป็นต้น

2.3 อาชีพ / ตำแหน่ง อาชีพ หมายถึง คำเรียกขานที่ระบุอาชีพของผู้ฟัง เช่น อาจารย์ ตำแหน่ง หมายถึง ฐานะหรือหน้าที่การงานของผู้ฟัง เช่น ทหาร อาจารย์ และสมการ เป็นต้น ในการศึกษาผู้วิจัยได้จัดคำเรียกอาชีพและตำแหน่งไว้เป็นประเภทเดียวกัน เพราะอาชีพและตำแหน่งมีลักษณะคาบเกี่ยวกัน เช่น อาจารย์ อาจถือว่าเป็นทั้งอาชีพและตำแหน่ง

2.4 ยศ / ฐานันดรศักดิ์ หมายถึง เครื่องกำหนดฐานะหรือชนชั้นของบุคคล เช่น มหาอุปราช

2.5 คำนามทั่วไป หมายถึง คำที่ใช้คำนามทั่วไปเรียกแทนตัวผู้ฟัง เช่น ผู้เฒ่า ผู้มีน้ำใจ และผู้มีสติปัญญา เป็นต้น

2.6 ฉายา หมายถึง คำหรือวลีที่ดั่งขึ้นจากลักษณะเด่นบางประการของผู้ฟัง เช่น อ้ายผู้ร้ายตากลมนี้ คำเรียกฉายาคือ ตากลม อ้ายเด็กน้อยตาแดง คำเรียกฉายาคือ ตาแดง และ อ้ายเล่าปี่หุยา คำเรียกฉายาคือ หุยา เป็นต้น

2.7 คำค่า หมายถึง คำ หรือวลีที่ใช้แทนตัวผู้ฟังเพื่อแสดงสภาวะทางอารมณ์ของผู้พูด ไม่ว่าจะเป็นเพื่อแสดงอารมณ์โกรธ ชั่ว หรือหยอกล้อ เช่น โจร ศัตรู ชาวบ้านนอก ศัตรูขายเจ้า ศัตรูราชสมบัติ ศัตรูแผ่นดิน คนทรยศไม่ตรงต่อนาย โจรขบถต่อแผ่นดิน ชาวป่า โจรขบถ คนชั่ว และคนหลง เป็นต้น

2.8 คำนำหน้า หมายถึง คำที่มักปรากฏหน้าส่วนประกอบอื่นของคำเรียกขานส่วนใหญ่เป็นคำระบุเพศ หรือสถานภาพของผู้ฟัง เมื่อเทียบกับผู้พูดว่าสูงหรือต่ำกว่าตนเอง ในบางกรณีอาจใช้เพื่อแสดงความสนิทหรือไม่สนิทกันกับผู้ฟัง เช่น อ้ายและตัว

2.9 คำสรรพนาม หมายถึง คำที่ใช้แทนคำนาม เช่น ท่าน มึง เจ้า ตัว เอ็ง และพระองค์ เป็นต้น

2.10 คำเรียก (อาลปนะ) หมายถึง คำร้องเรียกผู้ที่จะพูดด้วย เป็นคำที่ไม่มี ความหมาย แต่ในทางไวยากรณ์เป็นคำที่ใช้เรียกผู้ฟังก่อนที่จะเริ่มสนทนา จากการวิเคราะห์พบการใช้คำเรียกเพียง 2 คำ คือ เหม่และอัน

2.11 คำลงท้าย หมายถึง คำที่มักแสดงความรู้สึกหรือแสดงความสนิทสนมที่ผู้พูดมีต่อผู้ฟัง ใช้ประกอบส่วนประกอบอื่นๆ ของคำเรียกขานและจะปรากฏอยู่ข้างท้ายเสมอ เช่น เอ๊ย และลี

2.12 คำบอกจำนวน หมายถึง คำที่ขยายคำนามเพื่อบอกให้รู้จำนวนของนามให้ชัดเจน เช่น พี่ทั้งสอง คำบอกจำนวนคือ ทั้งสอง เจ้าพี่น้องทั้งสามคน คำบอกจำนวนคือทั้งสาม ตัวทั้งสี่ คำบอกจำนวนคือทั้งสี่ หลานเราทั้งสอง คำบอกจำนวนคือทั้งสอง และ เจ้าทั้งสอง คำบอกจำนวนคือทั้งสอง เป็นต้น

2.13 คำลักษณนาม หมายถึง คำนามชนิดหนึ่งที่ทำหน้าที่ประกอบนามอื่น เพื่อบอกรูปลักษณะ ขนาด หรือปริมาณของนาม มักใช้ตามหลังคำวิเศษณ์บอกจำนวนนับ จะอยู่หลังตัวเลขบอกจำนวน เช่น ท่านทั้งห้าคน คำลักษณนามคือคน และเจ้าพี่น้องทั้งสามคน คำลักษณนามคือคน เป็นต้น

2.14 คำสรรพนามชี้เฉพาะ หมายถึง คำที่ใช้ชี้บุคคลและสิ่งของต่างๆ ที่อยู่ใกล้หรือไกล เช่น อ้ายทหารสองคนนี้ คำสรรพนามชี้เฉพาะคือ นี่ และอ้ายโจโจนี้ คำสรรพนามชี้เฉพาะคือนี่ เป็นต้น

2.15 คำบอกสถานภาพ หมายถึง คำที่บอกถึงฐานะทางด้านสังคมของบุคคล เช่น ผู้สามี

2.16 คำขยาย หมายถึง คำที่ใช้ขยายคำหลัก ทำให้ความหมายชัดเจนขึ้น ซึ่งไม่ใช่คำที่อยู่ในประเภทต่างๆ ที่กล่าวมาแล้ว เช่น น้องเรา คำขยายคือ เรา หลานเรา คำขยายคือ เรา และอ้ายเหล่าร้าย คำขยายคือ ร้าย เป็นต้น

โครงสร้างของคำเรียกขาน

โครงสร้างของคำเรียกขาน หมายถึง ลักษณะทางกายภาพของคำเรียกขาน คำหนึ่งนี้อาจประกอบด้วยส่วนประกอบตั้งแต่ 1 หน่วย 2 หน่วย 3 หน่วย 4 หน่วย 5 หน่วย หรือ 6 หน่วย ตามลักษณะทางกายภาพของคำเรียกขานนั้นๆ

โครงสร้างของคำเรียกขาน ผู้วิจัยวิเคราะห์โครงสร้างคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊ก ในต้นฉบับภาษาจีนและวิเคราะห์โครงสร้างคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. โครงสร้างคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีน

โครงสร้างคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีน จำแนกประเภทย่อยได้ 6 ประเภท คือ คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้างหน่วยเดียว คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง 2 หน่วย คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง 3 หน่วย คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง 4 หน่วย คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง 5 หน่วย และคำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง 6 หน่วย

1.1 คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้างหน่วยเดียว

คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้างหน่วยเดียว คือ คำเรียกขานที่ปรากฏตามลำพังได้โดยไม่มีส่วนประกอบคำเรียกขานประเภทอื่นๆ มาประกอบด้วย คำเรียกขานที่พบ เช่น 延 เอียน (ชื่อจริงของอุยเอียน) 奉先 เฟิงเซียน (ชื่อรองของลิโป้) 玄德 เสวียนเต๋อ (ชื่อรองของเล่าปี่) 孟德 เม้งเต๋อ (ชื่อรองของโจโฉ) 子龙 จื่อหลง (ชื่อรองของจูล่ง) 翼德 อี้เต๋อ (ชื่อรองของเดียวหุย) 云长 หยวินฉาง (ชื่อรองของกวนอู) 阿瞞 อาหม่าน (ชื่อเล่นของโจโฉ) 兄 ชุง (พี่ชาย) 兄长 ชุงจาง (พี่ชาย) 父 ฟู่ (บิดา) 父亲 ฟู่ชิน (บิดา) 母亲 หมู่ชิน (มารดา) 弟 ดี (น้องชาย) 儿 เออร์ (ลูก) 侄 จื่อ (หลาน) 叔 ชู (อาชาย) 孩儿 ไหเออร์ (ลูก) 公子 กงจื่อ (คุณชาย) 夫人 ฟู่เหิน (คุณหญิง) 丈夫 จ้างฟู่ (สามี) 先生 เซียนเซียง (อาจารย์) 老丈 เหล่าจ้าง (ผู้เฒ่า) 太后 ไท่โฮ่ว (พระราชชนนี) 丞相 เฉิงเซียง (มหาอุปราช) 将军 เจียงจวิน (แม่ทัพ) 都督 ตูตู (ผู้บัญชาการมณฑลทหาร) 军师 จวินซือ (เสนาธิการ) 汝 หยู่ (เจ้า) 公 กง (ท่าน) 卿 ชิง (เจ้า) 你 นี (เจ้า) 君 จวิน (ท่าน) 尔 เออร์ (เจ้า) 子 จื่อ (เจ้า) 足下 จู่เซี่ย (เจ้า) 公等 กงเต็ง (ท่านทั้งหลาย) 你等 นีเต็ง (เจ้าทั้งหลาย) 尔等 เออร์เต็ง (เจ้าทั้งหลาย) 贱人 เจียนเหิน (หญิงกาก็) 村夫 ชวนฟู่ (ชาวบ้านนอก) และ 匹夫 ผี้ฟู่ (ผู้ไร้สติปัญญา / คนसारเลว) เป็นต้น

1.2 คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง 2 หน่วย

คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง 2 หน่วย คือ คำเรียกขานที่มีส่วนประกอบ 2 หน่วยมาประกอบกันเป็นคำเรียกขานคำหนึ่ง คำเรียกขานที่พบ เช่น 刘备 หลิวเป่ย์ 曹操 ฉาเซา 吕布 หลวี่บู๊ 魏延 เว่ย์เอียน 赵子龙 เจ้าจื่อหลง 孙策 ชุนเซ่อ 徐荣 สวีหยง 陈长文 เฉินฉาง เหวิน 张飞 จางเฟย 关公 กวนกง 刘玄德 หลิวเสวียนเต๋อ 司马懿 ซือหม่าอี้ 前军都督 เจียนจวินตูตู (แม่ทัพหน้า) 刘郡县 หลิวจวินเสี้ยน (นายอำเภอหลิว) 庞贼 ฟางเจ้ (โจรฟาง) 曹贼 ฉาเจ้ (โจรฉา) 操贼 เซาเจ้ (โจรเซา) 关将军 กวนเจียงจวิน (ขุนพลกวน) 徐将军 สวีเจียง จวิน

(ขุนพลสวี) 赵将军 เจ้าเจียงจวิน (ขุนพลเจ้า) 卞君 เปี้ยนจวิน (ท่านเปี้ยน) 陶公 เถาง (ท่านเถา) 玄德公 เสวียนเต๋อง (ท่านเสวียนเต๋อ) 翼德公 อี้เต๋อง (ท่านอี้เต๋อ) 哥哥 เกอเก๋อ (พี่ชาย) 叔叔 ชูตู (อาชาย) 嫂嫂 เส่าเซา (พี่สะใภ้) 恩相 เอินเซียง (มหาอุปราชที่มีพระคุณ) 国舅 กั๋วจิว (พระเจ้าน้า) 吾师 หวู่ซือ (อาจารย์ข้า) 吾儿 หวู่เอ๋อร์ (ลูกข้า) 吾弟 หวู่ตี้ (น้องชายข้า) 仙童 เซียนตุง (เด็กเซียน) 贤弟 เสียนตี้ (น้องชายอัจฉริยะ) 贤侄 เสียนจื่อ (หลานอัจฉริยะ) 三叔 ซานชู (อาคนที่สาม) 二公 เอ๋อร์กง (ท่านทั้งสอง) 二将军 เอ๋อร์เจียงจวิน (แม่ทัพทั้งสอง) 二公子 เอ๋อร์กงจื่อ (เจ้าชายทั้งสอง) 二少年 เอ๋อร์เซาเหินยิน (ชายหนุ่มทั้งสอง) 二侄 เอ๋อร์จื่อ (หลานทั้งสอง) 老将军 เหล่าเจียงจวิน (ขุนพลแก่) 小将军 เสี่ยวเจียงจวิน (ขุนพลเล็ก) 贼匹夫 เจี้ยฝีฟู (โจรไร้สติปัญญา) 皇叔 หวงชู (พระเจ้าอา) 皇丈 หวงจ้าง (พ่อตาของฮ่องเต้) 大耳儿 ต้าเอ๋อร์เอ๋อร์ (ลูกหูใหญ่) 环眼贼 หวนเอียนเจีย (โจรตากลม) และ 碧眼小儿 ปี้เอียนเสี่ยวเอ๋อร์ (เด็กน้อยตาเขียว) เป็นต้น

1.3 คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง 3 หน่วย

คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง 3 หน่วย คือ คำเรียกขานที่มีส่วนประกอบ 3 หน่วยมาประกอบกันเป็นคำเรียกขานคำหนึ่ง คำเรียกขานที่พบ เช่น 曹仁匹夫 เฉาเหินฝีฟู (เฉาเหินผู้ไร้สติปัญญา) 周瑜孺子 โจ้วอ้วหนูจื่อ (โจ้วอ้วเด็กน้อย) 刘备村夫 หลิวเป่ย์ซุนฟู (หลิวเป่ย์ผู้ชานา) 姜维匹夫 เจียงเหวยฝีฟู (เจียงเหวยผู้ไร้สติปัญญา) 孙恒竖子 ซุนหวนชูจื่อ (ซุนหวนปราชญ์ทาร์ก) 邓艾匹夫 เต็งไ้อี้ฝู (เต็งไ้อ้ายผู้ไร้สติปัญญา) 二小将军 เอ๋อร์เสี่ยวเจียงจวิน (ขุนพลน้อยทั้งสอง) 伯道贤弟 ป้อเต้าเสียนตี้ (ป้อเต้าน้องชายอัจฉริยะ) 刘皇叔 หลิวหวงชู (พระเจ้าอาหลิว) 我黄须儿 หว่อหวงซวีเอ๋อร์ (ลูกหนวดเหลืองผม) 卿二人 ชิงเอ๋อร์เหิน (เจ้าทั้งสองคน) และ 汝二人 หยุเอ๋อร์เหิน (เจ้าทั้งสองคน) เป็นต้น

1.4 คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง 4 หน่วย

คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง 4 หน่วย คือ คำเรียกขานที่มีส่วนประกอบ 4 หน่วยมาประกอบกันเป็นคำเรียกขานคำหนึ่ง คำเรียกขานที่พบ เช่น 贼臣董卓 เจี้ยฉินต่งจิว (ขุนนางโจรต่งจิว) 蛮王孟获 หมานหวางเม้งฮั่ว (อ๋องป่าเถื่อนเม้งฮั่ว) 段珪逆贼 ต้วนกุยนี้เจีย (ต้วนกุยโจรขบถ) 徐晃反贼 สวีหวั่งฝ่านเจีย (สวีหวั่งโจรขบถ) 曹操逆贼 เฉาเชาหนีเจีย (เฉาเชาโจรขบถ) 反贼孟获 ฝ่านเจี้ยเม้งฮั่ว (โจรขบถเม้งฮั่ว) 两位哥哥 เหลียงเว่ยเกอเก๋อ (พี่ชายทั้งสองท่าน) 张、樊二公 จาง、ฝ่านเอ๋อร์กง (จาง、ฝ่านท่านทั้งสอง) 孙、傅二将军 ซุน、ฟูเอ๋อร์

เจียงจวิน (ซุน, ฟู่ซุนพลทั้งสอง) 刘琮贤侄 หลิวจงเสียนจื่อ (หลิวจงหลานอัครริยะ) และ 关平 贤侄 กวานผิงเสียนจื่อ (กวานผิงหลานอัครริยะ) เป็นต้น

2.1.5 คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง 5 หน่วย

คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง 5 หน่วย คือ คำเรียกขานที่มีส่วนประกอบ 5 หน่วย มาประกอบกันเป็นคำเรียกขานคำหนึ่ง คำเรียกขานที่พบ เช่น 尔兄弟三人 เออร์ซิงตี้ ซานเหยียน (เจ้าพี่น้องทั้งสามคน)

2.1.6 คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง 6 หน่วย

คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง 6 หน่วย คือ คำเรียกขานที่มีส่วนประกอบ 6 หน่วยมาประกอบกันเป็นคำเรียกขานคำหนึ่ง คำเรียกขานที่พบ เช่น 蔡瑁、张允卖国之贼 ไช่เม่า 、 ฆางหยวินไม่กั้วจื่อเจีย (ไช่เม่า 、 ฆางหยวินโจรขายชาติ)

การศึกษาการใช้คำเรียกขานในภาษาไทยของ กัลยา ดิงศักดิ์และ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2531) ได้แสดงโครงสร้างคำเรียกขานอย่างชัดเจนในรูปของกฎ ผู้วิจัยจึงนำมาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์โครงสร้างคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีน

คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน	→	(ก. ข. ค. ง. จ. ฉ) + ช
ก	→	นามสกุล
ข	→	คำขยาย
ค	→	คำบอกจำนวน
ง	→	คำบอกลำดับศักดิ์
จ	→	คำลักษณะนาม
ฉ	→	คำสรรพนามชี้เฉพาะ
ช	→	(1)(2)(3)(4)(5)(6)(7)
1	→	คำสรรพนาม
2	→	คำเรียกญาติ
3	→	ยศ
4	→	อาชีพ / ตำแหน่ง

- 5 —————> ชื่อ (มีทั้งชื่อจริง ชื่อรอง ชื่อเล่นและชื่อก๊ก)
- 6 —————> คำค่า
- 7 —————> ฉายา
- 8 —————> คำบอกสถานภาพ
- 9 —————> คำนามทั่วไป

จากกฎอธิบายได้ว่า คำเรียกขานประกอบด้วยตัวเลือก ก ข กง จ ฉ หรือ ซ ที่ปรากฏหรือไม่ปรากฏก็ได้และตามด้วยตัวเลือกตั้งแต่ 1 ถึง 9 หรือตัวเลือก 1 หรือ 9 ผสมกัน ส่วนเครื่องหมายวงเล็บเกี่ยวกับ) (หมายความว่า หน่วยที่อยู่ในวงเล็บทั้งสองที่เกี่ยวกับต้องปรากฏอย่างน้อย 1 ตัวเลือกและเรียงลำดับตามที่กำหนด

เมื่อนำกฎโครงสร้างคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนข้างต้นมาวิเคราะห์เป็นกฎโครงสร้างย่อยที่ละกฎตามลักษณะทางกายภาพ คือ หน่วยเดียว 2 หน่วย 3 หน่วย 4 หน่วย 5 หน่วย และ 6 หน่วย สามารถจำแนกเป็นกฎย่อยได้ดังนี้

กฎโครงสร้างคำเรียกขานหน่วยเดียว มีดังนี้¹

- 1. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน —————> คำสรรพนาม
- 2. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน —————> คำเรียกญาติ
- 3. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน —————> อาชีพ / ตำแหน่ง
- 4. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน —————> ชื่อ (มีชื่อจริง ชื่อรองและชื่อเล่น)
- 5. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน —————> ยศ
- 6. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน —————> คำค่า
- 7. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน —————> คำบอกสถานภาพ
- 8. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน —————> คำนามทั่วไป

¹ ดูตัวอย่าง 80-125

กฎโครงสร้างคำเรียกขาน 2 หน่วย มีดังนี้

1. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → ชื่อจริง + คำคำ (5 + 6)
2. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → ชื่อรอง + คำสรรพนาม (5 + 1)
3. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → ชื่อรอง + คำนามทั่วไป (5 + 9)
4. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → ชื่อรอง + อาชีพ / ตำแหน่ง (5 + 4)
5. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → ชื่อรอง + ชื่อรอง (5 + 5)
6. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → ชื่อศักดิ์ + ยศ (5 + 3)
7. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → นามสกุล + ชื่อจริง (ก + 5)
8. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → นามสกุล + ชื่อรอง (ก + 5)
9. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → นามสกุล + คำคำ (ก + 6)
10. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → นามสกุล + ยศ (ก + 3)
11. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → นามสกุล + คำนามทั่วไป (ก + 9)
12. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → นามสกุล + คำสรรพนาม (ก + 1)
13. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → นามสกุล + อาชีพ / ตำแหน่ง (ก + 4)
14. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ (2 + 2)
15. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำบอกลำดับศักดิ์ + คำเรียกญาติ (ค + 2)
16. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำบอกจำนวน + ยศ (ค + 3)
17. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำบอกจำนวน + คำเรียกญาติ (ค + 2)
18. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม (ค + 1)
19. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป (ค + 9)
20. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำบอกจำนวน + คำคำ (ข + 6)
21. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม (ข + จ)
22. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง (ข + 4)
23. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำบอกจำนวน + คำบอกสถานภาพ (ข + 8)
24. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำคำ + คำคำ (6 + 6)
25. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำคำ + ยศ (6 + 3)
26. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำขยาย + คำคำ (ข + 6)
27. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำขยาย + คำนามทั่วไป (ข + 9)
28. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำขยาย + คำเรียกญาติ (ข + 2)

29. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำขยาย + ยศ (ข + 3)
30. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำขยาย + อาชีพ / ตำแหน่ง (ข + 4)
31. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำขยาย + คำสรรพนาม (ข + 1)
32. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง (1 + 4)
33. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป (1 + 9)
34. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำสรรพนาม + คำค่า (1 + 6)
35. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → ฉายา + คำค่า (7 + 6)
36. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → ฉายา + คำเรียกญาติ (7 + 2)

กฎโครงสร้างคำเรียกขาน 3 หน่วย มีดังนี้

1. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → นามสกุล + คำขยาย + คำเรียกญาติ (ก + ข + 6)
2. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → นามสกุล + ชื่อจริง + คำค่า (ก + 5 + 6)
3. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → ชื่อรอง + คำขยาย + คำเรียกญาติ (5 + ข + 2)
4. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำบอกจำนวน + คำขยาย + ยศ (ค + ข + 3)
5. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + ยศ (ค + จ + 3)
6. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำขยาย + ฉายา + คำเรียกญาติ (ข + 7 + 2)
7. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำขยาย + คำขยาย + คำค่า (2 + ข + 6)
8. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำขยาย + คำขยาย + ยศ (2 + 2 + 3)
9. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำค่า (1 + ค + 6)
10. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม (1 + ค + จ)
11. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ (1 + 2 + 2)
12. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำค่า (1 + 2 + 6)
13. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + ยศ (1 + 2 + 3)

14. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน +
อาชีพ / ตำแหน่ง (1 + 2 + 4)
15. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำสรรพนาม + คำขยาย + คำคำ
(1 + ข + 3)
16. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำขยาย + คำเรียกญาติ + ชื่อจริง (ข + 2 + 5)

กฎโครงสร้างคำเรียกขาน 4 หน่วย มีดังนี้

1. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำเรียกญาติ
(ก + 5 + ข + 2)
2. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → นามสกุล + นามสกุล + คำบอกจำนวน + ยศ
(ก + ก + ค + 3)
3. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง
(ก + 5 + ก + 5)
4. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → นามสกุล + นามสกุล + คำบอกจำนวน +
คำสรรพนาม (ก + ก + ค + 1)
5. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำคำ
(ก + ก + ข + 6)
6. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + อาชีพ / ตำแหน่ง
(ก + ก + ข + 4)
7. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำขยาย + ยศ + นามสกุล + ชื่อจริง
(ข + 3 + ก + 5)
8. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำขยาย + คำคำ + นามสกุล + ชื่อจริง
(ข + 6 + ก + 5)
9. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม + คำเรียกญาติ +
คำเรียกญาติ (ค + จ + 2 + 2)
10. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ +
คำบอกจำนวน + คำคำ (1 + จ + ค + 6)
11. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน → คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ +
คำขยาย + คำคำ (1 + จ + ข + 6)

12. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน $\longrightarrow$ คำค่า + อาชีพ / ตำแหน่ง + นามสกุล + ชื่อจริง
(6 + 4 + ก + 5)

กฎโครงสร้างคำเรียกขาน 5 หน่วย มีดังนี้

1. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน $\longrightarrow$ คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ +
คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม
(1 + 2 + 2 + ก + จ)

กฎโครงสร้างคำเรียกขาน 6 หน่วย มีดังนี้

1. คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีน $\longrightarrow$ นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง +
คำขยาย + คำค่า (ก + 5 + ก + 5 + ข + 6)

2. โครงสร้างของคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

โครงสร้างคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในฉบับแปลเป็นภาษาไทย จำแนกประเภทย่อยได้ 5 ประเภท คือ คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้างหน่วยเดียว คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง 2 หน่วย คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง 3 หน่วย คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง 4 หน่วย และคำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง 5 หน่วย

2.1 คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้างหน่วยเดียว

คำเรียกขานประเภทนี้ คือ คำเรียกขานที่ปรากฏตามลำพังได้โดยไม่มีส่วนประกอบคำเรียกขานประเภทอื่นๆ มาประกอบด้วย คำเรียกขานที่พบ เช่น ลูก บิดา พี่ หลาน น้อง มารดา สมภาร อาจารย์ หมอ มหาอุปราช ท่าน มิ่ง ตัว เจ้า เอ็ง พระองค์ เล่าได้ (คำทับศัพท์นามสกุล + ชื่อจริง) เล่าปี (คำทับศัพท์นามสกุล + ชื่อจริง) โจโฉ (คำทับศัพท์นามสกุล + ชื่อจริง) ลิโป้ (คำทับศัพท์นามสกุล + ชื่อจริง) จงถ่ง (คำทับศัพท์ชื่อรอง) และ ขงเบ้ง (คำทับศัพท์ชื่อรอง) เป็นต้น

2.2 คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง 2 หน่วย

คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง 2 หน่วย คือ คำเรียกขานที่มีส่วนประกอบ 2 หน่วยมาประกอบกันเป็นคำเรียกขานคำหนึ่ง คำเรียกขานที่พบ เช่น มหาอุปราชนี้ ท่านอาจารย์ ท่านผู้เฒ่า ท่านมหาอุปราช อาจารย์ผู้เฒ่า อ้ายโจร อ้ายศัตรู อ้ายชาวป่า อ้ายเด็กน้อย อ้ายนี้ อ้ายลูกต๋อย อ้ายคนหลง อ้ายคนชั่ว ท่านทั้งสอง อ้ายคนร้าย อันท่าน อันมหาอุปราช เจ้าทั้งสอง พี่ทั้งสอง หลานทั้งสอง ตัวทั้งสี่ ตัวท่าน ตัวมึง ตัวเจ้า ท่านนี้ เอ็งนี้ ลูกเอ้ย ท่านลิ บิดาสิ น้องเรา เจ้าเบ้งเอี๊ยะ เล่าปี่เอี้ยอ้ายจิวอี้ อ้ายโจโฉ ท่านสวนห้อม พระเจ้าเล่าปี่ และพระเจ้าแผ่นดินเมืองเสฉวน เป็นต้น

2.3 คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง 3 หน่วย

คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง 3 หน่วย คือ คำเรียกขานที่มีส่วนประกอบ 3 หน่วยมาประกอบกันเป็นคำเรียกขานคำหนึ่ง คำเรียกขานที่พบ เช่น อ้ายศัตรูเฒ่า ลูกอ้ายชาวนา อ้ายทหารลูกเล็ก น้องเราทั้งสอง หลานทั้งสองคน อันตัวท่าน อันตัวนี้ ตัวท่านทั้งสอง คนเหล่านี้ ท่านทั้งสองนี้ เจ้าทั้งสองนี้ ท่านห้าคน อ้ายทหารเมืองกังต้ง อ้ายทหารจื๋นนี้ อ้ายสามคน เหม่ อ้ายศัตรู อ้ายเล่าปี่หูยาว อ้ายโจโฉนี้ อ้ายตั้งโต๊ะนี้ อ้ายลิโป้ี้ เล่าจ้องหลานเรา และ อ้ายเด็กน้องตาแดง เป็นต้น

2.4 คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง 4 หน่วย

คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง 4 หน่วย คือ คำเรียกขานที่มีส่วนประกอบ 4 หน่วยมาประกอบกันเป็นคำเรียกขานคำหนึ่ง คำเรียกขานที่พบ เช่น เจ้าหมวดเหลียงบุตรเรา อ้ายเหล่าทหารเดี๋ยคับ และ ตัวท่านทั้งสองนี้เป็นต้น

2.5 คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง ๕ หน่วย คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง ๕ หน่วย คือ คำเรียกขานที่มีส่วนประกอบ ๕ หน่วยมาประกอบกันเป็นคำเรียกขานคำหนึ่ง คำเรียกขานที่พบ เช่น เจ้าพี่น้องทั้งสามคน และ อ้ายทหารสองคนนี้เป็นต้น

การศึกษาการใช้คำเรียกขานในภาษาไทยของ กัลยา ดิงศภัทัยและ อมรา ประสิทธิ์
รัฐสินธุ์ (2531) ได้แสดงโครงสร้างคำเรียกขานอย่างชัดเจนในรูปของกฎ ผู้วิจัยจึงนำมาเป็นแนวทาง
ในการวิเคราะห์โครงสร้างคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในฉบับแปลเป็นภาษาไทยและจาก
ส่วนประกอบต่างๆของคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ที่แสดงไว้
ข้างต้น สามารถแสดงเป็นกฎได้ดังนี้

คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย	→ (ก . ข . ค . ง . จ . ฉ) + ซ
ก	→ คำขยาย
ข	→ คำบอกจำนวน
ค	→ คำลงท้าย
ง	→ คำเรียก
จ	→ คำลักษณนาม
ฉ	→ คำสรรพนามชี้เฉพาะ
ซ	→ คำนำหน้า
ซ	→ (1)(2)(3)(4)(5)(6)(7)
1	→ คำสรรพนาม
2	→ คำเรียกญาติ
3	→ ยศ
4	→ อาชีพ / ตำแหน่ง
5	→ คำทับศัพท์ (มีชื่อรอง นามสกุล + ชื่อจริงและ ชื่ออีก + ยศ)
6	→ คำคำ
7	→ ฉายา
8	→ คำบอกสถานภาพ
9	→ คำนามทั่วไป

จากกฎอธิบายได้ว่า คำเรียกขานประกอบด้วยตัวเลือก ก ข ค ง จ ฉ ซ หรือ ซ
ที่ปรากฏหรือไม่ปรากฏก็ได้และตามด้วยตัวเลือกตั้งแต่ 1 ถึง 9 หรือตัวเลือก 1 หรือ 9 ผสมกัน
ส่วนเครื่องหมายวงเล็บเกี่ยวกับ $\times$ หมายความว่า หน่วยที่อยู่ในวงเล็บทั้งสองที่เกี่ยวกับต้องปรากฏ
อย่างน้อย 1 ตัวเลือกและเรียงลำดับตามที่กำหนด

เมื่อนำกฎโครงสร้างคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในฉบับแปลเป็นภาษาไทย
ข้างต้นมาวิเคราะห์เป็นกฎโครงสร้างย่อยที่ละกฎตามลักษณะทางกายภาพ คือ หน่วยเดียว 2 หน่วย
3 หน่วย 4 หน่วย และ 5 หน่วย สามารถจำแนกเป็นกฎย่อยได้ดังนี้

กฎโครงสร้างคำเรียกขานหน่วยเดียว มีดังนี้²

1. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำสรรพนาม
2. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำเรียกญาติ
3. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → อาชีพ / ตำแหน่ง
4. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำทับศัพท์ (ชื่อรอง)
คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)
คำทับศัพท์ (ชื่อก๊ก + ยศ)
5. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → ยศ

กฎโครงสร้างคำเรียกขาน 2 หน่วย มีดังนี้

1. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำนำหน้า + คำคำ (ช + 6)
2. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำนำหน้า + คำสรรพนาม (ช + 1)
3. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำนำหน้า + คำเรียกญาติ (ช + 2)
4. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำนำหน้า + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (ช + ๓)
5. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)
(ช + 5)
6. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน (1 + ช)
7. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง (1 + 4)
8. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป (1 + 9)
9. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำสรรพนาม + คำทับศัพท์
(นามสกุล + ชื่อจริง) (1 + 5)
10. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำสรรพนาม + คำลงท้าย (1 + ค)

² ดูตัวอย่างหน้า 125 - 157

11. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำสรรพนาม + คำบอกสถานภาพ (1 + 8)
12. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (1 + ๓)
13. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำสรรพนาม + ยศ (1 + 3)
14. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำเรียกญาติ + คำลงท้าย (2 + ค)
15. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำเรียกญาติ + คำขยาย (2 + ก)
16. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำเรียกญาติ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (2 + ๓)
17. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน (2 + ข)
18. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (ฉายา) (4 + 5)
19. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน (3 + ข)
20. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → ยศ + คำขยาย (3 + ก)
21. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → ยศ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (3 + ๓)
22. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → ยศ + คำทับศัพท์ (ชื่ออีก + ยศ) (3 + 5)
23. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำทับศัพท์ (ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (5 + ๓)
24. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (5 + ๓)
25. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + ยศ (5 + 3)
26. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลงท้าย (5 + ค)
27. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำเรียก + ยศ (๖ + 3)
28. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำเรียก + คำสรรพนาม (๖ + 1)
29. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน (9 + ข)
30. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม (9 + 1)
31. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำบอกจำนวน + คำคำ (๖ + 6)

กฎโครงสร้างคำเรียกขาน 3 หน่วย มีดังนี้

1. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย ($1 + 4 + ก$)
2. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ ($1 + ข + ฉ$)
3. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป + คำสรรพนามชี้เฉพาะ ($1 + 9 + ฉ$)
4. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม ($1 + ข + จ$)
5. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (ชื่อรอง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ ($ช + 5 + ฉ$)
6. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำนำหน้า + คำคำ + ฉายา ($ช + 6 + 7$)
7. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ ($ช + 1 + ฉ$)
8. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน ($ช + 1 + ข$)
9. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำขยาย ($ช + ข + ก$)
10. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย ($ช + 8 + ก$)
11. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม ($ช + ข + จ$)
12. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำนำหน้า + คำคำ + คำขยาย ($ช + 6 + ก$)
13. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำคำ ($ช + ข + 6$)
14. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ ($ช + ข + ฉ$)
15. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล+ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ ($ช + 5 + ฉ$)

16. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำนำหน้า + คำลักษณนาม +
คำสรรพนามชี้เฉพาะ (ช + จ + น)
17. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล+ชื่อจริง)
+ ฉายา (ช + 5 + 7)
18. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป
(ช + 1 + 9)
19. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำนำหน้า + คำเรียกญาติ + คำขยาย
(ช + 2 + ก)
20. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำเรียกญาติ + คำขยาย + คำบอกจำนวน
(2 + ก + ข)
21. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม
(2 + ข + จ)
22. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำเรียกญาติ + คำนำหน้า + คำค่า (2 + 1 + 6)
23. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำเรียก + คำนำหน้า + คำค่า (ง + 1 + 6)
24. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำเรียก + คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล +
ชื่อจริง) (ง + ช + 5)
25. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำเรียก + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ
(ง + 1 + น)
26. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม (ง + ช + 1)
27. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำเรียก + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) +
คำสรรพนามชี้เฉพาะ (1 + 5 + น)
28. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → อาชีพ / ตำแหน่ง + คำลักษณนาม +
คำสรรพนามชี้เฉพาะ (4 + จ + น)
29. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) +
คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ
(5 + จ + น)
30. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำเรียกญาติ
+ คำขยาย (5+ 2 + ก)

31. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (5 + 5 + น)
32. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (9 + ข + น)
33. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำบอกจำนวน + คำนำหน้า + คำคำ (ข + ข + 6)

กฎโครงสร้างคำเรียกขาน 4 หน่วย มีดังนี้

1. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (ข + 1 + ข + น)
2. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย (ข + ข + 9 + ก)
3. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (ข + 9 + ก + น)
4. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำนำหน้า + คำคำ + ฉายา + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (ข + 6 + 7 + น)
5. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน (1 + 2 + 2 + ข)
6. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (1 + ข + จ + น)
7. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำเรียก + คำนำหน้า + คำเรียกญาติ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (ง + ข + 2 + น)
8. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (ง + ข + 1 + น)
9. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำเรียก + คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (ง + ข + 5 + น)

10. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน +
คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ
(4 + ข + จ + ณ)
11. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์
(นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลักษณนาม +
คำสรรพนามชี้เฉพาะ (4 + 5 + จ + ณ)
12. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำสรรพนาม + ฉายา + คำเรียกญาติ + คำขยาย
(1 + 7 + 2 + ก)
13. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม
+ คำสรรพนามชี้เฉพาะ (1 + 9 + 1 + ณ)

กฎโครงสร้างคำเรียกขาน 5 หน่วย มีดังนี้

1. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน
คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ
(ข + 8 + ข + จ + ณ)
2. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ +
คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม
(1 + 2 + 2 + ข + จ)
3. คำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย → คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำทับศัพท์
(นามสกุล + ชื่อจริง) + คำบอกจำนวน +
คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ
(5 + 5 + ข + จ + ณ)

รูปแบบคำเรียกขาน

รูปแบบคำเรียกขาน หมายถึง ลักษณะการเรียงลำดับส่วนประกอบคำเรียกขานที่แตกต่าง
กันตามลำดับการปรากฏและตามแต่ละลักษณะโครงสร้างของคำเรียกขานนั้นๆ

1. รูปแบบคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีน

ส่วนประกอบและโครงสร้างคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีน ที่สร้างเป็นกฎข้างต้น เมื่อนำมาวิเคราะห์เพื่อจำแนกรูปแบบคำเรียกขาน สามารถแบ่งออกเป็น 5 ประเภทใหญ่ ๆ คือ คำเรียกขานประเภทที่มีรูปแบบโครงสร้างหน่วยเดียว คำเรียกขานประเภทที่มีรูปแบบโครงสร้าง 2 หน่วย คำเรียกขานประเภทที่มีรูปแบบโครงสร้าง 3 หน่วย คำเรียกขานประเภทที่มีรูปแบบโครงสร้าง 4 หน่วย คำเรียกขานประเภทที่มีรูปแบบโครงสร้าง 5 หน่วย และคำเรียกขานประเภทที่มีรูปแบบโครงสร้าง 6 หน่วย ดังรายละเอียดในหัวข้อต่อไป

1.1 รูปแบบคำเรียกขานโครงสร้างหน่วยเดียว

รูปแบบคำเรียกขานโครงสร้างหน่วยเดียว คือ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏตามลำพัง ไม่มีส่วนประกอบคำเรียกขานประเภทอื่นๆ มาประกอบด้วย ได้แก่

1.1.1 คำสรรพนาม

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 汝 (เจ้า) 公 (ท่าน) 卿 (เจ้า) 你 (เจ้า/มึง) 君 (เจ้า) 尔 (เจ้า/มึง) 子 (เจ้า) และ 足下 (เจ้า) เป็นต้น

ในต้นฉบับภาษาจีน 陈留王 卞皇后 (หรือหองจูเหียบ) เรียก 董卓 (หรือตั้งโต๊ะ) ว่า 汝 (เจ้า) ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

陈留王曰：“汝来保驾耶，汝来劫驾耶？”

卞皇后言曰：“汝来保驾耶，汝来劫驾耶？”

卓应曰：“特来保驾。”(第 3 回)

卓言曰：“汝来保驾。”(第 3 回)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

หองจูเหียบจึงว่า มานี้จะขบถหรือจะประสงค์สิ่งใด

ตั้งไต่จะจึงว่าข้าพเจ้ามิได้เป็นขบถ จะมารับเสด็จจ๊กก๊ก (สามก๊กเล่ม 1, 2544 : 36)

1.1.2 คำเรียกญาติ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 父亲 ฟู่ซิน (บิดา) 弟 ดี (น้องชาย) และ 兄 ชุง (พี่ชาย) เป็นต้น

ในต้นฉบับภาษาจีน 孙策 ชุนเซ่อ (หรือชุนเซ็ก) เรียก 孙坚 ชุนเจียน (หรือชุนเกี้ยน) ว่า 父亲 ฟู่ซิน (บิดา) ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียกญาติ

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

长子孙策曰：“如父亲必欲往，儿愿随行。”坚许之（第 7 回）

ข้างจื่อชุนเซ่อเยวีย: “ หนูฟู่ซินป้อวีหว่าง, เออร์เยียนสุยสิง . ”
เจียนสวีจื่อ . (ดี 7 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

ฝ่ายชุนเซ็กจึงว่า ซึ่งบิดามิฟังจะยกไปให้ได้ ข้าพเจ้าจะขอไปด้วย
ชุนเกี้ยนมีความรักกับชุนเซ็กลงเรือ แล้วยกทหารข้ามอ่าวทะเลไปถึงปากน้ำ
เมืองฮวนเสียนต่อกันกับเมืองกังแฮ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 90)

1.1.3 อาชีพ / ตำแหน่ง

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 先生 เซียนเซ็ง (อาจารย์)

ในต้นฉบับภาษาจีน 张飞 ขางเฟย (หรือเตียวหุย) เรียก 庞统 ผางถ่ง

(หรือบ้งทอง) ว่า 先生 เซียนเซ็ง (อาจารย์) ซึ่งเป็นรูปแบบอาชีพ / ตำแหน่ง

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

飞曰：“先生初见吾兄，何不将出？”

เพียเหวีย: “เซียนเซิงซุเจียนหวุซุง , เหว่ปู้เจียงซุ ? ”

统曰：“若便将出，似乎专藉荐书来干谒矣。”(第 57 回)

ถ่งเหวีย : “ขั้วเปี่ยนเจียงซุ , ซื่อสูจวนจีเจียนซุไหลก้านเจียอี 。 ”

(ตี 57 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

เตียวหุยแจ้งในหนังสือแล้วจึงถามว่า เมื่อมาพบเล่าปี่นั้นเป็นไรมิให้เล่าปี่เล่า บังทองจึงว่า เมื่อแรกพบนั้นเล่าปี่ยังหารู้ว่าข้าพเจ้าคือซัวไม่ ครั้นจะให้ดูหนังสือนั้นก็เหมือนข้าพเจ้าแกล้งขอหนังสือมาเป็นนายหน้าให้ผู้อื่นช่วยสรรเสริญ ข้าพเจ้าจึงมิให้ดู (ตามก๊อเล่ม 2, 2544:50)

1.1.4 ชื่อ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบในการศึกษานี้มีทั้งชื่อจริง ชื่อรอง และชื่อเล่น ชื่อจริง เช่น 延 เอียน (ชื่อจริงของอูเอียน)

ในต้นฉบับภาษาจีน 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่) เรียก 魏延 เว่ย์เอียน (หรืออูเอียน) ว่า 延 เอียน ซึ่งเป็นรูปแบบชื่อจริง

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

玄德急召魏延，魏延解冷苞至。玄德曰：“延虽有罪，此功可赎。”（第 62 回）

เสวียนเต๋อจีเจาเว่ย์เอียน , เว่ย์เอียนเจียหลิงเป่าจื่อ 。 เสวียนเต๋อเหวีย:

“เอียนซุยโห่ยว้จู้ , นื้อกงเข่อตุ้ 。 ” (ตี 62 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

เล่าปี่ก็สั่งให้ทหารหาตัวอุยเอียน พออุยเอียนมัดเพลงเปามาถึงเข้าไปกำนับล่าปี่เล่าปี่จึงว่าตัวท่านมีโทษใหญ่หลวงนัก แต่ครั้งนี้หากว่าท่านทำการแก้ตัวจับเพลงเปาได้ เราจะยกโทษเสีย (สามก๊กเล่ม 2 , 2544: 125)

ชื่อรอง เช่น 子龙 ชื่อหลง (ชื่อรองของเตียวจูล่ง) 翼德 อี้เต้อ (ชื่อรองของเตียวหุย) 孟德 เมิ่งเต้อ (ชื่อรองของโจโฉ) 玄德 เสวียนเต้อ (ชื่อรองของเล่าปี่) และ 奉先 เฟิงเซียน (ชื่อรองของลิโป้) เป็นต้น

ในต้นฉบับภาษาจีน 张飞 ขวางเฟย (หรือเตียวหุย) เรียก 赵子龙 เข้าชื่อหลง (หรือเตียวจูล่ง) ว่า 子龙 ชื่อหลง ซึ่งเป็นรูปแบบชื่อรอง

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

只见张飞横矛立于桥上，大叫：“子龙！你如何反我哥哥！”
ชื่อเจี้ยน ขวางเฟยเหิง โหมวลี้หม่าอู๋เฉียวซาง , คำเจียว: “ ชื่อหลง !
หนีหุยเหอฝานหั่วเอเกอเกอ! ”

云曰：“我寻不见主母与小主人，因此落后，何言反耶？”
(第 41 回)

หยวินเยวีย: “หั่วสวินปู้เจี้ยนจู้หม่อวี่เสี่ยวจู่เหิน, ยินฉื่อลั่วไห่ว,
เหอเอียนฝานเย ? ” (ตี 41 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

เตียวหุยแลเห็นจูล่งมาดังนั้นก็ร้องว่า เหตุใดจูล่งจึงเอาใจออกห่างพี่เราไป
เข้าด้วยโจโฉ

จูล่งจึงร้องว่า ท่านอย่าว่าดังนั้น ซึ่งตัวเรามาขึ้นเพราะเหตุด้วยนางกำสุ
หยิน นางบิสูเหินทั้งสองหายไป เราเที่ยวเสาะหาอยู่จึงเข้ามาต่อภายหลังซึ่งเราจะเอาใจออกห่างไป
อยู่ด้วยโจโฉนั้นหามิได้ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 569)

ชื่อเล่น เช่น 阿瞒 อาหม่าน (ชื่อเล่นของโจโฉ)

ในต้นฉบับภาษาจีน 许攸 สวีโยว (หรือ เขอิว) เรียก 曹操 เฉาเซา (หรือโจโฉ) ว่า 阿瞒 อาหม่าน (ชื่อเล่นของโจโฉ) ซึ่งเป็นรูปแบบชื่อเล่น

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

却说曹操统领众将入冀州城，将入城门，许攸纵马近前，以鞭指城门而呼操曰：“阿瞒，汝不得我，安得入此门？”操大笑。（第33回）

เขวียั้วเฉาเซาหลงหลังจั้งเจียงยู่วี่โจวเฉิง , เจียงยู่วี่เหมิน , สวีโยวจั้งหม่าจิ้นเจียน, อี้เปี่ยนจื่อเฉิงเหมินเอ๋อร์ซูเซาเขวีย : “ อาหม่าน , หยู่ปู้เต๋อหว่อ , อานเต๋อหยู่จื่อเหมิน? ” เขาต้าเสี่ยว。(ที่ 33 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

ฝ่ายโจโฉขี่ม้าพาเขอิวกับทหารเข้ามาถึงประตูเมืองกจิ๋ว เขอิวนั้นมีใจกำริบว่าโจโฉกับตัวนั้นเป็นเพื่อนกันมาแต่ก่อน จึงขับม้าขึ้นมากลางโจโฉ แล้วเอาแส้มาชี้เข้าที่ประตูเมืองว่า ถ้าเราไม่คิดอ่านให้รบพุ่งยังจะได้เข้ามาเห็นประตูเมืองกจิ๋วหรือโจโฉได้ฟังดังนั้นก็ทำเป็นหัวเราะ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 460)

1.1.5 ขศ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 将军 เจียงจวิน (ขุนพล) 丞相 เฉิงเซียง (มหาอุปราช) และ 军师 จวินชื้อ (เสนาธิการ) เป็นต้น

ในต้นฉบับภาษาจีน 纪灵 จีหลิง (หรือกิเหลง) เรียก 吕布 หลวี่ปู้ (หรือลิโป้) ว่า 将军 เจียงจวิน (ขุนพล) ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียกขาน

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

灵曰：“将军欲杀纪灵耶？”

韦曰：“เจียงจวินอัวชาจี้หลิงเย?”

布曰：“非也。”

ปู้เหวีย：“เฟยเหย。”

灵曰：“莫非杀大耳儿乎？”

หลิงเหวีย：“ม่อเฟยชาต้าเอ๋อร์เอ๋อร์สือ?”

布曰：“亦非也。” (第 16 回)

ปู้เหวีย：“อ้อเฟยเหย。” (ดี 16 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

กิเหลงจึงว่าแก่ ลิโป้ว่า ท่านคิดทำการทั้งนี้จะฆ่าเราเสียหรือ หรือจะฆ่าอ้ายเล่าปี่หยาบ ลิโป้ว่า เรามีได้คิดร้ายแก่ท่านทั้งสองข้าง (สามก๊กเล่ม 1, 2544 : 213)

1.1.6 คำคำ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 贱人 เจียนเหยิน (หญิงกาก็) และ 匹夫 ฝี่ฟู (ผู้ไร้สติปัญญา) เป็นต้น

ในต้นฉบับภาษาจีน 王允 หวางหยวุ้น (หรือฮ้วนฮั่น) คำ貂蝉 เตียวฉาน (หรือเตียวเสียน)ว่า 贱人 เจียนเหยิน (หญิงกาก็) ซึ่งเป็นรูปแบบคำคำ

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

是夜允听良久，喝曰：“贱人将有私情耶？”

ซื่อเย่หยวุ้นทิงเหลียงจิว , แฮ่เหวีย : “เจียนเหยินเจียงโหย่วซือจิงเย ? ”

貂蝉惊跪答曰：“贱妾安敢有私！” (第 8 回)

เตียวฉานจิงก๊วยต้าเหวีย : “ เจียนเจี้ยนอานก่านโหย่วซือ ! ” (ดี 8 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

อ้วนอุ้นจึงถามว่า เวลาศึกสงบถึงเพียงนี้ยังมึนนอน ลงมาเที่ยวอยู่ในสวน
คอกไม้ แล้วทอดใจใหญ่ทุกข์ด้วย ไม่เห็นสู้มาหรือ

นางเดียวเสียนไฉนคังนั้นก็ตกใจ จึงคุกเข่าลงคำนับแล้วตอบว่า ข้าพเจ้า
จะได้มีสู้มาคอยกันหามิได้--- (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 96)

1.1.7 คำบอกสถานภาพ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 主公 จู๋กง (นายเหนือหัว) 公子 กงจื่อ
(เจ้าชาย) 主母 จู๋หมู่ (นายหญิง) 夫人 ฟู่เหียน (ท่านผู้หญิง) และ 丈夫 จ้างฟู่ (สามี) เป็นต้น
ในต้นฉบับภาษาจีน 李儒 หลี่หลู่ (หรือลียู) เรียก 董卓 ต่งจ้าว (หรือตังโตะ) ว่า 主公 จู๋กง (นายเหนือ
หัว) ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกสถานภาพ

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

儒曰：“主公欲破天下，何惜一马！”卓欣然与之---（第3回）
หฺยู่เหวีย: “ จู๋กงอวี๋พ่อเทียนเซีย , เหลอซีหฺมา ! ” จ้าวซินหยาน
อู๋จื่อ --- (ที่ 3 หย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

ลียูจึงว่า ท่านลิจะคิดการใหญ่ เสียขายกับสิ่งของกับม้าตัวหนึ่งไยเล่า ถ้าสม
ความคิดแล้วท่านจะปรารถนาสิ่งใดก็จะได้โดยสะดวก ตังโตะได้ฟังมีความยินดีนัก (สามก๊กเล่ม1,
2544: 40)

1.1.8 คำนามทั่วไป

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 长者 จ้างจื่อ (ผู้เฒ่า) 少年 เส้าเหนียน
(ชายหนุ่ม) และ 老丈 เหล่าจ้าง (ผู้เฒ่า) เป็นต้น

ในต้นฉบับภาษาจีน 陆逊 ถู่ซวิน (หรือลกซุน) เรียก 黄承彦 หวงเจียงเอี้ยน (หรือสองแสงหงัน) ว่า 长者 จ้างจื่อ (ผู้เฒ่า) ซึ่งเป็นรูปแบบคำนามทั่วไป

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

逊问曰：“长者何人？”

ซวินเวินเยวีย : “ จ้างจื่อเหอเหยิน ? ”

老人答曰：“老夫乃诸葛孔明之岳父黄承彦也。---” (第 84 回)

เหล่าเหยินต้าเยวีย : “ เหล่าฟูไห่จู่เกอช่งหมิงจื่อเยวียฟูหวงเจียงเอี้ยน
เหยี่ 。 --- ” (ตี 84 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

ลกซุนถามตาแก่ว่า ท่านนี้ชื่อใด อยู่ที่ไหน

ฝ่ายตาแก่จึงว่า เราชื่อสองแสงหงันอยู่ที่นี่ เป็นพ่อตาขงเบ้ง (สามก๊กเล่ม 2,

2544 : 401)

1.2 รูปแบบคำเรียกขานโครงสร้าง 2 หน่วย

รูปแบบคำเรียกขานโครงสร้าง 2 หน่วย คือ รูปแบบคำเรียกขานที่มีส่วนประกอบ 2 หน่วย ประกอบกันเป็นคำเรียกขานคำหนึ่ง ได้แก่

1.2.1 ชื่อจริง + คำคำ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 操贼 เซาเจ้ย (โจรเซา) ในต้นฉบับภาษาจีน 吕布 หลวี่บู๊ (หรือลิโป้) คำ 曹操 เฉาเซา (หรือโจโจ) ว่า 操贼 เซาเจ้ย (โจรเซา) ซึ่งเป็นรูปแบบชื่อจริง (操 เซา) + คำคำ (贼 เจ้ย)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

看看天色傍晚，背后喊声起处，吕布骤马提戟赶来，大叫：“操贼休走！”此时人困马乏，大家面面相觑，各欲逃生。(第 11 回)

ก่านก่านเทียนเช่อป้างหว่าน, เปียไห้วห่านเซ่งฉู่, หลิวบูโจ้วหมาถี้กั
ก่านไหล, ต้าเจี๋ย : “เขาเจีย ชิวโจ้ว ! ” ฉื่อสือเหยินกุนหมาฝ่า, ต้าเจียเมียนเมียน
เซียงชวี, เก้อวี่เถาเซิ่ง。(ตี 11 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

ครั้งมาถึงกลางทางพอเวลาเย็น ได้ยินทหารโห่ร้องตามมาเป็นอันมาก
โจโจจึงเหลียวหลังไป เห็นลิไปจับม้ามาหน้าทหารทั้งปวง โจโจก็ตกใจ แลทหารซึ่งตามมาหาคน
นั้นหิวโหยหากำลังมิได้ ม้านั้นก็สิ้นแรง ต่างคนก็ต่างหนีเอาตัวรอด (สามก๊กเล่ม 1 , 2544 : 148)

1.2.2 ชื่อรอง + คำสรรพนาม

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 玄德公 เสวียนเต๋อกง (ท่านเสวียนเต๋อ)
และ 翼德公 อี้เต๋อกง (ท่านอี้เต๋อ)

ในต้นฉบับภาษาจีน 督邮 ตูโหยว (หรือ ตักอ้ว) เรียก 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือ
เล่าปี่) ว่า 玄德公 เสวียนเต๋อกง (ท่านเสวียนเต๋อ) ซึ่งเป็นรูปแบบชื่อรอง (玄德 เสวียนเต๋อ) + คำ
สรรพนาม (公 กง)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

督邮告曰：“玄德公救我性命！”玄德终是仁慈的人，急喝张飞住手。(第 2 回)

ตูโหยวเก้าเหวีย : “เสวียนเต๋อกง จี๊หว่อซิงมิง ! ” เสวียนเต๋อจุงชือ
เหยินฉื่อเตอเหยิน , จี้เห้อจางเฟยจู๊ไส่ว。(ตี 2 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

ตักอ้วเห็นเล่าปี่มาจึงร้องว่า เล่าปี่เอ๋ยช่วยชีวิตข้าพเจ้าด้วย เล่าปี่ได้ยินดังนั้น
มีใจเมตตาสัต์หาความพยายามมิได้ จึงห้ามเดียวหุย (สามก๊กเล่ม 1, 2544 : 20)

1.2.3 ชื่อรอง + คำนามทั่วไป

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 德伟故人 เต๋อเหว่ยกู่เหยิน (เต๋อเหว่ยเพื่อน
เก่า) ในต้นฉบับภาษาจีน 韦晃 เหวยห้วง (หรืออูยหลง) เรียก 金焯 จินเหว่ย (หรือกิมหัน) ว่า 德伟
故人 เต๋อเหว่ยกู่เหยิน (เต๋อเหว่ยเพื่อนเก่า) ซึ่งเป็นรูปแบบชื่อรอง (德伟 เต๋อเหว่ย) + คำนามทั่วไป
(故人 กู่เหยิน)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

晃佯惊曰：“德伟故人，何薄情也？”

ห้วงหยางจึงเยวีย : “เต๋อเหว่ยกู่เหยิน , เหนือใจยิ่งหย่ ? ”

焯曰：“吾与汝交厚，为汝等是汉朝臣宰之后；今不思报本，欲
辅造反之人，吾有何面目与汝为友！”（第 69 回）

เหว่ยเยวีย: “หวอ้อหู่เยวโห้ว , เว่ยหู่เต็งซื่อห้านเฉาเฉินใจจื่อโห้ว ;
จินปู้ซือเป้าเปิ่น, อวี๋ผู้เจ้าฝ่านจื่อเหยิน, หวูโห้วเหอเมี่ยนมู่อ้อหู่เหวโห้ว! ” (ดี 69 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

อูยหลงแกลั้งซั่วว่า ตัวเราคิดว่าท่านได้ดีขึ้น จึงอุตคำห่ำบายหน้ามาหาหวังจะ
ฝากตัวกับท่านสืบไป ยังไม่ทันไรท่านมาดูหมิ่นผลึกหน้าเราเสียให้ได้ความอับยศแก่คนใช้ของท่าน

กิมหันจึงว่า ไช้เราจะไม่คิดถึงท่านนั้นหามิได้ แต่เราน้อยใจด้วยท่านรู้ยู่ว่
โจโฉนั้นเป็นศัตรูราชสมบัติ ควรหรือยังมายกขอมัน อนึ่งตัวท่านก็เป็นข้าพระเจ้าเหี้ยนเต้ ท่านไม่คิด
สนองพระคุณให้ปรากฏไว้ ซึ่งจะมาตั้งใจคอยพึ่งบุญโจโฉนั้นเรานับถือว่าเป็นเพื่อนไม (สามก๊ก
เล่ม 2 , 2544: 225)

1.2.4 ชื่อรอง + อาชีพ / ตำแหน่ง

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 子敬先生 จื่อจิ้งเซียนเซิง (อาจารย์จื่อจิ้ง)
 ในต้นฉบับภาษาจีน 孔明 ข่งหมิง (หรือข่งเบ้ง) เรียก 鲁肃 หลู่ซู่ (หรือโลซก) ว่า 子敬先生
 จื่อจิ้งเซียนเซิง (อาจารย์จื่อจิ้ง) ซึ่งเป็นรูปแบบชื่อรอง (子敬 จื่อจิ้ง) + อาชีพ / ตำแหน่ง (先生
 เซียนเซิง)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

孔明曰：“亮是皇叔这里人，难道自家作保？烦子敬先生也押个字，回见吴侯也好看。”

ข่งหมิงเยวีย: “ เลี้ยงชื่อหวางซู่จื่อหลิเหยิน, หนานเต้าจื่อเจียจ้าวเป่า?
 ผ่านจื่อจิ้งเซียนเซิงเหยยาเก้อจื่อ, หุยเจียนหวูโหวเหยโหว่ข่าน。”

肃曰：“某知皇叔乃仁义之人，必不相负。” (第 54 回)

ซู่เยวีย : “ โหม่วจื่อหวางซู่ไหน่เหยินอีจื่อเหยิน, ปี่ปู้เซียงฟู่。” (ดี 54 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

ข่งเบ้งจึงว่าแก่โลซกกว่า ตัวข้าพเจ้าเป็นพวกเล่าปี่ ลงชื่อเป็นนายประกันขุน
 กวนจะไม่ไว้ใจ จะขอชื่อท่านใส่ลงด้วยขุนกวนจึงจะสิ้นสงสัย

โลซกจึงว่า อันข้าพเจ้านี้นับถือเล่าปี่ว่าเป็นคนมีเมตตาแลมีความสัตย์ซื่อ
 (สามก๊กเล่ม 2 , 2544: 7)

1.2.5 ชื่อรอง + ชื่อรอง

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 云长、元让 หยวินฉาง、หยวนย่าง (ชื่อ
 รองของกวนอูและเส้าหัวตุ้น)

ในต้นฉบับภาษาจีน 张辽 ฉางเหลียว (หรือเตียวเลี้ยว) เรียก 关公 กวนกง
 (หรือกวนอู) และ 夏侯惇 เซี่ยโหวฉุน (หรือเส้าหัวตุ้น) ว่า 云长、元让 หยวินฉาง、หยวนย่าง (ชื่อ
 รองของกวนอูและเส้าหัวตุ้น) ซึ่งเป็นรูปแบบชื่อรอง 云长 หยวินฉาง + ชื่อรอง 元让 หยวนย่าง

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

两个正欲交锋，阵后一人飞马而来，大叫：“云长、元让，休得争战！”众视之，乃张辽也。(第 28 回)

เหลียงเก้อเจิ้งอวีเจียวเฟิง, เจิ้นโฮ่วอี่เหียนเฟยหม่าเอ๋อร์ไหล่, คำเจียว:
“หยวินฉาง, หยวนยัง, ชิวเต๋อเจิ้งฉ่าน!” จั้งชื้อจื้อ, ไหน่ฉางเหลียวเหย่。(ดี 28 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

กวนอูสู้กันอยู่กับแฮหัวตุ้น พอเห็นเตียวเลี้ยวควมมาร้องห้ามมาว่า ท่านทั้งสองอย่ารบพุ่งกัน แฮหัวตุ้นกับกวนอูก็หยุด (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 378)

1.2.6 ชื่อก๊ก + ยศ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 魏公 เว่ยกง (วุยก๋ง)

ในต้นฉบับภาษาจีน 汉献帝 หั่นเลี่ยนตี้ (หรือพระเจ้าเหี้ยนตี้) เรียก 曹操 เฉาเซา (หรือโจโฉ) ว่า 魏公 เว่ยกง (วุยก๋ง) ซึ่งเป็นรูปแบบชื่อก๊ก (魏 เว่ย) + ยศ (公 กง)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

操曰：“孙权、刘备各霸一方，不尊朝廷，当如之何？”

เซาเยวีย : “ซุนฉวน、หลิวเป่ยกั๋วป้าอี้ฟาง, ปู้จุนฉวนฉิง, ทางห
ยูจื้อเหอ?”

帝曰：“尽在魏公裁处。”

ตี้เยวีย : “จิ้นไจ้เว่ยกงไฉชู่。”

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

โจโฉจึงทูลว่า บัดนี้ซุนกวนเจ้าเมืองกังตั๋งกับเล่าปี่ได้เป็นเจ้าเมืองเสฉวน
สองเมืองนี้กล้าแข็งมิได้มาอ่อนน้อมตามประเพณี

พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงตรัสตอบว่า การครั้งนี้จะมาบอกเราไยเล่า จะทำสิ่งใดก็
สุดแต่ผู้ก่อกวน (สามก๊กเล่ม 2 , 2544: 182)

1.2.7 นามสกุล + ชื่อจริง

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 曹操 เฉาเซา (หรือโจโจ) 徐晃 สวีห้วง
(หรือซีหลง) 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่) และ 吕布 หลิวบู (หรือลิโป้) เป็นต้น

ในต้นฉบับภาษาจีน 徐晃 สวีห้วง (หรือซีหลง) เรียก 曹操 เฉาเซา
(หรือโจโจ) ว่า 曹操 เฉาเซา (หรือโจโจ) ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (曹 เฉา) + ชื่อจริง (操 เชา)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

徐晃当先，大叫：“曹操欲劫驾何往！” (第 14 回)

สวีห้วงดังเซียน, ต้าเจียว : “ เฉาเซา วั้เจียเจียเหอหว่าง! ” (ตี 14 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

ซีหลงนั้นจึงร้องว่าแก่โจโจว่า จะพาเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้ไปแห่งใด (สาม
ก๊กเล่ม 1 , 2544: 186)

1.2.8 นามสกุล + ชื่อรอง

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 陈长文 เฉินฉางเหวิน

ในต้นฉบับภาษาจีน 曹操 เฉาเซา (หรือโจโจ) เรียก 陈群 เฉินฉวิน (หรือ
ตันก๊วย) ว่า 陈长文 เฉินฉางเหวิน ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (陈 เฉิน) + ชื่อรอง (长文 ฉางเหวิน)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

操问曰：“陈长文有何良策？”

เซาเวินเหวีย：“เฉินฉางเหวิน โห่ยเหอเหลียงเช่？”

群曰：“今刘备、孙权结为唇齿，若刘备欲取西川，丞相可命上将提兵---(第 58 回)

ฉวินเหวีย：“จินหลิวเป่ย์、ซุนจวนเจียเหวียนฉื่อ，ยั่วหลิวเป่ย์อวี๋ฉีซฺวาน，เฉิงเซียงเช่หมิงซางเจียงถิ่ปิง--- (ตี 58 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงถามว่า ท่านจะคิดทำกลอุบายประการใด ตันก๊วยจึงว่า ทุกวันนี้เล่าปี่กับซุนกวนเป็นก๊วยตองประนอมใจกันอยู่ ท่านจึงทำการขัดสน บัดนี้เล่าปี่จะยกทหารไปตีเมืองเสฉวนแล้ว ขอให้ท่านเกณฑ์ทหารไปบรรจบกันกับเตียวเลี้ยว--- (สามก๊ก เล่ม 2 , 2544 : 57)

1.2.9 นามสกุล + คำคำ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 庞贼 ผางเจีย (โจรผาง) และ 曹贼 เฉาเจีย (โจรเฉา)

ในต้นฉบับภาษาจีน 关公 กวนกง (หรือกวนอู) คำ 庞德 ผางเต๋อ (หรือบังเต็ก) ว่า 庞贼 ผางเจีย (โจรผาง) ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (庞 ผาง) + คำคำ (贼 เจีย)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

关公口中大骂：“庞贼！欲使拖刀计，吾岂惧汝？”原来庞德虚作拖刀势---(第 74 回)

กวนกงโป้วจงด้ามา：“ผางเจีย！อวี๋สี่๊อ้วเตาจี，หฺวู่ฉีฉีหฺยู่？”หยวนไหลผางเต๋อชวีจี้ว้วเตาฉื่อ--- (ตี 74 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

บังเต็กแก๊งทำเสียทีลาก้าวหนี กวนอู เห็นดังนั้นก็ได้ติดตามไป จึงร้อง
 คำว่า มึงมักแก๊งทำกระบวนหนีเลย กูรู้เท่ามึงอยู่หากลับไม่ (สามก๊กเล่ม 2 , 2544: 285)

1.2.10 นามสกุล + ยศ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 关将军 กวนเจียงจวิน (ขุนพลแซ่กวน)
 赵将军 เจ้าเจียงจวิน (ขุนพลเจ้า) และ 曹丞相 เจาเฉินเซียง (มหาอุปราชเจา) เป็นต้น
 ในต้นฉบับภาษาจีน 廖化 เลี้ยวหว่า (หรือเลี้ยวฮัว) เรียก 关公 กวนกง (หรือกวนอู) ว่า 关将军
 กวนเจียงจวิน (ขุนพลกวน) ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (关 กวน) + ยศ (将军 เจียงจวิน)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

忽见山头一人，高叫：“关将军且住！”云长举目视之，只见一
 少年，黄巾锦衣，持枪跨马，马项下悬着首级一颗，引百余步卒，飞奔前来。(第 27
 回)

สุเจี้ยนซานเถาอี้เหียน , เกาเจี้ยว : “ กวนเจียงจวินเถี่ยวู้ ! ”หยวิน
 ฉางจวินมู่ซื่อจื่อ , จื่อเจี้ยนอีเซ้าเหินย่น , หวงจินจันอี , จื่อเซียงคว่าหมา , หมาเซียงเซี่ย
 เสวียนจื่อโส่วจื่อเคอ , หย่นไปอ้าวปู้จู้ , เฟยเป็นเจียนไหล ๐ (ตี 27 หยุ)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

พอได้ยินเสียงร้องมาแต่เนินเขาว่า กวนอูหุคอยู่ก่อน กวนอูเหลียวมาเห็น
 ทหารหนุ่มน้อยโพกผ้าเหลืองใส่เสื้อลายทอง จี๋ม้าถือทวนเอาศีรษะคนผูกคอม้ามา คุมพวกเพื่อน
 ประมาณร้อยเศษ ลงมาถึงหน้ากวนอู (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 366)

1.2.11 นามสกุล + คำนามทั่วไป

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 周郎 โจวหลาง (หนุ่มโจว)

ในต้นฉบับภาษาจีน 军士 จวินซื่อ (ทหาร) เรียก 周瑜 โจวอู๋ (หรือจิวอี้) ว่า 周郎 โจวหลาง (หนุ่มโจว) ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (周 โจว) + คำนามทั่วไป (郎 หลาง)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

周瑜急急下得船时，岸上军士齐声大叫曰：“周郎妙计安天下，陪了夫人又折兵！”（第 55 回）

โจวอู๋จี้จี้เสี่ยวเต๋อชวานสือ , อ้านซ่างจวินซื่อฉีเซ่งต้าเจี้ยวเยวีย : “โจวหลางเมี่ยวจี้อานเทียนเซี่ย , เปยเลอฟูเหียนโย่วเจ้อปิง ! ” (ดี 55 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

กวนอู๋คุมทหารไล่ตามไปถึงริมฝั่งแล้วให้ทหารร้องว่าแก่จิวอี้ว่า ท่านคิดกลอุบายจะลวงเรา ครั้นเราลวงบ้างก็แพ้ความคิดเรา แล้วมีหนายังมาตามส่งเล่าปี่ให้เสียการอีกเล่า นี่แหละคิดอ่านปราบปรามแผ่นดินสืบไป (สามก๊กเล่ม 2 , 2544: 28)

1.2.12 นามสกุล + คำสรรพนาม

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 卞君 เปี่ยนจวิน (ท่านเปี่ยน)

ในต้นฉบับภาษาจีน 关公 กวนกง (หรือกวนอู) เรียก 卞喜 เปี่ยนลี่ (หรือเปี่ยนลี) ว่า 卞君 เปี่ยนจวิน (ท่านเปี่ยน) ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (卞 เปี่ยน) + คำสรรพนาม (君 จวิน)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

关公曰：“卜君请关某，是好意，还是歹意？”

กวนกงเยวีย: “เปี่ยนจวินถึงกวนโหม่ว , ชื่อเห่าอี้ , ไหวชื่อไต่อี้? ”

卜喜未及回言，关公早望见壁衣中有刀斧手，乃大喝卜喜曰：

“吾以汝为好人，安敢如此！”（第 27 回）

เปี่ยนสี่เว่ยจีหุยเอียน, กวนกงเจ้าว่างเจียนปี่ฮิงโฮ่ยเตาฝูไต้ว , ไหวนต้าเฮ่อเปี่ยนสี่เยวีย: “ หวู่อี้หุยเหว่ยเห่าเหยิน , อานก่านหุยฉื่อ ! ” (ดี 27 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

กวนอูถามเปี่ยนสี่ว่า ซึ่งชนเรามากินโต๊ะนี้ดีหรือร้าย

เปี่ยนสี่ตกใจกลัวตัวสั่น มิได้ตอบประการใด กวนอูเห็นเปี่ยนสี่พิรุธดังนั้น ก็ร้องทวาดแล้วว่า กูคิดว่ามึงเป็นคนดี กูจึงถือชื่อเข้ามาด้วย ควรหรือมึงคิดร้ายต่อกู (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 372)

1.2.13 นามสกุล + อาชีพ / ตำแหน่ง

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 诸葛先生 จูเก๋อเซียนเซิง (อาจารย์จูเก๋อ) ในต้นฉบับภาษาจีน 鲁肃 หลู่ซู่ (หรือโลซก) เรียก孔明 ช่งหมิง (หรือชงเบ้ง) ว่า 诸葛先生 จูเก๋อเซียนเซิง (อาจารย์จูเก๋อ) ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (诸葛 จูเก๋อ) + อาชีพ / ตำแหน่ง (先生 เซียนเซิง)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

肃曰：“主公闻令侄弃世，特具薄礼，遣某前来致祭。周都督再三致意刘皇叔、诸葛先生。”玄德、孔明起身称谢，收了礼物，置酒相待。(第 54 回)

ซู่เยวีย: “ จู่งเหวินลิ่งจื่อฉื่อชื่อ, ที่อจวีป้อหลิ, เลียนโหม่วเลียนไห่ลจื่อจี. ไหวตุดูไ้ซานจื่ออีหลิวหวางซู่、จูเก๋อเซียนเซิง. ” เสวียนเต้อ、ช่งหมิงฉื่อเซียนเซิงเซ่, ไชวเลอหลิว, จื่อจิวเซียงไ้. (ดี 54 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

โลซกจึงว่า ชุนกวนแจ้งว่าเล่าก็หาบุญไม่แล้ว จึงให้ข้าพเจ้าเอารูปเทียนมา
ถามข่าวท่าน เมื่อข้าพเจ้าจะมานั้นจิตก็อวยพรมาถึงท่านด้วย เล่าปีกับขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็ลุกขึ้น
ค้ำน้ำเอารูปเทียน แล้วเชิญให้โลซกกินโต๊ะ (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 5)

1.2.14 คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 哥哥 เกอเก่อ (พี่ชาย) 叔叔 ชู่ชู่ (อาชาย)
และ 嫂嫂 เส้าเซ้า (พี่สะใภ้) เป็นต้น

ในต้นฉบับภาษาจีน 张飞 ขวางเฟย (หรือเตียวหุย) เรียก 刘备 หลิวเป่ย์
(หรือเล่าปี่) ว่า 哥哥 เกอเก่อ (พี่ชาย) ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียกญาติ (哥 เกอ) + คำเรียกญาติ (哥 เกอ)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

飞曰：“哥哥道我躁暴，今日如何？”

เฟยเยวีย : “ เกอเก่อ เต้าหว่าเป้าเจ้า, จินฮื้อหุยเหอ? ”

玄德曰：“不用言语相激，如何肯使机谋！” (第 22 回)

เสวียนเต๋อเยวีย : “ ญู่ย่งเอี้ยนหฺยู่เซียงจี , หุยเหอเจินฮื้อจีโหม่ว ! ”

(ตี 22 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

เตียวหุยเห็นเล่าปี่ออกมาแล้วก็เข้าไปค้ำน้ำแล้วจึงว่าพี่ติเตียน

ข้าพเจ้าว่าเป็นคนใจเด็ดคือดี บัดนี้ข้าพเจ้าคิดอ่านจับตัวเล่าด้ายได้ พี่ยัง
เห็นปัญญาข้าพเจ้าแล้วหรือ

เล่าปี่จึงตอบว่าถ้าพี่ไม่ข่มเจ้าไว้ก็เล่นเล่อใจ ที่ไหนจะจับตัวเล่าด้ายได้
(สามก๊กเล่ม 1, 2544: 309)

1.2.15 คำบอกลำดับศักดิ์ + คำเรียกญาติ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 三叔 ซานซู (อาคนที่สาม) และ 二叔 เออร์ซู (อาคนที่สอง)

ในต้นฉบับภาษาจีน 二夫人 เออร์ฟูเหยิน (คุณหญิงทั้งสอง) เรียก 张飞 จางเฟย (หรือเตียวหุย) ว่า 三叔 ซานซู (อาคนที่สาม) ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกลำดับศักดิ์ (三 ซาน) + คำเรียกญาติ (叔 ซู)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

二夫人听得，揭帘而呼曰：“三叔何故如此？”

เออร์ฟูเหยินทิงเต้อ , เจียเหลียนเออร์ซูเหีย : “ซานซูเหอ กู๋
หฺยื่อ ? ”

飞曰：“嫂嫂住着。且看我杀了负义的人，然后请嫂嫂入城。”
(第 28 回)

เฟยเหีย : “ เส้าเซาจู๊จื่อ . เจียก่านหว่อซาเลอฟู้อี้เตอเหยิน , หยานไห่ว
จิงเส้าเซาเยว่เจิง ? ” (ตี 28 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

ฝ่ายนางทั้งสองได้ยินเสียงกานอูกับเตียวหุยได้ตอบกันดังนั้นก็ตกใจ เปิด
มู่ลี่ขึ้นแล้วว่าแก่เตียวหุยว่า เหตุใดจึงมาทำหยาบช้าแก่กวนอูผู้พี่

เตียวหุยจึงว่า พี่ทั้งสองยังไม่เจ้งอย่าห้ามเลย จงดูข้าพเจ้าจะฆ่าคนซึ่งเสีย
สัตย์แล้วจะเชิญพี่ทั้งสองเข้าไปในเมือง (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 385)

1.2.16 คำบอกจำนวน + ขศ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 二将军 เออร์เจียงจวิน (ขุนพลทั้งสอง) ในต้นฉบับภาษาจีน 来使 ไหลสื่อ (ม้าไฉ่) เรียก 夏侯惇 เชียวโหวน (หรือแฮหัว) กับ 关公 กวนกง (หรือกวนอู) ว่า 二将军 เออร์เจียงจวิน(ขุนพลทั้งสอง) ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (二 เออร์) + ขศ (将军 เจียงจวิน)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

忽又一骑飞至，大叫：“二将军少歇！”惇停枪问来使曰：“丞相叫擒关某乎？”（第 28 回）

ฮุโย่วอีฉีเฟยจื่อ, ด้าเจี๋ย: “เออร์เจียงจวินเต้าเซี่ย ! “คุณถึงเซียงเวิน ไหลสื่อเหวีย : “เจิงเซียงเจี๋ยฉินกวนโหม่วสุ ? “ (ตั๋ 28 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

พอเห็นม้าไฉ่คนหนึ่งถือสำหรับทัพโจโฉบอกห้ามมาแล้วร้องว่า ท่านทั้งสองอย่างเพิ่งรบกันก่อน แฮหัวตุ้นก็หยุดอยู่แล้วถามม้าไฉ่ว่า มีหนังสือมหาอุปราชามาให้เราจับกวนอูส่งขึ้นไปหรือ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 378)

1.2.17 คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 众官 จ้งกวน (ขุนนางทั้งปวง) ในต้นฉบับภาษาจีน 曹操 เฉาเซา (หรือโจโฉ) เรียก ขุนนางทั้งปวง ว่า 众官 จ้งกวน (ขุนนางทั้งปวง) ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (众 จ้ง) + อาชีพ / ตำแหน่ง (官 กวน)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

操曰：“众官不知，此人连结恶党，欲反背朝廷，谋害曹某；今日天败，请听口词。”（第 23 回）

เซาเหวีย : “จ้งกวนปู้จื่อ, นื้อเหยินเหลียนเจียเออร์ต่าง, อวีฝ่านไปเฉาฉิง , โหม่วให้เฉาโหม่ว; จินยื่อเทียนไป, ลิ่งทิงโข่วฉื่อ。” (ตั๋ 23 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

โจโฉจึงว่าแก่ขุนนางทั้งปวงว่า มีพวกขบถคบคิดกันกับอ้ายผู้ร้ายคนนี้ จะทำอันตรายแก่พระเจ้าเหี้ยนเต้แล้วทำร้ายแก่เรา บัดนี้เทพดาได้เข้าด้วยผู้คิดจึงเพิกเฉยให้เราจับตัวได้ เราจะถามเนื้อความมันให้แจ้ง ท่านทั้งปวงจงชวนกันฟัง (สามก๊กเล่ม 1, 2544 :324)

1.2.18 คำบอกจำนวน + คำเรียกญาติ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 二嫂 เออร์เส่า (พี่สะใภ้ทั้งสอง) และ 二弟 เออร์ตี้ (น้องชายทั้งสอง)

ในต้นฉบับภาษาจีน 关公 กวนกง (หรือกวนอู) เรียก 甘、糜二夫人 กานหมี่เออร์ฟูเหียน (กาน, หมี่คุณหญิงทั้งสอง) ว่า 二嫂 เออร์เส่า (พี่สะใภ้ทั้งสอง) ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (二 เออร์) + คำเรียกญาติ (嫂 เส่า)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

公拜于阶下曰：“使二嫂受惊，某之罪也。”（第 25 回）

กงไป้อ้วเจียเจี๋ยเหวีย：“สื่อเออร์เส่าเส้าจิง，โฮม่วจื้อจู้ห่วย。”

二夫人曰：“皇叔今在何处？”（第 25 回）

เออร์ฟูเหียนเหวีย：“หวางซุจินไ้ห่วย?” (ตี้ 25 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

กวนอูเข้าไปคำนับพี่สะใภ้ทั้งสองแล้วว่า ข้าพเจ้าเสียที่ทำให้พี่ตกใจได้ความเดือดร้อนนั้นโทษข้าพเจ้าผิดนัก

พี่สะใภ้ทั้งสองจึงถามว่า เจ้ายังแจ้งว่า เล่าปี่นั้นพลัดไปอยู่แห่งใด (สามก๊กเล่ม 1 , 2544 :343)

1.2.19 คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 二公 เอ้อร์กง (ท่านทั้งสอง)

ในต้นฉบับภาษาจีน 王子服 หวางจื่อฝู่ (หรือจูก) เรียก 种辑 จิ่งจี (หรือโง่ห้วน) กับ 吴硕 หวู่ชว่ (หรือตึงสิน) ว่า 二公 เอ้อร์กง (ท่านทั้งสอง) ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (二 เอ้อร์) + คำสรรพนาม (公 กง)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

子服曰：“二公在此少待，吾去请吴子兰来。”子服去不多时，即同子兰至，与众相见，亦书名毕---（第 20 回）

จื่อฝู่เหวีย : “ เอ้อร์กงไฉนี้อยู่ได้ , หวู่ชวี่ฉิงหวู่จื่อหลานไหหล . ”
จื่อฝู่ชวี่ปู้ตัวสี่ , จิงจื่อหลานจื่อ , อี้ฉิงเซียงเจียน , อี้ชู่หมิงปี้--- (ตี 20 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

จูกจึงว่า ท่านทั้งสองอยู่กับดั่งสอนก่อน เราจะไปหาจูลานมาปรึกษา
ความลับด้วย แล้วจูกก็พาจูลานมา แล้วจึงเอาพระอักษรให้ดู (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 281)

1.2.20 คำบอกจำนวน + คำบอกสถานภาพ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 二公子 เอ้อร์กงจื่อ (คุณชายทั้งสอง)
ในต้นฉบับภาษาจีน 左右 จั่วโย่ว (คนติดตาม) เรียกบุตรชายทั้งสองว่า 二公子 เอ้อร์กงจื่อ (คุณชายทั้งสอง) ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (二 เอ้อร์) + คำบอกสถานภาพ (公子 เอ้อร์กงจื่อ)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

左右急报曰：“尊君被廷尉执去，将斩矣！二公子何不急避？”

จ้าวไยวี่เจีเป่าเหวีย: “ จุนจวินเปี่ยเอี้ยนเว่ยจื่อชวี , เจียงจ่านอี่ ! เอ๋อร์
กงจื่อเหอปู้จี้ปี้ ? ”

二子曰：“破巢之下，安有完卵乎？” (第 40 回)

เอ๋อร์จื่อเหวีย : “ พ่อเจาจื่อเจี , อานโหย่วหวาน หล่วนฮู ? ” (ตี 40 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

คนใช้ขงหยงจึงวิ่งไปบอกแก่นุตรขงหยงทั้งสองคนว่า บัดนี้มีหาอุปราชจับเอาบิดาท่านไปฆ่าเสียแล้ว เหตุใดท่านยังเล่นหมากรุกอยู่ หากกลัวตายไม่หรือจึงไม่หนีเสีย นุตรขงหยงทั้งสองจึงตอบว่า ซึ่งท่านเอ็นดูแก่เรานี้ค้นหาที่สุดมิได้ แต่ธรรมดานกทั้งปวงซึ่งตกฟองในรัง แม้ว่ารังทำลายแล้วฟองนั้นก็แตกแตก มีอาจสามารถจะตั้งอยู่ได้ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 548)

1.2.21 คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 二少年 เอ๋อร์เส้าเหนียน (ชายหนุ่มทั้งสอง) ในต้นฉบับภาษาจีน 庄主 จวงจู่ (นายบ้าน) เรียกหองจูเปียนและตันลิ่ว อ้อง ว่า 二少年 เอ๋อร์เส้าเหนียน (ชายหนุ่มทั้งสอง) ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (二 เอ๋อร์) + คำนามทั่วไป (少年 เส้าเหนียน)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

庄主问曰：“二少年谁家之子？”

จวงจู่เวินเหวีย : “ เอ๋อร์เส้าเหนียนสยเจียจื่อจื่อ ? ”

帝不敢应。陈留王指帝曰：“此是当今皇帝，遭十常侍之乱，逃难到此。吾乃皇弟陈留王也。” (第 3 回)

ตี้ปู้ก่านยั้ง 。 เฉินหลิวหวางจื่อตี้เหวีย : “ นื้อซื่อตางจินหวงตี้ , เจา

สือฉางซื่อจื่อถ่วน , เกาน่านเต้าถื่อ 。 หวูไห่หนหวงตี้เฉินหลิวหวาง
เหย่ . ” (ตี 3 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

นายบ้านถามว่า ท่านนี้มาแต่แห่งใด หองจูเหียบจึงบอกว่า นั่นชื่อหองจูเปียนซึ่งเสวยราชย์ในเมืองลกเอี้ยง เราเป็นน้องชื่อน้องลิอ้ออิง เป็นเหตุเพราะขันทีสิบคนบ้านเมืองจึงเกิดจลาจลวุ่นวาย เราจึงหนีภัยมาอาศัยอยู่ที่นี่ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 35)

1.2.22 คำบอกจำนวน + คำคำ

คำเรียกขานรูปแบบที่พบ เช่น 群賊 ฉวินเจีย (พวกโจร)

ในต้นฉบับภาษาจีน 马超 หม่าเซา (หรือม้าเฉียว) คำ 韩遂 หานสุย (หรือหันซุย) 侯选 โหวเสวี่ยน (หรือเฮาชวน) 李堪 หลี่เฉิน (หรือลิ้ง) 梁兴 เหลียงซิง (หรือเหลียงเฮง) 马玩 หม่าหวาน (หรือม้าอ้วน) และ 杨秋 หยางชิว (หรือเอียวฉิว) ว่า 群賊 ฉวินเจีย (พวกโจร) ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (群 ฉวิน) + คำคำ (賊 เจีย)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

超大怒，挥剑直入，大喝曰：“群賊焉敢谋害我！”众皆大惊。
(第 59 回)

เซาตันู๋, สุขเจี้ยนจื่อลู๋, ด้าเห้อเหวีย : “ ฉวินเจียเอียนก่านโหมวให้หว่อ ! ” จั้งเจียต้าจิง. (ตี 59 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

ม้าเฉียวก็เดินสาวดินเข้าไป คำว่า เหม้อ้ายศัตรูจะคิดทำร้ายกู ทหารหันซุยทั้งห้าคนได้ยินดังนั้นก็ตกใจตะลึงอยู่ (สามก๊กเล่ม 2, 2544 : 78)

1.2.23 คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม

คำเรียกขานรูปแบบที่พบ เช่น 二位 เออร์เว่ย (สองท่าน)

ในต้นฉบับภาษาจีน 杨彪 หยางเปียว (หรือเอียวเปียว) เรียก 郭汜 กัวซือ (หรือกุกี้) กับ 李催 หลีซุย (หรือลิลุย) ว่า 二位 เออร์เว่ย (สองท่าน) ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (二 เออร์) + คำลักษณนาม (位 เว่ย)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

只见杨彪拍马而来，大叫：“——老夫特邀众官，来与 二位 讲和。”催、汜乃各自还营。（第13回）

จื่อเจียนหยางเปียวไปหามาเออร์ไหล, คำเจียว: “——เหล่าฟูทื่อเยจกวน, ไหลอ้วเออร์เว่ยเจียงเหอ。”ซุย, ซื่อ ไหน่เก้อจื่อหวนหยิง。(ตี 13 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

เอียวเปียวจึงร้องห้ามว่า --- ข้าพเจ้ากับขุนนางทั้งปวงห้ามให้ท่านทั้งสองปรกติกกันสืบไป ลิลุย กุกี้ได้ฟังดังนั้น ต่างคนต่างก็พาทหารกลับไป (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 168)

1.2.24 คำดำ + คำดำ

คำเรียกขานรูปแบบที่พบ เช่น 贼匹夫 เจย์ฝู่ (โจรผู้ไร้สติปัญญา)

ในต้นฉบับภาษาจีน 严颜 เอียนเอียน (หรือเจียนหยัน) คำ 张飞 จางเฟย (หรือเตียวหุย) ว่า 贼匹夫 เจย์ฝู่ (โจรผู้ไร้สติปัญญา) ซึ่งเป็นรูปแบบคำดำ (贼 เจย์) + คำดำ (匹夫 ฝู่)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

飞大怒，喝左右斩来。严颜喝曰：“贼匹夫！砍头便砍，何怒也？”（第63回）

เฟยต้า nü , เหอ จั่ว โย่ว ฉาน ไหล. เอียนเอียนเหอเยวี่ : “ เจย์ฝู่ ! ข่าน ไถว เปียน ข่าน , เหอ nü เห่ ? ” (ตี 63 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

เดียวหุยกี้โกรธนัก สั่งให้ทหารเอาตัวไปฆ่าเสีย

เจียมหวังจึงว่า มึงจะฆ่ากูก็ฆ่าเถิด จะโกรธจนวายไปต้องการอันใด

(สามก๊กเล่ม 1, 2544 : 139)

1.2.25 คำคำ + ยศ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 贼将 เจี้ยเจียง (ขุนพลโจร)

ในต้นฉบับภาษาจีน 关平 กวนผิง (หรือกวนเป้ง) คำ 庞德 ผางเต๋อ (หรือ บังเต็ก) ว่า 贼将 เจี้ยเจียง (ขุนพลโจร) ซึ่งเป็นรูปแบบคำคำ (贼 เจี้ย) + ยศ (将 เจียง)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

关平眼快，见庞德拽弓，大叫：“贼将休放冷箭！”（第 74 回）

กวนผิงเอียนไฉว้, เจี้ยนผางเต๋อเย่กง, ต้าเจี้ยว: “เจี้ยเจียงชีวฟาง เหลิงเจียน ! ” (ตี 74 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

ฝ่ายกวนเป้งพบแลเห็นบังเต็กเอาง้าวพาดดักชักเกาทัณฑ์ออกจะยิงจึงร้อง คำไปว่า อ้ายศัตรู มึงอย่าเพ่งยิงบิดาก่อน (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 285)

1.2.26 คำขยาย + คำคำ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 老匹夫 เหล่าฝี่ฟู (เจ้าเผ่าไร้สติปัญญา) และ 老贼 เหล่าเจี้ย (โจรเผ่า) เป็นต้น

ในต้นฉบับภาษาจีน 曹操 เฉาเซา (หรือโจโจ) คำ 陶谦 เถาเชียน (หรือ โตเกียน) ว่า 老匹夫 เหล่าฝี่ฟู (เจ้าเผ่าไร้สติปัญญา) ซึ่งเป็นรูปแบบ คำขยาย (老 เหลา) + คำคำ 匹夫 (ฝี่ฟู)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

操大骂曰：“老匹夫！杀吾父，尚敢乱言！谁可生擒老贼？”
夏侯淳应声而出。（第 10 回）

เขาตำมาเยวีย : “ เหลาฝู่ ! ซาหวู่ , ซ่างก่านล่วนเอียน !
สฺยเข่อเซิงจินเหล่าเจีย ? ” เซี่ยโหวจุนยั้งเซิงเอ๋อรั่ว . (ตี 10 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็โกรธ คำโตเถียมเป็นข้อหยาบช้าแล้วร้องตอบว่า
มีงคิดกลอุบายเกลี้ยให้ทหารฆ่าบิดาแลพรรคพวกกูเสีย แลเอาความคิมมาแก้ตัว จึงร้องประกาศแก่
ทหารทั้งปวงว่า ผู้ใดจะอาสาไปจับเอาตัวโตเถียมมาให้เราได้ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 133)

1.2.27 คำขยาย + คำนามทั่วไป

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 仙童 เซียนตง (เด็กเซียน)

ในต้นฉบับภาษาจีน 陈震 เจิ้นเจิ้น (หรือตันจิ้น) เรียก 小童 เสี่ยวตง
(เด็กน้อย) ว่า 仙童 เซียนตง (เด็กเซียน) ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (仙 ซิยัน) + คำนามทั่วไป (童 ตง)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

忽见一小童来迎曰：“来者莫非陈孝起乎？”

ฮูเจี้ยนอี่เสี่ยวตงไหลหิงเยวีย : “ ไหลจื่อม่อเฟยเจิ้นเสี่ยวตี้ฮู ? ”

震大惊曰：“仙童如何知我姓字！”（第 81 回）

เจิ้นต้าจิงเยวีย : “ เซียนตงหฺยเหอจื่อหฺว่อสั้งหฺมิง ! ”

(ตี 81 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

พอพบลูกศิษย์คนหนึ่งเข้า คนนั้นก็ถามว่า ท่านชื่อตันจิ้นหรือ
ตันจิ้นตกใจจึงถามว่า ทำไมท่านจึงรู้จักข้าพเจ้า (สามก๊กเล่ม 2 , 2544: 362)

1.2.28 คำขยาย + คำเรียกญาติ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 吾儿 หวเออร์ (ลูกข้า) และ 贤弟 เสียนตี้ (น้องชายอัจฉริยะ) เป็นต้น

ในต้นฉบับภาษาจีน 吕布 หลวี่ปู้ (หรือลิโป้) เรียก 丁原 ดิงเหวียน (หรือเต็งหววน) ว่า 吾儿 หวเออร์ (ลูกข้า) ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (吾 หว) + คำเรียกญาติ (儿 เออร์)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

是夜二更时分，布提刀径入丁原帐中。原正秉烛观书，见布至，曰：“吾儿来有何事故？”

ซื่อเย่เออร์เกิงฮื่อเฟิน, ปู้เถิดาจึงอยู่ดิงเหวียนข้างข้าง。เหวียนเจิ้งปิงจู กวนซุ, เจียนปู้จื่อ, เขียว : “หวเออร์ไหลโห้วเหอซื่ออู๋?”

布曰：“吾堂堂丈夫，安肯为汝子乎！”（第3回）

ปู้เยวีย : “หวูถางถางข้างฟู, อานเฉินเหวียหฺวู่จื่อฮู!” (ดี 3 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

ครั้งเวลาค่ำประมาณสองยามเศษ ลิโป้จึงเอากะบี่สั้นเหน็บซ่อนเดินเข้าไปในทึนออนเต็งหววน เห็นเต็งหววนอ่านหนังสืออยู่ฝ่ายเต็งหววนครั้นเห็นลิโป้เข้ามาจึงถามว่า ลูกเอ๋ยเข้ามาทำไม

ลิโป้จึงร้องตอบว่า ตัวกูเป็นชายมีฝีมือลือชาปรากฏซึ่งมึงจะมาเรียกกว่าลูกนั้นไม่สมควร (สามก๊กเล่ม 1, 2544 : 42)

1.2.29 คำขยาย + อาชีพ / ตำแหน่ง

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 吾师 หวซือ (อาจารย์ของข้า)

ในต้นฉบับ 关公 กวนกง (หรือกวนอู) เรียก 普净 ผู้จึง (หรือหลวงจีนเกาเจิง) ว่า 吾师 หวู่ซือ (อาจารย์ของข้า) ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (吾 หวู) + อาชีพ / ตำแหน่ง (师 ซือ)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

关公赶散，谢普净曰：“若非吾师，已被此贼害矣。”

กวนกง赶ข่าน , เซี่ยผู้จึงเยวีย : “ยั่วเพยหวู่ซือ , อี้เป่ยลี่เจียให้
อี้ . ”

普净曰：“贫僧此处难容，收拾衣钵，亦往他处云游也。后会有期，将军保重。” (第 27 回)

ผู้จึงเยวีย : “ผินเซิงถื่อซู่หนานหยง , โช่วสืออีป้อ , อี้หว่างทาชู่
หยวินโหยวเหย่ . โช่วหุ้ยโหยวซี , เจียงจวินเป่าซิง . ” (ตี้ 27 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

กวนอูไล่ฆ่าฟันทหารทั้งนั้นแตกไปข้างตายบ้าง แล้วกวนอูเข้าไปว่าแก่
หลวงจีนเกาเจิงว่า คราวนี้ท่านหากบอกเหตุให้ หาไม่ข้าพเจ้าก็จะตาย

หลวงจีนเกาเจิงจึงว่า ตัวเราจะอยู่วัดนี้สืบไป พวกเพื่อนเป็นอื่นก็จะทำร้าย
แก่เรา เราจะไปอยู่วัดอื่นแล้ว ซึ่งท่านจะไปในนั้นสุดสำหรับรักษาตัวจงดี ภายหน้าจะได้พบกันอีก (ตาม
ก๊อเล่ม 1, 2544: 372)

1.2.30 คำขยาย + ชศ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 大将军 ด้าเจียงจวิน (ขุนพลใหญ่) และ
小将军 เสี่ยวเจียงจวิน (ขุนพลน้อย) เป็นต้น

ในต้นฉบับภาษาจีน 太后 ไท่เฮ่า (หรือนางกวยทายเฮา) เรียก 司马师
ซือหม่าซือ (หรือสุมาสู) ว่า 大将军 ด้าเจียงจวิน (ขุนพลใหญ่) ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย 大 (ต้า) + ชศ
(将军 เจียงจวิน)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

太后曰：“大将军欲立何人为君？”

ไท่โหว่เหวีย: “ ต้าเจียงจวินอวี่ลี่เหอเหยินเหวยจวิน ? ”

师曰：“臣观彭城王曹据，聪明仁孝，可以为天下之主。” (第 109 回)

ซือเหวีย : “ เฉินกวนเฟิงเงิงหวางเฉาจวี่, ชงหมิงเหยินเสี่ยว, เชออีเหวยเทียนเจียจื่อจู่。 ” (ตี้ 109 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

นางกวยท่ายเฮาจึงถามว่า ท่านจะยกท่านผู้ใดขึ้นเป็นเจ้า
สุมาสูจึงทูลว่า ข้าพเจ้าพิเคราะห์เห็นใจโจ๊กี้เป็นเชื้อพระวงศ์ เป็นเจ้าเมืองแพเสีย คนนี้มีสติปัญญา
เฉลียวฉลาดหลักแหลมนัก เห็นควรจะเป็นเจ้ารักษาแผ่นดินได้ (สามก๊กเล่ม 2, 2544 : 693)

1.2.31 คำขยาย + คำสรรพนาม

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 明公 หมิงกง (ท่านผู้ปราดเปรื่อง)

ในต้นฉบับภาษาจีน 卢植 หลู่จื่อ (หรือโลติด) เรียก 董卓 ต่งจ้าว (หรือต่งโตะ) ว่า 明公 หมิงกง (ท่านผู้ปราดเปรื่อง) ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (明 หมิง) + คำสรรพนาม (公 กง)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

卓问百官曰：“吾所言，合公道否？”

จ้าวเวินไปกวนเหวีย: “ หวู่สั่วเอี้ยน, เหอกงเต้าไฝว? ”

卢植曰：“明公差矣。 ---” (第 3 回)

หลู่จื่อเหวีย: “ หมิงกง ซ่าอี。 --- ” (ตี้ 3 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

ฝ่ายตั้งโต๊ะนั้นจึงว่าแก่ขุนนางทั้งปวงว่า เราปรึกษาเมื่อคืนนี้ท่านทั้งนี้เห็น
ผิดหรือชอบ

โลตติจึงตอบตั้งโต๊ะว่า ท่านปรึกษาข้อราชการนั้นผิดนัก (สามก๊กเล่ม 1 ,
2544: 39)

1.2.32 คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 汝川人 หยู่ชว่นเหียน (พวกเจ้าคน
ซีชว่น)

ในต้นฉบับภาษาจีน 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่) เรียก 降兵 เสี่ยงปิง (ทหารที่
ยอมแพ้) ว่า 汝川人 หยู่ชว่นเหียน (พวกเจ้าคนซีชว่น) ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (汝 หยู่) +
คำนามทั่วไป (川人 ชว่นเหียน)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

却说玄德立起免死旗，但川兵倒戈卸甲者，并不许杀害，如伤者
偿命；又谕众降兵曰：“汝川人皆有父母妻子，愿降者充军，不愿降者放回。”（第
62 回）

เซวี่ยชว่นเสวียนเต๋อลี่นี่เหมียนสี่อี่ , ด้านชว่นปิงเต่าเกอเซี่ยเจี่ยเอ๋อ,
ปิงปู้สวี่ซาไห้ , หยู่ชว่นเอ๋อฉางมิง; โย่วอวี่จั้งเสี่ยงปิงเยวี่ : “หยู่ชว่นเหียนเจี่ยโหย่วฟู่หมู่ชี่จื่อ
 , เยวี่ยนเสี่ยงเอ๋อชงจวิน , ปูเยวี่ยนเสี่ยงเอ๋อฟางหุย。” (ดี 62 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

ขณะเมื่อเล่าปี่ได้ค่ายเตงเหียนแล้ว จึงให้จาร์กอักษรไ่ซองเป็นใจความว่า มิ
ให้ผู้ใดทำอันตรายชีวิตข้าศึก ซึ่งเข้ามาบนอบเป็นอันขาดทีเดียว ถ้าผู้ใดไม่ฟังจะเอาตัวเป็นโทษให้
ตายตกไปตามกัน ครั้นจาร์กแล้วก็เอารองปักไว้ ณ ค่าย แล้วก็ว่าแก่ทหารเตงเหียนแลเพลงเปงซึ่งจับ
มาได้ นั้นว่า ท่านทั้งปวงบรรดาเป็นเชลยเรานี้ แม้มีน้ำใจรักจะสมัครอยู่ด้วยเราก็ออยู่ ถ้าผู้ใดคิดถึงบิดา
มารดาแลญาติพี่น้องจะกลับคืนไปบ้านเมืองก็ตามใจเถิด (สามก๊กเล่ม 2 , 2544 : 124)

1.2.33 คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง

คำเรียกขานที่พบ เช่น 汝等军士 หยูเต็งจวินซื่อ (เจ้าทหารทั้งหลาย)

ในต้นฉบับภาษาจีน 何平 เหมผิง (หรือโฮเป็ง) เรียก 众军 จ้งจวิน (ทหารทั้งหลาย) ว่า 汝等军士 หยูเต็งจวินซื่อ (เจ้าทหารทั้งหลาย) ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (汝等 หยูเต็ง) + อาชีพ / ตำแหน่ง (军士 จวินซื่อ)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

乃扬鞭指川兵曰：“**汝等军士**，皆是西川之人，川中多有父母妻子，兄弟亲朋；丞相在日，不曾薄待汝等，今不可助反贼，宜各回家乡，听候赏赐。”众军闻言，大喊一声，散去大半。（第 105 回）

ไหน่หยางเปียนจื่อชวานปิงเยวี่: “**หยูเต็งจวินซื่อ**，เจียซื่อชีชวานจื่อเหยิน，ชวานจ้งคัวโหย่วฟู่หมู่จีจื่อ，ชยงตี้ชินผิง；เจิงเซียงไจ้ยื่อ，ปู้เจิงป้อไต้หยูเต็ง，จินปู้เช่อจูฝ่านเจีย，อีเก้อหุยเจียเซียง，ทิงโฮ่วลู่ฉางซื่อ。”จ้งจวินเหวินเอี้ยน，ต้าห่านอีเซิง，ช่านชวีต้าป่าน。（ตี 105 หุย）

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

โฮเป็งร้องประกาศแก่ทหารซึ่งมากับอุยเอี้ยนว่า บรรดาชาวเจ้าทั้งปวงนี้ เมื่อมหาอุปราชยังอยู่นั้นก็ได้ทำสิ่งใดให้เคืองใจ เหตุใดจึงมาเข้าด้วยอำมาตย์นี้ ไม่คิดถึงบุตรภรรยาหรือจงชวนกันเข้าไปรับเอาเบี้ยหวัด ณ เมืองเสฉวน จะได้เลี้ยงบุตรภรรยาสืบไป ทหารทั้งปวงได้ยินดังนั้นเห็นชอบด้วย ก็หนีอุยเอี้ยนไปประมาณกึ่งหนึ่ง (สามก๊กเล่ม 2, 2544 : 635)

1.2.34 คำสรรพนาม + คำคำ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 汝小儿 หยูเสี่ยวเออร์ (เจ้าเด็กน้อย)

ในต้นฉบับภาษาจีน 刘禅 หลิวฉาน (หรือเล่าเสี้ยน) คำ 刘谡 หลิวเซิน (หรือเล่าจ๋า) ว่า 汝小儿 หยูเสี่ยวเออร์ (เจ้าเด็กน้อย) ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (汝 หยู) + คำคำ (小儿 เสี่ยวเออร์)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

谏曰：“--臣切料成都之兵，尚有数万；姜维全师，皆在剑阁，若知魏兵犯阙，必来救应：内外攻击，可获大功--”

เชียนเยวีย : “-- เชียนเชวียเลี้ยวเหิงตงจื่อปิง , ช่างโหย่วชู่วาน ; เจียงเหวยเฉียนซือ , เจียงไจ้เจียนเกอ , ชั่วจื่อเว่ยปิงฟาน เชวีย , ปี้ไห่ลจิวยั้ง , ไนไ่ว่กัจ , เชอฮั่วต้ากง -- ”

后主叱之曰：“汝小儿岂识天时！”(第 118 回)

โฮ่วจูเชอจื่อเยวีย : “ หยุเลี้ยวเออร์จื่อสือเทียนสือ ! ” (ที่ 118 หยุ)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

เล่าขำพูดว่าทหารในเมืองเสฉวนยังมีอยู่เป็นหลายหมื่น พอจะจัดแจงกองทัพออกไปต่อสู้ด้วยข้าศึกได้อยู่ หนึ่งเกียงฮุยก็ตั้งรักษาด่านอยู่ภายนอก ถ้าจะมีหนังสือออกไปให้ตีกระหนาบหลังข้าศึกเข้ามากระทบเข้าเป็นสองทัพ ศัตรูก็จะแตกกลับไปไม่พบที่จะอภัยสแก่ทหารเมืองวุยก๊กเลย พระเจ้าเล่าเสียนจึงว่า มึงนี่เป็นเด็กมิได้รู้ลักษณะดีเลร้าย จะมาขึ้นขัดผู้ใหญ่นั่นเรามีเชื้อฟิง (สามก๊กเล่ม 2 , 2544: 777)

1.2.35 ฉายา + คำคำ

คำเรียกฉายารูปแบบนี้ที่พบ เช่น 环眼贼 หวนเอียนเจีย (โจรตากลม) 碧眼小儿 ปี้เอียนเลี้ยวเออร์ (เด็กน้อยตาเขียว) และ 紫髯鼠辈 จื่อหยานสู่เป่ย์ (ขนชั้นมุสิกเถรา ม่วง) เป็นต้น

ในต้นฉบับภาษาจีน 吕布 หลี่บู (หรือลิโป้) คำ 张飞 จางเฟย (หรือเตียวหุย) ว่า 环眼贼 หวนเอียนเจีย (โจรตากลม) ซึ่งเป็นรูปแบบฉายา (环眼 หวนเอียน) + คำคำ (贼 เจีย)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

布骂曰：“环眼贼！你累次眇视我！”

ปู้มาเอวีย：“หวนเอียนเจย์！หนีเหล่ยซื่อเหมี่ยวซื่อหว่อ！”

飞曰：“我夺你马，你便恼，你夺我哥哥的徐州便不说了！” (第 11 回)

เฟยเอวีย：“หว่อตั๋วหนีหมา，หนีเปี่ยนหน่า，หนีตั๋วหว่อเกอเก่อ เตอซวีเจาเปี่ยนปู้ซัวเลอ！” (ตี 11 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

ลิโป้ได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึงตอบว่า อ้ายผู้ร้ายตากลมนี้ทำการหยาบซ้ำคูหมื่นกูเป็นหลายครั้งมาแล้ว กลับทำทายเป็นอีกเล่า

เตียวหุยจึงตอบว่า กูตีชิงเอาม้าของมึงไว้เนี่ยมึงโกรธหรือ ซึ่งมึงตีชิงเอาเมืองจีจีวของพี่กูไว้เนี่ยมึงเข้าใจว่ากูหาโกรธไม่หรือ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 218)

1.2.36 ฉายา + คำเรียกญาติ

คำเรียกฉายารูปแบบนี้ที่พบ เช่น 大耳儿 คำเออร์เออร์ (ลูกหูใหญ่)

ในต้นฉบับภาษาจีน 吕布 หลวี่ปู้ (หรือลิโป้) คำ 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่) ว่า 大耳儿 คำเออร์เออร์ (ลูกหูใหญ่) ซึ่งเป็นรูปแบบฉายา (大耳 คำเออร์) + คำเรียกญาติ (儿 เออร์)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

布回顾玄德曰：“大耳儿！不记辕门射戟时耶？” (第 19 回)

ปู้หุยกู่เสวียนเต๋อเอวีย：“ต้าเออร์เออร์！ปู้จี้เอียนเหมินซื่อจีสี่เอะ？”

(ตี 19 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

ขณะเมื่อทหารเข้าลานั้นลิโป้จึงร้องว่า อ้ายเล่าปี่หยาบ มิได้คิดถึงคุณกู เมื่อครั้งกิเหลงจะทำอันตรายแก่ฉัน หากกูคิดกลอุบายชิงเก้าอี้มาทำให้ถูกทวนมันจึงรอดชีวิตอยู่ ครั้งนี้กลับซ้ำเติมเอาอีกเล่า (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 272)

1.3 รูปแบบคำเรียกขานโครงสร้าง 3 หน่วย

รูปแบบคำเรียกขานโครงสร้าง 3 หน่วย คือรูปแบบคำเรียกขานที่มีส่วนประกอบ 3 หน่วยประกอบกันเป็นคำเรียกขานคำหนึ่ง ได้แก่

1.3.1 นามสกุล + คำขยาย + คำเรียกญาติ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 刘皇叔 หลิวหวงซู่ (พระเจ้าอาหลิว) ในต้นฉบับภาษาจีน 魏延 เว่ยเถียน (หรืออูเถียน) เรียก 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่) ว่า 刘皇叔 หลิวหวงซู่ (พระเจ้าอาหลิว) ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (刘 หลิว) + คำขยาย (皇 หวง) + คำเรียกญาติ (叔 ซู่)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

当下魏延轮刀砍死守门将士，开了城门，放下吊桥，大叫：“刘皇叔快领兵入城，共杀卖国贼！” (第 41 回)

ตั้งเสียเว่ยเถียนหลุนเตาขานสือไ่้วหมินเจียงซื่อ , ไคเลอเหลิงหมิน , ฟางเสี่ยวเตี่ยวเฉียว , ต้าเจี้ยว : “ หลิวหวงซู่ไคว่หลังปิงยู๋ฉิง , กังซาไม่กั้วเจีย ! ” (ต้ 41 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

อูเถียนเอง้าวไ่ฝินทหารซึ่งอยู่รักษาประตูล้มตายแตกตื่นไป จึงเผยประตูเมืองออกไปรับเล่าปี่ ร้องว่าเชิญท่านพาอาณาประชาราษฎร์เข้ามาในเมืองเถิด จงช่วยกำจัดอ้ายศัตรูขายเจ้าเสีย (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 559)

1.3.2 นามสกุล + ชื่อจริง + คำคำ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 刘备村夫 หลิวเป่ยซุนฟู (หลิวเป่ยชาวบ้านนอก) และ 曹仁匹夫 เจาเหยินฝู่ฟู (เจาเหยินคนสารเลว) เป็นต้น

ในต้นฉบับภาษาจีน 纪灵 จี้หลิง (หรือกิเหลง) คำ 刘备 หลิวเป่ย (หรือเล่าปี่) ว่า 刘备村夫 หลิวเป่ยซุนฟู (หลิวเป่ยชาวบ้านนอก) ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (刘 หลิว) + ชื่อจริง (备 เป่ย) + คำคำ (村夫 ซุนฟู)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

是日引兵出阵，大骂：“刘备村夫，安敢侵吾境界！”

ชื่ออื่นอิงซิงจิน, คำว่า: “ หลิวเป่ยซุนฟู , อานก่านจินหวู่จิ้งเจีย ! ”

玄德曰：“吾奉天子诏，以讨不臣。汝今敢来相拒，罪不容诛！”纪灵大怒，拍马舞刀，直取玄德。（第 14 回）

เสวียนเต๋อเหวีย: “ หวู่เฟิงเทียนจื่อเจา, อี้เถ่าปู้ฉิน. หยู่จินก่านไหลเซียงจวี, เจียปู้หยงจู ! ”จี้ลิ่งต้าหนู่ , ไพอหม่าหวู่เตา, จื่อฉวีเสวียนเต๋อ. (ตี 14 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

กิเหลงคุมทหารออกไปถึงหน้าค่ายเล่าปี่ แล้วร้องคำเล่าปี่ว่า อ้ายชวานามึงมีฝีมือสักเพียงใด จึงบังอาจจะมาทำสงครามถึงเมืองอุไถ ซึ่งขึ้นแก่เมืองลำหยง

เล่าปี่จึงว่า อ้วนสุคเป็นขบถแข็งเมืองไว้ พระเจ้าเหียนเต้จึงใช้กูให้ยกกองทัพมาปราบปรามอ้วนสุคให้อ่อนน้อมต่อพระเจ้าเหียนเต้ แล้วตัวมิได้นับเรารู้รับสั่งแล้วเข้าเจรจาบายข้า โทษตัวก็ถึงตาย กิเหลงได้ยินดังนั้นก็โกรธ จึงจับม้าร่าจ้าวเข้าไปจะรบด้วยเล่าปี่ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 193)

1.3.3 ชื่อรอง + คำขยาย + คำเรียกญาติ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 伯道贤弟 ป้อเต้าเสียนตี้ (ป้อเต้า
น้องชายอัจฉริยะ)

ในต้นฉบับภาษาจีน 靳祥 จิ้นเสียง (หรือกิมเซียง) เรียก 郝昭 หัวเจ้า
(หรือเฮ็กเจียว) ว่า 伯道贤弟 ป้อเต้าเสียนตี้ (ป้อเต้าน้องชายอัจฉริยะ) ซึ่งเป็นรูปแบบ ชื่อรอง (伯道
ป้อเต้า) + คำขยาย (贤 เสียน) + คำเรียกญาติ (弟 ตี้)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

祥勒马以鞭指之曰：“伯道贤弟，何太情薄耶？”

เสียงเล่หมาอี้เปียนจื่อจื่อเหยีย：“ป้อเต้าเสียนตี้，เหอไท่จิงป้อเย？”

昭曰：“魏国法度，兄所知也。吾受国恩，但有死而已，兄不必
下说词。早回见诸葛亮，教快来攻城，吾不惧也！”（第 97 回）

เจ้าเหยีย：“เว่กั้วฝ่าตู้，ซุงสั่วจื่อเหย่。หวู่ซู่กั้วเอิน，
ตันโหย่วสือเอ้อร้อ，ซุงปู้เป่เซี่ยซัวถื่อ。เจ้าหุยเจียนจูก่อเลียง，เจียวไชว้ไหลกงฉิง，
หวู่จี้วี้เหย่！” (ตี 97 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

กิมเซียงขี่ม้าออกมาถึงนอกค่าย แลขึ้นไปดูบนหอรบ เห็นเฮ็กเจียวยืนอยู่ก็
ร้องขึ้นไปว่า น้องเราเป็นโอรสได้ดีแล้วไม่คิดถึงความรักมาแต่หลังบ้างเลย ปากหน้าเสี้ยง่ายๆ ไม่
อินังกัน

เฮ็กเจียวได้ยินจึงร้องตอบลงมาว่า อันประเพณีเราเป็นข้าเจ้าแผ่นดินได้กิน
เบี้ยหวัดฝ่าปีแล้ว ก็ตั้งใจภักดีสนองคุณเจ้าตราบเท่าสิ้นชีวิตจึงจะนับว่าชาย ท่านอย่ามาว่าเราซื่ออยู่
เลย เร่งไปบอกขงเบ้งให้ยกทหารรีบเข้ามาตีเราเถิด ถ้ามิไปบัดนี้เราจะให้ทหารเอาเกาทัณฑ์ยิงให้
ตายเสีย (สามก๊กเล่ม 2 , 2544: 551)

1.3.4 คำบอกจำนวน + คำขยาย + ชศ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 二小将军 เออร์เลี้ยวเจียงจวิน (ขุนพลน้อยทั้งสอง)

ในต้นฉบับภาษาจีน 众官 จ้งกวน (ขุนนางทั้งปวง) เรียก 张苞 จางเปา (หรือเตียวเปา) กับ 关兴 กวนซิง (หรือกวนหิน) ว่า 二小将军 เออร์เลี้ยวเจียงจวิน (ขุนพลน้อยทั้งสอง) ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (二 เออร์) + คำขยาย (小 เลี้ยว) + ชศ (将军 เจียงจวิน)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

众官曰: “二小将军且退。容圣上将息龙体。” (第 81 回)

จ้งกวนเยวีย: “เออร์เลี้ยวเจียงจวินเถี่ยทุ่ย。หยงเซ่งซางเจียงซีหลงถี้。” (ตี 81 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

ขุนนางทั้งปวงจึงว่า แต่เตียวเปา กวนหินว่า ท่านทั้งสองออกไปเสียให้พ้นหน้าที่นั่ง พระเจ้าเล่าปี่ไม่เห็นหน้าท่านก็จะค่อยคลายความโศก (สามก๊กเล่ม 2, 2544 : 362)

1.3.5 คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + ชศ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 二位将军 เออร์เว่ยเจียงจวิน (ขุนพลทั้งสองท่าน)

ในต้นฉบับภาษาจีน 杨彪 หยางเปียว (หรือ เอียวปิว) เรียก 郭汜 กัวซื่อ (หรือ ลุซุ่ย) กับ 李催 หลีซุ่ย (หรือ กุยถี้) ว่า 二位将军 เออร์เว่ยเจียงจวิน (ขุนพลทั้งสองท่าน) ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (二 เออร์) + คำลักษณนาม (位 เว่ย) + ชศ (将军 เจียงจวิน)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

只見楊彪拍馬而來，大叫：“二位將軍少歇！老夫特邀眾官，來與二位講和。”催、汜乃各自還營。（第 13 回）

จื่อเจียนหยางเปียวไปหม่าเอ๋อร์ไหล, ต้าเจี๋ยว: “ เอ๋อร์เว่ยเจียงจวิน เส้าเจีย! เหล่าฟูเพื่อเขาซังกวน, ไหลอ้วเอ๋อร์เว่ยเจียงเหอ。” ซุย, ซื่อไห่หน่อกั๋วจื่อหวนหิง。(ที่ 13 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

เอียวปี้วจิงร้องห้ามว่า ท่านทั้งสองอย่างรบกัน ข้าพเจ้ากันขุนนางทั้งปวงมาห้าม ให้ท่านทั้งสองปรกติกันสืบไป ลุยกุยกี้ได้ฟังดังนั้น ต่างคนต่างก็พาทหารกลับไป (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 168)

1.3.6 คำขยาย + ฉายา + คำเรียกญาติ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 我黃須兒 หว่อหวงซวีเอ๋อร์ (ลูกหนวดเหลืองของผม)

ในต้นฉบับภาษาจีน 曹操 ฉาเซา (หรือโจโจ) เรียก 曹彰 ฉาฉาง (หรือโจเจียง) ว่า 我黃須兒 หว่อหวงซวีเอ๋อร์ (ลูกหนวดเหลืองของข้า) ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (我หว่อ) + ฉายา (黃須 หวงซวี) + คำเรียกญาติ (兒 เอ๋อร์)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

操見彰至，大喜曰：“我黃須兒來，破劉備必矣！”
(第 72 回)

เซาเจียนฉางจื่อ, ต้าสี่เหวีย: “ หว่อหวงซวีเอ๋อร์ไหล, พ่อหลิวเป่ย์ปี้ อี้! ” (ที่ 72 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

ฝ่ายโจโฉเห็นโจเจียงมาจึงว่า เจ้าหนวดเหลืองบุตรเรามาถึงแล้ว การซึ่งจะสู้รบกับเล่าปี่จะไม่เป็นไรนัก (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 265)

1.3.7 คำขยาย + คำเรียกญาติ + ชื่อรอง

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 吾儿奉先 หวเอ๋อร์เฟิงเชียน (ลูกข้าเฟิงเชียน)

ในต้นฉบับภาษาจีน 董卓 ต่งจ้าว (หรือต่งโต๊ะ) เรียก 吕布 หลวี่บู (หรือลิโป้) ว่า 吾儿奉先 หวเอ๋อร์เฟิงเชียน (ลูกข้าเฟิงเชียน) ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (吾 หว) + คำเรียกญาติ (儿 เอ๋อร์) + ชื่อรอง (奉先 เฟิงเชียน)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

卓裒甲不入，伤臂坠车，大呼曰：“吾儿奉先何在？”

จ้าวจงเจี่ยบู๊ , ซางปี้จู้ยเซอ , ต้าอูเยวีย : “ หวเอ๋อร์เฟิงเชียนเหอไจ้ ? ”
 吕布从车后厉声出曰：“有诏讨贼！”一鼓直刺咽喉，李肃早割头在手。（第 9 回）

หลวี่บูฉงเซอไห่วลี่เซิงชวเยวีย : “ โห่ยวเจาเถ่าเจ้ย ! ” อี้กู่จื่อชื่อเอียนโหว , หลีซู่เจ่าเกอโถวไจ้ไส่ว . (ตี 9 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

ฝ่ายทหารซึ่งชุมนุมอยู่นั้นได้ยินเสียงอ้องอุ้นร้องดังนั้น ก็ชวนกันออกมาเอาทวนแทงต่งโต๊ะ ต่งโต๊ะเห็นหลบลงอยู่ในรถแล้วร้องเรียกให้ลิโป้ช่วย แลลิโป้นั้นก็ออกมาจึงตอบว่า ตัวเป็นศัตรูราชสมบัติ เป็นโจนร้องให้กูช่วย แล้วลิโป้เอาทวนแทงต่งโต๊ะถูกที่คอตกกรดตาย ลิซงนั้นก็ตัดศีรษะต่งโต๊ะ (สามก๊กเล่ม 1 , 2544: 114)

1.3.8 คำขยาย + คำขยาย + คำคำ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 无义老贼 หัวอี้เหล่าเจีย (โจรเด๋่าไร้คุณธรรม)

ในต้นฉบับภาษาจีน 韩浩 หานโห้ว (หรือฮันโฮ) คำ 黄忠 หวงจง (หรือฮองตง) ว่า 无义老贼 หัวอี้เหล่าเจีย (โจรเด๋่าไร้คุณธรรม) ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (无义 หัวอี้) + คำขยาย (老 เหล่า) + คำคำ (贼 เจีย)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

却说黄忠听知夏侯尚、韩浩来，遂引军马出营。韩浩在阵前，大骂黄忠：“**无义老贼**！”拍马挺枪，来取黄忠。(第 70 回)

เซียหัวหวงจงทิงจื่อเซียโหวซาง、หานโห้วไหล, สูหยิ่นจวินหม่าซุหยิง. หานโห้วไจ้เจินเจียน, ต้ามาหวงจง: “**หัวอี้เหล่าเจีย!**” โพหม่าถิงเซีย, ไหลฉวีหวงจง。(ที่ 70 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

ฝ่ายสองตงครั้นรู้ว่าเสหัวซงกับฮันโฮยกมา ก็คุมทหารออกไปจากค่าย ฮันโฮเห็นสองตงออกมา ก็จับม้าขึ้นไปหน้าทหาร ร้องคำสองตงเป็นข้อหยาบซ้ำ แล้วจับม้าเข้ารบกับสองตง (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 239)

1.3.9 คำขยาย + คำขยาย + ยศ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 前者败将 เจียนเจ๋อไปเจียง (ขุนพลที่แต่ก่อนพ่ายแพ้)

ในต้นฉบับภาษาจีน 费耀 เฟียเย่า (หรือปีเอียว) คำ 孔明 ข่งหมิง (หรือขงเบ้ง) ว่า 前者败将 เจียนเจ๋อไปเจียง (ขุนพลที่แต่ก่อนพ่ายแพ้) ซึ่งเป็นรูปแบบ คำขยาย (前者 เจียนเจ๋อ) + คำขยาย (败 ไป) + ยศ (将 เจียง)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

耀纵马而出，遥见孔明，心中暗喜，回顾左右曰：“如蜀兵掩至，便退后走。若见山后火起，却回身杀去，自有兵来相应。”分付毕，跃马出呼曰：“前者败将，今何敢又来！”

เข้าจึงหมาเออร์ฐู, เทยาเจียนช่งหมิง, ชินจงอ้านสี่, หุยกู่จ้าวโย่วเยวีย: “หุยสู่ปิงเอียนจื่อ, เปียนหุ่ยโฮ่วโจ่ว. ยั่วเจียนซานโฮ่วหัวถี้, เซวียหุยเซินซาซวี, จื่อโหย่วปิงไหลเซียงยั้ง.” เฟินฟู่ปี้, เยวียหมาฐูเยวีย: “เจียนเจ๋อไปเจียง, จินเหอก่านโย่วไหล!”

孔明曰：“唤汝曹真来答话！”（第 97 回）

ช่งหมิงเยวีย: “อ่านหุยเจาเจินไหลดาฮว่า!” (ตี 97 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

ปีเอียวไต้ยิ่นชงเบ้งรื่องมา ก็จับม้ามาข้างหน้าแล้วสั่งทหารว่า ถ้าเห็นทหารชงเบ้งรบพุ่งเข้ามาก็ให้ถอยเสีย กองทัพเราจะยกออกมาข้างหลังค่ายกองหนึ่ง ถ้าเห็นแสงเพลิงติดขึ้นแล้ว จงเร่งรบพุ่งฆ่าฟันเข้าไป

ชงเบ้งเห็นปีเอียวจี้ม้าเดินออกมาหน้าทหารทั้งนั้นจึงรื่องว่า ท่านจะออกมาเจรจาด้วยเรานี้หาควร ไม่ จงกลับไปบอกโจจินให้ออกมาพูดกับเราจึงจะควร (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 555)

1.4.10 คำสรรพนาม + คำขยาย + คำดำ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 汝等乱贼 หุยเต็งถ่วนเจีย (พวกเจ้าโจรเนรคุณ)

ในต้นฉบับภาษาจีน 曹后 เฉาโฮ่ว (หรือนางโจเฮา) คำ 曹洪 เฉาหง (หรือโจหง) กับ 曹休 เฉาซิว (หรือ โจอิ้ว) ว่า 汝等乱贼 หุยเต็งถ่วนเจีย (พวกเจ้าโจรเนรคุณ) ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (汝等 หุยเต็ง) + คำขยาย (乱 ถ่วน) + คำดำ (贼 เจีย)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

见曹洪、曹休带剑而入，请帝出殿。曹后大骂曰：“俱是汝等乱贼，希图富贵，共造逆谋！吾父功盖寰区，威震天下，然且不敢篡窃神器。今吾兄嗣位未几，辄思篡汉，皇天必不祚尔！”（第 80 回）

เจียนเฉาหง 、 เจาซิวได้เจียนเอ๋อร์อยู่, จึงตีฐูเตียน 。 เจาโหว่ด้ามาเยวีย: “ จวีซื่อหฺยเต็งล่วนเจีย, ซื่อฝู่กั๋ว, กิ่งเจ้านี้โหมว! หวู่ฟงกั๋วหวนชวี, เวยเจิ้นเทียนเซี่ย, หยานเจียปู้ก่านฉ้วนเซี่ยเสินซี่. จินหวู่ซงซื่อเว่ยเว่ยก็, เจ้อซื่อฉ้วนห่าน, หวงเทียนปู้จู้เอ๋อร์! ” (ที่ 80 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

พอโจหอง โจอิวเหน็บกระบี่เข้ามาทูลเชิญเสด็จให้ออกไป นางโจเฮาจึงดำว่ อ้วยพวกเหล่านี้มียศศักดิ์เพราะใคร บัดนี้มาเป็นศัตรูคิดขบถต่อแผ่นดินอีกเล่า เมื่อครั้งบิดาเรายังอยู่ทำความชอบหาผู้เสมอไม่วางบ้านเมืองให้ราบคาบบริบูรณ์ ราษฎรทั้งปวงก็นิยมยินดีรักใคร่แล้วก็มีสง่า ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยเกรงกลัวนัก บิดาเราก็มิได้คิดประทุษร้ายต่อพระเจ้าแผ่นดิน บัดนี้พี่ชายเราได้แทนบิดายังไม่ทันไรจะคิดอ่านชิงเอาราชสมบัติ คนอย่างนี้หาเจริญไม่ เทพดาก็มิได้อวยพร (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 346)

1.3.11 คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำดำ

คำเรียกขานที่พบ เช่น 汝这孺子 หยูเจ้อหฺยจื่อ (เจ้าเด็กน้อยนี้)

ในต้นฉบับภาษาจีน 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่) คำ阿斗 อาโต่ว (หรืออาเต๋อ) ว่า 汝这孺子 หยูเจ้อหฺยจื่อ (เจ้าเด็กน้อยนี้) ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (汝 หยู) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (这 เจ้อ) + คำดำ (孺子 หยูจื่อ)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

玄德接过，掷之于地曰：“为汝这孺子，几损我一员大将！”赵云忙向地下抱起阿斗（第 42 回）

เสวียนเต้อเจียกั๋ว, เจิ้นจื่ออี้วี่เตี้ยวีย: “ เว่ยหฺยจื่อหฺยจื่อ, จี้ซุ่นหว่ออึหยวนด้าเจียง! ” เจ้าหฺยวินหมางเซียงตี้เซี่ยเป้าลื่ออาโต่ว (ที่ 42 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

เล่าปี่รับเอาอาเต๊า แล้วทำเป็นโกรธทั้งบุตรลงแล้วว่า เพราะอ้ายจู้โรคน
เดี๋ยวนี้ จูล่งทหารเอกเรารู้จักแหล่งจะเสียแก่ข้าศึก จูล่งเห็นดังนั้นก็ตกใจรีบคุกเข้าไปรับเอาเต๊า
(สามก๊กเล่ม 1, 2544: 572)

1.3.12 คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 卿二人 ซิงเอ้อร์เหยิน (เจ้าทั้งสองคน) 汝
二人 หยู่เอ้อร์เหยิน (เจ้าทั้งสองคน) และ 你二人 หนึเอ้อร์เหยิน (เจ้าทั้งสองคน) เป็นต้น

ในต้นฉบับภาษาจีน 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่) เรียก 张苞 จางเปา (หรือ
เตียวเปา) กับ 关兴 กวนซิง (หรือกวนหิน) ว่า 卿二人 ซิงเอ้อร์เหยิน (เจ้าทั้งสองคน) ซึ่งเป็น
รูปแบบคำสรรพนาม (卿 ซิง) + คำบอกจำนวน (二 เอ้อร์) + คำลักษณนาม (人 เหยิน)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

先主问曰：“卿二人谁年长？”

เขียนจู่เวินเหวีย : “ ซิงเอ้อร์เหยินสุยเหนียนจาง ? ”

苞曰：“臣长关兴一岁。” (第 81 回)

เปาเหวีย : “ เหนียนจางกวนซิงอิซุ่ย 。 ” (ตี้ 81 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

พระเจ้าเล่าปี่จึงถามว่า ท่านทั้งสองใครแก่กว่ากัน

เตียวเปาจึงทูลว่า ข้าพเจ้าแก่กว่าหินปีหนึ่ง (สามก๊กเล่ม 2 , 2544 : 364)

1.3.13 คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 汝母子 หยู่หมู่จื่อ (ท่านทั้งแม่ลูก)

ในต้นฉบับภาษาจีน 于禁 อี้จิ้น (หรืออิกิม) เรียก 蔡夫人 ไช่ฟูเหยิน (หรือนางซัวฮูเหยิน) กับ 刘琮 หลิวจง (หรือเล่าจ้อง) ว่า 汝母子 หยู่หมู่จื่อ (ท่านทั้งแม่ลูก) ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (汝 หยู่) + คำเรียกญาติ (母 หมู่) + คำเรียกญาติ (子 จื่อ)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

于禁得令，领众赶上，大喝曰：“我奉丞相令，教来杀汝母子！可早纳下首级！”蔡夫人抱刘琮而大哭。(第 41 回)

อี้จิ้นเต๋อลิ่ง , หลังจึ่งปังก่านซ่าง, ด้าเหื้อเหีย : “ หว่อเฟิงเจิงเซียงลิ่ง , เจียวไหลซาหยู่หมู่จื่อ! เซอเจ่าน่าเซี่ยไต้่วจี ! ” ไช่ฟูเหยินเป้าหลิวจงเอ๋อรั้ด้าคู。(ตี 41 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

อิกิมก็คุมทหารรีบตามไป ครั้นทันเล่าจ้องจึงร้องว่า บัดนี้มหาอุปราชใช้ให้เราตามมามาท่านแม่ลูกทั้งสองเสีย ท่านอย่า่วนวายไปเลย จงนิ่งให้เราตัดศีรษะไปให้มหาอุปราชเสียโดยดีเถิด นางซัวฮูเหยินได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ แม่ลูกอดคอกันเข้าไว้ร้องไห้ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 565)

1.3.14 คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำคำ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 汝一匹夫 หยู่อี้ฝู่ (เจ้าผู้ไร้สติปัญญาคนเดียว) ในต้นฉบับภาษาจีน 关公 กวนกง (หรือกวนอู) คำ 庞德 ผางเต๋อ (หรือบังเต็ก) ว่า 汝一匹夫 หยู่อี้ฝู่ (เจ้าผู้ไร้สติปัญญาคนเดียว) ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (汝 หยู่) + คำบอกจำนวน (一 อี้) + คำคำ (匹夫 ฝู่ฝู่)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

关公大骂曰：“量汝一匹夫，亦何能为！可惜我青龙刀斩汝鼠贼！”纵马舞刀，来取庞德。(第 74 回)

กวนกงด่ามาเอวีย：“เลียงหฺยื่อฝู่ฝู，อีเหอเหิงเหวย！เช่อชีหว่าอั้งหลงเตาฉานหฺยื่อผู้เจีย！”จั้งหม่าหว่าเตา，ไหลฉวีผางเต้อ。(ดี 74 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

กวนอูจึงว่า เอ็งว่าฉันเห็นเกินไปไม่สมควร ภูจะฆ่ามึงเหมือนฆ่าหนู น้อยเสียตัวหนึ่ง ภูคิดเสียดายคมง้าวของกู กวนอูว่าดังนั้นแล้วก็จับม้าถือง้าวเข้ารบกับบังเต็ก (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 282)

1.3.15 คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + ชศ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 汝四将 หฺยื่อสี่เจียง (เจ้าขุนพลทั้งสี่) ในต้นฉบับ 王经 หวางจิง (หรือ อองเก็ง) เรียก 张明 ขางหมิง (หรือ โจเป้ง) 花永 ฮวาหยง (หรือ ฮัวเอ็ง) 刘达 หลิวต้า (หรือ เล่าตัด) และ 朱芳 จูฟาง (หรือ จูซอง) ว่า 汝四将 หฺยื่อสี่เจียง (เจ้าขุนพลทั้งสี่) ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (汝 หฺยื่อ) + คำบอกจำนวน (四 สี่) + ชศ (将 เจียง)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

经回顾张明、花永、刘达、朱芳四将曰：“蜀兵背水为阵。败则皆没于水矣。姜维骁勇，汝四将可战之。彼若退动，便可追击。”(第 110 回)

จิงหฺยื่อกู่ขางหมิง、ฮวาหยง、หลิวต้า、จูฟางสี่เจียงเอวีย：“ผู้ปิงเปี่ยฮฺยื่อเหวยจั้น。ไปเจ้อเจียม่ออิวฮฺยื่ออี。เจียงเหวยเหยาหย่ง，หฺยื่อสี่เจียงเช่อจ้านจื่อ。ปี้ฮฺยื่อฝุดัง，เปี่ยนเช่อจูยจี。”。(ดี 110 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

อองเก้งแลดูหน้านายทหารสี่คน โจเบ๊งหนึ่ง ฮั่วเอ็งหนึ่ง เล่าตัดหนึ่ง จูฮงหนึ่ง แล้วจึงว่ากองทัพเสฉวนข้ามมาตั้งอยู่ปากข้างนี้ ถ้าเสียแก่เราทหารจะตายในน้ำเป็นอันมาก เกียงอุยคนนี้มีกำลังมากนัก ไม่เห็นหน้าผู้ใดจะต้านทานได้ เราเห็นแต่ท่านช่วยกันทั้งสี่คนพอจะรับรองได้หู่ ถ้าเขาเสียทีถอยเราแล้ว ท่านจงพาทหารไปบุกบั่นให้จึงสามารถ (สามก๊กเล่ม 2 , 2544 : 703)

1.3.16 คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 卿等众官 จึงเต็งจั้งกวน (เจ้าขุนนางทั้งหลาย)

ในต้นฉบับภาษาจีน 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่) เรียก 众官 จึงกวน (ขุนนางทั้งหลาย) ว่า 卿等众官 จึงเต็งจั้งกวน (เจ้าขุนนางทั้งหลาย) ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (卿 จึง) + คำบอกจำนวน (众 จั้ง) + อาชีพ / ตำแหน่ง (官 กวน)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

先主又谓众官曰：“卿等众官，朕不能一一分嘱，愿皆自爱。”
(第 85 回)

เขียนจูโหย่วเว่ยจั้งกวนเหยียะ：“จึงเต็งจั้งกวน，เจิ้นปู้เหิงอี้เฟินจู๋，เหยียนเจียจื่อไอ。” (ที่ 85 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

พระเจ้าเล่าปี่ผินพัศตร์มาว่าแก่ขุนนางที่ปรึกษาทั้งนั้นว่า เราป่วยหนักอยู่แล้ว ที่สั่งความทั้งปวงไว้มิทั่วถึงประการใดอย่าน้อยใจเลย เราจะอภัยกับท่านเถิด (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 409)

1.4 รูปแบบคำเรียกขานโครงสร้าง 4 หน่วย

รูปแบบคำเรียกขานโครงสร้าง 4 หน่วย คือรูปแบบคำเรียกขานที่มีส่วนประกอบ 4 หน่วยประกอบกันเป็นคำเรียกขานคำหนึ่ง ได้แก่

1.4.1 นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำเรียกญาติ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 刘琮贤侄 หลิวจงเสียนจื่อ (หลิวจงหลานชายอัจฉริยะ) และ 关平贤侄 กวนผิงเสียนจื่อ (กวนผิงหลานชายอัจฉริยะ)

ในต้นฉบับภาษาจีน 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่) เรียก 刘琮 หลิวจง (หรือเล่าจ้อง) ว่า 刘琮贤侄 หลิวจงเสียนจื่อ (หลิวจงหลานชายอัจฉริยะ) ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (刘 หลิว) + ชื่อจริง (琮 จง) + คำขยาย (贤 เสียน) + คำเรียกญาติ (侄 จื่อ)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

玄德勒马大叫曰：“刘琮贤侄，吾但欲救百姓，并无他念，可快开门。” (第 41 回)

เสวินเต๋อเล่หม่าด้าเจี้ยวเหวีย：“หลิวจงเสียนจื่อ，หวู่ตันอิ้วจิวไปซิง，ปั้งหวูทาเนี่ยน，เช่อไควไคเหมิน。” (ดี่ 41 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

เล่าปี่จึงขี่ม้าเลียบไปตามเชิงกำแพงเมืองแล้วร้องว่า เล่าจ้องหลานเราอย่ามีความสงสัยเลย เรขกมนี่ไ้จะทำร้ายเจ้านั้นหาไม่ เรามาค้นนี้ด้วยกรุณาแก่อาณาประชาราษฎรทั้งปวงดอก เล่าจ้องจงเร่งเปิดประตูเมืองให้เราเข้าไปเถิด (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 559)

1.4.2 นามสกุล + นามสกุล + คำบอกจำนวน + ชศ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 孙、傅二将军 ชวน、ฟู่เอ๋อร์เจียงจวิน (ชวน、ฟู่ขุนพลทั้งสอง)

ในต้นฉบับภาษาจีน 徐氏 สวีซื่อ (หรือนางชีฮู) เรียก 孙高 ชุนเกา (หรือ ชุนโก๋) กับ 傅嬰 ฟู่ยিং (หรือเปาเอ็ง) ว่า 孙、傅二将军 ชวน、ฟู่เอ๋อร์เจียงจวิน (ชวน、ฟู่ขุนพลทั้งสอง) ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (孙 ชวน) + นามสกุล (傅 ฟู่) + คำบอกจำนวน (二 เอ๋อร์) + ชศ (将军 เจียงจวิน)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

饮既醉，徐氏乃邀览入密室。览喜，乘醉而入。徐氏大呼曰：“孙、傅二将军何在！”二人即从帟幕中持刀跃出。（第 38 回）

หยิ่นจีจู้ยี้, สวีซื่อไหน่เยาหล่านยู่มีซื่อ。หล่านตี้, เหิงจี้ยี้เอ๋อร์ยู่。
สวีซื่อคำฮูเยวีย : “ชวน、ฟู่เอ๋อร์เจียงจวินเหอไจ้!” เอ๋อร์เหยิ่นจี้จิงเหวยมู่จุงฉือเตาเยวียชู่。
(ตี 38 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

นางชีฮูเส้าร้างรินสุราให้เสพย์เมาแล้ว ก็ทำเป็นประหนึ่งรักใคร่ประคองตัวเข้าไปข้างใน แล้วชุนโก๋ เปาเอ็งก็ถอดดาบวิ่งมาฟันอึหล่าถึงแก่ความตาย (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 527)

1.4.3 นามสกุล + นามสกุล + คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 张、樊二公 ฉาง、ฝ่านเอ๋อร์กง (ฉาง、ฝ่านทั้งสองท่าน)

ในด้านฉบับภาษาจีน 李催 หลี่ชุย (หรือลึชุย) เรียก 张济 จางจี (หรือเตี๋ยเจ) 樊稠 ฟานโจว (หรือหวนเตี๋ย) ว่า 张、樊二公 จาง、ฟานเอ๋อร์กัง (จาง、ฟานทั้งสองท่าน) ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (张 จาง) + นามสกุล (樊 ฟาน) + คำบอกจำนวน (二 เอ๋อร์) + คำสรรพนาม (公 กง)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

催军不能抵挡，退走五十余里，依山下寨，请郭汜、张济、樊稠共议，曰：“吕布虽勇，然而无谋，不足为虑。我引军守住谷口，每日诱他厮杀，郭将军可领军抄击其后，效彭越挠楚之法，鸣金进兵，擂鼓收兵。张、樊二公，却分兵两路，径取长安。彼首尾不能救应，必然大败。”众用其计。（第9回）

ชุยจวินปู้เหิงตี้ตาง , หุ่ยโจ่วหวู่สืออี้ว่หลิ, อีชานเซี่ยไ้, ลิ่งกั๋วซือ, จางจี, ฟานโจวกังอี, เยวีย: “ หลวี่ปู้ชุยหย่ง , หยานเอ๋อร์หวู่โหมว, ปู้จู่เหวยลวี่. หว่อหยิ่นจวินโส่วจู่กู่ไ่, เหมยอ้อโย่วทาซือซา, กั๋วเจียงจวินเช่อหลิงจวินเซาจีฉีโฮ่ว , เสี่ยวเฟิงเยวี่ยเหยาฉู่จื่อฝ่า, หมิงจินจิ้นปิง, เหลยกู่ไชวปิง. จาง、ฟานเอ๋อร์กัง, เซวี่ยเฟินปิงเหลยงลู่, จิงฉวี่จางอาน. ปี้โส่วเหว่ยปู้เหิงจิวย้ง , ปี้หยานต้าซือ . ” จ้งย่งจี. (ตี้ 9 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

กุยก็ไม่ทันเตรียมตัวก็แตกพ่ายไปทางประมาณห้าร้อยเส้น ถึงเข้าแห่งหนึ่ง จึงให้ตั้งค่ายมั่นลงไว้ ลึชุยจึงปรึกษากุยก็ เตี๋ยเจ หวนเตี๋ยว่าลิโป้นั้นมีฝีมือรบพุ่งกล้าหาญแต่หาปัญญาความคิดมิได้ เราจะคิดอุบายให้กุยก็คุมทหารไปคอยสกัดทางซึ่งจะเข้าไปเมือง ตัวเราจะคุมทหารรบต่อ ถ้าได้ยินเสียงม้าล่อก็ให้จับทหารเข้ารบ ถ้าได้ยินเสียงกลองก็ให้ทำเป็นถอยทหารมา แล เตี๋ยเจ หวนเตี๋ยนั้นให้คุมทหารแยกกันเข้ารบเมืองเตียงฮั่นเป็นสองด้าน เห็นลิโป้จะรบป้องกันหน้าหลังมิทันจะเสียทีแก่เราเป็นมั่นคง กุยก็ เตี๋ยเจ หวนเตี๋ยเห็นชอบด้วยก็คุมทหารยกไปตามคำลึชุยว่า (สามก๊กเล่ม 1, 2544:118)

1.4.4 นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 郭淮、孙礼 กัวไหว、ซุนหลิ (หรือโก
ลุย、ซุนเล่)

ในต้นฉบับภาษาจีน 孔明 ขงหมิง (หรือขงเบ้ง) เรียก 郭淮 กัวไหว (หรือ
โกลุย) กับ 孙礼 ซุนหลิ (หรือซุนเล่) ว่า 郭淮、孙礼 กัวไหว、ซุนหลิ (หรือโกลุย ซุนเล่) ซึ่งเป็น
รูปแบบนามสกุล (郭 กัว) + ชื่อจริง 淮 (ไหว) + นามสกุล (孙 ซุน) + ชื่อจริง (礼 หลิ)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

孔明大笑曰：“郭淮、孙礼休走！司马懿之计，安能瞒得过吾---
” 郭淮、孙礼听毕，大慌。（第 99 回）

ขงหมิงด้าเสี่ยวเหวีย : “ กัวไหว、ซุนหลิซิวโจ่ว! ชื่อหมา่อี้จื้อจี,
อานเหิงหมานเต๋อเก้วหฺว --- ” กัวไหว、ซุนหลิทิงปี้, ด้าฮวง。 (ตี 99 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

ขงเบ้งจึงร้องว่า อ้ายทหารสองคนนี้อ่าหนีไปให้ยากเลย เข้ามาคำนับกู
เสียโดยดีเถิด อันกลของสุมาอีนั่นลวงกูมิได้ กูรู้อยู่แล้ว --- โกลุย ซุนเล่ ก็กลัวเป็นกำลัง
ชักม้าจะหนี (สามก๊กเล่ม 2 , 2544: 568)

1.4.5 นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำคำ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 曹操逆贼 เฉาเซาหนีเจ้ย (เฉาเซาโจร
เนรคุณ)

ในต้นฉบับภาษาจีน 吉平 จีผิง (เกียดเป้ง) ด่า 曹操 เฉาเซา (หรือโจโจ)
ว่า 曹操逆贼 เฉาเซาหนีเจ้ย (เฉาเซาจรยบด) ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (曹 เฉา) + ชื่อจริง (操 เซา)
+ คำขยาย (逆 นี) + คำคำ (贼 เจ้ย)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

吉平大骂：“曹操逆贼!”

จิ๋มด่าว่า : “ เฉาซานี่เจย์ !”

操指谓承曰：“此人曾攀下王子服等四人，吾已拿下廷尉。尚有一人，未曾捉获。” (第 23 回)

เขาจื่อเว่ยเจิงเยวีย : “ จื่อเหยินเจิงพานเซี่ยหวางจื่อฝู เต็งชื่อเหยิน, หวูอีหน่าเซี่ยเอียนเว่ย。 ซ่างโฮยวี่เหยิน, เว่ยเจิงจ้าวฮั่ว!” (ตี 23 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

เกียดเป้งครั้นมาเห็นโจโฉก็ดำ่ว่า อ้ายศัตรูราชสมบัติ มึงใช้กูมาจะว่า ประการใดอีก โจโฉจึงว่า แก่ตั้งสินว่า พวกของตัวซึ่งรวมคิดจะทำร้ายแก่เรานั้นห้าคน บัดนี้ จับได้สี่คนแล้ว เราจำไว้ ฌ กูก แต่คนหนึ่งนั้นยังไม่ได้ตัว (ตามก๊กเล่ม 1, 2544: 326)

1.4.6 นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + อาชีพ / ตำแหน่ง

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 魏延无名小卒 เว่ยเอียนหวูหมิงเสี่ยวจู้ (เว่ยเอียนพลทหารไร้ชื่อเสียง)

ในต้นฉบับภาษาจีน 文聘 เหวินผิง (หรือขุนเพ่ง) คำ 魏延 เว่ยเอียน (หรืออูเอียน) ว่า 魏延无名小卒 เว่ยเอียนหวูหมิงเสี่ยวจู้ (เว่ยเอียนพลทหารไร้ชื่อเสียง) ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (魏 เว่ย) + ชื่อจริง (延 เอียน) + คำขยาย (无名 หวูหมิง) + อาชีพ / ตำแหน่ง (小卒 เสี่ยวจู้)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

只见城内一将飞马引军而出，大喝：“魏延无名小卒，安敢造乱！认得我大将文聘么！” (第 41 回)

จื่อเจียนเจิงไฉ่เอี๊ยงเฟยหม่าหยิ่นจวินเอ๋อร์ซู่ , ต้าเห้อ :

“ เว่ยเอียนหวูหมิงเสี่ยวจู้, อานก่านเจ้าล่วน! เอ็นเต๋อหว่อต้าเจี๊ยงเหวินผิงเมอ ! (ตี 41 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

ขุนเพ่งคุมทหารมาเห็นอุยเอียนเปิดประตูรับเล่าปี่ดังนั้นก็ดำ่ว่า มึงนี่เป็น
แต่ทหารเลว หามีใครนับถือชื่อเสียงไม่ เหตุใดจึงบังอาจเปิดประตูรับเล่าปี่ให้เข้ามา มึงจะให้
บ้านเมืองเป็นจลาจลหรือ (สามก๊กเล่ม1, 2544: 560)

1.4.7 คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 两位哥哥 เหลียงเว่ยเกอเก่อ (พี่ชายทั้ง
สองท่าน)

ในต้นฉบับภาษาจีน 张飞 ขวางเฟย (หรือเตียวหุย) เรียก 刘备 หลิวเป่ย์
(หรือเล่าปี่) กับ 关公 กวนกง (หรือกวนอู) ว่า 两位哥哥 เหลียงเว่ยเกอเก่อ (พี่ชายทั้งสองท่าน) ซึ่ง
เป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (两) + คำลักษณนาม (位 เว่ย) + คำเรียกญาติ (哥 เกอ) + คำเรียกญาติ (哥 เก่อ)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

玄德叱曰：“汝岂不闻周文王谒姜子牙之事乎？文王且如此敬贤，
汝何太无礼！今番汝休去，我自与云长去。”

เสวียนเต๋อชื่อเอวีย：“หยุดี้ปู้เหวินโจวเหวินหวางเย่เจียงจื่อหยาจื่อชื้อฮู
? เหวินหวางเจวี่ยหยู่อัจฉิงเสียน, หยู่เหอไท่หวุหลี่! จินฟานหยู่ชีวชีว, หว่อจื่ออู่
หยวินฮางชีว。”

飞曰：“既两位哥哥都去，小弟如何落后！”（第38回）

เฟยเอวีย：“จี้เหลียงเว่ยเกอเก่อโตวชีว, เสี่ยวตี้หยู่เหอลั่วไห่ว!”

(ตี 38 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ตวาดเอาเดียวหุยว่า เจ้าเจราหาอาธยายชัยไม่ลบ หลู่ซ่งเบี่ยงคังคนไม่มีปัญญา เจ้าไม่รู้หรือสำมะหาแต่พระเจ้าจิวน้องเป็นกษัตริย์อันประเสริฐ ยังทรงพระอุตสาหะเสด็จออกไปรบเก่งสงถึงนอกพระนคร แลตัวเราแต่เพียงนี้ก็ควรที่จะไปรับ ขงเบ้งอยู่ แม้ตัวท่านเห็นว่าสมควรก็อยู่ตามอาธยายชัยเถิด แต่ตัวเรากับกวนอูสองคนจะอุตสาหะไป

เดียวหุยจึงว่า จะทิ้งพี่เสียกระไรได้จะไปด้วย (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 519)

1.4.8 คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำบอกจำนวน + คำคำ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 你这伙匹夫 หนีเจ้าหัวผีฟู (พวกเจ้าไร้สติปัญญา)

ในต้นฉบับภาษาจีน 孙夫人 ซุนฟูเหยิน (คุณหญิงซุนซึ่งเป็นภรรยาของเล่าปี่) คำ 陈武 เฉินหวู่ (หรือตันบู) 潘璋 ฟานจาง (หรือพั่วเจียง) 徐盛 สวีเซ่ง (หรือซีเซ่ง) และ 丁奉 ดิงเฟิง (หรือเตงฮอง) ว่า 你这伙匹夫 หนีเจ้าหัวผีฟู (เจ้าพวกนี้ที่ไร้สติปัญญา) ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (你 หนี) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (这 หนี) + คำบอกจำนวน (伙 หนี) + คำคำ (匹夫 หนี)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

夫人正色叱曰：“都是你这伙匹夫，离间我兄妹不睦！我已嫁他人，今日归去，须不是与人私奔。我奉母亲慈旨，令我夫妇回荆州。便是我哥哥来，也须依礼而行。你二人倚仗兵威，欲待杀害我耶？”骂得四人面面相觑（第 55 回）

ฟูเหยินเจิ้งเซ่อชื่อเหวีย：“โควชื่อหนีเจ้าหัวผีฟู，หลี่เจียนหว่อซุงเม่ย์ปู้มู่! หว่ออีเจียทาเหยิน, จินยี่อูยชีวี่, ชวีปู้ชื่ออี่วเหยินชื่อเปิน。หว่อเฟิงหมู่จินชื่อจื่อ, ลิ่งหว่อฟูฟูหุยจิงโจว。เปี่ยนชื่อหว่อเกอเก่อไหล, เหยชวี่อี่หลี่เอ้อร์สิง。หนีเอ้อร์เหยินอี่จ้างปิงเวย, อี่วี่ได้ซาให้หว่อเย?” มาแต่ชื่อเหยินเมี่ยนเมี่ยนเซียงชวี (ที่ 55 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

นางซุนฮูเหยินได้ฟังดังนั้นก็ทำเป็นโกรธร้องทวาดว่า เพราะคนเหล่านี้จะให้เราพี่น้องผิใจกัน มารดาเรากับซุนกวนก็แต่งให้เราเป็นภรรยาเล่าปี เมื่อเรากับเล่าปีจะมานั้น มารดาก็นุญาตให้เราไปอยู่เมืองเกงจิ๋วกับสามีเราแล้ว ไซ้เราจะหนีมาตามอำเภอใจก็ตามไม่ ถึงซุนกวนพี่เรา ก็เห็นจะว่ากล่าวตามขนบธรรมเนียม คงจะผ่อนเอาใจเราบ้าง แต่ตัวสองคนนี้แอบรับคำสั่งซุนกวนยกทหารมาจะทำอันตรายเราหรือ (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 26)

1.4.9 คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำขยาย + คำคำ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 你这老匹夫 หนีเจ้าเหล่าผีฟู่ (เจ้าเหล่าผีฟู่สติปัญญา)

ในต้นฉบับภาษาจีน 张飞 ขวางเฟย (หรือเตียวหุย) คำ严颜 เอียนเอียน (หรือเจียมหยัน) ว่า 你这老匹夫 หนีเจ้าเหล่าผีฟู่ (เจ้าเหล่าผีฟู่สติปัญญา) ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (你 หนี) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (这 เจ้า) + คำขยาย (老 เหลา) + คำคำ (匹夫 ผีฟู่)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

次日早晨，又引军去搦战。那严颜在城敌楼上，一箭射中张飞头盔。

ชื่อเจ้าเอียนเอียน , โยวหยันจวินชวี่นั่วจ้าน 。 นำเอียนเอียนใจึงดีโหลวชาง , อี้เจียนเซ่อจั้งขางเฟยโถวคุย 。

张飞而恨曰：“若拿住你这老匹夫，我亲自食你肉！”到晚又空回。（第 63 回）

เฟยจื่อเออร์เฮินเยวีย: “ ยัวหนาจู้หนีเจ้าเหล่าผีฟู่ , หว่อชินจื่อสือหนีโยว ! ” เต้าหวานโยวคงหุย 。 (ตี 63 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

ครั้นรุ่งเช้าก็คุมทหารกลับเข้ามาร้องคำอีก เจียมหงั่นก็เอาเกาทัณฑ์ยิงออกมาถูกหมวกเดิวยุข เดิวยุขโกรธจึงจี้มือดำ่ว่า อ้ายเผ่า แม้กูได้ตัวมึงจะฉีกเนื้อก็ยวเสียให้สาใจ ร้องคำอยู่จนเวลาเย็นแล้วก็กลับมา (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 137)

1.4.10 คำดำ + อาชีพ / ตำแหน่ง + นามสกุล+ชื่อจริง

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 贼臣董卓 เจี้ยนต่งจ้าว (ขุนนางโจรต่งจ้าว) ในต้นฉบับภาษาจีน 丁管 ดิงก่วน (หรือเต็งกวน) คำ 董卓 ต่งจ้าว (หรือต่งโต๊ะ) ว่า 贼臣董卓 เจี้ยนต่งจ้าว (ขุนนางโจรต่งจ้าว) ซึ่งเป็นรูปแบบคำดำ (贼 เจี้ยน) + อาชีพ / ตำแหน่ง (臣 เจี้ยน) + นามสกุล (董 ต่ง) + ชื่อจริง (卓 จ้าว)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

阶下一大臣，愤怒高叫曰：“**贼臣董卓**，敢为欺天之谋，吾当以颈血溅之！”挥手中象简，直击董卓。卓大怒，喝武士拿下：乃尚书丁管也。卓命牵出斩之。（第4回）

เจี้ยนเจียอิด้าเจี้ยน, เฟิ่นนู่เกาเจียวเหยีย: “**เจี้ยนต่งจ้าว**, ก่านเหวยชีเทียนจื่อโหมว, หวุดางอิจิงเซวี่เจี้ยนจื่อ!” สุยไ่่วจงเซียงเจี้ยน, จื่อจิด่งจ้าว. จ้าวค้ำนุ, เหื้อหวู่ชื้อหนาศือ: ไหน่ซ่างชูดิงก่วนเหย. จ้าวมิงเซียนชู่จ่านจื่อ. (ที่4 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

เต็งกวนขุนนางเห็นดังนั้นก็โกรธ จึงลุกขึ้นร้องว่า อ้ายต่งโต๊ะนี้เป็นศัตรูราชสมบัติ คิดการใหญ่หลวงบังอาจถอดหองจูเปียนซึ่งเป็นเจ้าเสีย แล้วเต็งกวนเองจ้าวซึ่งถือตามตำแหน่งเข้าเผื่อนั้นลุกไปจะตีต่งโต๊ะ ต่งโต๊ะเห็นก็โกรธ จึงสั่งให้บูชู่ตำรวจเอาตัว เต็งกวนไปฆ่าเสีย บูชู่เข้ากุมเอาตัวเต็งกวน (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 46)

1.4.11 คำขยาย + ชศ + นามสกุล + ชื่อจริง

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 蛮王孟获 หมาหวางเม้งฮั่ว (อ๋องเถื่อนเม้งฮั่ว)

ในต้นฉบับภาษาจีน 孔明 ข่งหมิง (หรือขงเบ้ง) คำ 孟获 เม้งฮั่ว (หรือเบ้งเฮ็ก)ว่า 蛮王孟获 หมาหวางเม้งฮั่ว (อ๋องเถื่อนเม้งฮั่ว) ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (蛮 หมาหวาง) + ชศ (王 หวาง) + นามสกุล (孟 เม้ง) + ชื่อจริง (获 ฮั่ว)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

车上端坐孔明，呵呵大笑曰：“蛮王孟获！天败至此，吾已等候多时也！”（第 89 回）

เชอซ่งตวนจั่วข่งหมิง，เคอเคอต้าเลี้ยวเหวีย：“หมาหวางเม้งฮั่ว！เทียนไปจื่อถื่อ，หวู่ไต้งไห้วตัวสือเห่！”（ดี่ 89 หุ）

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

พบขงเบ้งจีเกวียนน้อยพาทหารมาสักค้อย ขงเบ้งจึงหัวเราะเย้ยเบ้งเฮ็กว่า วันนี้เจ้าเบ้งเฮ็กเสียทีแก่ข้าศึกจะหนีไปไหนเล่า เราคอยท่านอยู่นานแล้ว (สามก๊กเล่ม 2 , 2544: 452)

1.4.12 คำขยาย + คำคำ + นามสกุล + ชื่อจริง

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 反贼孟获 ฝ่านเจี้ยเม้งฮั่ว (โจรทรยศเม้งฮั่ว) และ 反贼魏延 ฝ่านเจี้ยเว่ยเยียน (โจรเนรคุณเว่ยเยียน) เป็นต้น

ในต้นฉบับภาษาจีน 孔明 ข่งหมิง (หรือ ขงเบ้ง) คำ 孟获 เม้งฮั่ว (หรือเบ้งเฮ็ก)ว่า 反贼孟获 ฝ่านเจี้ยเม้งฮั่ว (โจรเนรคุณเม้งฮั่ว) ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (反 ฝ่าน) + คำคำ (贼 เจี้ย) + นามสกุล (孟 เม้ง) + ชื่อจริง (获 ฮั่ว)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

孔明大喝曰：“反贼孟获！今番如何？”获急回马走。(第 90 回)

ข่งหมิงด้าเห่อเยวี่ : “ ฝ่านเจี่ยเม้งฮั่ว ! จินฟานหฺยเหอ ? ” หู้จี้หฺย
หม่าโจ่ว。(ตี 90 หฺย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

ข่งเบ้งจึงร้องทวาดว่าอ้ายโจรขบถมึงจะหนีไปไหนเล่า เบ้งเฮ็กตกใจกลับ
ม้าควบหนี (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 473)

1.5 รูปแบบคำเรียกขานโครงสร้าง 5 หน่วย

รูปแบบคำเรียกขานโครงสร้าง 5 หน่วย คือรูปแบบคำเรียกขานที่มี
ส่วนประกอบ 5 หน่วยประกอบกันเป็นคำเรียกขานคำหนึ่ง ได้แก่

1.5.1 คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณ
นาม

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 尔兄弟三人 เออร์ชยงตี้ซานเหยิน
(เจ้าพี่น้องทั้งสามคน)

ในต้นฉบับภาษาจีน 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าเป่ย์) เรียก 阿斗 อาเต๋า
(หรืออาเต๋า) 刘永 หลิวหย่ง (หรือเล่าอ๋อง) และ 刘理 หลิวหลิ (หรือเล่าลี่) ว่า 尔兄弟三人 เออร์
ชยงตี้ซานเหยิน(เจ้าพี่น้องทั้งสามคน) ซึ่งเป็นรูปแบบ คำสรรพนาม (尔 เออร์) + คำเรียกญาติ (兄
ชยง) + คำเรียกญาติ (弟 ตี้) + คำบอกจำนวน (三 ซาน) + คำลักษณนาม (人 เหยิน)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

先主又请孔明坐于榻上，唤鲁王刘永、梁王刘理近前，分付曰：

“尔等皆记朕言：朕亡之后，尔兄弟三人，皆以父事丞相，不可怠慢。”(第 85 回)

เขียนจูโง้วถึงขงหมิงจ้าววีท่าช่าง, ห้วนหลู่หวางหลิวหฺย่ง, เลียงหวาง หลิวหลิวจินเจียน, เฟินฟู่เยวีย: “เออร์เต็งเจียจี้เจินเอียน: เจินหวางจื่อโหว่, เออร์ชยงตี้ ชานเหยิน, เจียอี้ฟู่ชื้อเจิงเซียง, ปู่เอ๋อไต้มาน。” (ตี้ 85 หุย)

ความหมายของข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

พระเจ้าเล่าปี่เชิญให้ขงเบ้งมานั่งใกล้แล้วร้องเรียกเล่าอ๋อง เล่าลิ ผู้ถูกทั้งสอง คนเข้ามาดูหลังลูกหน้า แล้วว่า เจ้าค่อยอยู่ให้จงดีเถิดพ่อจะขอลาแล้ว เจ้าพี่น้องทั้งสามคนจงค่อย เลี้ยงรักษากัน ถ้าขัดสนสิ่งใดไม่รู้จงไต่ถามขงเบ้ง เจ้าจงรักขงเบ้ง เกรงขงเบ้งให้เหมือนหนึ่งบิดา (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 409)

1.6 รูปแบบคำเรียกขานโครงสร้าง 6 หน่วย

รูปแบบคำเรียกขานโครงสร้าง 6 หน่วย คือรูปแบบคำเรียกขานที่มี ส่วนประกอบ 6 หน่วยประกอบกันเป็นคำเรียกขานคำหนึ่ง ได้แก่

1.6.1 นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำคำ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น 蔡瑁、张允卖国之贼 ไช่เม่า、ฉาง หยวินไม่กั้วจื่อเจีย (ไช่เม่า、ฉางหยวินโจรขายชาติ)

ในต้นฉบับภาษาจีน 魏延 เว่ย์เอียน (หรืออูเอียน) คำ 蔡瑁 ไช่เม่า (หรือจ้วมอ) กับ 张允 ฉางหยวิน (หรือเตียวอู้น) ว่า 蔡瑁、张允卖国之贼 ไช่เม่า、ฉางหยวิน ไม่กั้วจื่อเจีย (ไช่เม่า、ฉางหยวินโจรขายชาติ) ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (蔡 ไช่) + ชื่อจริง (瑁 เม่า) + นามสกุล (张 ฉาง) + ชื่อจริง (允 หยวิน) + คำขยาย (卖国之 ไม่กั้วจื่อ) + คำคำ 贼 (เจีย)

ข้อความตัวอย่างในต้นฉบับภาษาจีน

城中忽有一将，引数百人径上城楼，大喝：“蔡瑁、张允卖国之贼！刘使君乃仁德之人，今为救民而来投，何得相拒！”众视其人，身長八尺，面如重枣；乃义阳人也，姓魏，名延，字文长。（第 41 回）

เงิงขงฮุโห่ฮ้อฮี้เจียง , หยิ่นฮู่ไปหยิ่นจิงซ่างเงิงโหลว , ต้าเหื้อ : “ ไซ่เม่า , จางหยวีนไม่วัวจื่อเจีย ! หลิวสือจวินไหนดินเต๋อจื่อหยิ่น , จินเว่ยจิวหมินเอ๋อร์โหลว , เหอเตอเซียงจวี ! ” จิงซู่ฉีหยิ่น , เซินฉางปาฉื่อ , เมียนหยูจิงเจ้า ; ไหน้อฮ่างหยิ่นเหย่ , ซิงเว่ย , หมิงเอี้ยน , จื่อเหวินฉาง . (ตี 41 หยุ)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ขณะนั้นอยู่เย็นเป็นชาวเมืองจิงหยิง สูงหกศอกหน้าแดงสีลูกพุทราสุก อยู่ในเมื่อนั้น เห็นซำมอแลเตียวฮุ่นทำดั่งนั้น ก็คุมพวกเพื่อนประมาณร้อยหนึ่งมาที่ประตูเมือง ร้องคำซำมอกับเตียวฮุ่นว่า มึงนี้ย้ายศัตรูขายเจ้า มาทำบัดนี้หวังจะสงเคราะห์แก่คนทั้งหลาย อนึ่งผู้ตายก็ฝากกิจการบ้านเมืองไว้แก่เล่าปี่ เหตุใดจึงมิให้เข้ามา (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 559)

2. รูปแบบคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ส่วนประกอบ และ โครงสร้างคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในฉบับแปลเป็นภาษาไทยที่สร้างเป็นกฎข้างต้น เมื่อนำมาวิเคราะห์เพื่อจำแนกรูปแบบคำเรียกขาน สามารถแบ่งออกเป็น 5 ประเภทใหญ่ คือ คำเรียกขานประเภทที่มีรูปแบบโครงสร้างหน่วยเดียว คำเรียกขานประเภทที่มีรูปแบบโครงสร้าง 2 หน่วย คำเรียกขานประเภทที่มีรูปแบบโครงสร้าง 3 หน่วย คำเรียกขานประเภทที่มีรูปแบบโครงสร้าง 4 หน่วย และคำเรียกขานประเภทที่มีรูปแบบโครงสร้าง 5 หน่วย ดังรายละเอียดในหัวข้อต่อไป

2.1 รูปแบบคำเรียกขานโครงสร้างหน่วยเดียว

รูปแบบคำเรียกขานโครงสร้างหน่วยเดียว คือรูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏตามลำพังได้ ไม่มีส่วนประกอบคำเรียกขานประเภทอื่นๆ มาประกอบด้วยได้แก่

2.1.1 คำสรรพนาม

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น ตัว ท่าน เจ้า เอ็ง และพระองค์ เป็นต้น

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ตั้งโต๊ะ เรียก นางเดิวยเสียนว่า ตัว ซึ่งเป็น
รูปแบบ คำสรรพนาม

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ตั้งโต๊ะจึงเข้าไปถามนางเดิวยเสียนว่า ตัว กับลิโป้เป็นชู้กันหรือ (สามก๊ก
เล่ม 1, 2544: 107)

2.1.2 คำเรียกญาติ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น บิดา มารดา หลาน น้องและพี่ เป็นต้น
ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ชุนเซ็กเรียกชุนเกียนว่า บิดา ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียกญาติ

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ฝ่ายชุนเซ็กจึงว่า ซึ่ง บิดา มิฟังจะยกไปให้ได้ ข้าพเจ้าจะขอไปด้วย
ชุนเกียนมีรักกับชุนเซ็กลงเรือ แล้วยกทหารข้ามอ่าวทะเลไปถึงปากน้ำเมืองฮวนเสียดต่อกันกับเมือง
กังแฮ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 90)

2.1.3 อาชีพ / ตำแหน่ง

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น อาจารย์และสมภาร

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย บังทองเรียกเพ่เอี้ยวว่า อาจารย์ ซึ่งเป็นรูปแบบ
อาชีพ / ตำแหน่ง

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

บังทองก็เดินออกมาจับ เห็นผู้หนึ่งรูปร่างใหญ่สูงห้าศอก หน้าตาเข้มข้ม
จึงถามว่า อาจารย์ ชื่อไรมาแต่ไหน ผู้นั้นก็มิได้พูดจาประการใด จึงเดินเข้าไปนอนลงบนเตียงข้าง
ใน (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 127)

2.1.4 คำทับศัพท์

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ มีทั้งคำทับศัพท์ (ชื่อรอง) คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) และคำทับศัพท์ (ชื่อก๊ก + ยศ) คำทับศัพท์ (ชื่อรอง) เช่น จูล่งและขงเบ้ง

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย เดียวหุยเรียกเดียวจูล่ง ว่า จูล่ง ซึ่งเป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (ชื่อรอง)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

เดียวหุยแลเห็นจูล่งมาดังนั้นก็ร้องว่า เหตุใดจูล่งจึงเอาใจออกที่เราไปเข้าด้วยโจโฉ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 569)

คำทับศัพท์ (นามสกุล+ชื่อจริง) เช่น ตังเจี๊ว โจโฉ เล่าปี่ และลิโป้ เป็นต้น ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย โจโฉเรียกตังเจี๊วว่า ตังเจี๊ว ซึ่งเป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล ตัง + ชื่อจริง เจี๊ว)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

โจโฉจึงว่า ในเมืองหลวงนี้มีได้มีความสุข ทั้งข้าพลาอาหารก็ขัดสน ตังเจี๊วบำรุงตัวประการใดจึงมีสีสันสมบูรณ์เหมือนบ้านเมืองปรกติดังนี้

ตังเจี๊วจึงตอบว่า ข้าพเจ้าจะได้บำรุงตัวประการใดหามิได้ ข้าพเจ้ารับประทานแต่อาหารจนอายุได้สามสิบปี (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 183)

คำทับศัพท์ (ชื่อก๊ก + ยศ) เช่น วุยกั๋ง

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย เคาฑูและซิหลง เรียกโจโฉว่า วุยกั๋ง ซึ่งเป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (ชื่อก๊ก วุย + ยศ กั๋ง)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

โจโลจึงว่าเราไม่รู้เลยว่าทางกันดารดังนี้ แม้รู้ก็หายกองทัพมาไม่ แล้วก็เกรงข้าศึกจะเอาทหารมาซุ่มไว้

เกาฑู ซิหลง จึงค่อยกระซิบบว่า วูยกัง อย่าเจรจา ดังนี้ ถ้าทหารทั้งปวงรู้จะเสียใจ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 189)

2.1.5 ยศ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น มหาอุปราช

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ดังตั้งเรียกโจโลว่า มหาอุปราช ซึ่งเป็นรูปแบบยศ

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

โจโลจึงว่าเราแจ้งอยู่แล้ว จำเราจะคิดอ่านกำจัดลิโป้เสีย ตัวท่านสองคนพอถูกอยู่ในเมืองชีจิ๋ว ก็แจ้งความคิดลิโป้ยู่สิ้น เมื่อเราจะยกเมืองชีจิ๋ว นั้น ถ้าขัดสนสิ่งใดท่านจงช่วยคิดอ่านด้วย

ดังตั้งจึงรับว่าแม่น มหาอุปราช จะยกไปเมื่อใด ตัวข้าพเจ้ากับบิดาจะคิดอ่านเป็นไส้ศึกอยู่ในเมือง (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 227)

2.2 รูปแบบคำเรียกขานโครงสร้าง 2 หน่วย

รูปแบบคำเรียกขานโครงสร้าง 2 หน่วย คือ รูปแบบคำเรียกขานที่มีส่วนประกอบ 2 หน่วยประกอบกันเป็นคำเรียกขานคำหนึ่ง ได้แก่

2.2.1 คำนำหน้า + คำค่า

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น อ้ายชาวป่าและอ้ายศัตรู เป็นต้น
ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ก็หลงคำเล่าปี่ว่า อ้ายชาวป่า ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (อ้าย) + คำค่า
(ชาวป่า)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ก็หลงเห็นดังนั้นจึงขึ้นม้าถือง้าวหนักห้าสิบซั่ง คุมทหารออกไปถึงหน้า
ค่ายเล่าปี่ แล้วร้องคำเล่าปี่ว่า อ้ายชาวป่า มีงมีฝีมือสักเพียงใด จึงบังอาจยกมาทำสงครามถึงเมืองอุไถ
ซึ่งขึ้นแก่เมืองลำหยง (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 192)

2.2.2 คำนำหน้า + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น อ้ายนี้

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ทหารขงเบ้งเรียกทหารที่ถูกมัดเข้ามาว่า อ้ายนี้
ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (อ้าย) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ทหารรับคำแล้วก็รายกันไปเที่ยวสอดแนมตามสั่ง ครั้นพบทหารโกเตงจับ
มัดเข้ามาแล้วแก่งพูดกันว่า อ้ายนี้ ทหารขงเบ้ง

ทหารต้องมัดก็เถียงว่า ข้าพเจ้ามิใช่บ่าวขงเบ้ง (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 429)

2.2.3 คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น อ้ายลิโป้ อ้ายเล่าปี่ และอ้ายโจโฉ เป็นต้น

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย กวนอู คำ ลิโป้ว่า อ้ายลิโป้ ซึ่งเป็นรูปแบบคำ
นำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล ลิ + ชื่อจริง โป้)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

พบลิโป้กลางทาง กวนอูจึงร้องว่า อายลิโป้ มึงจะหนีไปไหนเล่า (สามก๊ก เล่ม 1, 2544: 261)

2.2.4 คำนำหน้า + คำเรียกญาติ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น ตัวพี่

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ขงเบ้งเรียกอุกัณฐ์ว่า ตัวพี่ ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (ตัว) + คำเรียกญาติ (พี่)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ขงเบ้งจึงว่า ซึ่งพี่ว่าทั้งนี้ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ด้วยเราพี่น้องเกิดในแผ่นดินพระเจ้าเหี้ยนเต้ ควรที่จะถือความกตัญญูต่อแผ่นดิน ข้าพเจ้าจึงสุไปอยู่ด้วยเล่าปี่ เพราะว่าเป็นเชื้อสายของพระเจ้าเหี้ยนเต้ หวังมิให้เสียประเพณีโบราณ เหตุใด ตัวพี่ จึงทิ้งแผ่นดินพระเจ้าเหี้ยนเต้เสีย มาอยู่ในเมืองกังต๋งนี้ให้ไกลพี่น้องทั้งปวงหาความอาลัยมิได้ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 605)

2.2.5 คำนำหน้า + คำสรรพนาม

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น ตัวมึง ตัวท่านและ ตัวเจ้า เป็นต้น

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย กองซุนจ้านเรียกอ้วนเสี้ยวว่า ตัวมึง ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (ตัว) + คำสรรพนาม (มึง)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

กองซุนจ้านเห็นกองทัพอ้วนเสี้ยวยกมา จึงขี่ม้าขึ้นสะพานแล้วร้องว่า แก่อ้วนเสี้ยวว่า ตัวมึง ไม่รักษาสัตย์มาล่อลวงกู แล้วข้าพเจ้ากองซุนอวดผู้้น้อยถูกลี (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 83)

2.2.6 คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น เจ้าทั้งสอง ตัวทั้งสอง และ ท่านทั้งสอง เป็นต้น

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย เล่าปีเรียกกวนอูกับเตียวหุยว่า เจ้าทั้งสอง ซึ่งเป็นรูปแบบ คำสรรพนาม (เจ้า) + คำบอกจำนวน (ทั้งสอง)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

กวนอู เตียวหุยจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า การซึ่งจะคิดเหตุใดจึงไม่คิด แลพี่มาทำการเป็นคนหาตระกูลมิได้ดังนี้จะประสงฆ์สิ่งใด

เล่าปี่จึงตอบว่า เจ้าทั้งสอง ไม่รู้ความคิดพี่ อย่าว่าให้วุ่นวายไปเลย กวนอู เตียวหุยก็นิ่งอยู่ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 284)

2.2.7 คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น ท่านอาจารย์

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย สองตงเรียกขงเบ้งว่า ท่านอาจารย์ ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (ท่าน) + อาชีพ / ตำแหน่ง (อาจารย์)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

สองตงจึงว่าแก่ขงเบ้งว่า ท่านอาจารย์ หล่ทหารทั้งปวงดังนี้ จะมีเสียน้ำใจไปสิ้นหรือ แต่ข้าพเจ้าชรานี้จะขออาสาไปตัดเอาศีรษะเตียวคับมาให้ได้ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 237)

2.2.8 คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น ท่านผู้เฒ่า

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ฉบับนี้เรียก สองตงว่า ท่านผู้เฒ่า ซึ่งเป็นรูปแบบ คำสรรพนาม (ท่าน) + คำนามทั่วไป (ผู้เฒ่า)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ฝ่ายฉบับนี้รู้ว่าสองตงมาก็เดินออกมารับค่านับแล้วเชิญเข้าไปนั่งถึงถามว่า ท่านผู้เฒ่า มาด้วยกิจราชการอันใด (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 376)

2.2.9 คำสรรพนาม + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น ท่านสวนห้อม

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย สุมาอี้เรียกสวนห้อมว่า ท่านสวนห้อม ซึ่งเป็น รูปแบบคำสรรพนาม (ท่าน) + คำทับศัพท์ (นามสกุล สวน + ชื่อจริง ห้อม)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ครั้นสวนห้อมไปถึงเชิงสะพาน สุมาอীনั่งอยู่บนหลังม้าแลเห็นสวนห้อมมา ก็ชี้มือแล้วร้องว่า ท่านสวนห้อม ทำไมจึงมาทำชาอย่างนี้ สวนห้อมมีผู้ที่จะตอบก็ก้มหน้าไปบ้าน (สามก๊กเล่ม 2 , 2544: 662)

2.2.10 คำสรรพนาม + คำลงท้าย

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น ท่านลิ

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ลิไปเรียกลิซก ว่า ท่านลิ ซึ่งเป็นรูปแบบ คำสรรพนาม (ท่าน) + คำลงท้าย (ลิ)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ฝ่ายลิโป้ได้ยืนยันดังนั้นจึงถามลิลิว่า ท่านลิ ทำราชการอยู่ในเมืองหลวง
ยังเห็นขุนนางผู้ใดกล้าหาญสัจย์ชื่อว่ากล่าวสิทธิ์ขาดบ้าง (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 41)

2.2.11 คำสรรพนาม + คำบอกสถานภาพ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น ท่านผู้สามี

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย นางเฉียวเสียนเรียกลิโป้ว่า ท่านผู้สามี ซึ่งเป็น
รูปแบบคำสรรพนาม (ท่าน) + คำบอกสถานภาพ (ผู้สามี)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ลิโป้ร้องให้แล้วว่า อันความสัตย์แลความรักของเจ้านั้น เราเห็นประจักษ์อยู่
แต่หากว่ามีที่คิดขวาง เราทั้งสองจึงมิได้ปรับทุกข์กัน

นางเฉียวเสียนจึงตอบว่า ซึ่งจะทรมานในชาตินี้ ก็ยังได้ความลำบากนัก
เพราะเจ้ากรรมมาตามทัน ชาตินี้บุญน้อยแล้วมิได้อยู่ปรนนิบัติ ท่านผู้สามี ข้าพเจ้าจะขอตายไปให้
พ้นความเวทนา เกิดมาชาติหน้าข้าพเจ้าจะขอเป็นภรรยาท่าน จะปรนนิบัติรักษาท่านตามความ
ปรารถนาข้าพเจ้า (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 105)

2.2.12 คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น เอ็งนี้ มึงนี้ ตัวนี้และท่านนี้เป็นต้น
ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ตักอ้วเรียกเล่าปี่ว่า มึงนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (มึง) + คำสรรพ
นามชี้เฉพาะ (นี้)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ตักอ้วได้ยืนยันดังนั้นทวาดเพิดให้เล่าปี่แล้วว่า เอ็งนี้ ทะนงศักดิ์ อ้างอวดว่า
เป็นเชื้อพระวงศ์ ขอว่าได้ไปรบโจรถึงสามสิบสี่ห้าครั้งนั้น เราพิเคราะห์ดูรูปร่างเช่นนี้ไม่เห็น

สมทำการศึกษา อย่าพูดโกหกเราหาเชื่อตัวท่านไม่ซึ่งว่าเป็นผู้รักษาเมืองก็ดีแล้ว บัดนี้มีรับสั่งให้เราลง
มาเรียกเอาส่วยแก่ขุนหมื่นที่เป็นขึ้นใหม่ เล่าปรีรับคำแล้วมิได้ตอบคำประการใดก็ลาไปที่อยู่ (สาม
ก๊กเล่ม 1, 2544: 19)

2.2.13 คำสรรพนาม + ยศ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น ท่านมหาอุปราช

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย พระเจ้าโสมอเรียกสุมาเจียวว่า ท่านมหา
อุปราช ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (ท่าน) + ยศ (มหาอุปราช)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ครั้นรุ่งขึ้นวันหนึ่งสุมาเจียวจึงเข้าไปทูลพระเจ้าโสมอว่า ขอเชิญเสด็จ
พระองค์ไปทัพ

พระเจ้าโสมอจึงว่า ท่านมหาอุปราช ได้ว่าราชการทั้งแผ่นดินลิทธิฯ ชาติอยู่แก่
ท่าน จะบังคับบัญชาผู้ใดก็ได้ขัดขวาง ตามแต่จะไปเถิดซึ่งจะให้ข้าพเจ้าไปนั้นด้วยเหตุอันใด
(สามก๊กเล่ม 2, 2544: 714)

2.2.14 คำเรียกญาติ + คำลงท้าย

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น ลูกเอ๋ย น้องเอ๋ย และบิดา
ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย เต้หงวนเรียกลิโป้วว่า ลูกเอ๋ย ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียกญาติ (ลูก) + คำลง
ท้าย (เอ๋ย)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ฝ่ายเต้หงวนครั้นเห็นลิโป้วเข้ามาจึงถามว่า ลูกเอ๋ย เข้ามาทำไม (สามก๊ก
เล่ม 1, 2544: 42)

2.2.15 คำเรียกญาติ + คำขยาย

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น น้องเรา

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ลิโป้เรียกเล่าปี่ว่า น้องเรา ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียกญาติ (น้อง) + คำขยาย (เรา)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

เล่าปี่เจียมตัวจึงห้ามว่าอย่าคำนับเลย ลิโป้จึงตอบว่า น้องเราจงให้บุตรภรรยาเราคำนับเถิด (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 164)

2.2.16 คำเรียกญาติ + คำสรรพนามชี้เฉพาะคำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น พี่นี้

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย เล่าเจี้ยงเรียกเล่าปี่ว่า พี่นี้ ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียกญาติ (พี่) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

เล่าเจี้ยงได้ฟังเล่าปี่ว่าดังนั้นก็ยึดเอาข้อมือว่า พี่นี้รักข้าพเจ้าหนักหนาเห็นสุจริตจริงๆ ข้าพเจ้ามิได้มีความสงสัยเลย จะขอสนองคุณท่านไปตราบนานวันตาย (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 103)

2.2.17 คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น พี่ทั้งสองและหลานทั้งสอง เป็นต้น
ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย กวนอูเรียกพี่สะใภ้ทั้งสองว่า พี่ทั้งสอง ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียกญาติ (พี่) + คำบอกจำนวน (ทั้งสอง)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

กวนอูจึงตอบว่าข้อนี้ ทั้งสอง อย่าวิตกเลย แม้รู้ว่าเล่าปี่
อยู่แห่งใดเราจะพากันไปหา ถึงมาตรว่าโจโฉจะขัดขวางไว้ ข้าพเจ้าจะคิดอ่านแก้ไขไปให้จงได้
(สามก๊กเล่ม 1, 2544: 343)

2.2.18 อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (ฉายา)

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น อาจารย์สกล

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย เดียวเจียวเรียกขานเบี่ยงว่าอาจารย์สกล ซึ่งเป็น
รูปแบบอาชีพ / ตำแหน่ง (อาจารย์) + คำทับศัพท์ (ฉายา สกล)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

เดียวเจียวจึงว่า แต่ก่อนข้าพเจ้าแจ้งว่าอาจารย์สกลอยู่ตำบลเขาโง้งกัง
เขาเลื่องลือว่ากอปรด้วยสติปัญญามาก เหมือนอาจารย์ขวันตังจกเย ยังจะกระนั้นหรือ
ขงเบ้งจึงว่า อันเขาสรรเสริญข้าพเจ้านั้นเป็นแต่ปัญญาภายนอก ซึ่งได้ทำการมาทั้งนั้นก็เหมือน
ความคิดคนทั้งปวงไม่ยากนัก ถึงผู้ใดจะทำก็ได้ อันปัญญาภายในนั้นใครยังหาล่วงรู้เห็นปรากฏไม่
(สามก๊กเล่ม 1, 2544: 583)

2.2.19 อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น ขุนนางทั้งปวง

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ขุนกวนเรียกขุนนางทั้งปวงว่า ขุนนางทั้งปวง
ซึ่งเป็นรูปแบบอาชีพ / ตำแหน่ง (ขุนนาง) + คำบอกจำนวน (ทั้งปวง)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ขุนกวนรู้เนื้อความแล้วก็ตกใจ จึงปรึกษาขุนนางทั้งปวงว่า เล่าปี่ยกทัพมา
เจ็ดสิบหมื่นเศษจะมาตีเมืองเราครั้งนี้ ขุนนางทั้งปวงจะคิดประการใด (สามก๊กเล่ม 2 , 2544 : 364)

2.2.20 ยศ + คำขยาย

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น พระเจ้าแผ่นดินเมืองเสฉวน

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย อันตรงกับจิตท้ายเรียก เล่าปี่ว่า พระเจ้าแผ่นดินเมืองเสฉวน ซึ่งเป็นรูปแบบยศ (พระเจ้าแผ่นดิน) + คำขยาย (เมืองเสฉวน)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

อันตั้ง จิตท้ายก็ขี้ม้าราทวนอยู่หน้าทัพ ดูไปเห็นเครื่องสำหรับยุทธธังทิว ล้วนเหลือทิ้งสิ้น ก็รู้ว่า พระเจ้าเล่าปี่มาเองจึงร้องเข้าไปว่า พระเจ้าแผ่นดินเมืองเสฉวน ได้คนดี มีสติปัญญาไว้ทำนุบำรุงแล้วเป็นไรจึงยกมาเอง ถ้าเพเลียงพล้ำลูกสะหูกเหตุการณ์ลงบัดนี้ จะเอาใครแก้เมืองภายหลัง (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 378)

2.2.21 ยศ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น มหาอุปราชนี้

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ม้าอ้วนเรียกขงเบ้งว่า มหาอุปราชนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบ ยศ (มหาอุปราช) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ขงเบ้งจึงถามว่า ท่านนี้ชื่ออะไรเป็นแซ่อันใด

ม้าอ้วนเทพารักษ์ทำไม่ได้ยินจึงว่า ตัวข้าพเจ้าคนแก่นี้ได้ยินกิตติศัพท์มาก็ ช้านานว่า มหาอุปราชนี้ มีน้ำใจสัตย์ซื่อโอบอ้อมอารีแก่ราษฎร บัดนี้ข้าพเจ้าเห็นท่านมาก็มีความยินดี จึงมาคำนับท่าน (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 457)

2.2.22 คำทับศัพท์ (ชื่อรอง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น ขงเบ้งนี้

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย เทียบยกเรียกขงเบ้งว่าขงเบ้งนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (ชื่อรอง ขงเบ้ง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

เทียบยกจึงร้องเข้ามาว่า ขงเบ้งนี้ พูดยักษ์ใหญ่หลวงนัก เรากลัวแต่จะไม่เหมือนปากว่า นานไปเบื้องหน้าจะกลับให้เราที่เป็นคนเอาการมิได้นี้หัวเราะเย้ยเล่นอีก

ขงเบ้งจึงว่า อันลักษณะคนเอาการมิได้นั้นมีสองประการ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 589)

2.2.23 คำทับศัพท์ (นามสกุล+ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น โลซกนี้ เป่าต่งนี้และเตียวเลี้ยวนี้ เป็นต้น ในต้นฉบับภาษาจีน จิวอี้เรียกโลซกว่า โลซกนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล โล + ชื่อจริง ซก) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ฝ่ายโลซกเป็นคนซื่อคิดสงสาร ก็รับคำขงเบ้งแล้วลาลงเรือไปเมืองสลองกุน จึ่งขึ้นไปหาจิวอี้บอกเนื้อความตามเล่าปี ขงเบ้งว่า

จิวอี้โกรธกระทืบเท้าแล้วว่า โลซกนี้ แพ้ความคิดขงเบ้งแล้ว อันน้ำใจเล่าปีนั้นหาเหมือนปากไม่ เมื่อเล่าปีอยู่กับเล่าเปียวก็คิดร้ายต่อเล่าเปียวจะชิงเอาเมือง บัดนี้เล่าปีคงจะคิดอันใดกับเล่าเจี้ยงเจ้าเมืองเสฉวนแล้ว แต่หากจะไม่ให้เมืองเกงจิ๋วแก่เราจึงแก่งัดปลี้ยทั้งนี้ เพราะตัวท่านผู้รับจะพลอยได้รับความเดือดร้อนด้วย ข้าพเจ้าคิดกลอุบายได้อย่างหนึ่ง ถ้าขงเบ้ง

ความคิดน้อยก็หาพื้นมือเราไม่ แต่ท่านอุตส่าห์กลับไปเมืองเงงจิวอีกครั้งหนึ่งก่อน (สามก๊กเล่ม 2 , 2544: 37)

2.2.24 คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + ยศ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น พัวเจี้ยงนายทัพ

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย สองตงเรียกพัวเจี้ยงว่า พัวเจี้ยงนายทัพ ซึ่งเป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล พัว + ชื่อจริง เจี้ยง) + ยศ (นายทัพ)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ฝ่ายสองตงไปถึงหน้าทัพเมืองกังต้ง ร่างวออยู่บนหลังม้าแล้วร้องเข้าไปว่า พัวเจี้ยงนายทัพ เร่งออกมาสู้คูฝี่มือกัน ฝ่ายพัวเจี้ยงนายทัพหน้าได้ยินดังนั้น ดูไปเห็นสองตงแก่แล้ว ไม่สมควรจะสู้รบ จึงสั่งนายทหารคนหนึ่งชื่อสัวเจ็กให้ออกไปสู้ด้วยสองตง (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 376)

2.2.25 คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลงท้าย

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น เล่าปี่เอ๋ย

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ตักอิวเรียกเล่าปี่ว่า เล่าปี่เอ๋ย ซึ่งเป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล เล่า + ชื่อจริง ปี่) + คำลงท้าย (เอ๋ย)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ตักอิวเห็นเล่าปี่มาจึงร้องว่า เล่าปี่เอ๋ย ช่วยชีวิตข้าพเจ้าด้วย (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 20)

2.2.26 ยศ + คำทับศัพท์ (ชื่อก๊ก + ยศ)

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น พระเจ้าวุยอ่อง

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย โจจูเรียกโจโลว่า พระเจ้าวุยอ่อง ซึ่งเป็นรูปแบบ ยศ (พระเจ้า) + คำทับศัพท์ (ชื่อก๊ก วุย + ยศ อ่อง)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

โจจูจึงหยิบเอาออกหยกรินสุราคำนับย่นให้โจโลแล้วว่า เชิญ พระเจ้าวุยอ่อง เสวยสุรานี้เข้าไปเถิด อายุได้ย่นได้พันปี (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 217)

2.2.27 คำเรียก + ยศ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น อันมหาอุปราช

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย บังทองเรียกโจโลว่า อันมหาอุปราช ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียก (อัน) + ยศ (มหาอุปราช)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

บังทองจึงหัวเราะแล้วเกลี้ยว่า อันมหาอุปราช จัดแจงตั้งขบวนทัพบกทัพเรือ นี้ถูกถ้วนันท์ สมกันคนทั้งปวงเลื่องลือ อันจิวยี่ครั้งนี้เห็นจะตายอยู่ในเงื้อมมือมหาอุปราชเป็นมั่นคง โจโลได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 641)

2.2.28 คำเรียก + คำสรรพนาม

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น อันท่าน

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย เล่าเจี๊ยะเรียกเตียวสงว่า อันท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียก (อัน) + คำสรรพนาม (ท่าน)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

เดี๋ยวสงจึงว่าแก่เล่าเจี้ยงว่า อันขุนนางทั้งปวงนี้เสียแรงท่านเลี้ยงให้กินเบี้ยหวัดผ้าปีเสียเปล่า หากมีความกตัญญูไม่ มีประโยชน์แต่จะเอาความสุขแต่ตัวเลี้ยงบุตรภรรยาให้สบายใจ มิได้ซื้อตรงต่อเจ้า ชะรอยคิดจะทำร้ายเป็นมั่นคง ครั้นเล่าปีเข้ามาก็ขัดขวางอยู่จะทำการมิถนัด จึงแก่งมว่ากล่าววิชาเล่าปีมิให้เข้ามาทั้งนี้

เล่าเจี้ยงจึงว่า อันท่านว่าทั้งนี้เป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าจริงๆ มิเสียแรงว่ารักเรา (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 99)

2.2.29 คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น คนทั้งปวง

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ขงเบ้งเรียกฝ่ายทหารกองตระเวนว่า คนทั้งปวง ซึ่งเป็นรูปแบบคำนามทั่วไป (คน) + คำบอกจำนวน (ทั้งปวง)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ฝ่ายทหารกองตระเวนเอาเนื้อความเข้าไปบอกขงเบ้งว่า เบ้งเฮ็กให้ทหารทั้งเก้าสิบสามหัวเมืองมาเป็นคนห้าสิบหมื่น แล้วยกมาตั้งอยู่ริมแม่น้ำเซียงหยี

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วจึงว่า คนทั้งปวง อย่าวิตกเลย เราจะใคร่ให้ยกมาให้มากอีกจึงจะได้เห็นความดีเรา (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 450)

2.2.30 คำบอกจำนวน + คำคำ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น พวกโจร

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย เดียวหุย คำ ฝ่ายโจหอินว่า พวกโจร ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (พวก) + คำคำ (โจร)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

โจหยินพาทหารซึ่งขึ้นจากฝักได้รับหนีไปถึงตำบลทุ่งพลบ้อง เดียวหุยกั๊ก ทหารออกสกัดตีกระทบขึ้นมาร้องว่า ที่นี้ พวกโจร จะตายสิ้นแล้ว โจหยิน โจหอง เกาทัณฑ์เดี่ยว หุยกั๊กทหารออกมาดังนั้นก็ตกใจ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 556)

2.2.31 คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม (พหูพจน์)

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น ชาวเจ้าทั้งปวง

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย คำแหล่งเรียกทหารว่าชาวเจ้าทั้งปวง ซึ่งเป็น รูปแบบคำนามทั่วไป (ชาว) + คำสรรพนาม (เจ้าทั้งปวง)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

กำหลงจึงเอาขันเงินดักสุรากินเข้าไปสองขันแล้วร้องประกาศแก่ทหาร ทั้งนั้นว่า บัดนี้นายเราให้ไปปล้นค่ายโจโจ ชาวเจ้าทั้งปวงจงช่วยกันทำการให้เต็มมือจึงจะได้ ชัยชนะ ทหารร้อยหนึ่งได้ฟังดังนั้นต่างคนต่างคิดว่า เมื่อคนร้อยหนึ่งเท่านั้นหรือจะปล้นค่ายโจโจ ได้ แล้วก็ก้มหน้าเป็นทุกข์อยู่ (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 206)

2.3 รูปแบบคำเรียกขานโครงสร้าง 3 หน่วย

รูปแบบคำเรียกขานโครงสร้าง 3 หน่วย คือรูปแบบคำเรียกขานที่มีส่วนประกอบ 3 หน่วยประกอบกันเป็นคำเรียกขานคำหนึ่ง ได้แก่

2.3.1 คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น ท่านอาจารย์ใหญ่

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย หลีซันเรียกสุมาอี้ว่า ท่านอาจารย์ใหญ่ ซึ่งเป็น รูปแบบ คำสรรพนาม (ท่าน) + อาชีพ / ตำแหน่ง (อาจารย์) + คำขยาย (ใหญ่)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

หลี่ซินค่านับแล้วว่า ข้าพเจ้าไม่รู้เลยว่า ท่านอาจารย์ใหญ่ป่วยหนักถึงเพียงนี้ บัดนี้พระเจ้าโจซองให้ข้าพเจ้าไปเป็นเจ้าเมืองเชียงจิว ข้าพเจ้าจึงมาหวังจะลาท่านไป

สุมาอี้ได้ฟังดังนั้นก็ทำเป็นหูหนวกจึงแกล้งว่า ซึ่งรับส่งให้ท่านไปเป็นเจ้าเมืองเป่ิงจิวนั้นก็คืออยู่แล้ว ด้วยเมืองเป่ิงจิวใกล้กับเมืองหลวง มีราชการจะได้ให้หาได้ง่าย (สามก๊กเล่ม 2 , 2544: 655)

2.3.2 คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น ท่านผู้เฒ่านี้

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย สองตงเรียกขานบ่งว่า ท่านผู้เฒ่านี้ ซึ่งเป็นรูปแบบ คำสรรพนาม (ท่าน) + คำนามทั่วไป (ผู้เฒ่า) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

สองตงจึงว่า ข้าพเจ้าขออาสาไปทำลายเสียบึง ณ เขาเตงกุนสันให้ได้

ขงเบ้งจึงว่า ท่านผู้เฒ่านี้ มีแต่ฝีมือ กำลังนั้นน้อยอยู่แล้ว อันเสหัวเอียนคนนี้มีฝีมือยิ่งกว่าเดี๋ยวลับ (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 245)

2.3.3 คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น ท่านทั้งห้าคน

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ซิหลงเรียกขุนเพ่ง โจหอง ปักเคียง เดี๋ยวลับ และเสหัวเอียน ว่า ท่านทั้งห้าคน ซึ่งเป็นรูปแบบ คำสรรพนาม (ท่าน) + คำบอกจำนวน (ทั้งห้า) + คำลักษณนาม (คน)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ซืหลงจึงร้องว่า ท่านทั้งห้าคน ยิ่งถูกแต่ใจดำเป่า แล้วจะไปเอาเสื้อนั้นหา
 ควรไม่ เราจะยังให้ประหลาดกว่าท่าน แล้วซืหลงก็ขึ้นเกาทัณฑ์ยิงไปถูกกิ่งสนซึ่งห้อยเสื้อนั้นขาด
 เสื้อตกลง ซืหลงก็ควมม้าไปเอาเสื้อนั้นใส่แล้วกลับมาคำนับโจโล (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 32)

2.3.4 คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น ตัวทั้งสองนี้

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย โจโลเรียกซัวมอกับเตียวอุ้นว่า ตัวทั้งสองนี้
 ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (ตัว) + คำบอกจำนวน (ทั้งสอง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

โจโลก็ให้ซัวมอ เตียวอุ้นเข้ามาแล้วว่า เราจะให้ตัวทั้งสองนี้ยกกองทัพเรือ
 ไปรบจิวยี่

ซัวมอ เตียวอุ้นจึงว่า ทหารทั้งปวงซึ่งข้าพเจ้าได้ฝึกสอนนั้นยังไม่สันทัด
 ของดอยู่หัดให้ชำนาญเรือก่อนจึงจะยกไปทำการศึกได้ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 617)

2.3.5 คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (ชื่อรอง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น ตัวขงเบ้งนี้

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย สุมาอี้ เรียกขงเบ้งว่า ตัวขงเบ้งนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบ
 คำนำหน้า (ตัว) + คำทับศัพท์ (ชื่อรอง ขงเบ้ง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ฝ่ายสุมาอี้ก็ยกทหารมาปะทะกันเข้า แลเห็นขงเบ้งจี๋เกียยนน้อยแต่ตัว
โอ้โง่ถื่อพดชนกมาในกลางทหาร ก็ข้ามม้าขึ้นไปหน้าจึงร้องว่า เราเราได้เสวยราชย์ในเมืองหลวง
ถึงสองชั่วพระองค์แล้ว ก็มีได้ไปทำร้ายแก่เมืองอันตั้ง ละให้ตั้งอยู่เป็นสุขมาช้านาน เพราะว่ามี
ความเอ็นดูกรุณาแก่ราษฎรมิให้ได้รับความเดือดร้อน แลตัวขงเบ้งนี้ เป็นชาวบ้านนอกอยู่ในแคว้นแดนเมือง
ลำหยง ควรหรือจะมาขึ้นแข่งให้เกินชาติภูมิของตัว (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 584)

2.3.6 คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น ตัวท่านนี้

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย เล่าปี่เรียกเพลงเป่าว่า ตัวท่านนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบ
คำนำหน้า (ตัว) + คำสรรพนาม (ท่าน) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

เล่าปี่ก็ปูนบำเหน็จรางวัลแก่สองดงเป็นอันมาก แล้วก็ให้ทหารเอาตัวเพลง
เป่าเข้ามา แล้วก็ลงไปแก้มเพลงเป่าเสียเอง จึงให้แต่งโต๊ะเลี้ยงแล้วถามว่า ตัวท่านนี้จะมีน้ำใจ
รักดีต่อเราหรือจะคิดประการใด

เพลงเป่าจึงว่า ชีวิตข้าพเจ้าถึงตายแล้ว ท่านกรุณามิได้ฆ่าเสียทั้งนี้ บุญคุณ
หาที่สุดมิได้ ข้าพเจ้าจะขอทำการสนองคุณท่าน ที่จะคิดเอาใจออกห่างนั้นหามิได้---(สามก๊กเล่ม 2 ,
2544: 125)

2.3.7 คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน

คำเรียกขานที่พบ เช่น ตัวท่านทั้งสอง

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ตั้งโต๊ะเรียกเอียวปีกับเหงาเค่งว่าตัวท่านทั้งสอง
ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (ตัว) + คำสรรพนาม (ท่าน) + คำบอกจำนวน (ทั้งสอง)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

เอียวปีกับเหงาเค่งจึงว่าข้าพเจ้าได้อินกิตติศัพท์ว่า ท่านจะเทเมืองนี้ไปสร้าง
อยู่ ณ เมืองเตียงฮัน ข้าพเจ้าเห็นไม่ควร จึงเข้ามาขวางว่า จะห้ามท่านตั้งโต๊ะได้ฟังดังนั้นก็โกรธ
จึงว่า ตัวท่านทั้งสอง แต่ก่อนนั้นได้ว่ากล่าวให้เราตั้งอ้วนเสี้ยวเป็นเจ้าเมืองเรากี้ทำตาม บัดนี้
อ้วนเสี้ยวกลับมาทำร้ายแก่เรา แลตัวทั้งสองคนนี้คบคิดเป็นสายสนกลนัยกับอ้วนเสี้ยวเป็นมั่นคง
แล้วจึงสั่งบูชให้เอาเอียวปีกับเหงาเค่งไปฆ่าเสีย (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 71)

2.3.8 คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น ตัวท่านผู้ทำนุบำรุง

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ชุนกวนเรียกจิวยี่ว่า ตัวท่านผู้ทำนุบำรุง ซึ่งเป็น
รูปแบบคำนำหน้า (ตัว) + คำสรรพนาม (ท่าน) + คำนามทั่วไป (ผู้ทำนุบำรุง)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ชุนกวนจึงว่าตัวเรานี้ก็ยิ่งหนุ่มแก่ความอยู่ ชุนเซ็กผู้พี่มอบตราสำหรับเมือง
แลการทั้งปวงไว้แก่เรา ตัวท่านผู้ทำนุบำรุง จะให้เรารักษาบ้านเมืองประการใดจึงจะมีความสุข
สืบไป

จิวยี่จึงว่า คำโบราณกล่าวไว้แต่ก่อนว่า ถ้าผู้ใดจะเป็นเจ้าบ้านผ่านเมือง ให้
เกลี้ยกล่อมช่องสุขผู้คนที่มิสติปัญญาเลหฬหามีฝีมือไว้งมาก บ้านเมืองจึงจะปรกติสืบไป ---
(สามก๊กเล่ม 1, 2544: 404)

2.3.9 คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น อ้ายทหารเมืองกังต้งและ อ้ายทหารลูกเล็ก
เป็นต้น

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย กวนหินเรียกพั่วเจียงว่า อ้ายทหารเมืองกังต้ง ซึ่ง
เป็นรูปแบบคำนำหน้า (อ้าย) + อาชีพ / ตำแหน่ง (ทหาร) + คำขยาย (เมืองกังต้ง)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ฝ่ายกวนหินได้อินออกชื่อว่าพั่วเจียง ก็เลยดาบวิ่งลงไปประตูบ้าน ครั้นเห็นตาแก่เปิดประตูบ้าน ได้ทีก็ร้องว่า อ้ายทหารเมืองกังตั๋ง ดีแล้วอย่าหนีกัน ก็โจนทะลวงออกไป (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 380)

2.3.10 คำนำหน้า + คำคำ + ฉายา

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น อ้ายเด็กน้อยตาแดง

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ลิบองเรียกขุนกวนว่า อ้ายเด็กน้อยตาแดง ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (อ้าย) + คำคำ (เด็กน้อย) + ฉายา (ตาแดง)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

พอลิบองจับจอกสุราจะกินเข้าไป ก็ให้ทิ้งจอกเหล้าลง แล้วชี้หน้าขุนกวน ตวาดด้วยเสียงอันดัง จึงคำว่า อ้ายเด็กน้อยตาแดง มึงรู้จักกูหรือไม่ (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 319)

2.3.11 คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + ฉายา

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น อ้ายเล่าปี่หูยาว

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ลิโป้ คำ เล่าปี่ว่า อ้ายเล่าปี่หูยาว ซึ่งเป็นรูปแบบ คำนำหน้า (อ้าย) + คำทับศัพท์ (นามสกุล เล่า + ชื่อจริง ปี่) + ฉายา (ฉายา)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ลิโป้ได้อินเล่าปี่ว่าดังนั้นก็โกรธจึงถลึงตาเอาแล้วว่า เล่าปี่มิได้รู้จักคุณเรา โจโฉจึงให้ทหารเอาตัวลิโป้ลงไปฆ่าเสีย ขณะเมื่อทหารเข้าลากนั้นลิโป้จึงร้องว่า อ้ายเล่าปี่หูยาว มิได้คิดถึงคุณกู (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 272)

2.3.12 คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น อ้ายสามคน

ในฉบับแปล สุมาสูเรียก แฮเฮาเหียน ลีฮองและเตียวอิวว่า อ้ายสามคน ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (อ้าย) + คำบอกจำนวน (สาม) + คำลักษณนาม (คน)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

สุมาสูโกรธนักจึงว่า อ้ายสามคน มึงยุยงทุกความซบซิบในที่ลับแล้ว ร้องให้ด้วยเหตุอันใด ทั้งสามคนก็ปฏิเสธว่าหามิได้ (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 691)

2.3.13 คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำคำ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น อ้ายพวกศัตรู

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย กวนอูดำขุนทิว่า อ้ายพวกศัตรู ซึ่งเป็นรูปแบบ คำนำหน้า (อ้าย) + คำบอกจำนวน (พวก) + คำคำ (ศัตรู)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ฝ่ายกวนอูเห็นดังนั้น ก็ถือง้าวพาทหารสิบเอ็ดสิบสองคนออกสกัดหน้า ขุนทิไว้ แล้วร้องว่า อ้ายพวกศัตรู ขันม้าหนีจะไปแห่งใด ขุนทิได้ยินดังนั้นก็โกรธ จึงจับม้ารบได้ สามเพลง (สามก๊กเล่ม 2 , 2544: 356)

2.3.14 คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำขยาย

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น อ้ายเหล่าร้าย

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย กำเลงดำม้าเอียน เตียวคีคุมและทหารคนอื่นๆ ว่าอ้ายเหล่าร้าย ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (อ้าย) + คำบอกจำนวน (เหล่า) + คำขยาย (ร้าย)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ม้าเอียน เดียวคิคุมทหารพันหนึ่งนำหน้าโจโจไปทางประมาณร้อยเส้น พอได้ยินเสียงทหารกองหนึ่งโห่ร้องอยู่ข้างหน้าแล้ว นายทหารร้องมาว่าตัวกูซื้อกำเลงคุมทหารมา สักค้อยู่ หวังจะจับอายเหล่านีมาเสียให้สิ้นเชิง ม้าเอียนได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ขับม้าเข้าไปจะรบ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 665)

2.3.15 คำนำหน้า + คำคำ + คำขยาย

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น อ้ายศัตรูเต๋า และ อ้ายโจรเต๋า เป็นต้น ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย เดียวหุยคำเจียมหันว่าอ้ายศัตรูเต๋า ซึ่งเป็นรูปแบบ คำนำหน้า (อ้าย) + คำคำ (ศัตรู) + คำขยาย (เต๋า)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ขณะนั้นเดียวหุยชักม้าเลี้ยวมาข้างหลังเจียมหัน ร้องทวาดขึ้นว่า อ้ายศัตรูเต๋า ที่นี้จะหนีกูที่ไหนจะพ้น (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 139)

2.3.16 คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น อ้ายเหล่านี

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย พระเจ้าโจมอดำทหารทั้งปวงว่า อ้ายเหล่านี ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (อ้าย) + คำบอกจำนวน (เหล่า) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

พระเจ้าโจมอดำก็ตกใจจับกระบี่ขึ้นแกว่งแล้วร้องว่า ตัวเราเป็นกษัตริย์ อ้ายเหล่านี ทำบังอาจหักหาญเข้ามาจะทำร้ายเราหรือ ทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็คิดเกรงอยู่ไม่อาจจะหักหาญลงมือจับกุมได้ ก็ชวนกันถอยออกมา (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 740)

2.3.17 คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น อ้ายโจโฉนี่ อ้ายจิวยี่นั้น อ้ายตั้งไต่ะนี้
และ อ้ายลิโป้ นี่ เป็นต้น

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย เดียวหุย คำโจโฉว่า อ้ายโจโฉนี่ ซึ่งเป็นรูปแบบ
คำนำหน้า (อ้าย) + คำทับศัพท์ (นามสกุล โจ + ชื่อจริง โฉ) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี่)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

เดียวหุยจึงร้องว่า อ้ายโจโฉนี่ เป็นศัตรูราชแผ่นดิน ขงเบ้งให้กุมมาตั้งสกัด
ทางอยู่ ครั้นนี้เห็นมึงไม่รอดชีวิต โจโฉได้ฟังดังนั้นก็ตกใจโดดขึ้นม้าพาทหารสี่ห้าคนรีบหนีไป (
สามก๊กเล่ม 1, 2544: 667)

2.3.18 คำนำหน้า + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น อ้ายคนนี่

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย โจโฉดำฮัวไต่ ว่า อ้ายคนนี่ ซึ่งเป็นรูปแบบ
คำนำหน้า (อ้าย) + คำลักษณนาม (คน) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี่)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ฮัวไต่จึงว่า เมื่อครั้งกวนอุกที่แฉนนั้น ข้าพเจ้าไปรักษา กวนอุกนั่งนิ่งให้
ข้าพเจ้าผ่าเอาลูกเกาทัณฑ์ออกเสีย แล้วก็ชูดยาพิษซึ่งติดกระดูกนั้นออกเสีย กวนอุกก็หากลิ้นไม่
โรยของท่านหน้อยหนึ่งเท่านี้จะกลัวอันใด ข้าพเจ้าผ่าแล้วก็จะหาย ท่านอย่าได้กลัวเลย

โจโฉจึงว่า อันเจ็บที่แฉนนั้นจะผ่าก็ควร เจ็บที่ศีรษะนี้จะควรผ่าแล้วหรือ
อ้ายคนนี่ คบคิดกับพวกกวนอุก ทำกลมารยาแกล้งจะฆ่าเราให้ตาย (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 328)

2.3.19 คำนำหน้า + คำเรียกญาติ + คำขยาย

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น อ้ายลูกสามพ่อ

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย เดียวหุยคำลืโป้ว อ้ายลูกสามพ่อ ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (อ้าย) + คำเรียกญาติ (ลูก) + คำขยาย (สามพ่อ)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

เดียวหุยจึงร้องคำว่า อ้ายลูกสามพ่อ ภูจะมารบกับมึง เหตุใดมึงจึงชักม้าถอยไป ลีโป้วได้ยื่นกีโกรธ จึงขับม้าเข้ารบกับเดียวหุยถึงห้าสิบเพลง (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 68)

2.3.20 คำเรียกญาติ + คำขยาย + คำบอกจำนวน

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น น้องเราทั้งสองและหลานเราทั้งสอง เป็นต้น

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย เล่าปี่เรียกกวนอูกับเดียวหุยว่า น้องเราทั้งสอง ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียกญาติ (น้อง) + คำขยาย (เรา) + คำบอกจำนวน (ทั้งสอง)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงถามกวนอู เดียวหุยว่า น้องเราทั้งสอง ผู้ใดจะอาสาออกไปทำการให้รู้เหตุว่า กองทัพนี้โจโฉมาด้วยหรือไม่ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 309)

2.3.21 คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น หลานทั้งสองคน

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย เล่าปี่เรียกเดียวเปากับกวนฮินว่า หลานทั้งสองคน ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียกญาติ (น้อง) + คำบอกจำนวน (ทั้งสอง) + คำลักษณนาม (คน)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

พระเจ้าเล้าปีสั่งเตียวเปา กวนหินว่า สองตงไปครั้งนี้เห็นจะเสียการ หลานทั้งสองคน อย่าเห็นแก่เหนื่อยเลย จงไปช่วยด้วยเถิด ถ้าเห็นสองตงทำราชการได้ความชอบสัก หน้อยหนึ่งแล้ว เจ้าจงไปบอกให้เราให้หา อย่าให้สองตงทำต่อไปเลย เตียวเปา กวนหินก็ทูลลา ยกกองทัพไป (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 376)

2.3.22 คำเรียกญาติ + คำนำหน้า + คำคำ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น ลูกยายชานา ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย จงโยยคำเตงายว่า ลูกยายชานา ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียกญาติ (ลูก) + คำนำหน้า (ยาย) + คำคำ (ชานา)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

จงโยยเห็นเตงายพ่อลูกถูกมัดอยู่ในเกวียนคันนั้น ก็เอาคันทวนตีลงที่ ศีรษะคำว่า ลูกยายชานา มีทำโอหังตั้งตัวเป็นใหญ่มิได้ยำเกรงถึงเพียงนี้ควรแล้วหรือ (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 786)

2.3.23 คำเรียก + คำนำหน้า + คำคำ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น เหม่ยายศัตรู

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ม้าเถียวคำทหารหันซุยทั้งห้าคนว่า เหม่ยายศัตรู ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียก (เหม่) + คำนำหน้า (ยาย) + คำคำ (ศัตรู)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ม้าเถียวก็เดินสาวดินเข้าไป คำว่า เหม่ยายศัตรู จะคิดทำร้ายกู ทหารหันซุย ทั้งห้าคนได้ยินดังนั้นก็ตกใจตะลึงอยู่ (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 78)

2.3.24 คำเรียก + คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น เหมอัยลิโป้

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ตั้งโต๊ะคำ ลิโป้ว่า เหมอัยลิโป้ ซึ่งเป็นรูปแบบ
คำเรียก (เหม)+ คำนำหน้า (อัย) + คำทับศัพท์ (นามสกุล ลิ + ชื่อจริง โป้)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ครั้นตั้งโต๊ะมาถึงที่นั่งเย็น แลเห็นลิโป้เข้าอุ้มนางเดียวเสียน นางเดียวเสียน
คืนปลิดมือลิโป้อยู่ ตั้งโต๊ะนั้นมิได้รู้กลมารยาแห่งสตรีก็มีใจโกรธลิโป้เป็นอันมาก จึงร้องทวาด
ด้วยเสียงว่า เหมอัยลิโป้

ฝ่ายลิโป้เหลียวเห็นตั้งโต๊ะก็กลัวไม่ฉวยเอาทวนก็โดดลงวิ่งหนีไป (ตามก๊ก
เล่ม 1, 2544: 106)

2.3.25 คำเรียก + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น อันท่านนี้

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย เปาสูหยินเรียกบิฮองว่า อันท่านนี้ ซึ่งเป็น
รูปแบบคำเรียก (อัน) + คำสรรพนาม (ท่าน) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

เปาสูหยินแจ้งความไม่ตามจริงว่า บัดนี้ขุนกวนยกกองทัพมาตีเอาเมืองเกง
จิ๋วได้แล้ว เราเห็นว่ากำลังเขามากจะยกไปต่อด้วยเรามีได้ เราก็สมัครเข้ากับเขาแล้ว อันพรเจ้าเล่า
นั้นก็มิพระคุณเป็นอันมาก ครั้งนี้เป็นจนอยู่แล้ว มิเข้าด้วย เขาก็จำเข้า อันท่านนี้จะคิดประการใด
บิฮองจึงตอบว่า ตัวเราได้กินน้ำพิพัฒน์สัจจาเป็นข้าพเจ้าเล่าไปแล้ว แลจะสมัครไปเข้าด้วยขุนกวน
นั้นมิบังควร (ตามก๊กเล่ม 2, 2544: 300)

2.3.26 คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น อันตัวท่าน

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ม้าดำยเรียกอุยเอียนว่า อันตัวท่าน ซึ่งเป็น
รูปแบบคำเรียก (อัน) + คำนำหน้า (ตัว) + คำสรรพนาม (ท่าน)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ม้าดำยจึงแกล้งตอบว่า ท่านว่านี่ไม่ควร ธรรมดาเป็นชาติทหารถ้าคิดการสิ่ง
ใดก็ให้สำเส็จ จึงจะปรากฏชื่อเสียงไปภายหน้า อันตัวท่านบัดนี้ก็มีฝีมือกล้าหาญประกอบด้วย
สติปัญญาการศึกซึ่ง ในเมืองเสฉวนแลเมืองฮันตั้งนั้นหาผู้ใดจะต้านทานฝีมือแลความคิดท่าน
ไม่ข้าพเจ้าจะขออาสาตีเอาเมืองฮันตั้งแล้วจะตีเมืองเสฉวนให้ได้ อุยเอียนมิได้รู้กลอุบายก็มีใจยินดี
จึงพากันรีบยกไปตั้งอยู่ใกล้กำแพงเมืองฮันตั้ง (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 636)

2.3.27 คำเรียก + คำทับศัพท์ (นามสกุล+ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น อันจิวยี่นี่

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ขงเบ้งเรียกจิวยี่ว่า อันจิวยี่นี่ ซึ่งเป็นรูปแบบ
คำเรียก (อัน) + คำทับศัพท์ (นามสกุล จิว + ชื่อจริง ยี่) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี่)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

จิวยี่จึงว่า ตัวเราเกิดมาเป็นชาย ได้ลั่นวาจาออกมาแล้วก็ไม่คืนคำเลย

ขงเบ้งจึงแกล้งว่า อันจิวยี่นี่แม้จะเจราจาสิ่งใดก็มั่นคงนัก อันเมืองลำกู่หนั้น
ให้จิวยี่ไปตีก่อน ถ้าขัดสนประการใดเล่าปีนี้จะยกไปทกการต่อภายหลัง (สามก๊กเล่ม 1,
2544: 673)

2.3.28 อาชีพ / ตำแหน่ง + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น หมอคนนี้

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย กวนอูเรียกฮัวโต้วว่า หมอคนนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบ อาชีพ / ตำแหน่ง (หมอ) + คำลักษณนาม (คน) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

กวนอูจึงลุกขึ้นร้องว่า เราหาเจ็บไม่หายแล้ว จึงสรรเสริญว่า หมอคนนี้ ดีประหนึ่งว่า เทพดาก็ว่าได้

ฮัวโต้วจึงว่า แต่ข้าพเจ้ารักษาคนป่วยมานี้ก็มากอยู่แล้ว หาเหมือนท่านไม่ อันท่านนี้น้ำใจทนทานต่อความเจ็บไม่สะดุ้งสะเทือนเลยคินัก (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 292)

2.3.29 คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น เดียวจี้คนนี้

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย พระเจ้าโจผี เรียกเตียวจี้ว่า เตียวจี้คนนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล เตียว + ชื่อจริงจี้) + คำลักษณนาม (คน) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

เตียวจี้จึงทูลว่า ขุนนางเมืองกังตั๋งซึ่งมีสติปัญญากล้าหาญในการสงคราม ดีกว่าข้าพเจ้ายังมีสักแปดสิบเก้าสิบคน ที่มีสติปัญญาเหมือนข้าพเจ้ากระนั้นจะเอาเกวียนไปบรรจุ ก็มิสิ้น จะเอาถึงดวงอาทิตย์ก็ไม่หมด

พระเจ้าโจผีทรงพระสรวลแล้วว่า เตียวจี้คนนี้ มีสติปัญญาคินัก นายใช้ให้เป็นทูตมา ก็เจรจาจากหาญยกย่องสรรเสริญนายให้มีเกียรติยศดังนี้ สมควรที่จะเป็นผู้ถือหนังสือ (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 367)

2.3.30 คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำเรียกญาติ + คำขยาย

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น เล่าจ้องหลานเรา

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย เล่าปีเรียกเล่าจ้องว่า เล่าจ้องหลานเรา ซึ่งเป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล เล่า + ชื่อจริง จ้อง) + คำเรียกญาติ (หลาน) + คำขยาย (เรา)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

เล่าปีจึงขี่ม้าเลียบไปตามเชิงกำแพงเมืองแล้วร้องว่า เล่าจ้องหลานเรา อย่ามีความสงสัยเลย เรายกมานี้ไฉะจะทำร้ายเจ้านั้นหาไม่ เรามาบัดนี้ด้วยกรุณาแก่อาณาประชาราษฎรทั้งปวงดอก (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 559)

2.3.31 คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำทับศัพท์ (นามสกุล+ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น เตียวเจ หวนเตียวนั้น

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ลิขุยเรียกเตียวเจและหวนเตียวว่า เตียวเจ หวนเตียวนั้น ซึ่งเป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล เตียว + ชื่อจริง เจ) + คำทับศัพท์ (นามสกุล หวน + ชื่อจริง เตียว) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นั้น)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ลิขุยจึงปรึกษากุยกิ เตียวเจ หวนเตียวว่า ลิโป้นั้นมีฝีมือรบพุ่งกล้าหาญแต่หาปัญญาความคิดมิได้ เราจะคิดอุบายให้กุยกิคุมทหารไปคอยสกัดทางซึ่งจะเข้าไปเมือง ตัวเราจะคุมทหารรบต่อ ถ้าได้ยินเสียงม้าล่อก็ให้จับทหารเข้ารบ ถ้าได้ยินเสียงกลองก็ให้ทำเป็นถอยทหารมา แล เตียวเจ หวนเตียวนั้น ให้คุมทหารแยกกันเข้ารบเมืองเตียงฮันเป็นสองด้าน เห็นลิโป้จะรบ ป้องกันหน้าหลังมิทันจะเสียทีแก่เราเป็นมั่นคง กุยกิ เตียวเจ หวนเตียวเห็นชอบด้วยก็คุมทหารยกไปตามคำลิขุยว่า (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 118)

2.3.32 คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น คนทั้งหลายนี้

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย เล่าปีเรียกอณาประชาราษฎร์ว่า คนทั้งหลายนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบคำนามทั่วไป (คน) + คำบอกจำนวน (ทั้งหลาย) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ครั้นเล่าปีลงเรือข้ามไปถึงกลางน้ำแลดูอณาประชาราษฎร์ร้องให้อ้ออิงไปทั้งสองฟากน้ำก็คิดสงสารจึงร้องให้แล้วว่า คนทั้งหลายนี้ พวกกันมาได้ความลำบากพลัดพรากที่กินที่อยู่ทั้งนี้ก็เพราะเราผู้เดียว เราจะอยู่ไปโยให้คนทั้งปวงได้รับความเวทนาด้วย เล่าปีว่าเท่านั้นแล้วก็ลุกขึ้นจะโจนน้ำตาย ทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นต่างคนต่างวิ่งเข้าห้ามยุดตัวเล่าปีไว้ แล้วพากันร้องให้รักเล่าปีสิ้นทุกคน (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 559)

2.3.33 คำบอกจำนวน + คำนำหน้า + คำคำ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น พวกอ้ายขบถ

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย แสหัวคู้ดคำฝ่ายซีเอ็งว่า พวกอ้ายขบถ ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (พวก) + คำนำหน้า (อ้าย) + คำคำ (ขบถ)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ฝ่ายแสหัวคู้ดกับแสหัวเอียนคุมทหารม้าไปได้สิบหกสิบเจ็ดม้า ก็ข้ามแม่น้ำตามโจโฉไป พอเห็นทหารล้อมโจโฉ โจห์องอยู่ จึงข้ามม้าผ่านหน้าซีเอ็งเข้าไปแล้วร้องทวาดว่า พวกอ้ายขบถ มึงอย่าทำอันตรายนายกู ซีเอ็งได้ยินก็โกรธจึงข้ามม้าเข้ารบกับแสหัวคู้ดได้สิบเพลง (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 75)

2.4 รูปแบบคำเรียกขานโครงสร้าง 4 หน่วย

รูปแบบคำเรียกขานโครงสร้าง 4 หน่วย คือรูปแบบคำเรียกขานที่มีส่วนประกอบ 4 หน่วยประกอบกันเป็นคำเรียกขานคำหนึ่งได้แก่

2.4.1 คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น ตัวท่านทั้งสองนี้

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย โจโลเรียกชวมอกับเดียวอุ่นว่า ตัวท่านทั้งสองนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (ตัว) + คำสรรพนาม (ท่าน) + คำบอกจำนวน (ทั้งสอง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

โจโลได้ฟังดังนั้นจึงว่า ตัวท่านทั้งสองนี้ ก็ชำนาญในการสงครามทั้ง ทักษะทพเรือ เราก็อึ้งใจตั้งให้เป็นแม่ทัพผู้ใหญ่แล้ว แม่ทัพเห็นดีประการใดก็เร่งฝึกสอนเถิด ชวมอกับเดียวอุ่นได้ฟังดังนั้นก็ลาโจโลออกมา (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 613)

2.4.2 คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น อ้ายทหารเดนตายเช่นนี้

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย โจโลเล่าเล่าด้วยกับองตั้งว่า อ้ายทหารเดนตาย เช่นนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (อ้าย) + อาชีพ / ตำแหน่ง (ทหาร) + คำขยาย (เดนตาย) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (เช่นนี้)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ฝ่ายเล่าต่าย องตั้งไปถึงเมืองสุไค่ จึงบอกแก่โจโลตามซึ่งรพพุงกับกวนอู เดียวหุยนั้นทุกประการ แล้วว่าเล่าปี่มีใจสุจริตคิดถึงคุณท่านอยู่มิได้ขาด จะได้คิดร้ายต่อท่านหา

มิได้ ซึ่งให้กวนอู เตียวหุยออกมารบด้วยข้าพเจ้านั้นเป็นธรรมคารักราชีวิต บัดนี้เล่าปี่ปล่อยให้ข้าพเจ้ามาให้แจ้งข้อราชการแก่ท่านโดยสุจริต

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึงว่า อ้ายทหารเดนตายเช่นนี้ จะเลี้ยงมิได้ แล้วสั่งบู่ซู่ให้เอาตัวไปฆ่าเสีย ขงหยงจึงห้ามโจโฉ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 311)

2.4.3 คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น อ้ายเหล่าทหารเดี๋ยวลับ

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ขงเบ้งคำฝ่ายทหารเดี๋ยวลับว่า อ้ายเหล่าทหารเดี๋ยวลับ ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (อ้าย) + คำบอกจำนวน (เหล่า) + อาชีพ / ตำแหน่ง (ทหาร) + คำขยาย (เดี๋ยวลับ)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ฝ่ายทหารเดี๋ยวลับได้เครื่องศัสตราวุธแล้วก็รีบตามเดี๋ยวลับไป เห็นก้อนศิลาสมทบปากทางบอกบุนอยู่ ก็คิดว่าเดี๋ยวลับนี้จะมีอันตรายเป็นมั่นคง ครั้นจะตามเข้าไปก็กลัวความตาย พอได้ยินเสียงขงเบ้งร้องลงมาแต่เนินเขาว่า อ้ายเหล่าทหารเดี๋ยวลับอย่าตกใจกลัวเลย ภูหาทำอันตรายไม่---(สามก๊กเล่ม 2, 2544: 598)

2.4.5 คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น ท่านแม่ลูกทั้งสอง

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย อิกิมเรียกนางซัวฮูเหินกับเล่าจ้องว่า ท่านแม่ลูกทั้งสอง ซึ่งเป็นรูปแบบ คำสรรพนาม (ท่าน) + คำเรียกญาติ (แม่) + คำเรียกญาติ (ลูก) + คำบอกจำนวน (ทั้งสอง)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

อีกก็คุมทหารริบตามไป ครั้นทันเล่าจึงจึงร้องว่า บัดนี้มหาอุปราชใช้ให้เรตามมาฆ่าท่านแม่ลูกทั้งสอง เสีย ท่านอย่า่วนวายไปเลย จงนิ่งให้เราตัดศีรษะไปให้มหาอุปราชเสียโดยดีเถิด นางซุฮยอินได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ แม่ลูกกอดคอกันเข้าไว้ร้องไห้ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 565)

2.4.6 คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น ตัวสองคนนี้

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย นางซุฮยอินเรียก ตันบูและ พัวเจี้ยงว่า ตัวสองคนนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบ คำสรรพนาม (ตัว) + คำบอกจำนวน(สอง) + คำลักษณนาม (คน) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ตันบู พัวเจี้ยงจึงบอกว่า ชุนกวนให้ข้าพเจ้ามาเชิญท่านกับเล่าปี่กลับไป

นางซุฮยอิน ได้ฟังดังนั้นก็ทำเป็นโกรธร้องทวาดว่า เพราะคนเหล่านี้จะให้เราพี่น้องผิใจกัน มารดาเรากับชุนกวนก็แต่งให้เราเป็นภรรยาเล่าปี่ เมื่อเรากับเล่าปี่จะมานั้นมารดา ก็อนุญาตให้เราไปอยู่เมืองเกงจิ๋วกับสามีเราแล้ว ไซ้เราจะหนีมาตามอำเภอใจก็หาไม่ ถึงชุนกวนที่เรา ก็เห็นจะว่ากล่าวตามขนบธรรมเนียมคงจะผ่อนเอาใจเราบ้าง แต่ ตัวสองคนนี้ แอบรับคำสั่งชุนกวน ยกทหารมาจะทำอันตรายเราหรือ (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 26)

2.4.7 คำสรรพนาม + ฉายา + คำเรียกญาติ + คำขยาย

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น เจ้าหมวดเหลืองบุตรเรา

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย โจโฉเรียกโจเจี้ยงว่า เจ้าหมวดเหลืองบุตรเรา ซึ่งเป็นรูปแบบ คำสรรพนาม (เจ้า) + ฉายา (หมวดเหลือง) + คำเรียกญาติ (บุตร) + คำขยาย (เรา)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ฝ่ายโจโฉเห็นโจเจียงมาจึงว่า เจ้าหนวดเหลืองบุตรเรา มาถึงแล้ว การซึ่งจะสู้รบกับเล่าปี่เห็นจะไม่เป็นไรนัก ก็พากันยกมาตั้งค่ายอยู่ ณ เขาเสียด๊ก (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 265)

2.4.8 คำเรียก + คำนำหน้า + คำเรียกญาติ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ
คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น อันตัวบิดานี้

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย กวนป๋องเรียกกวนอูว่า อันตัวบิดานี้ ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียก (อัน) + คำนำหน้า (ตัว) + คำเรียกญาติ (บิดา) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

กวนอูจึงว่า อันตัวบิดานี้ อุปมาเหมือนทองคำ ซึ่งจะล่วงเข้าไปในพวกโจร นั้นไม่ควร ข้าพเจ้าเกรงว่าเมืองเกงจิ๋วจะมีอันตราย เล่าปี่ก็จะดิโทยท่าน

กวนอูจึงตอบว่า เจ้าอาวีตกละ อันบิดานี้ก็มีฝีมือเลื่องลืออยู่ แต่ทหารโจโฉเป็นอันมากนักตั้งแสน บิดากับม้าตัวเดียวก็ยังไม่ต้องเกาทัณฑ์แลอาวุธ ทั้งปวง ขั้บม้ารบพุ่งรวดเร็วเป็นไหลกลับ--- (สามก๊กเล่ม 2 , 2544: 177)

2.4.9 คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น อันตัวท่านนี้

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย จูกัดกินเรียกกวนอูว่า อันตัวท่านนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียก (อัน) + คำนำหน้า (ตัว) + คำสรรพนาม (ท่าน) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

จุกัดกินเข้าไปกำนับกวนอุแล้วจึงว่า บัดนี้ขุนกวนใช้ให้ข้าพเจ้ามาเที่ยวเกลี้ย
วกล่อม ข้าพเจ้าจะขอว่าแก่ท่านสักข้อหนึ่ง โบราณท่านย่อมว่า อันเกิดมาเป็นคนให้รู้จักที่ได้ที่เสีย
คิดอ่านรักษาตัวอย่าให้มีอันตรายได้ อันตัวท่านนี้แต่ก่อนเป็นใหญ่ในเมืองเกงจิ๋ว บัดนี้เมืองเกงจิ๋ว
แลหัวเมืองทั้งเก้าซึ่งขึ้นแก่เมืองเกงจิ๋วนั้นก็เสียแก่ข้าศึกสิ้นแล้ว ท่านมาอยู่ในเมืองเป็กเสียนี้ทหารก็
น้อยทั้งเสบียงก็ขัดสน แลกองทัพซึ่งจะยกมาช่วยนั้นก็ไม่มี ท่านจงสมัครไปอยู่กับขุนกวนเถิด
(สามก๊กเล่ม 2, 2544: 311)

2.4.10 คำเรียก + คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนาม
ชี้เฉพาะ

คำเรียกขานที่พบ เช่น อันตัวทองจอห์น

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ยีเอ็งเรียกทองจอ ว่า อันตัวทองจอห์น ซึ่งเป็น
รูปแบบ คำเรียก (อัน) + คำนำหน้า (ตัว) + คำทับศัพท์ (นามสกุล ทอง + ชื่อจริง จอ) +
คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นั่น)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ทองจอจึงว่า ความคิดขงเบ้ง เอียวปู้กับเรานี้ ท่านจะเห็นเป็นอะไรกัน
ยีเอ็งจึงว่า อันตัวทองจอห์น อุปมาเหมือนเตี๋ยดอยบนศาล ถึงจะมีผู้เซ่นวักประการใด เตี๋ยดนั้นมิได้
พุดจาด้วย ผู้ซึ่งนับถือบวงสรวงนั้น อุปมาเหมือนไหว้ขอนไม้ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 320)

2.4.11 อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนาม
ชี้เฉพาะ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น ขุนนางทั้งสี่คนนี้

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย เก่งต้งเรียกจูตัน ตันอับ โง่ห้วน และ ม้าเท่งว่า
ขุนนางทั้งสี่คนนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบอาชีพ / ตำแหน่ง (ขุนนาง) + คำบอกจำนวน (ทั้งสี่) + คำลักษณนาม
(คน) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

โจโจจึงให้เอาตัวคงต้องซึ่งเป็นบ่าวตังสินนั้นออกมาสอบกัน คงตั้งจึงว่า ขุนนางทั้งสี่คนนี้ได้ไปคิดการ ณ บ้านตังสิน ขุนนางสี่คนนั้นไม่รับ คงตั้งจึงว่าเดิมจูกกไปหา ตังสินก่อน ครั้นจูลัน ดันอับ โง่ห้วน ม้าแท้งมา จูกกกลัวเข้าซ่อนอยู่ในม่าน แต่ตังสินเอาหนังสือใน แพรขวานนั้นออกให้ดู (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 325)

2.4.12 อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

คำเรียกขานที่พบ เช่น อาจารย์โจโฉคนนี้

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ลูกหาบทั้งนั้นเรียกโจโฉว่า อาจารย์โจโฉคนนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบอาชีพ / ตำแหน่ง (อาจารย์) + คำทับศัพท์ (นามสกุล โจ + ชื่อจริง โฉ) + คำลักษณนาม (คน) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

โจโฉให้หาตัวโจจูเข้ามา ลูกหาบทั้งนั้นเห็นก็ร้องขึ้นพร้อมกันว่า อาจารย์โจจูคนนี้ซึ่งช่วยผลักดันสั้มา (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 215)

2.4.13 คำนำหน้า + คำคำ + ฉายา + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น อ้ายผู้ร้ายตากลมนี้

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ลิโป้คำเดียวพูดว่า อ้ายผู้ร้ายตากลมนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (อ้าย) + คำคำ (ผู้ร้าย) + ฉายา (ตากลม) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ลิโป้ได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึงตอบว่า อายผู้ร้ายตากลมนี้ ทำการหยาบซ้ำคู่มิคุ้มเป็นหลายครั้งมาแล้ว กลับทำท่ายกมือขู่ว่ากูตีชิงเอาผ้าของมึงไว้ นี่มึงโกรธหรือซึ่งมึงตีชิงเอาเมืองชีจิ๋วของพี่กูไว้ นั้นมึงเข้าใจกูหาโกรธไม่หรือ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 219)

2.4.14 คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม (พหูพจน์) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น บรรดาชาวเจ้าทั้งปวงนี้

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย โสเป้งเรียก ทหารที่มากับอุยเอี้ยนว่า บรรดาชาวเจ้าทั้งปวงนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน(บรรดา) + คำนามทั่วไป (ชาว) + คำสรรพนามพหูพจน์ (เจ้าทั้งปวง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

โสเป้งเห็นอุยเอี้ยนตามมาก็หยุดอยู่ จึงเอาเส้ขึ้นหน้าแล้วร้องคำอุยเอี้ยนว่า มหาอุปราชตายแล้วยังไม่ทันเย็น เหตุใดจึงคิดขบถดังนี้ แล้วร้องประกาศแก่ทหารซึ่งมากับอุยเอี้ยนว่า บรรดาชาวเจ้าทั้งปวงนี้ เมื่อมหาอุปราชยังอยู่นั้นก็ได้ทำสิ่งใดให้เคืองใจ เหตุใดจึงมาเข้าด้วยข้าพชนี้ --- (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 635)

2.5 รูปแบบคำเรียกขานโครงสร้าง 5 หน่วย

รูปแบบคำเรียกขานโครงสร้าง 5 หน่วยคือรูปแบบคำเรียกขานที่มีส่วนประกอบ 5 หน่วยประกอบกันเป็นคำเรียกขานคำหนึ่ง ได้แก่

2.5.1 คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น อ้ายทหารสองคนนี้

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ขงเบ้งเรียกโกจูกับซุนแล้วว่า อ้ายทหารสองคนนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (อ้าย) + อาชีพ / ตำแหน่ง (ทหาร) + คำบอกจำนวน (สอง) + คำลักษณนาม (คน) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

กวนหิน เตียวเป่าถือกระบี่เดินซ้ายขวา ยกทหารสักระยะตามเนินเขา โกจูซุนเล็กใจจะถึงอยู่

ขงเบ้งจึงร้องว่า อ้ายทหารสองคนนี้ อย่าหนีกูให้ยากเลย เข้ามาค้ำนักกูเสีย โดยดีเถิด อันกลของสุมาอ้วนนั้นลวงกูไม่ได้ กูรู้อยู่แล้ว แม้มิเข้ามาหากูก็จะให้ทหารจับตัวฆ่าเสีย บัดนี้โกจูซุนเล็กก็กลัวชักม้าจะหนี (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 568)

2.5.2 คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น เจ้าพี่น้องทั้งสามคน

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย เล่าปี่เรียก อาเต๋า เล่าเอ็ง และ เล่าลิ บุตรทั้งสามคนว่า เจ้าพี่น้องทั้งสามคน ซึ่งเป็นรูปแบบ คำสรรพนาม (เจ้า) + คำเรียกญาติ (พี่) + คำเรียกญาติ (น้อง) + คำบอกจำนวน (ทั้งสาม) + คำลักษณนาม (คน)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

พระเจ้าเล่าปี่เห็นขงเบ้งตกใจ กราบลงจนหน้าแตกโลหิตไหลดังนั้น จึงคิดว่า ขงเบ้งนี้มีความสัตย์รักเราจริง จึงเชิญให้นั่งใกล้แล้วร้องเรียกเล่าเอ็ง เล่าลิ ผู้ลูกทั้งสองคนเข้ามา ลูบหลังลูบหน้าแล้วว่า เจ้าค่อยอยู่ให้จงดีเถิดพ่อจะขอลาแล้ว เจ้าพี่น้องทั้งสามคน จงค่อยเลี้ยงรักษากัน ถ้าขัดสนสิ่งใดไม่รู้จงไต่ถามขงเบ้ง เจ้าจงรักษาขงเบ้ง เกรงขงเบ้งให้เหมือนหนึ่งบิดา แล้วให้ลูกสองคนกราบขงเบ้ง (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 409)

2.5.3 คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) +
คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

คำเรียกขานรูปแบบนี้ที่พบ เช่น เดียวหงี เดียวเอ็กสองคนนี้

ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ขงเบ้งเรียกเดียวหงี และเดียวเอ็กว่า เดียวหงี
เดียวเอ็กสองคนนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล เดีย + ชื่อจริง หงี) + คำทับศัพท์
(นามสกุล เดีย + ชื่อจริง เอ็ก) + คำบอกจำนวน (สอง) + คำลักษณนาม (คน) + คำสรรพนามชี้
เฉพาะ (นี้)

ข้อความตัวอย่างในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ขงเบ้งสั่งให้หาองเป้ง ม้าตง เดียวเอ็ก เดียวหงีสี่คนเข้ามาแล้วว่า บัดนี้เบ้ง
เอ็กให้ทหารยกกองทัพมาเป็นสามทาง ครั้นเราจะให้จูล่ง อู๋เอียนยกไป เห็นว่าสองคนนี้ไม่รู้ที่ทาง
เป็นประการใด องเป้งจึงคุมทหารไปรับทางกลาง ม้าตงจึงคุมทหารไปรับทางขวา เดียหงี เดียว
เอ็กสองคนนี้ ไปรับทางกลาง จัดกันให้พร้อมพรุ่งนี้จะให้ยกไป (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 432)

**การศึกษาเปรียบเทียบส่วนประกอบ โครงสร้าง และรูปแบบของคำเรียกขานในวรรณคดี
เรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย**

จากผลการวิเคราะห์ส่วนประกอบ โครงสร้าง และรูปแบบของคำเรียกขานในวรรณคดี
เรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้วิจัยนำผลการวิเคราะห์ส่วนประกอบ
โครงสร้าง และรูปแบบของคำเรียกขานในทั้งสองฉบับมาเปรียบเทียบเพื่อหาความแตกต่างและ
ความเหมือนกัน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

**การศึกษาเปรียบเทียบส่วนประกอบของคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็น
ภาษาไทย**

จากการเปรียบเทียบส่วนประกอบของคำเรียกขานในทั้งสองฉบับ พบว่าส่วนประกอบของ
คำเรียกขานในทั้งสองฉบับ มีส่วนประกอบดังแสดงในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3 ส่วนประกอบของคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

(√ : มีใช้ × : ไม่มีใช้)

ส่วนประกอบของคำเรียกขาน	ต้นฉบับ	ฉบับแปล
1. นามสกุล (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์)	√	√
2. ชื่อ (ชื่อเล่น)	√	×
ชื่อรองและชื่อจริง (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์)	√	√
3. คำเรียกญาติ	√	√
4. อาชีพ / ตำแหน่ง	√	√
5. ยศ	√	√
6. คำบอกสถานภาพ	√	√
7. คำนามทั่วไป	√	√
8. ฉายา	√	√
9. คำต่ำ	√	√
10. คำสรรพนาม	√	√
11. คำบอกจำนวน	√	√
12. คำบอกลำดับศักดิ์	√	×
13. คำลักษณะนาม	√	√
14. คำสรรพนามชี้เฉพาะ	√	√
15. คำลงท้าย	×	√
16. คำเรียก (อาลปนะ)	×	√
17. คำนำหน้า	×	√
18. คำขยาย	√	√

จากตารางที่ 3 เมื่อเปรียบเทียบส่วนประกอบของคำเรียกขานในทั้งสองฉบับพบว่า ส่วนประกอบของคำเรียกขานในทั้งสองฉบับนี้ มี 13 ส่วนประกอบเหมือนกัน ได้แก่

1. นามสกุล (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์) 2. ชื่อ (ชื่อจริงและชื่อรอง ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์)
3. คำเรียกญาติ 4. อาชีพ / ตำแหน่ง 5. ยศ 6. คำบอกสถานภาพ 7. กำนามทั่วไป 8. ฉายา
9. คำสรรพนาม 10. คำบอกจำนวน 11. คำลักษณนาม 12. คำสรรพนามชี้เฉพาะ
13. คำขยาย 14. คำว่า

ส่วนประกอบที่แตกต่างกัน ได้แก่ 1. ชื่อเล่น และคำบอกลำดับศักดิ์ ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน แต่ไม่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย 2. คำนำหน้า คำลงท้าย และคำเรียก ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย แต่ไม่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน

การศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างของคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

จากการศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างของคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย พบว่าโครงสร้างของคำเรียกขานในทั้งสองฉบับ มีโครงสร้างดังแสดงในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4 โครงสร้างของคำเรียกขานในต้นฉบับและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ต้นฉบับภาษาจีน (มี 6 โครงสร้าง)		ฉบับแปลเป็นภาษาไทย (มี 5 โครงสร้าง)	
1. โครงสร้างหน่วยเดียว	มีกฎโครงสร้าง 8 กฎ	1. โครงสร้างหน่วยเดียว	มีกฎโครงสร้าง 5 กฎ
2. โครงสร้าง 2 หน่วย	มีกฎโครงสร้าง 36 กฎ	2. โครงสร้าง 2 หน่วย	มีกฎโครงสร้าง 31 กฎ
3. โครงสร้าง 3 หน่วย	มีกฎโครงสร้าง 16 กฎ	3. โครงสร้าง 3 หน่วย	มีกฎโครงสร้าง 33 กฎ
4. โครงสร้าง 4 หน่วย	มีกฎโครงสร้าง 12 กฎ	4. โครงสร้าง 4 หน่วย	มีกฎโครงสร้าง 13 กฎ
5. โครงสร้าง 5 หน่วย	มีกฎโครงสร้าง 1 กฎ	5. โครงสร้าง 5 หน่วย	มีกฎโครงสร้าง 3 กฎ
6. โครงสร้าง 6 หน่วย	มีกฎโครงสร้าง 1 กฎ		

ผู้วิจัยนำผลการวิเคราะห์โครงสร้างของคำเรียกขานในทั้งสองฉบับมาเปรียบเทียบ พบว่า โครงสร้างของคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีทั้งส่วนที่เหมือนกัน และแตกต่างกัน

ส่วนที่เหมือนกัน คือ ทั้งในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทยจำแนกโครงสร้างของคำเรียกขานออกเป็นประเภทย่อย 5 ประเภท ได้แก่ คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้างหน่วยเดียว คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง 2 หน่วย คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง 3 หน่วย คำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง 4 หน่วย และคำเรียกขานประเภทที่มีโครงสร้าง 5 หน่วย

ส่วนที่แตกต่างกัน คือ 1. กฎโครงสร้างหน่วยเดียว ในต้นฉบับภาษาจีนมีทั้งหมด 8 กฎ แต่ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 5 กฎ 2. กฎโครงสร้าง 2 หน่วย ในต้นฉบับภาษาจีนมี 36 กฎ แต่ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 31 กฎ 3. กฎโครงสร้าง 3 หน่วย ในต้นฉบับภาษาจีนมี 16 กฎ แต่ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 33 กฎ 4. กฎโครงสร้าง 4 หน่วย ในต้นฉบับภาษาจีนมี 12 กฎ แต่ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 13 กฎ 5. กฎโครงสร้าง 5 หน่วย ในต้นฉบับภาษาจีนมี 1 กฎ แต่ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 3 กฎ 6. กฎโครงสร้าง 6 หน่วย ในต้นฉบับภาษาจีนมี 1 กฎ สำหรับในฉบับแปลเป็นภาษาไทยไม่มี

การเปรียบเทียบรูปแบบของคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

จากการเปรียบเทียบรูปแบบของคำเรียกขานในทั้งสองฉบับ พบว่ารูปแบบของคำเรียกขานในทั้งสองฉบับ มีรูปแบบดังแสดงในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 5 รูปแบบของคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

(✓: มีใช้ ×: ไม่มีใช้)

รูปแบบของคำเรียกขาน	ต้นฉบับ	ฉบับแปล
1. คำสรรพนาม	✓	✓
2. คำเรียกญาติ	✓	✓
3. อาชีพ / ตำแหน่ง	✓	✓
4. ชื่อ (ชื่อจริงและ ชื่อเล่น) ชื่อรอง (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์)	✓	×
5. ยศ	✓	✓
6. คำคำ	✓	✓
7. คำบอกสถานภาพ	✓	×
8. คำนามทั่วไป	✓	×
9. ชื่อจริง + คำคำ	✓	×
10. ชื่อรอง + คำสรรพนาม	✓	×
11. ชื่อรอง + คำนามทั่วไป	✓	×
12. ชื่อรอง + อาชีพ / ตำแหน่ง	✓	×
13. ชื่อรอง + ชื่อรอง	✓	×
14. ชื่อก๊ก + ยศ (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์)	✓	×
15. นามสกุล + ชื่อจริง (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์)	✓	✓
16. นามสกุล + ชื่อรอง	✓	✓
17. นามสกุล + คำคำ	✓	×
18. นามสกุล + ยศ	✓	×
19. นามสกุล + คำนามทั่วไป	✓	×
20. นามสกุล + คำสรรพนาม	✓	×
21. นามสกุล + อาชีพ / ตำแหน่ง	✓	×
22. คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ	✓	×
23. คำบอกลำดับศักดิ์ + คำเรียกญาติ	✓	×
24. คำบอกจำนวน + ยศ	✓	×
25. คำบอกจำนวน + คำเรียกญาติ	✓	×

ตารางที่ 5 (ต่อ)

(✓: มีใช้ ×: ไม่มีใช้)

รูปแบบของคำเรียกขาน	ต้นฉบับ	ฉบับแปล
26. คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม	✓	×
27. คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป	✓	×
28. คำบอกจำนวน + คำค่า	✓	×
29. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	✓	✓
30. คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง	✓	×
31. คำบอกจำนวน + คำบอกสถานภาพ	✓	×
32. คำค่า + คำค่า	✓	×
33. คำค่า + ชศ	✓	×
34. คำขยาย + คำค่า	✓	×
35. คำขยาย+ชศ	✓	×
36. คำขยาย + คำนามทั่วไป	✓	×
37. คำขยาย + คำเรียกญาติ	✓	×
38. คำขยาย + คำสรรพนาม	✓	×
39. คำขยาย + อาชีพ / ตำแหน่ง	✓	×
40. คำนำหน้า + คำค่า	✓	×
41. คำนำหน้า + คำสรรพนาม	×	✓
42. คำนำหน้า + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	✓
43. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	×	✓
44. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน	×	✓
45. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง	✓	✓
46. คำสรรพนาม + คำค่า	✓	✓
47. คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป	✓	×
48. คำสรรพนาม + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	×	✓
49. คำนำหน้า + คำเรียกญาติ	×	✓
50. คำสรรพนาม + คำลงท้าย	×	✓
51. คำสรรพนาม + คำบอกสถานภาพ	×	✓
52. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	✓

ตารางที่ 5 (ต่อ)

(✓: มีใช้ ×: ไม่มีใช้)

รูปแบบของคำเรียกขาน	ต้นฉบับ	ฉบับแปล
53. คำสรรพนาม + ยศ	×	✓
54. คำเรียกญาติ + คำลงท้าย	×	✓
55. คำเรียกญาติ + คำขยาย	×	✓
56. คำเรียกญาติ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	✓
57. คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน	×	✓
58. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (ฉายา)	×	✓
59. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน	×	✓
60. ยศ + คำขยาย	×	✓
61. ยศ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	✓
62. ยศ + คำทับศัพท์ (ชื่อก๊ก + ยศ)	×	✓
63. คำทับศัพท์ (ชื่อรอง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	✓
64. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	✓
65. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + ยศ	×	✓
66. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลงท้าย	×	✓
67. ฉายา + คำคำ	✓	✓
68. ฉายา + คำเรียกญาติ	✓	×
69. คำเรียก + ยศ	×	×
70. คำเรียก + คำสรรพนาม	×	✓
71. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน	×	✓
72. คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม	×	✓
73. นามสกุล + คำขยาย + คำเรียกญาติ	✓	✓
74. นามสกุล + ชื่อจริง + คำคำ	✓	×
75. ชื่อรอง + คำขยาย + คำเรียกญาติ	✓	×
76. คำบอกจำนวน + คำขยาย + ยศ	✓	×
77. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + ยศ	✓	×
78. คำขยาย + ฉายา + คำเรียกญาติ	✓	×
79. คำขยาย + คำขยาย + คำคำ	✓	×

ตารางที่ 5 (ต่อ)

(✓: มีใช้ ×: ไม่มีใช้)

รูปแบบของคำเรียกขาน	ต้นฉบับ	ฉบับแปล
80. คำขยาย + คำขยาย + ยศ	✓	×
81. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำดำ	✓	×
82. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	✓	×
83. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ	✓	✓
84. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำดำ	✓	×
85. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + ยศ	✓	×
86. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง	✓	×
87. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (ชื่อรอง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	✓	×
88. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	✓
89. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย	×	✓
90. คำสรรพนาม + คำขยาย + คำดำ	×	✓
91. คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	✓	×
92. คำนำหน้า + คำดำ + ฉายา	×	✓
93. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	✓
94. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน	×	✓
95. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำขยาย	×	✓
96. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย	×	✓
97. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	×	✓
98. คำนำหน้า + คำดำ + คำขยาย	×	✓
99. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำดำ	×	✓
100. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	✓
101. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	✓
102. คำนำหน้า + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	✓
103. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + ฉายา	×	✓
104. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป	×	✓
105. คำนำหน้า + คำเรียกญาติ + คำขยาย	×	✓
106. คำขยาย + คำเรียกญาติ + ชื่อรอง	×	✓

ตารางที่ 5 (ต่อ)

(✓: มีใช้ ×: ไม่มีใช้)

รูปแบบของคำเรียกขาน	ต้นฉบับ	ฉบับแปล
107. คำเรียกญาติ + คำขยาย + คำบอกจำนวน	✓	×
108. คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	×	✓
109. คำเรียกญาติ + คำนำหน้า + คำค่า	×	✓
110. คำเรียก + คำนำหน้า + คำค่า	×	✓
111. คำเรียก + คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	×	✓
112. คำเรียก + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	✓
113. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม	×	✓
114. คำเรียก + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	✓
115. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	✓
116. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	✓
117. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำเรียกญาติ + คำขยาย	×	✓
118. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	✓
119. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	✓
120. คำบอกจำนวน + คำนำหน้า + คำค่า	×	✓
121. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำเรียกญาติ	✓	×
122. นามสกุล + นามสกุล + คำบอกจำนวน + ชศ	✓	×
123. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำค่า	✓	×
124. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง	✓	×
125. นามสกุล + นามสกุล + คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม	✓	×
126. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + อาชีพ / ตำแหน่ง	✓	×
127. คำค่า + อาชีพ / ตำแหน่ง + นามสกุล + ชื่อจริง	✓	×
128. คำขยาย + ชศ + นามสกุล + ชื่อจริง	✓	×
129. คำขยาย + คำค่า + นามสกุล + ชื่อจริง	✓	×
130. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ	✓	×
131. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำบอกจำนวน + คำค่า	✓	×
132. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำขยาย + คำค่า	✓	×

ตารางที่ 5 (ต่อ)

(✓: มีใช้ ×: ไม่มีใช้)

รูปแบบของคำเรียกขาน	ต้นฉบับ	ฉบับแปล
133. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	✓
134. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย	×	✓
135. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	✓
136. คำนำหน้า + คำคำ + ฉายา + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	✓
137. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	✓
138. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน	×	✓
139. คำสรรพนาม + ฉายา + คำเรียกญาติ + คำขยาย	×	✓
140. คำเรียก + คำนำหน้า + คำเรียกญาติ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	✓
141. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	✓
142. คำเรียก + คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	✓
143. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	✓
144. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	✓
145. คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	✓
146. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	✓
147. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำคำ	✓	×
148. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	✓	✓
149. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	✓

จากตารางที่ 5 เมื่อเปรียบเทียบรูปแบบของคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย พบว่าในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีรูปแบบที่เหมือนกันและแตกต่างกัน

รูปแบบที่เหมือนกัน ได้แก่ ในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ต่างก็มี
รูปแบบ 1. ชื่อรอง (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์) 2. นามสกุล + ชื่อจริง (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์)
3. ชื่อเกิด + ยศ (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์) 4. คำสรรพนาม 5. คำเรียกญาติ 6. อาชีพ / ตำแหน่ง
7. ยศ 8. คำบอกจำนวน + คำค่า 9. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง 10. คำสรรพนาม + คำนาม
ทั่วไป 11. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม 12. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ +
คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม

รูปแบบที่แตกต่างกัน 1. รูปแบบโครงสร้างหน่วยเดียว รูปแบบที่ปรากฏในต้นฉบับ
ภาษาจีนแต่ไม่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ได้แก่ 1. รูปแบบชื่อ (ชื่อจริงและชื่อเล่น)
2. คำค่า 3. คำบอกสถานภาพ 4. คำนามทั่วไป

2. รูปแบบโครงสร้าง 2 หน่วย รูปแบบที่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน แต่ไม่ปรากฏในฉบับ
แปลเป็นภาษาไทย มีทั้งหมด 31 รูปแบบ ได้แก่ 1. ชื่อจริง + คำค่า 2. ชื่อรอง + คำสรรพนาม
3. ชื่อรอง + คำนามทั่วไป 4. ชื่อรอง + อาชีพ / ตำแหน่ง 5. ชื่อรอง + ชื่อรอง 6. นามสกุล +
ชื่อรอง 7. นามสกุล + คำค่า 8. นามสกุล + ยศ 9. นามสกุล + คำนามทั่วไป 10. นามสกุล +
คำสรรพนาม 11. นามสกุล + อาชีพ / ตำแหน่ง 12. คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ 13. คำบอกลำดับ
ศักดิ์ + คำเรียกญาติ 14. คำบอกจำนวน + ยศ 15. คำบอกจำนวน + คำเรียกญาติ 16. คำบอก
จำนวน + คำสรรพนาม 17. คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป 18. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม
19. คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง 20. คำบอกจำนวน + คำบอกสถานภาพ 21. คำค่า + คำค่า
22. คำค่า + ยศ 23. คำขยาย + คำค่า 24. คำขยาย + ยศ 25. คำขยาย + คำนามทั่วไป 26. คำขยาย
+ คำเรียกญาติ 27. คำขยาย + คำสรรพนาม 28. คำขยาย + อาชีพ / ตำแหน่ง 29. คำสรรพนาม +
คำค่า 30. ฉายา + คำค่า 31. ฉายา + คำเรียกญาติ

รูปแบบที่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย แต่ไม่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน
มีทั้งหมด 29 รูปแบบ ได้แก่ 1. คำนำหน้า + คำค่า 2. คำนำหน้า + คำสรรพนาม 3. คำนำหน้า
+ คำขยาย 4. คำนำหน้า + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 5. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)
6. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน 7. คำสรรพนาม + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)
8. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ 9. คำสรรพนาม + คำลงท้าย 10. คำสรรพนาม + คำบอกสถานภาพ
11. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 12. คำสรรพนาม + ยศ 13. คำเรียกญาติ + คำลงท้าย
14. คำเรียกญาติ + คำขยาย 15. คำเรียกญาติ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

16. คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน 17. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (ฉายา) 18. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน 19. ยศ + คำขยาย 20. ยศ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 21. ยศ + คำทับศัพท์ (ชื่ออีก + ยศ) 22. คำทับศัพท์ (ชื่อรอง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 23. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 24. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + ยศ 25. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลงท้าย 26. คำเรียก + ยศ 27. คำเรียก + คำสรรพนาม 28. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน 29. คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม

3. รูปแบบโครงสร้าง 3 หน่วย รูปแบบที่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน แต่ไม่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีทั้งหมด 15 รูปแบบ ได้แก่ 1. นามสกุล + คำขยาย + คำเรียกญาติ 2. นามสกุล + ชื่อจริง + คำคำ 3. ชื่อรอง + คำขยาย + คำเรียกญาติ 4. คำบอกจำนวน + คำขยาย + ยศ 5. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + ยศ 6. คำขยาย + ฉายา + คำเรียกญาติ 7. คำขยาย + คำเรียกญาติ + ชื่อรอง 8. คำขยาย + คำขยาย + คำคำ 9. คำขยาย + คำขยาย + ยศ 10. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำคำ 11. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ 12. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำคำ 13. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + ยศ 14. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง 15. คำสรรพนาม + คำขยาย + คำคำ

รูปแบบที่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย แต่ไม่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน มีทั้งหมด 32 รูปแบบ ได้แก่ 1. คำสรรพนาม + คำทับศัพท์ (ชื่อรอง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 2. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 3. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย 4. คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 5. คำนำนหน้า + คำคำ + ฉายา 6. คำนำนหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 7. คำนำนหน้า + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน 8. คำนำนหน้า + คำบอกจำนวน + คำขยาย 9. คำนำนหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย 10. คำนำนหน้า + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม 11. คำนำนหน้า + คำคำ + คำขยาย 12. คำนำนหน้า + คำบอกจำนวน + คำคำ 13. คำนำนหน้า + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 14. คำนำนหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 15. คำนำนหน้า + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 16. คำนำนหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + ฉายา 17. คำนำนหน้า + คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป 18. คำนำนหน้า + คำเรียกญาติ + คำขยาย 19. คำเรียกญาติ + คำขยาย + คำบอกจำนวน 20. คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม 21. คำเรียกญาติ + คำนำนหน้า + คำคำ 22. คำเรียก + คำนำนหน้า + คำคำ 23. คำเรียก + คำนำนหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) 24. คำเรียก + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 25. คำเรียก + คำนำนหน้า + คำสรรพนาม

26. คำเรียก + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 27. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำลักษณะนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 28. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลักษณะนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 29. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำเรียกญาติ + คำขยาย 30. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 31. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 32. คำบอกจำนวน + คำนำหน้า + คำคำ

4. รูปแบบโครงสร้าง 4 หน่วย รูปแบบที่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน แต่ไม่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีทั้งหมด 12 รูปแบบ ได้แก่ 1. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำเรียกญาติ 2. นามสกุล + นามสกุล + คำบอกจำนวน + ขศ 3. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง 4. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + อาชีพ / ตำแหน่ง 5. นามสกุล + นามสกุล + คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม 6. คำขยาย + ขศ + นามสกุล + ชื่อจริง 7. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำคำ 8. คำขยาย + คำคำ + นามสกุล + ชื่อจริง 9. คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ 10. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำบอกจำนวน + คำคำ 11. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำขยาย + คำคำ 12. คำคำ + อาชีพ / ตำแหน่ง + นามสกุล + ชื่อจริง

รูปแบบที่ประกอบในฉบับแปลเป็นภาษาไทย แต่ไม่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน มีทั้งหมด 13รูปแบบ ได้แก่ 1. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 2. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย 3. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 4. คำนำหน้า + คำคำ + ฉายา + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 5. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 6. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน 7. คำเรียก + คำนำหน้า + คำเรียกญาติ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 8. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 9. คำเรียก + คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 10. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 11. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลักษณะนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 12. คำสรรพนาม + ฉายา + คำเรียกญาติ + คำขยาย 13. คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

5. รูปแบบโครงสร้าง 5 หน่วย รูปแบบที่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย แต่ไม่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน มีทั้งหมด 2 รูปแบบ ได้แก่ 1. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 2. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

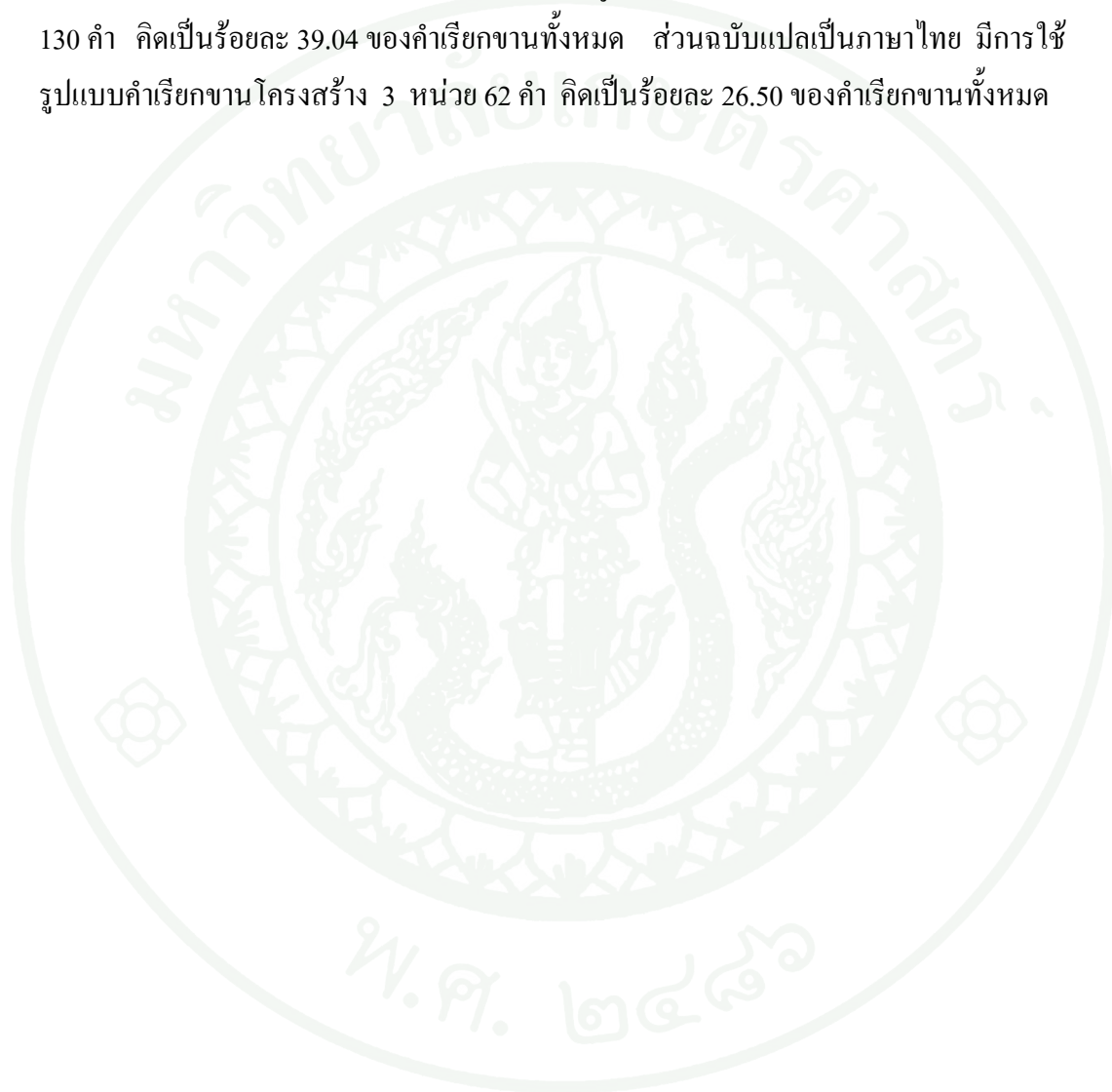
6. รูปแบบโครงสร้าง 6 หน่วยรูปแบบที่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน แต่ไม่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ได้แก่ รูปแบบนามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำค่า

จากการวิเคราะห์พบว่ารูปแบบของคำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีจำนวนมากกว่าต้นฉบับภาษาจีน ส่วนประกอบคำเรียกขานที่ปรากฏเฉพาะในฉบับแปลเป็นภาษาไทย คือ คำเรียก เช่น อันและเหม่ ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยนิยมใช้คำนำหน้า อ้าย มาประกอบกับคำเรียกขานต่างๆ ทำให้จำนวนของคำเรียกขานมีการใช้มากขึ้น

ตารางที่ 6 แสดงร้อยละของรูปแบบโครงสร้างคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ฉบับ	รูปแบบคำเรียกขานโครงสร้าง	จำนวนคำ	ร้อยละ
ต้นฉบับภาษาจีน	โครงสร้างหน่วยเดียว	130	39.04
	โครงสร้าง 2 หน่วย	138	41.44
	โครงสร้าง 3 หน่วย	37	11.11
	โครงสร้าง 4 หน่วย	26	7.81
	โครงสร้าง 5 หน่วย	1	0.30
	โครงสร้าง 6 หน่วย	1	0.30
	รวม	333	100.00
ฉบับแปลเป็นภาษาไทย	โครงสร้างหน่วยเดียว	58	24.79
	โครงสร้าง 2 หน่วย	92	39.32
	โครงสร้าง 3 หน่วย	62	26.50
	โครงสร้าง 4 หน่วย	18	7.70
	โครงสร้าง 5 หน่วย	4	1.71
	รวม	234	100.00

ตารางที่ 6 แสดงว่า ในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ใช้รูปแบบคำเรียก
 งานโครงสร้าง 2 หน่วยมากที่สุด ในต้นฉบับภาษาจีน มีการใช้รูปแบบคำเรียกงานโครงสร้าง
 2 หน่วย 138 คำ คิดเป็นร้อยละ 41.44 ของคำเรียกงานทั้งหมด ส่วนฉบับแปลเป็นภาษาไทย
 มีการใช้รูปแบบคำเรียกงานโครงสร้าง 2 หน่วย 92 คำ คิดเป็นร้อยละ 39.32 ของคำเรียกงาน
 ทั้งหมด ลำดับที่สอง ในต้นฉบับภาษาจีน มีการใช้รูปแบบคำเรียกงานโครงสร้างหน่วยเดียว
 130 คำ คิดเป็นร้อยละ 39.04 ของคำเรียกงานทั้งหมด ส่วนฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีการใช้
 รูปแบบคำเรียกงานโครงสร้าง 3 หน่วย 62 คำ คิดเป็นร้อยละ 26.50 ของคำเรียกงานทั้งหมด

ตารางที่ 7 แสดงร้อยละของรูปแบบคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย (- : ไม่ปรากฏ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน		ฉบับแปลเป็นภาษาไทย	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
1. คำสรรพนาม	15	4.50	8	3.42
2. คำเรียกญาติ	12	3.60	5	2.14
3. อาชีพ / ตำแหน่ง	3	0.90	2	0.85
4. ชื่อ (ชื่อจริง ชื่อเล่น และชื่อรอง)	3	0.90	-	-
ชื่อรอง (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์)	40	12.01	2	0.85
5. ชศ	27	8.11	1	0.43
6. คำคำ	11	3.30	-	-
7. คำบอกสถานภาพ	10	3.00	-	-
8. คำนามทั่วไป	9	2.70	-	-
9. ชื่อจริง + คำคำ	1	0.30	-	-
10. ชื่อรอง + คำสรรพนาม	2	0.60	-	-
11. ชื่อรอง + คำนามทั่วไป	1	0.30	-	-
12. ชื่อรอง + อาชีพ / ตำแหน่ง	1	0.30	-	-
13. ชื่อรอง + ชื่อรอง	1	0.30	-	-
14. ชื่ออีก + ชศ (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์)	1	0.30	2	0.85
15. นามสกุล + ชื่อจริง (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์)	20	6.00	38	16.24
16. นามสกุล + ชื่อรอง	13	3.90	-	-

ตารางที่ 7 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน		ฉบับแปลเป็นภาษาไทย	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
17. นามสกุล + คำคำ	2		-	-
18. นามสกุล + ชศ	15	0.60	-	-
19. นามสกุล + คำนามทั่วไป	1	4.50	-	-
20. นามสกุล + คำสรรพนาม	3	0.30	-	-
21. นามสกุล + อาชีพ / ตำแหน่ง	1	0.90	-	-
22. คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ	3	0.30	-	-
23. คำบอกลำดับศักดิ์ + คำเรียกญาติ	2	0.90	-	-
24. คำบอกจำนวน + ชศ	3	0.60	-	-
25. คำบอกจำนวน + คำเรียกญาติ	6	0.90	-	-
26. คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม	3	0.60	-	-
27. คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป	1	0.90	-	-
28. คำบอกจำนวน + คำคำ	2	0.30	1	0.43
29. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	2	0.60	-	-
30. คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง	1	0.60	-	-
31. คำบอกจำนวน + คำบอกสถานภาพ	1	0.30	-	-
32. คำคำ + คำคำ	2	0.30	-	-
33. คำคำ + ชศ	1	0.60	-	-

ตารางที่ 7 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน		ฉบับแปลเป็นภาษาไทย	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
34. คำขยาย + คำค่า	19	0.30	-	-
35. คำขยาย+ คำนามทั่วไป	2	5.71	-	-
36. คำขยาย + คำเรียกญาติ	10	0.60	-	-
37. คำขยาย + ชศ	5	3.00	-	-
38. คำขยาย + คำสรรพนาม	2	1.50	-	-
39. คำขยาย + อาชีพ / ตำแหน่ง	1	0.60	-	-
40. คำนำหน้า + คำค่า	-	0.30	25	10.68
41. คำนำหน้า + คำสรรพนาม	-	-	3	1.28
42. คำนำหน้า + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	-	1	0.43
43. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	-	-	7	2.99
44. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน	-	-	4	1.71
45. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง	3	-	1	0.43
46. คำสรรพนาม + คำค่า	2	0.90	-	-
47. คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป	1	0.60	5	2.14
48. คำสรรพนาม + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	-	0.30	3	1.28
49. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ	-	-	1	0.43
50. คำสรรพนาม + คำลงท้าย	-	-	1	0.43

ตารางที่ 7 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน		ฉบับแปลเป็นภาษาไทย	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
51. คำสรรพนาม + คำบอกสถานภาพ	-	-	1	0.43
52. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	-	10	4.27
53. คำสรรพนาม + ยศ	-	-	1	0.43
54. คำเรียกญาติ + คำลงท้าย	-	-	3	1.28
55. คำเรียกญาติ + คำขยาย	-	-	2	0.85
56. คำเรียกญาติ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	-	2	0.85
57. คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน	-	-	2	0.85
58. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (ฉายา)	-	-	1	0.43
59. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน	-	-	1	0.43
60. ยศ + คำขยาย	-	-	1	0.43
61. ยศ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	-	1	0.43
62. ยศ + คำทับศัพท์ (ชื่ออีก + ยศ)	-	-	1	0.43
63. คำทับศัพท์ (ชื่อรอง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	-	1	0.43
64. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	-	6	2.56
65. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + ยศ	-	-	1	0.43
66. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลงท้าย	-	-	1	0.43
67. ฉายา + คำคำ	3	-	-	-

ตารางที่ 7 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน		ฉบับแปลเป็นภาษาไทย	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
68. ฉายา + คำเรียกญาติ	1	0.90	-	-
69. คำเรียก + ชศ	-	0.30	1	0.43
70. คำเรียก + คำสรรพนาม	-	-	2	0.85
71. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน	-	-	1	0.43
72. คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม	-	-	1	0.85
73. นามสกุล + คำขยาย + คำเรียกญาติ	1	-	-	-
74. นามสกุล + ชื่อจริง + คำคำ	7	0.30	-	-
75. ชื่อรอง + คำขยาย + คำเรียกญาติ	1	2.10	-	-
76. คำบอกจำนวน + คำขยาย + ชศ	1	0.30	-	-
77. คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม + ชศ	1	0.30	-	-
78. คำขยาย + ฉายา + คำเรียกญาติ	1	0.30	-	-
79. คำขยาย + คำขยาย + คำคำ	9	0.30	-	-
80. คำขยาย + คำขยาย + ชศ	1	2.70	-	-
81. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำคำ	2	0.30	-	-
82. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม	5	0.60	3	1.28
83. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ	1	1.50	-	-
84. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำคำ	2	0.30	-	-

ตารางที่ 7 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน		ฉบับแปลเป็นภาษาไทย	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
85. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + ชศ	1	0.60	-	-
86. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง	1	0.30	-	-
87. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (ชื่อรอง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	0.30	1	0.43
88. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	-	7	3.42
89. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย	-	-	1	0.43
90. คำสรรพนาม + คำขยาย + คำคำ	2	-	-	-
91. คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	0.60	1	0.43
92. คำนำหน้า + คำคำ + ฉายา	-	-	1	0.43
93. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	-	4	1.71
94. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน	-	-	1	0.43
95. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำขยาย	-	-	1	0.43
96. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย	-	-	3	1.28
97. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม	-	-	1	0.43
98. คำนำหน้า + คำคำ + คำขยาย	-	-	5	2.14
99. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำคำ	-	-	5	2.14
100. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	-	2	0.85
101. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	-	4	0.85

ตารางที่ 7 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน		ฉบับแปลเป็นภาษาไทย	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
102. คำนำหน้า + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	-	1	0.43
103. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + ฉายา	-	-	1	0.43
104. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป	-	-	1	0.43
105. คำนำหน้า + คำเรียกญาติ + คำขยาย	-	-	1	0.43
106. คำขยาย + คำเรียกญาติ + ชื่อรอง	1	-	-	-
107. คำเรียกญาติ + คำขยาย + คำบอกจำนวน	-	0.30	2	0.85
108. คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	-	-	1	0.43
109. คำเรียกญาติ + คำนำหน้า + คำคำ	-	-	1	0.43
110. คำเรียก + คำนำหน้า + คำคำ	-	-	1	0.43
111. คำเรียก + คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	-	-	1	0.43
112. คำเรียก + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	-	2	0.85
113. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม	-	-	2	0.85
114. คำเรียก + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	-	1	0.43
115. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	-	1	0.43
116. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	-	1	0.43
117. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำเรียกญาติ + คำขยาย	-	-	1	0.43
118. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	-	1	0.43

ตารางที่ 7 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน		ฉบับแปลเป็นภาษาไทย	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
119. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	-	3	1.28
120. คำบอกจำนวน + คำนำหน้า + คำคำ	-	-	1	0.43
121. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำเรียกญาติ	2	-	-	-
122. นามสกุล + นามสกุล + คำบอกจำนวน + ชศ	2	0.60	-	-
123. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำคำ	5	0.60	-	-
124. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง	1	1.50	-	-
125. นามสกุล + นามสกุล + คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม	5	0.30	-	-
126. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + อาชีพ / ตำแหน่ง	1	1.50	-	-
127. คำคำ + อาชีพ / ตำแหน่ง + นามสกุล + ชื่อจริง	5	0.30	-	-
128. คำขยาย + ชศ + นามสกุล + ชื่อจริง	1	1.50	-	-
129. คำขยาย + คำคำ + นามสกุล + ชื่อจริง	1	0.30	-	-
130. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ	1	0.30	-	-
131. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำบอกจำนวน + คำคำ	1	0.30	-	-
132. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำขยาย + คำคำ	1	0.30	-	-
133. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	0.30	2	0.85
134. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย	-	-	2	0.85
135. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	-	1	0.43

ตารางที่ 7 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน		ฉบับแปลเป็นภาษาไทย	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
136. คำนำหน้า + คำคำ + ฉายา + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	-	1	0.43
137. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	-	2	0.85
138. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน	-	-	1	0.43
139. คำสรรพนาม + ฉายา + คำเรียกญาติ + คำขยาย	-	-	1	0.43
140. คำเรียก + คำนำหน้า + คำเรียกญาติ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	-	2	0.85
141. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	-	1	0.43
142. คำเรียก + คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	-	1	0.43
143. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	-	1	0.43
144. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	-	1	0.43
145. คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	-	1	0.43
146. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	-	1	0.43
147. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำคำ	1	-	-	-
148. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	1	0.30	2	0.85
149. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	-	0.30	1	0.43
รวม	333	100.00	234	100.00

ตารางที่ 7 แสดงว่าคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนมี 74 รูปแบบ มีทั้งส่วนประกอบโครงสร้างหน่วยเดียว 2 หน่วย 3 หน่วย 4 หน่วย 5 หน่วยและ 6 หน่วย ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 333 หน่วยคำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบชื่อ (ชื่อรอง ชื่อจริงและชื่อเล่น) คิดเป็นร้อยละ 12.91 ของคำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สองคือ รูปแบบยศ คิดเป็นร้อยละ 8.11 ของคำเรียกขานทั้งหมด และลำดับที่สามคือ รูปแบบนามสกุล+ชื่อจริง คิดเป็นร้อยละ 6.00 ของคำเรียกขานทั้งหมด คำเรียกขานทั้งสามรูปแบบนี้สามารถประกอบกับส่วนต่างๆเป็นคำเรียกขานเดียวกันได้

ส่วนคำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 85 รูปแบบ มีทั้งส่วนประกอบโครงสร้างหน่วยเดียว 2 หน่วย 3 หน่วย 4 หน่วย และ 5 หน่วย ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีการใช้คำเรียกขาน 234 หน่วยคำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) คิดเป็นร้อยละ 16.24 ของคำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สองคือ รูปแบบคำนำหน้า + คำคำ คิดเป็นร้อยละ 10.68 ของคำเรียกขานทั้งหมด และลำดับที่สามคือ รูปแบบคำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ คิดเป็นร้อยละ 4.27 ของคำเรียกขานทั้งหมด คำเรียกขานทั้งสามรูปแบบนี้สามารถประกอบกับส่วนต่างๆ เป็นคำเรียกขานเดียวกันได้

เมื่อเปรียบเทียบรูปแบบคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย พบว่า ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีจำนวนรูปแบบคำเรียกขานมากกว่าต้นฉบับภาษาจีน ในต้นฉบับภาษาจีน รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบชื่อ (ชื่อรอง ชื่อจริงและชื่อเล่น) ส่วนฉบับแปลเป็นภาษาไทย คือ รูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) ลำดับที่สองในต้นฉบับภาษาจีนคือรูปแบบยศ ส่วนฉบับแปลเป็นภาษาไทยคือ รูปแบบคำนำหน้า + คำคำ และลำดับที่สาม ในต้นฉบับภาษาจีนคือ รูปแบบนามสกุล + ชื่อจริง ส่วนฉบับแปลเป็นภาษาไทย คือ รูปแบบคำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

ตอนที่ 2 กลวิธีการแปลคำเรียกขาน

ในบทนี้ผู้วิจัยศึกษากลวิธีต่างๆ ที่ผู้แปลเลือกใช้ในการแปลคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กฉบับแปลเป็นภาษาไทย เพื่อให้ได้คำแปลที่มีความเหมาะสมกับเนื้อหาของวรรณคดีและกลมกลืนกับลักษณะทางสังคม และวัฒนธรรมไทย เป็นที่ทราบกันดีว่าการที่จะผลิตงานแปลให้ได้ดีนั้น ผู้แปลจะต้องมีความเข้าใจทั้งในภาษาต้นฉบับและภาษาแปลอย่างดีพอกัน ความเข้าใจในภาษาต้นฉบับจะทำให้ผู้แปลถ่ายทอดความหมายที่สื่อออกมาจากสารในภาษาต้นฉบับได้ถูกต้อง ไม่ผิดพลาด ในขณะที่ความเชี่ยวชาญหรือความสามารถในภาษาแปลจะทำให้ผู้แปลสื่อความหมายของสารที่ถ่ายทอดมานั้น เป็นภาษาแปลที่เป็นธรรมชาติ จนมีผู้กล่าวไว้ว่า ผู้อ่านไม่รู้สีกว่ากำลังอ่านภาษาแปลอยู่

นอกจากความเข้าใจภาษาต้นฉบับและภาษาแปลอย่างดีแล้ว ความเข้าใจวัฒนธรรมของภาษาต้นฉบับและวัฒนธรรมของภาษาแปลอย่างดี นับเป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่ง ส่วนงานแปลที่มีคุณภาพ โดยเฉพาะในกรณีที่วัฒนธรรมทั้งสองมีความแตกต่างกันอย่างเด่นชัด ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณี แนวความคิดและความเชื่อ สอดแทรกหรือแฝงไว้ในเนื้อหา ซึ่งต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมนั้นๆ เป็นอย่างดี ก่อนที่จะสามารถถ่ายทอดสารออกมาให้ได้ตรงตามที่ภาษาต้นฉบับต้องการสื่อ

การแปลคำเรียกขานมีความสำคัญต่อการแปลวรรณคดีอย่างยิ่ง ผู้แปลที่มีความสามารถในการถ่ายทอดคำเรียกในต้นฉบับสู่ฉบับแปลได้อย่างสมบูรณ์ นอกจากจะทำให้บทสนทนาของตัวละครในวรรณคดีแปลของตนมีความสมจริง ผู้อ่านได้อรรรถรสในการอ่านแล้ว ผู้แปลยังสามารถสะท้อนสภาพสังคม ทัศนคติ และวิถีปฏิบัติของคนในสังคมที่วรรณคดีต้องการเล่าเรื่องได้ด้วย ทั้งนี้เพราะคำเรียกขานเสมือนกระจกสะท้อนโครงสร้างและการแบ่งชนชั้นทางสังคม

จากการศึกษากลวิธีการแปลในวรรณคดีเรื่องสามก๊กฉบับแปลเป็นภาษาไทย โดยวิเคราะห์ว่า คำเรียกขานแต่ละประเภท เช่น ชื่อ คำเรียกญาติ อาชีพ / ตำแหน่ง ยศ ฉายา และคำสรรพนาม เป็นต้น มีวิธีการแปลจากต้นฉบับอย่างไร เช่น แปลทับศัพท์คำเรียกขานในต้นฉบับ ถ่ายทอดความหมายของคำเรียกขาน แปลโดยปรับให้เป็นคำเรียกขานแบบไทย หรือใช้การแปลแบบเพิ่มคำเรียกขานจากต้นฉบับ

กรอบแนวคิดที่ใช้เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์กลวิธีการแปลคำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ได้จากการสังเคราะห์แนวคิดของภาสกร เชื้อส่วย (2541) และนลิน วชิรพันธุ์สกุล (2544) นำมาสร้างเกณฑ์ในการวิเคราะห์กลวิธีการแปลคำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีกลวิธีการแปลดังต่อไปนี้

1. การแปลตรง
2. การปรับคำแปล
3. การรวมคำแปล
4. การละไม่แปล
5. การเพิ่มคำแปล

การแปลตรง

ผู้แปลใช้การแปลในลักษณะนี้ถ่ายทอดตรงจากภาษาต้นฉบับมาเป็นคำในภาษาแปลโดยไม่ได้ปรับคำแปล การแปลลักษณะนี้ ผู้วิจัยพบ 3 โครงสร้าง มีดังต่อไปนี้

1. การแปลตรงรูปแบบโครงสร้างหน่วยเดียว
2. การแปลตรงรูปแบบโครงสร้าง 2 หน่วย
3. การแปลตรงรูปแบบโครงสร้าง 5 หน่วย

1. การแปลตรงรูปแบบโครงสร้างหน่วยเดียว

รูปแบบโครงสร้างหน่วยเดียว หมายถึง คำเรียกขานที่ปรากฏตามคำฟังได้ โดยไม่มีส่วนประกอบคำเรียกขานประเภทอื่นๆ ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้รูปแบบโครงสร้างหน่วยเดียวในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ถ่ายทอดตรงจากต้นฉบับภาษาจีนโดยไม่ได้ปรับคำแปล

1.1 การแปลตรงรูปแบบโครงสร้างหน่วยเดียว ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำสรรพนาม 汝 (ท่าน/ ตัว/ เอ็ง/ เจ้า/ มึง) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำสรรพนาม ท่าน/ ตัว/ เอ็ง/ เจ้า/ มึง

ตัวอย่างที่ 1 การแปลตรงรูปแบบคำสรรพนามในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 汝 หยู่ (ท่าน) ซึ่งเป็นคำเรียกขานรูปแบบคำสรรพนาม ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบเดียวกันกับต้นฉบับภาษาจีน

ต้นฉบับ 坚曰：“汝来何为？”

เจียนเยวีย：“หยู่ไหลเหอเหวย？”

催曰：“丞相所敬者，唯将军耳。今特使催来结亲：丞相有女，欲陪将军之子。” (第 6 回)

ชวยเยวีย：“เจิงเซียงสั่วจิงจื่อ, เหวยเจียงจวินเออร์。จินเท่อสือชุยไหลเจียชิน：เจิงเซียง โหยวหนวี, อ้าวเหยเจียงจวินจื่อจื่อ”。 (ตั้ 6 หุย)

ฉบับแปล ชุนเกี้ยนถามว่า ท่าน มานี้ด้วยกิจธุระสิ่งใด

ลิฉุยจึงบอกว่า มหาอุปราชให้เรามา ว่าแต่บรรดาหัวเมืองซึ่งคบคิดกันมาทำการครั้งนี้ มหาอุปราชจะได้ยอต่อผู้ใดนั้นหามิได้ คิดจะให้ฆ่าเสียจึงสิ้น บัดนี้มีความเมตตาแต่ท่านผู้เดียว จะพลอยตายเสียด้วยเขา ครั้นจะให้ผู้ใดมาเจรจาด้วยประการใด ท่านก็จะเข้าใจว่าให้มาเกลี้ยกล่อม มหาอุปราชจึงให้เรามาห้ามท่าน อย่าให้คบคิดทำการด้วยหัวเมืองทั้งปวง มหาอุปราชจะยกลูกสาวให้ชุนเซ็กผู้บุตรท่าน จะได้เป็นไมตรีกันสืบไป (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 69)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 孙坚 ชุนเจียน(หรือชุนเกี้ยน) กับ 李催 หลีชุย (หรือลิฉุย)

ในต้นฉบับภาษาจีน 孙坚 ชุนเจียน(หรือชุนเกี้ยน) เรียก 李催 หลีชุย (หรือลิฉุย) โดยใช้คำเรียกขาน 汝 หยู่ หมายถึงท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม เนื่องจากลิฉุยเป็นขุนพลที่ได้รับความโปรดปรานจากมหาอุปราช 董卓 ต่งจั่ว (หรือต้งโด้) ฉะนั้น ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยผู้แปลจึงเลือกใช้คำที่ผู้พูดเรียกขานผู้ฟังว่า ท่าน เพื่อแสดงความเคารพต่อผู้ฟังและเหมาะสมกับการใช้คำในสังคมวัฒนธรรมไทย ซึ่งเมื่อเรียกบุคคลที่มีฐานะและตำแหน่ง ต้องเลือกใช้ภาษาที่สุภาพ

ตัวอย่างที่ 2 การแปลตรงรูปแบบคำสรรพนามในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 汝 หยู่ (ตัว) ซึ่งเป็นคำเรียกขานรูปแบบคำสรรพนาม ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ตัว ซึ่งเป็นรูปแบบเดียวกันกับต้นฉบับภาษาจีน

ต้นฉบับ 卓入后堂，唤貂蝉曰：“汝何与吕布私通耶？”
(第 9 回)
จ้าวฮู่ไฮ่ถาง, ฮ่วนเตียวฉานเยวีย: “หยู่เหออิ้วหลวี่ปู้ซือทงเย?”
(ตี้ 9 หุย)

ฉบับแปล ตังโตะจิงเข้าไปถามนางเตียวเสียนว่า ตัว กับลิโป้เป็นชู้กันหรือ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 107)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 董卓 ต่งจ้าว (หรือตังโตะ) กับ 貂蝉 เตียวฉาน (หรือเตียวเสียน) ในต้นฉบับภาษาจีน 董卓 ต่งจ้าว (หรือตังโตะ) เรียก 貂蝉 เตียวฉาน (หรือเตียวเสียน) โดยใช้คำเรียกขาน 汝 หยู่ หมายถึงตัว เนื่องจาก 董卓 ต่งจ้าว (หรือตังโตะ) เป็นมหาอุปราช ซึ่งเป็นบุคคลที่มีฐานะตำแหน่งสูงและมีวัยวุฒิสูง ส่วนนางเตียวเสียนเป็นผู้หญิงที่มีอายุ 28 ปีและมีโฉมหน้าสวยงาม แต่เป็นบุคคลที่ไม่มีฐานะตำแหน่ง ฉะนั้นในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลจึงเลือกใช้คำสรรพนาม ตัว เรียกผู้ฟัง เพื่อแสดงผู้พูดเป็นบุคคลที่มีอายุสูงและมีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 3 การแปลตรงรูปแบบคำสรรพนามในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 汝 หยู่ (เอ็ง) ซึ่งเป็นคำเรียกขานรูปแบบคำสรรพนาม ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน เอ็ง ซึ่งเป็นรูปแบบเดียวกันกับต้นฉบับภาษาจีน

ต้นฉบับ 唐妃跪告曰：“妾身代帝饮酒，愿公存母子性命。”
ถางเฟยกุ้ยก๊าวเยวีย: “เซี่ยเซินไต้ตี้หยินจิว, เยวี่ยนกงจุนหมู่จื่อซิงมิง。”
儒叱曰：“汝何人，可代王死？” (第 4 回)
หยู่ฮื่อเยวีย: “หยู่เหอเฮยิน, เช่อไต้หวางสือ?” (ตี้ 4 หุย)

ฉบับแปล นางสนมนั้นจึงคุกเข่าลงคำนับแล้วว่าแก่ลียูว่า ซึ่งจะให้ทองจูเปียน เสวยสุรานั้น ข้าพเจ้าจะรับกินแทน แต่ว่าขอชีวิตนางโสเสากับทองจูเปียนให้คงไว้เถิด ลียูได้ฟังร้องทวาดแล้วว่า ไม่ควรที่ เอ็ง จะมารับตายแทนนั้นไม่ได้ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 48)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 唐妃 ถังเฟย (สนมถาง) กับขุนนาง 李儒 หลีหลู (หรือลียู) ในต้นฉบับภาษาจีน 李儒 หลีหลู (หรือลียู) เรียก 唐妃 ถังเฟย (สนมถาง) โดยใช้คำเรียก ขาน 汝 หลู หมายถึง เอ็ง ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม 李儒 หลีหลู (หรือลียู) เป็นขุนนางฝ่ายขบถ และมีฐานะตำแหน่ง ส่วนสนมถางเป็นบุคคลที่มีฐานะสูง แต่เป็นฝ่ายถูกขบถ ฉะนั้นในฉบับแปล เป็นภาษาไทย ผู้แปลภาษาจึงเลือกใช้คำสรรพนาม เอ็ง เพื่อแสดงผู้พูดไม่เคารพนับถือและไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 4 การแปลตรงรูปแบบคำสรรพนามในต้นฉบับภาษาจีน

ต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 汝 หลู (เจ้า) ซึ่งเป็นคำเรียกขานรูปแบบ

คำสรรพนาม ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน เจ้า ซึ่งเป็นรูปแบบ เดียวกันกับต้นฉบับภาษาจีน

ต้นฉบับ

张飞曰：“哥哥差矣。量此村夫，何足为大贤；今番不须哥哥去，他如不来，我只用一条麻绳缚将来！”

นางเฟยเยวีย : “เกอเก่อซ่าอี 。เลียงฉื่อซุนฟู , เหวอจู่เหวยต้าเสียน ; จินฟานปู้ชวีเกอเก่อชวี , ทาหฺยู่ไปหล , หวอจื้อยุงอี่เถียวหมาเสินฟูเจียงไปหล ! ”

玄德叱曰：“汝岂不闻周文王谒姜子牙之事乎？文王且如此敬贤，汝何太无礼！今番汝休去，我自与云长去。”（第28回）

เสวียนเต๋อชื่อเยวีย : “หฺยู่ชีปู้เหวินโจวเหวินหวาง เย่เจียงชื่อหยาจื้อชื้อฮู ? เหวินหวางเถี่ยหฺยู่ชื้อจิ้งเสียน , หฺยู่เหอไท่หฺวหลี่ ! จินฟานหฺยู่ชิวชวี , หวอจื้ออี้หวินหวางชวี . ” (ดี 28 หฺย)

ฉบับแปล เตียวหุยได้ขึ้นทูลว่าดังนั้นก็ข้าแก่เล่าปี่ว่า อันทูลว่าดังนั้นก็เหมือนน้ำใจของข้าพเจ้าคิด ถ้าจะปรารถนาพบขงเบ้งให้ได้แล้ว ข้าพเจ้าจะรับเป็นธุระเอง จะใช้ให้คนไปหาตัวมาจงได้ มาตราว่าขงเบ้งจะมีมา ข้าพเจ้าจะเอาแต่เชือกเส้นเดียวไปผูกขงเบ้งมาให้แก่ท่าน เพื่ออย่าไปเลย

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ตวาดเอาเตียวหุยว่า เจ้าเจราหาอหยาตย์ไม่ลบหลู่ขงเบ้งดังคนไม่มีปัญญา เจ้า ไม่รู้หรือสำมะหาแต่พระเจ้าจิวน้องเป็นกษัตริย์อันประเสริฐ ยังทรงพระอุตสาหะเสด็จออกไปรับเก่งสงถึงนอกพระนคร แล้วตัวเราแต่เพียงนี้ก็ควรที่จะไปรับขงเบ้งอยู่ แม้ตัวท่านเห็นว่ามีสมควรก็อยู่ตามอหยาตย์เถิด แต่ตัวเรากับทูลสองคนจะอุตสาหะไป (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 519)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่) กับ 张飞 ขางเฟย (หรือเตียวหุย) ในต้นฉบับภาษาจีน 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่) เรียก 张飞 ขางเฟย (หรือเตียวหุย) โดยใช้คำเรียกขาน 汝 หู่ หมายถึง เจ้า เนื่องจาก 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่) กับ 张飞 ขางเฟย (หรือเตียวหุย) ได้สาบานเป็นพี่น้องกัน ซึ่งเล่าปี่เป็นพี่ เตียวหุยเป็นน้อง ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลจึงเลือกใช้คำสรรพนาม เจ้า เพื่อแสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาของสังคม วัฒนธรรมไทย

ตัวอย่างที่ 5 การแปลตรงรูปแบบคำสรรพนามในต้นฉบับภาษาจีน

ต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 汝 หู่ (มิ่ง) ซึ่งเป็นคำเรียกขานรูปแบบคำสรรพนาม ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน มิ่ง ซึ่งเป็นรูปแบบเดียวกันกับต้นฉบับภาษาจีน

ต้นฉบับ 两阵对圆，封立马于门旗下。以刀指骂曰：“背国反贼，安敢乱言！”

เหลียงเจินดู่หยวน , เฟิงลี่หม่าอวีเหมินฉีเชี่ย 。 อี้เตาเจื้อมาเยวีย : “ เปี้ยกั่วฝ่านเจีย , อานก่านล่วนเอียน ! ”

孟达曰：“汝死已临头上，还自执迷不省！”（第 79 回）

เม้งต้าเยวีย : “ หยูสี่อ้อหลินเถาซ่าง , ไหจื้อจื้อหมี่ปู้เล้ง ! ”

(ตี 79 หุย)

ฉบับแปล ฝ่ายเบ้งตัดก็ขี่ม้าถือทวนนำหน้าทหารออกไป เล่าซงเห็นก็ชี้หน้า แล้วร้องว่า อ้ายขบดต่อเจ้าข้าแดง เหตุใดจะมาเกลี้ยกล่อมเราให้เป็นคนชั่วด้วยเล่า

เบ้งตัดจึงร้องว่า **มิง** เป็นคนโหดจะถึงที่ตายแล้ว หารู้ว่า ความตายจะมาถึงไม่ (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 342)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 刘封 หลิวเฟิง (หรือเล่าซง) กับ 孟达 เม้งต้า (หรือเบ้งตัด) ในต้นฉบับภาษาจีน 孟达 เม้งต้า (หรือเบ้งตัด) เป็นบุคคลฝ่ายขบด 刘封 หลิวเฟิง (หรือเล่าซง) จึงเกลี้ยกล่อมเขาเป็นอย่างยิ่งและด่าเขาด้วยคำหยาบช้า เมื่อ 孟达 เม้งต้า (หรือเบ้งตัด) ได้ยินคำด่าแล้ว ก็แสดงอารมณ์ไม่พอใจ จึงใช้คำเรียกขาน 汝 หยู่ เรียก 刘封 หลิวเฟิง (หรือเล่าซง) หมายถึง มิง เป็นรูปแบบคำสรรพนาม สำหรับในฉบับแปลภาษา ผู้แปลภาษาโดยเลือกใช้ คำสรรพนาม มิง เป็นคำสรรพนามที่ไม่สุภาพ เพื่อแสดงไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง

1.2 การแปลตรงรูปแบบคำเรียกญาติในต้นฉบับภาษาจีน ในต้นฉบับภาษาจีนใช้ คำเรียกญาติ 父亲 ฟู่จิ้น (บิดา) และ 母亲 หมู่จิ้น (มารดา) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้ คำเรียกญาติ บิดา และมารดา ซึ่งเป็นรูปแบบเดียวกันกับต้นฉบับภาษาจีน

ตัวอย่างที่ 6 การแปลตรงรูปแบบคำเรียกญาติในต้นฉบับภาษาจีน

ต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 父亲 ฟู่จิ้น (บิดา) ซึ่งเป็นคำเรียกขานรูปแบบ คำเรียกญาติ ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน บิดา ซึ่งเป็นรูปแบบเดียวกันกับต้นฉบับ ภาษาจีน

ต้นฉบับ 长子孙策曰：“如父亲必欲往，儿愿随行。”坚许之，遂与策登舟，杀奔樊城。(第7回)

ข้างจื๊อซุนชื่อเยวีย：“หยุฟู่จิ้นปี่อิ้วหว่าง，เอ๋อร์ย่วนสุขสิง。”เจียนสวีจื๊อ，จื๊ออิ้วชื่อเตงโจว，ซาเป็นฝานเจิง。(ตี 7 หยุ)

ฉบับแปล ฝ่ายซุนเซ็กจึงว่า ซึ่ง **บิดา** มิฟังจะยกไปให้ได้ ข้าพเจ้าจะขอไปด้วย ซุนเกี้ยนมีความรักกับซุนเซ็กลงเรือ แล้วยกทหารข้ามอ่าวทะเลไปถึงปากน้ำเมืองฮานเลี้ยวต่อกันกับ เมืองกังแฮ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 90)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 孙坚 ชุนเจียน (หรือชุนเกี้ยน) กับ 孙策 ชุนซื่อ (หรือชุนเซ็ก) ซึ่งมีความสัมพันธ์เป็นบิดากับลูกกัน ฉะนั้นในต้นฉบับภาษาจีน 孙策 ชุนซื่อ (หรือชุนเซ็ก) จึงเรียก 孙坚 ชุนเจียน (หรือชุนเกี้ยน) ด้วยคำเรียกขาน 父亲 ฟู่ชิน หมายถึง บิดา สำหรับในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลเลือกใช้คำเรียกขาน บิดา ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียกญาติเป็นรูปแบบเดียวกันกับต้นฉบับภาษาจีน ผู้แปลเลือกใช้คำแปลตรงกับต้นฉบับ เหมาะสมกับการใช้ภาษาของคนไทย และแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของผู้พูดและผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 7 การแปลตรงรูปแบบคำเรียกญาติในต้นฉบับภาษาจีน

ต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 母亲 หมู่ชิน (มารดา) ซึ่งเป็นคำเรียกขานรูปแบบคำเรียกญาติ ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน มารดา ซึ่งเป็นรูปแบบเดียวกันกับต้นฉบับภาษาจีน

ต้นฉบับ 国太捶胸大哭。权曰：“母亲何故烦恼？”

กั๋วไท่หลุยซิงด้าอู๋。เชวียนเยวีย：“หมู่ชินเหตุไฉนเศร้า？”

国太曰：“你直如此将我看承得如无物！我姐姐临危之时，分付你甚么话来！”（第 54 回）

กั๋วไท่เยวีย：“หนี่จื่อหยูเหตุไฉนหว่อค่านเจิงเต๋อหยูหวู่！หว่อเจียเจียหลินเวยจื่อสือ，เฟินฟู่หนี่เฉินมือฮว่าไหล！”（ตี 54 หุย）

ฉบับแปล นางงอ๊กก็ไถ่ก็ตือกร้องไห้ ชุนกวนตกใจจึงถามว่า มารดา ร้องไห้ด้วยเหตุอันใด

นางงอ๊กก็ไถ่จึงว่า ตัวเจ้านี้มิได้เกิดในอุทรเรา เราก็รักเสมอกับบุตรอันเกิดในอุทร เมื่อพี่เราจะตายนั่นก็ได้สั่งเจ้าไว้ จะทำสิ่งใดให้ปรึกษาเราก่อน แลเจ้าทำการถึงเพียงนี้ก็มีได้บอกเรา (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 12)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 国太 กั๋วไท่ (หรือนางงอ๊ก) กับ 孙权 ชุนฉวน (หรือชุนกวน) ในต้นฉบับภาษาจีน 孙权 ชุนฉวน (หรือชุนกวน) เรียก 国太 กั๋วไท่ (หรือนางงอ๊ก) โดยใช้คำเรียกขาน 母亲 หมู่ชิน หมายถึง มารดา เป็นรูปแบบคำเรียกญาติ 国太 กั๋วไท่ (หรือนาง

งอ๊ก) ซึ่งเขาเป็นน้องสาวของมารดา 孙权 ชุนจวน (หรือชุนกวน) แต่ 孙权 ชุนจวน (หรือชุนกวน) ถือเขาเป็นมารดาของตนเองและเคารพนับถือ 国太 กั้วไท่ (หรือนางงอ๊ก) อย่างมาก ฉะนั้นในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลจึงเลือกใช้คำเรียกญาติ มารดา ซึ่งได้แปลตรงกับต้นฉบับและเหมาะสมกับการใช้ภาษาของคนไทย และแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง

1.3 การแปลตรงรูปแบบชื่อรองในต้นฉบับภาษาจีน ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำ 子龙 จื่อหลง (หรือจูล่ง) และ 孔明 ช่งหมิง (หรือขงเบ้ง) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน จูล่งและขงเบ้ง ซึ่งเป็นเป็นรูปแบบเดียวกันกับต้นฉบับภาษาจีน

ตัวอย่างที่ 8 การแปลตรงรูปแบบชื่อรองในต้นฉบับภาษาจีน

ต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 子龙 จื่อหลง (หรือจูล่ง) ซึ่งเป็นคำเรียกขานรูปแบบชื่อรองในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน จูล่ง ซึ่งเป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (ชื่อรอง) เป็นรูปแบบเดียวกันกับต้นฉบับภาษาจีน

ต้นฉบับ 只見张飞横矛立于桥上，大叫：“子龙！你如何反我哥哥！”

จื่อเจี้ยนฉางเฟยเหิงหม่าลี่หม่าอวีเลี่ยวซ่าง , ด้าเจี๋ยว :

“จื่อหลง ! นี่หยาเหอฝานหว่าเอเกอเกอ ! ”

云曰：“我寻不见主母与小主人，因此落后，何言反耶？”

(第 41 回)

หยวินเยวีย : “หว่า สวินปู้เจี้ยนจู้หมู่อี้วเลี่ยวจู่เหยิน, อินจื่อลั่วไฮ่ว, เหอเลี่ยนฝานเย ? ” (ตี 41 หุย)

ฉบับแปล เดียวหุยเลเห็นจูล่งมาดั่งนั้นก็ร้องว่า เหตุใด จูล่ง จึงเอาใจออกหากที่เราไปเข้าด้วยโจโฉ

จูล่งจึงร้องว่า ท่านอย่าว่าดั่งนั้น ซึ่งตัวเรามาซ่านี้เพราะเหตุด้วยนางกำสุหริน นางบิสุหรินทั้งสองหายไป เราเที่ยวเสาะหาอยู่จึงเข้ามาต่อภายหลังซึ่งเราจะเอาใจออกหากไปอยู่ด้วยโจโฉนั้นหาไม่ได้ (ตามก๊กเล่ม 1, 2544: 569)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 张飞 จางเฟย (หรือเตียวหุย) กับ 赵子龙 เจ้าจื่อหลง (หรือเตียวจูล่ง) ในต้นฉบับภาษาจีน 张飞 จางเฟย (หรือเตียวหุย) เรียก 赵子龙 เจ้าจื่อหลง (หรือเตียวจูล่ง) โดยใช้คำเรียกขาน 子龙 จื่อหลง ซึ่งเป็นคำเรียกขานรูปแบบชื่อรอง เพื่อแสดงการให้เกียรติต่อผู้ฟัง สำหรับในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้เลือกใช้คำเรียกขาน จูล่ง ซึ่งเป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (ชื่อรอง) ผู้แปลได้แปลคำเรียกชื่อรองตรงกับต้นฉบับซึ่งแปลด้วยคำทับศัพท์ภาษาสกเกี้ยนของประเทศไทย

ตัวอย่างที่ 9 การแปลตรงรูปแบบชื่อรองในต้นฉบับภาษาจีน

ต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 孔明 ข่งหมิง (หรือขงเบ้ง) ซึ่งเป็นคำเรียกขานรูปแบบชื่อรอง ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ขงเบ้ง ซึ่งเป็นรูปแบบคำทับศัพท์

ต้นฉบับ 座上一人忽曰：“孔明所言，皆强词夺理，均非正论，不必再言。且请问孔明治何经典？”孔明视之，乃严酸也。

จ้าวซางอีเหินฮูเยวีย : “ ขงหมิง ตัวเอียน, เจียเจียงฉือตัวหลี่, จวินเพยเจ็งล่วน, ปู้ปี้ไ้เอียน. เจียเจ็งเวินข่งหมิงจื่อเหอจิงเตียน? ” ขงหมิงชื้อจื่อ, ไหนเอียนชวนเหย่.

孔明曰：“寻章摘句，世之腐儒也，何能兴邦立事？---”

ข่งหมิงเยวีย : “สวินจางไ้จิวี่, ชื้อจื่อฝูหู่เหย่, เหอเหิงชิงป้างลี่ชื้อ? ---”

ฉบับแปล หอียมจุ่นได้อินขงเบ้งว่าดังนั้นจึงว่า ขงเบ้ง เจริญเป็นโอรสอันจะพูดจาด้วยจะนี้มีได้ จำจะเอาถ้อยคำซึ่งมีไว้ในกฎหมายเจริญด้วยจึงจะได้ ขงเบ้งจึงว่า ซึ่งท่านจะให้ค้นเอาถ้อยคำอันคนโบราณดกแต่งไว้เพราะอยู่แล้วมาเจริญนั้นหาใครนับถือไม่ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 588)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 孔明 ข่งหมิง (หรือขงเบ้ง) กับ 严酸 เอียนชวน (หรือเหอฮุยจุ่น) ในต้นฉบับภาษาจีน 严酸 เอียนชวน (หรือเหอฮุยจุ่น) เรียก 孔明 ข่งหมิง (หรือขงเบ้ง) โดยใช้คำเรียกขานรูปแบบชื่อรอง 孔明 ข่งหมิง (หรือขงเบ้ง) เพื่อแสดงให้เห็นว่า

ในสมัยจีนโบราณนิยมใช้คำเรียกขานรูปแบบชื่อรอง สำหรับในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลใช้คำเรียกขาน ขงเบ้ง ซึ่งเป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (ชื่อรอง) ผู้แปลได้แปลคำเรียกชื่อรองตรงกับต้นฉบับซึ่งแปลด้วยคำทับศัพท์ภาษาสกเกี้ยนของประเทศไทย

ตัวอย่างที่ 10 การแปลตรงรูปแบบอาชีพ / ตำแหน่งในต้นฉบับภาษาจีน
ต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 先生 เซียนเซิง (อาจารย์) ซึ่งเป็นคำเรียกขานรูปแบบอาชีพ / ตำแหน่ง ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน อาจารย์ ซึ่งเป็นรูปแบบเดียวกันกับต้นฉบับภาษาจีน

ต้นฉบับ 庞统退归馆舍，门吏忽报：“有客特来相访。”统出迎接，见其人身长八尺，形貌甚伟；头发截短，披于颈上；衣服不甚齐整。

ผางถ่งทุ่ยกุยก้วนเซ่อ , เหมินลี้สูเป้า : “โหย่วเก๋อเท่อไหลเซียงฝ่าง。” ถ่งซุหยังเจีย , เจียนฉีเหยินเซินฉางปาฉือ , ลิงเม่าเซินเหว่ย ; โกวฟาเจียต่วน , ฟือวี่จิงซาง ; อีฝูปู้เซินฉีเจ็ง .

统问曰：“先生何人也？”其人不答。(第 62 回))

ถ่งเหินเยวี่ : “เซียนเซิงเหอเหยินเห่ย?” ฉีเหยินปู้ต้า (ดี 62 หุย)

ฉบับแปล ฝ่ายบังทองลาเล่าปี่กลับมาที่อยู่ ทหารคนหนึ่งเอาเนื้อความมาบอกว่า มีผู้หนึ่งมาหาท่านยืนอยู่ที่ประตู บังทองก็เดินออกมารับ เห็นผู้หนึ่งรูปร่างใหญ่สูงห้าศอก หน้าตาเข้มข้ม จึงถามว่า อาจารย์ชื่อไรมาแต่ไหน ผู้นั้นก็มิได้พูดจาประการใด (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 127)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 庞统 ผางถ่ง (หรือบังทอง) ผู้ฟังคือ บุคคลที่มาเยี่ยมในต้นฉบับภาษาจีน 庞统 ผางถ่ง (หรือบังทอง) เรียกบุคคลที่มาเยี่ยมซึ่งไม่ได้รู้จักกันมาก่อนว่า 先生 เซียนเซิง หมายถึง ครูหรืออาจารย์ ซึ่งเป็นรูปแบบอาชีพ / ตำแหน่ง เพื่อแสดงความสุภาพและการให้เกียรติต่อผู้ฟัง สำหรับในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้เลือกใช้คำเรียกขาน อาจารย์ ซึ่งเป็นรูปแบบเดียวกันกับต้นฉบับภาษาจีน

ตัวอย่างที่ 11 การแปลตรงรูปแบบคำเรียกยศในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 丞相 เจิงเซียง (มหาอุปราช) ซึ่งเป็นรูปแบบยศ ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน มหาอุปราช ซึ่งเป็นรูปแบบเดียวกันกับต้นฉบับภาษาจีน

ต้นฉบับ 老叟曰：“丞相勿忧。老夫指引一处，可以解之。”

เหล่าโชนเวย: “เจิงเซียงวูโยว。เหล่าฟูจื่อหยั่นอิชู่，เชออีเจียจื่อ。”

孔明曰：“老丈有何高见，望乞指教。” (第 89 回)

ขงหมิงเวย: “เหล่าจ้างโหย่วเหอเกาเจียน，ว่างจื่อเจียว。”

(ตี 89 หุย)

ฉบับแปล ม้าอ้วนเทพารักษ์จึงว่า มหาอุปราชอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าจะบอกยาซึ่งแก่นำเบื่อเมานี้ให้

ขงเบ้งจึงว่า ท่านเป็นผู้เฒ่าสูงอายุ แม้รู้เห็นประการใดก็ช่วยแนะนำสั่งสอนข้าพเจ้าด้วยเถิด (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 458)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 老叟 เหล่าโชน (ผู้เฒ่า) หรือม้าอ้วนเทพารักษ์ ผู้ฟังคือ 孔明 ขงหมิง (หรือขงเบ้ง) ในต้นฉบับภาษาจีน ม้าอ้วนเทพารักษ์เรียกขงเบ้งโดยใช้คำเรียกขาน 丞相 เจิงเซียง หมายถึง มหาอุปราช ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียกยศ เพื่อแสดงการให้เกียรติและเคารพนับถือต่อผู้ที่มีสถานภาพทางสังคมอย่างสูง ซึ่งเหมาะสมกับการใช้ภาษาและวัฒนธรรมจีนในสมัยโบราณ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้เลือกใช้คำเรียกขาน มหาอุปราช ซึ่งเป็นรูปแบบเดียวกันกับต้นฉบับภาษาจีน

2. การแปลตรงรูปแบบโครงสร้าง 2 หน่วย

รูปแบบโครงสร้าง 2 หน่วย หมายถึง รูปแบบที่มีส่วนประกอบ 2 หน่วย ประกอบกันเป็นคำเรียกขานคำหนึ่ง ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้รูปแบบโครงสร้าง 2 หน่วย ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ถ่ายทอดตรงจากต้นฉบับภาษาจีนโดยไม่ได้ปรับคำแปล มีตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 12 การแปลตรงรูปแบบ นามสกุล + ชื่อจริง

ต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 司马懿 ชื่อหม่าอี้ (หรือสูมาอี้) ซึ่งเป็นรูปแบบ นามสกุล (司马 ชื่อหม่า) + ชื่อจริง (懿 อี้) ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน สูมาอี้ เป็น รูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล สูมา + ชื่อจริง อี้)

ต้นฉบับ 延大喝曰：“司马懿休走！”舞刀相迎。懿挺枪接战（第 103 回）
เอียนต้าเห่อเยวี่ : “ชื่อหม่าอี้ชั่วใจว่ !” หวู่เตาเซียงหิง 。 อี้ถิง
เซียงเจียจ้าน (ตี 103 หุย)

ฉบับแปล อูยเอียนเห็นดังนั้นก็ขับม้าราทวนออกมาร้องว่า สูมาอี้จะหนีไปไหนยังจะ
พันมือกูหรือ สูมาอี้ได้ฟังดังนั้นก็โกรธขับม้าเข้ารบกับอูยเอียนได้สามเพลง (สามก๊กเล่ม 2, 2544:
619)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 魏延 เว่ยเอียน (หรืออูยเอียน) ผู้ฟังคือ 司马懿 ชื่อหม่าอี้ (หรือสูมาอี้) ในต้นฉบับภาษาจีน 魏延 เว่ยเอียน (หรืออูยเอียน) เรียก 司马懿 ชื่อหม่าอี้ (หรือสูมาอี้) โดยใช้ คำเรียกขาน 司马懿 ชื่อหม่าอี้ ซึ่งเป็นรูปแบบ นามสกุล (司马 ชื่อหม่า) + ชื่อจริง (懿 อี้) เพื่อแสดงให้เห็นว่า แม้แต่ผู้ฟังเป็นบุคคลที่มีฐานะตำแหน่งสูง แต่ผู้พูดก็ไม่ให้เกียรติ สำหรับในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้เลือกใช้คำเรียกขาน สูมาอี้ เป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล สูมา + ชื่อจริง อี้) ซึ่งเป็นรูปแบบเดียวกันกับต้นฉบับภาษาจีน แปลโดยใช้คำทับศัพท์ภาษาฮกเกี้ยนซึ่งเป็นภาษาถิ่นของประเทศจีน

ตัวอย่างที่ 13 การแปลตรงรูปแบบชื่อก๊ก + ชกในต้นฉบับภาษาจีน

ต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 魏公 เว่ยกง (หรือวูยกง) ซึ่งเป็นรูปแบบชื่อก๊ก (魏 เว่ย) + ชก (公 กง) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน วูยกง เป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (ชื่อก๊ก วูย + ชก กง) ซึ่งเป็นรูปแบบเดียวกันกับต้นฉบับภาษาจีน

ต้นฉบับ 操曰：“孙权、刘备各霸一方，不尊朝廷，当如之何？”

เซาเหวีย : “ซุนจวน 、หลิวเป่ยกั๋วป้าอี้ฟาง, ปู้จุนเฉาถึง, ตางห
ยูจื่อเหอ ? ”

帝曰：“尽在魏公裁处。”

ตี้เหวีย : “ จิ้นจี้เว่ยกงไจ้ชู่。 ”

ฉบับแปล โจโฉจึงทูลว่า บัดนี้ซุนจวนเข้าเมืองกังตั๋งกับเล่าปี่ได้เป็นเจ้าเมืองเสฉวน
สองเมืองนี้กล้าแข็งมิได้มาอ่อนน้อมตามประเพณี

พระเจ้าเหียนตี้จึงตรัสตอบว่า การครั้งนี้จะมาบอกเราไยเล่า จะทำสิ่งใดก็
สุดแต่เว่ยกงเถิด (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 182)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 汉献帝 หั่นเสี้ยนตี้ (หรือพระเจ้าเหียนตี้) 曹操
เฉาเซา (หรือโจโฉ) ในต้นฉบับภาษาจีน 汉献帝 หั่นเสี้ยนตี้ (หรือพระเจ้าเหียนตี้)เรียก 曹操
เฉาเซา (หรือโจโฉ) โดยใช้คำเรียกขาน 魏公 เว่ยกง (หรือวูกง) ซึ่งเป็นรูปแบบที่แสดงการยกย่อง
และให้เกียรติแก่ผู้ฟัง เนื่องจาก 曹操 เฉาเซา (หรือโจโฉ) เป็นบุคคลที่ได้ทำความชอบแก่แผ่นดิน
มากมายและมีอำนาจ ไม่ว่าซุนนางหรือ 汉献帝 หั่นเสี้ยนตี้ (หรือพระเจ้าเหียนตี้) ก็กลัวเขาและ
ให้ความเคารพนับถือ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้เลือกใช้คำเรียกขาน วูกง ซึ่งเป็น
รูปแบบ คำทับศัพท์ (ชื่อก๊ก วู + ยศ กง) เป็นรูปแบบเดียวกันกับต้นฉบับภาษาจีน

3. การแปลตรงรูปแบบโครงสร้าง 5 หน่วย

3.1 การแปลตรงรูปแบบโครงสร้าง 5 หน่วย

รูปแบบโครงสร้าง 5 หน่วย หมายถึง รูปแบบที่มีส่วนประกอบ 5 หน่วย ประกอบ
กันเป็นคำเรียกขานคำหนึ่ง ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้รูปแบบโครงสร้าง 5 หน่วย ในฉบับแปล
เป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ถ่ายทอดตรงจากต้นฉบับภาษาจีนโดยไม่ได้อัปคำแปล มีดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 14 การแปลรูปแบบคำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ +
คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 尔兄弟三人 เออร์ซยงตี้ซานเหียน (เจ้าพี่น้องทั้งสามคน) ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (尔 เออร์) + คำเรียกญาติ (兄 ซยง) + คำเรียกญาติ (弟 ตี้) + คำบอกจำนวน (三 ซาน) + คำลักษณนาม (人 เหียน) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน เจ้าพี่น้องทั้งสามคน เป็นรูปแบบคำสรรพนาม (เจ้า) + คำเรียกขาน (พี่) + คำเรียกญาติ (น้อง) + คำบอกจำนวน (สาม) + คำลักษณนาม (คน) ซึ่งเป็นรูปแบบเดียวกันกับต้นฉบับภาษาจีน

ต้นฉบับ 先主又请孔明坐于榻上，唤鲁王刘永、梁王刘理近前，分付曰：“尔等皆记朕言：朕亡之后，尔兄弟三人，皆以父事丞相，不可怠慢。”（第 85 回）

เขียนจูโย่วถึงขงหมิงจ้าววีท่าซ่าง, ห้วนหลู่หวางหลิวหย่ง、เหลียงหวางหลิวหลิ่จิ้นเถียน, เฟินฟู่เหีย: “เออร์เต็งเจียจี้เจิ้นเถียน: เจิ้นหวางจื่อโฮ่ว, เออร์ซยงตี้ซานเหียน, เจียอู่ฟู่ซื่อเจิงเซียง, ปู่เซ่อได้มาน。” (ที่ 85 หยุ)

ฉบับแปล พระเจ้าเล่าปี่เชิญให้ขงเบ้งมานั่งใกล้แล้วร้องเรียกเล่าอ๋อง เล่าลิ ผู้ลูกทั้งสองคนเข้ามาลูบหลังลูบหน้า แล้วว่า เจ้าค่อยอยู่ให้จงดีเถิดพอจะขอลาแล้ว เจ้าพี่น้องทั้งสามคน จงค่อยเลี้ยงรักษากัน ถ้าขัดสนสิ่งใดไม่รู้จงไปตามขงเบ้ง เจ้าจงรักขงเบ้ง เกรงขงเบ้งให้เหมือนหนึ่งบิดา (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 409)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่) ผู้ฟังคือ 阿斗 อาเต๋า (หรืออาเต๋) 刘永 หลิวหย่ง (หรือเล่าอ๋อง) และ 刘理 หลิวหลิ่ (หรือเล่าลิ) ในต้นฉบับภาษาจีน 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่) เรียกบุตรทั้งสามคน 阿斗 อาเต๋า (หรืออาเต๋) 刘永 หลิวหย่ง (หรือเล่าอ๋อง) และ 刘理 หลิวหลิ่ (หรือเล่าลิ) โดยใช้คำเรียกขาน 尔兄弟三人 เออร์ซยงตี้ซานเหียน หมายถึง เจ้าพี่น้องทั้งสามคน ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (尔 เออร์) + คำเรียกญาติ (兄 ซยง) + คำเรียกญาติ (弟 ตี้) + คำบอกจำนวน (三 ซาน) + คำลักษณนาม (人 เหียน) การใช้คำเรียกขานนี้ เพื่อแสดงความเมตตาต่อบุตรและแสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน เจ้าพี่น้องทั้งสามคน ซึ่งได้แปลตรงกับต้นฉบับภาษาจีน

การปรับคำแปล

วิธีการปรับคำแปลในฉบับแปลเป็นภาษาไทยนั้น ผู้แปลใช้หลายลักษณะ ทั้งนี้เพื่อให้ภาษาแปลมีความกลมกลืนเป็นธรรมชาติ และมีความเหมาะสมกับอรรถรสของเนื้อหาที่ต้นฉบับถ่ายทอดออกมา ลักษณะการปรับคำแปลนี้เป็นกลวิธีที่ผู้แปลต้องใช้ความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมของทั้งในภาษาต้นฉบับและในภาษาแปลเข้ามามีส่วนช่วยในการแปล และถ่ายทอดสารที่ภาษาต้นฉบับต้องการสื่อออกมาให้ได้ถูกต้องและให้กลมกลืนกับวัฒนธรรมในภาษาแปล การแปลลักษณะนี้ ผู้วิจัยพบ 5 โครงสร้าง มีดังต่อไปนี้

1. การปรับแปลรูปแบบโครงสร้างหน่วยเดียว
2. การปรับแปลรูปแบบโครงสร้าง 2 หน่วย
3. การปรับแปลรูปแบบโครงสร้าง 3 หน่วย
4. การปรับแปลรูปแบบโครงสร้าง 4 หน่วย
5. การปรับแปลรูปแบบโครงสร้าง 6 หน่วย

1. การปรับแปลรูปแบบโครงสร้างหน่วยเดียว

หมายถึง ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้รูปแบบโครงสร้างหน่วยเดียว แต่ฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลจากต้นฉบับภาษาจีนเพื่อให้สื่อความหมายได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย มีดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 15 การปรับแปลรูปแบบ คำสรรพนามในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขานรูปแบบคำสรรพนาม 卿 (เจ้า) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน เอียวฮอง ซึ่งเป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล เอียว + ชื่อจริง ฮอง)

ต้นฉบับ 杨奉乘势掩杀，汜军大败，退走二十余里。奉乃收军来见天子。
 何进见之，大喜，曰：“卿救朕躬，其功不小！”（第 13 回）

帝慰谕曰：“卿救朕躬，其功不小！”（第 13 回）

ดีเว่ยอ้วเวีย : “ ซิงจั่วเจินกง , จิงงู้เสี่ยว! ” (ตี 13 หุย)

ฉบับแปล เอียวฮองก็จับม้าไล่ฟันทหารกุกี้ล้มตายแตกไปทางประมาณสองร้อยเส้น แล้วเอียวฮองพาทหารไปถวายบังคม พระเจ้าเหียนเต้

พระเจ้าเหียนเต้จึงตรัสว่า เอียวฮอง คุณทหารมาช่วยเราครั้งนี้ มีความชอบเป็นอันมาก (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 175)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 汉献帝 หั่นเสียนตี้ (หรือพระเจ้าเหียนเต้) ผู้ฟังคือ 杨奉 หยางเฟิง (หรือเอียวฮอง) ในต้นฉบับภาษาจีน 汉献帝 หั่นเสียนตี้ (หรือพระเจ้าเหียนเต้) เรียกขุนนาง 杨奉 หยางเฟิง (หรือเอียวฮอง) โดยใช้คำเรียกขาน 卿 ซิง (เจ้า) เป็นรูปแบบคำสรรพนามที่ จักรพรรดิใช้เรียกขุนนางในสมัยจีนโบราณ ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้รับการแปลโดยใช้คำเรียกขาน เอียวฮอง ซึ่งเป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล เอียว + ชื่อจริง ฮอง)

ตัวอย่างที่ 16 การปรับแปลรูปแบบคำสรรพนามในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขานรูปแบบคำสรรพนาม 汝 หยู่ (เจ้า/มึง/เอ็ง) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน เอ็งนี่ ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (เอ็ง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี่)

ต้นฉบับ 督邮大喝曰: “汝诈称皇亲, 虚报功绩! 目今朝廷降诏, 正要沙汰这等滥官污吏!” 玄德喏喏连声而退。(第 2 回)

ตูโหวด้าเห้อเวีย : “หยู่จั่วซิงหวงชิน, ซวีเป่ากงจี! มูจินฉาถิงเสียงเจา , เจิงโย้วซาไท่เจ้อเต่งถ่านกวนวูลี่!” เสวียนเต้อั่วท้าวเหลียนซิงเอ้อร์ทุ่ย。(ตี 2 หุย)

ฉบับแปล ตักอ้วไต้ยั้งดั่งนั้นทวาดพิศให้เล่าปีแล้วว่า เอ็งนี่ทะนงศักดิ์อ้างอวดว่าเป็นเชื้อพระวงศ์ ข้าว่าได้ไปรบโจรถึงสามสิบสี่สิบห้าครั้งนั้น เราพิเคราะห์ดูรูปร่างเช่นนี้ไม่เห็นสมทำการศึก อย่าพูดโกหกเราหาเชื่อตัวท่านไม่ซึ่งว่าเป็นผู้รักษาเมืองก็ดีแล้ว บัดนี้มีรับสั่งให้เราลงมาเรียกเอาส่วยแก่ขุนหมื่นที่เป็นขึ้นใหม่ เล่าปีรับคำแล้วมิได้ตอบคำประการใดก็ลาไปที่อยู่ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 19)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 督邮 ตูโฮยว (หรือตักอ้ว) ผู้ฟังคือ 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่) ในต้นฉบับภาษาจีน 督邮 ตูโฮยว (หรือตักอ้ว) เรียก 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่) โดยใช้คำเรียกขาน 汝 หยู หมายถึง เอ็ง / เจ้า ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม เพื่อแสดงให้เห็นว่าไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน เอ็งนี่ เป็นคำเรียกขานที่ไม่สุภาพ เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (เอ็ง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี่)

ตัวอย่างที่ 17 การปรับแปลรูปแบบคำเรียกชื่อจริงในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขานรูปแบบคำเรียกชื่อจริง 延 เอียน (ชื่อจริงของอู๋เอียน) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ตัวท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (ตัว) + คำสรรพนาม (ท่าน)

ต้นฉบับ 玄德急召魏延，魏延解冷苞至。玄德曰：“延虽有罪，此功可赎。”（第 62 回）

เสวียนเต๋อจีเจาเว่ย์เอียน, เว่ย์เอียนเจียหลิงเปาจิ๋ว。เสวียนเต๋อเหยีย : “เอียนชุยโฮ่วจู้ยี้, นี๋องก่งเช่อตุ้。” (ที่ 62 หุย)

ฉบับแปล เล่าปี่ก็สั่งให้ทหารหาตัวอู๋เอียน พออู๋เอียนมัดเหลงเปามาถึงเข้าไปคำนับเล่าปี่ เล่าปี่จึงว่า ตัวท่าน มีโทษใหญ่หลวงนัก แต่ครั้งนี้หากว่าท่านทำการแก้ตัวจับเหลงเปาได้ เราจะยกโทษเสีย (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 125)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่) ผู้ฟังคือ 魏延 เว่ย์เอียน (หรืออู๋เอียน) ในต้นฉบับภาษาจีน 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่) เรียก 魏延 เว่ย์เอียน (หรืออู๋เอียน) โดยใช้คำเรียกขานรูปแบบชื่อจริง 延 เอียน เพื่อแสดงให้เห็นว่า ผู้พูดและผู้ฟังมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับคำแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน ตัวท่าน เป็นรูปแบบคำนำหน้า (ตัว) + คำสรรพนาม (ท่าน) ซึ่งเป็นคำเรียกขานที่ไม่สุภาพ การใช้คำเรียกขานนี้เพื่อให้เหมาะสมกับสังคมวัฒนธรรมและการใช้ภาษาของไทย

ตัวอย่างที่ 18 การปรับแปรรูปแบบชื่อรองในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขานรูปแบบชื่อรอง 孟德 เมิ่งเต๋อ (ชื่อรองของโจโฉ)
ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ตัว ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ต้นฉบับ 何进怒曰：“孟德亦怀私意耶？”

เหอจิ้นนู่เหวีย：“เมิ่งเต๋ออิ๊หวซืออิ๊เย？”

操退曰：“乱天下者，必进也。”(第 3 回)

เซาทุ่ยเหวีย：“ ล่วนเทียนเชี่ยจื่อ, ปี้จิ้นเหย่。” (ตี 3 หุย)

ฉบับแปล โฮจิ้นได้ฟังโจโฉว่า ก็โกรธแล้วตอบว่า เราจะทำการใหญ่ ตัวมาว่าดังนี้
คบคิดเป็นใจเดียวกันกับคนที่ลอบคนหรือโจโฉได้ยื่นก็โกรธมิได้ตอบประการใด จึงเดินออกมาถึง
นอกบ้านแล้วว่า แผ่นดินครั้งนี้จะเกิดอันตรายเพราะโฮจิ้น (สามก๊กเล่ม 1 , 2544: 30)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 曹操 เฉาเซา(หรือโจโฉ) กับ 何进 เหอจิ้น (หรือโฮจิ้น) ในต้นฉบับภาษาจีน 何进 เหอจิ้น (หรือโฮจิ้น) เรียกโจโฉโดยใช้คำเรียกขาน 孟德 เมิ่งเต๋อ ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียกชื่อรอง เพื่อแสดงให้เห็นว่า ในสมัยจินโบราณนิยามให้คำเรียกขานรูปแบบชื่อรองเรียกผู้ฟัง เพื่อให้เหมาะกับการใช้ภาษาในสมัยจินโบราณ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน ตัว เป็นคำเรียกขานที่ไม่สุภาพ ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง การใช้คำเรียกขานนี้เพื่อให้เหมาะสมกับสังคมวัฒนธรรมและการใช้ภาษาของไทย

ตัวอย่างที่ 19 การปรับแปรรูปแบบชื่อรองในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขานรูปแบบชื่อรอง 奉先 เฟ่งเชียน (ชื่อรองของลิโป้)
ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน เจ้า ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ต้นฉบับ 布曰：“吾堂堂丈夫。安肯为汝子乎！”

บูเหวีย：“ หวูถางถางจ้างฟู。อานจิ้นเหวยหฺยจื่อฮู！”

原曰：“奉先何故变心？”(第 3 回)

หยวนเหวีย：“ เฟ่งเชียนเหอกุเปี่ยนซิน？” (ตี 3 หุย)

ฉบับแปล ลิโป้จึงร้องตอบว่า ตัวกูก็เป็นชายฝีมือลือชาปรากฏ ซึ่งมึงจะมาเรียกกว่า ลูกนั้นไม่สมควร

เต้หงวนได้ยินดังนั้นก็ตกใจ จึงตอบว่า เป็นไฉนเจ้าจึงคิดกลับใจเป็นดังนี้ (สามก๊ก เล่ม 1, 2544: 42)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่างลิโป้ กับ 丁原 ดิงหยวน (หรือเต้หงวน)

ในต้นฉบับภาษาจีน 丁原 ดิงหยวน (หรือเต้หงวน) เรียกลิโป้โดยใช้คำเรียกขาน 奉先 เฟ้งเซียน ซึ่งเป็นรูปแบบชื่อรอง เนื่องจากลิโป้เป็นบุตรเลี้ยงของ 丁原 ดิงหยวน (หรือเต้หงวน) ใช้คำเรียกชื่อรองผู้ฟังเพื่อแสดงการให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน เจ้า ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม แสดงให้เห็นว่าในสังคมวัฒนธรรมไทย นิยมใช้คำสรรพนามมากกว่าการใช้คำเรียกขานรูปแบบชื่อ

ตัวอย่างที่ 20 การปรับเปลี่ยนรูปแบบชื่อรองในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขานรูปแบบชื่อรอง 文长 เหวินฉาง (ชื่อรองของอุยเอียน) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน อุยเอียน ซึ่งเป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล อุย + ชื่อจริง เอียน)

ต้นฉบับ 当先一将，舞刀拍马，大叫：“文长，吾特来救汝！”视之，乃老将黄忠也。两下夹攻，杀败吴、雷二将 (第 63 回)

ดานเซียนอีเจียง, หูเตาไพหม่า, ด้าเจี้ยว: “เหวินฉาง, หูเท่อไหลจิวหู่!” ชื่อจื่อ, ไหน่เหล่าเจียงหวงจงเหย่。เหลียงเซียเจียงกง, ซาไปหวู, เหลยเออร์เจียง (ตี 63 หุย)

ฉบับแปล สองตงก็จับทหารตีกระหนาบหลังเข้าไป จึงร้องว่า อุยเอียน อย่างกลัวเลย เรามาช่วยแล้ว อุยเอียนกับสองตงก็ช่วยกันตีกระหนาบหน้าหลังงอหลัง ลุยต้องด้านทานมิได้ก็แตกหนี ทหารทั้งปวงล้มตายเป็นอันมาก (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 132)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 黄忠 หวงจง (หรือสองตง) ผู้ฟังคือ 魏延 เว่ยเอี้ยน (หรืออูเอี้ยน) ในต้นฉบับภาษาจีน 黄忠 หวงจง (หรือสองตง) เรียก 魏延 เว่ยเอี้ยน (หรืออูเอี้ยน) โดยใช้คำเรียกขาน 文长 เหวินฉาง ซึ่งเป็นรูปแบบชื่อรอง ในสมัยจีนโบราณนิยมใช้ชื่อรองเรียกบุคคลที่คุ้นเคยหรือไม่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน อูเอี้ยน เป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล อู+ ชื่อจริง เอี้ยน)

ตัวอย่างที่ 21 การปรับแปรรูปแบบยศในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขานรูปแบบยศ 都督 ตูตู (ผู้บัญชาการมณฑลทหาร) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ต้นฉบับ 肃曰：“都督放心。只在鲁肃身上，务要讨荆襄还东吴。”
 ชู่เยวีย : “ตู่ฟางซิน。จื่อไ้หลู่ชู่เซินซาง , วู่เย่าเถ่าจิงหย่างหวนตงหวู。”

瑜曰：“子敬有何高见？”（第 52 回）

อู๋เยวีย : “ จื่อจิ้งโหย่วเหอเกาเจี้ยน?” (ที่ 52 หุย)

ฉบับแปล โลซกตอบว่า อันตัวเล่าก็ป่วยหนักอยู่แล้ว แลเนื้อความทั้งนี้ท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าจะคิดอ่านเอาเมืองสามตำบลนี้มาขึ้นแก่เมืองกังตั๋งให้จงได้

จื่อถามว่าท่านคิดเห็นอย่างไรจึงว่าฉะนี้ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 686)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 周瑜 โจ้วอู๋ (หรือจิวอี้) กับ 鲁肃 หลู่ชู่ (โลซก)

ในต้นฉบับภาษาจีน 鲁肃 หลู่ชู่ (โลซก) เรียก 周瑜 โจ้วอู๋ (หรือจิวอี้) โดยใช้คำเรียกขาน 都督 ตูตู หมายถึง ผู้บัญชาการมณฑลทหาร เป็นคำเรียกขานรูปแบบยศ เนื่องจาก 周瑜 โจ้วอู๋ (หรือจิวอี้) เป็นบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูงกว่า 鲁肃 หลู่ชู่ (โลซก) การใช้คำเรียกขานรูปแบบยศ เพื่อแสดงการให้เกียรติและให้ความเคารพต่อบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าตนเอง เหมาะสมกับสังคม วัฒนธรรมจีนในสมัยโบราณซึ่งมีการแบ่งระดับยศหรือฐานันดรศักดิ์อย่างเข้มงวด ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน ท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม เป็นคำสรรพนามที่สุภาพ เพื่อแสดงการให้เกียรติต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 22 การปรับแปรรูปแบบคำเรียกยศในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขานรูปแบบคำเรียกยศ 将军 เจียงจวิน (ขุนพล) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ต้นฉบับ 登大笑曰：“将军何其不明之甚也！”

เตงต้าเฉียวเหวีย : “ เจียงจวิน เหนือปู้หมิงจือเซินเหย์ ! ”

布曰：“吾何不明？” (第 16 回)

ปู้เหวีย: “หวู เหนือปู้หมิง ? ” (ตี 16 หุย)

ฉบับแปล ตันเต่งเห็นดั่งนั้นก็ทำเป็นหัวเราะ แล้วว่าท่านฟังเนื้อความยังไม่สิ้นเป็นไฉนท่านจึงคว่นโกรธดังนี้

ลิโป้จึงถามว่ายังมีเนื้อความสิ่งใดบ้าง (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 228)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 陈登 เฉินเต็ง (หรือตันเต่ง) กับ 吕布 หลวี่ปู้ (หรือลิโป้) ในต้นฉบับภาษาจีน 陈登 เฉินเต็ง (หรือตันเต่ง) เรียก 吕布 หลวี่ปู้ (หรือลิโป้) โดยใช้คำเรียกขาน 将军 เจียงจวิน หมายถึง ขุนพล ซึ่งเป็นรูปแบบยศ เพื่อแสดงความเป็นทางการ และมีความเคารพนับถือต่อผู้ที่มีอำนาจและฐานะสูงกว่าตนเอง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน ท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนามที่แสดงการให้เกียรติและแสดงการยกย่องต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 23 การปรับแปรรูปแบบยศในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขานรูปแบบคำเรียกยศ 丞相 เฉิงเซียง (มหาอุปราช) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ต้นฉบับ 程昱曰：“丞相知华歆来意否？”

เฉิงอี้เหวีย : “เฉิงเซียงจื่อหาซันไหลอี้ไฝว?”

操曰：“未知。”（第 56 回）

เซาเหวีย : “เว่ยจื่อ” (ตี 56 หุย)

ฉบับแปล เทียหยกจึงว่า ฮัวหิมถือหนังสือมานี้ ท่านรู้หรือไม่ว่า ซุนกวนคิดกลอุบายประการใด

โจโฉจึงว่ามิได้แจ้ง (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 35)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 程昱 เฉิงอี้ (หรือ เทียหยก) กับ 曹操 เฉาเซา (หรือ โจโฉ) ในต้นฉบับภาษาจีน 程昱 เฉิงอี้ (หรือ เทียหยก) เรียก 曹操 เฉาเซา (หรือ โจโฉ) โดยใช้คำเรียกยศ 丞相 เฉิงเซียง หมายถึงมหาอุปราช การใช้คำเรียกขานนี้เพื่อแสดงการให้เกียรติต่อบุคคลที่มีอำนาจและฐานะสูงกว่าตนเอง เหมาะสมกับสังคม วัฒนธรรมจีนในสมัยโบราณซึ่งมีการแบ่งระดับยศหรือฐานันดรศักดิ์อย่างเข้มงวด ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้รับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน ท่าน เป็นรูปแบบคำสรรพนาม ซึ่งเป็นคำสรรพนามที่แสดงการให้เกียรติและแสดงการยกย่องต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 24 การปรับเปลี่ยนรูปแบบคำบอกสถานภาพในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขานรูปแบบคำบอกสถานภาพ 主公 ฐ่งกง (นายเหนือหัว) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ท่านสิ ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (ท่าน) + คำลงท้าย (สิ)

ต้นฉบับ 儒曰：“主公欲破天下，何惜一马！”卓欣然与之，更与黄金一千两、明珠数十颗、玉带一条。李肃赍了礼物，投吕布寨来。（第 3 回）

หลู่เหวีย: “ฐ่งกงอ้าวพ่อเทียนเซี่ย , เทอซีอิหมา !” จ้าวซินหยาน อ้าวจื่อ , เก็งอ้าวหวางจินอีเซี่ยนเหลียง 、 หมิงจูสู่อี้เคอ 、 อ้าวได้อี้เถียว 。 หลีซูไล่เหล่อหลิว , โกวหลวี่ปู้ไจ้ไหล 。 ” (ตี 3 หุย)

ฉบับแปล ลีจิงว่า ท่านจะคิดการใหญ่ เสียขายกับสิ่งของกับม้าตัวหนึ่งไยเล่า ถ้าสมความคิดแล้วท่านจะปรารถนาสิ่งใดก็จะได้โดยสะดวก ตั้งโต๊ะได้ฟังมีความยินดีนัก (สามก๊กเล่ม1, 2544: 40)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 李儒 หลี่หลู่ (หรือลียู่) ผู้ฟังคือ 董卓 ต่งจ้าว (หรือต่งโต๊ะ) ในต้นฉบับภาษาจีน ขุนนาง 李儒 หลี่หลู่ (หรือลียู่) เรียก 董卓 ต่งจ้าว (หรือต่งโต๊ะ) โดยใช้คำเรียกขาน 主公 จู่กง หมายถึง นายเหนือหัว ซึ่งเป็นรูปแบบ คำบอกสถานภาพ เนื่องจาก 董卓 ต่งจ้าว (หรือต่งโต๊ะ) เป็นบุคคลที่มีอำนาจและตำแหน่งสูง ส่วนขุนนาง 李儒 หลี่หลู่ (หรือลียู่) เป็นบุคคลที่อยู่ได้บังคับบัญชาของ 董卓 ต่งจ้าว (หรือต่งโต๊ะ) ฉะนั้นในต้นฉบับภาษาจีนจึงใช้รูปแบบ คำบอกสถานภาพ เหมาะสมกับสังคมวัฒนธรรมจีนในสมัยโบราณที่มีการแบ่งชนชั้นอย่างเข้มงวดและนิยมใช้คำเรียกขานบุคคลที่มีฐานะและตำแหน่งสูงกว่าตนเอง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้เลือกใช้คำเรียกขาน ท่านลี้ ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (ท่าน) + คำลงท้าย (ลี้) ท่าน เป็นรูปแบบคำสรรพนาม ซึ่งเป็นคำเรียกขานที่แสดงการให้เกียรติและแสดงการยกย่องต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 25 การปรับแปลรูปแบบคำนามทั่วไปในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขานรูปแบบคำนามทั่วไป 故人 กู่เหยิน (เพื่อนเก่า) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ต้นฉบับ 是夜满宠扮作小卒，混入彼军队中，偷至徐晃帐前，只见晃秉烛被甲而坐。宠突至其前，揖曰：“故人别来无恙乎！”徐晃惊起。（第14回）

ชื่อเย่หม่านผางป้านจ้าวเสี่ยวจู่, ฮุนชู่ปี้จวินดู่ยง, โทวจื่อสวี่ฮวงจางเถียน, จื่อเจี้ยนฮวงปิงจู่เป่ย์เจี๋ยเอ๋อร์จ้าว。ผางทู่จื่อเถียน, อี้เหยีย: “กู่เหยินเป่ย์ไหลหวู่ย่งฮู!” สวี่ฮวงจิงจี。(ตี 14 หุย)

ฉบับแปล ครั้นเวลาค่ำ หมันทองก็แต่งตัวเป็นทหารเลวปลอมเข้าไปถึงในค่าย เห็นซิหลงไล่กระาะจุดเทียนนั่งดูหนังสืออยู่ หมันทองจึงเข้าไปคำนับแล้วว่า แต่จากมา ท่านยังคอยมีความสบายอยู่หรือ

ฝ่ายซี้หลงได้ยินดังนั้นก็เงยหน้าขึ้นดู เห็นทหารแปลกหน้าก็ตกใจ (สามก๊กเล่ม 2 , 2544: 187)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 满宠 หม่านผาง (หรือหมั่นทอง) ผู้ฟังคือ 徐晃 สวีฮวง (หรือซี้หลง) ในต้นฉบับภาษาจีน 满宠 หม่านผาง (หรือหมั่นทอง) เรียก 徐晃 สวีฮวง (หรือซี้หลง) โดยใช้คำเรียกขาน 故人 กู่เหียน หมายถึงเพื่อนเก่า ซึ่งเป็นรูปแบบคำนามทั่วไป เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้พูดและผู้ฟังมีความสัมพันธ์แบบคุ้นเคยกัน ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน ท่าน เป็นรูปแบบคำสรรพนามซึ่งเป็นคำเรียกขานที่แสดงการให้เกียรติต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 26 การปรับแปลรูปแบบคำบอกสถานภาพในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขานรูปแบบคำบอกสถานภาพ 丈夫 จ้างฟู (สามี) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ต้นฉบับ 玄德入见孙夫人，暗暗垂泪。孙夫人曰：“丈夫何故烦恼？”（第 55 回）

เสวียนเต๋ออยู่เจียนซุนฟูเหียน , อ้ำอั้นนุญเลย 。 ซุนฟูเหียนเยวีย : “ จ้างฟูเหอคูฝานเห่น่า ? ” (ที่ 55 หุย)

ฉบับแปล เล่าปี่จึงกลับเข้ามาแกล้งทำเป็นร้องไห้หวังจะให้ภรรยาถาม นางซุนสุหิ
นจึงถามว่า ท่านเป็นทุกข์สิ่งใดจึงร้องไห้ (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 20)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 刘备 หลิวเป่ย์ (เล่าปี่) ผู้ฟังคือ 孙夫人 ซุนฟูเหียน (หรือนางซุนสุหิ) ในต้นฉบับภาษาจีน 孙夫人 ซุนฟูเหียน (หรือนางซุนสุหิ) เรียก 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่) โดยใช้คำเรียกขานรูปแบบคำบอกสถานภาพ 丈夫 จ้างฟู ซึ่งหมายถึงสามี เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้พูดและผู้ฟังมีความสัมพันธ์เป็นสามีและภรรยา กัน ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้เลือกใช้คำเรียกขาน ท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม เป็นคำเรียกขานที่สุภาพ เพื่อแสดงการให้เกียรติต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 27 การปรับเปลี่ยนรูปแบบคำเรียกญาติในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขานรูปแบบคำเรียกญาติ 兄 ชยง (พี่ชาย)
ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ต้นฉบับ 布见了此马，大喜，谢肃曰：“兄 赐此龙驹，将何以为报？”
ปู้เจี้ยนเลอฉือหม่า, ด้าสี้, เซี่ยซู่เยวีย : “ ชยง ซื่อฉือหลงจวี, เจียง
เหออีเหวยเป่า? ”

肃曰：“某为义气而来。岂望报乎！”（第3回）

ซู่เยวีย : “ โหม่ว เว่ยอี้ชีเออร์ไหล . จี้ว่างเป่าฮู ! ” (ตี 3 หุย)

ฉบับแปล ลิโป้มีความยินดีนัก ถ้านับแล้วว่า ท่าน เอาม้าตัวนี้มาให้เรานี้ เราชอบใจ
สมความปรารถนาเรานักยิ่งกว่าให้ทรัพย์สินของทั้งปวง เรามิได้มีสิ่งของสนองคุณท่านเลย
ลิซกจึงตอบว่า ซึ่งเราเอาม้ามีฝีเท้ามาให้ท่านทั้งนี้ จะได้คิดเอาสิ่งของตอบแทนได้ คิดว่าท่านเป็น
ทหารราชการซื้อสัตย์อยู่จึงเอามาให้ (สามก๊กเล่ม1, 2544: 40)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 吕布 หลวี่ปู้ (หรือลิโป้) กับ 谢肃 เลี้ยซู่ (หรือลิซก)
ในต้นฉบับภาษาจีน 吕布 หลวี่ปู้ (หรือลิโป้) เรียก 谢肃 เลี้ยซู่ (หรือลิซก) โดยใช้คำเรียกญาติ 兄
ชยง หมายถึงพี่ชาย ซึ่งเป็นคำที่ใช้เรียกผู้ชายที่มีอายุมากกว่าตนและศักดิ์เดียวกันที่เป็นญาติเกี่ยว
ดองกัน 吕布 หลวี่ปู้ (หรือลิโป้) กับ 谢肃 เลี้ยซู่ (หรือลิซก) ไม่มีความสัมพันธ์เป็นญาติพี่น้องที่มี
สายเลือดเดียวกัน แต่เนื่องจาก 谢肃 เลี้ยซู่ (หรือลิซก) มีอายุมากกว่า 吕布 หลวี่ปู้ (หรือลิโป้)
ฉะนั้น 吕布 หลวี่ปู้ (หรือลิโป้) จึงเรียก 谢肃 เลี้ยซู่ (หรือลิซก) โดยใช้คำเรียกญาติ 兄 ชยง
เพื่อแสดงความสุภาพและมีมารยาท เหมาะสมกับการใช้ภาษาในสังคม วัฒนธรรมจีนในจินสมัย
โบราณ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน ท่าน
ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม เพื่อแสดงการให้เกียรติต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 28 การปรับเปลี่ยนรูปแบบคำเรียกญาติในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขานรูปแบบคำเรียกญาติ 兄 ชยง (พี่ชาย) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ท่านติ ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (ท่าน) + คำลงท้าย (ติ)

ต้นฉบับ 布曰：“兄在朝廷，观何人为世之英雄？”

ปุ่เยวีย : “**ชยง**ใจเฝ้าถึง , กวนเหอเหินเหวชื้ออู๋อิงสยง ? ”

肃曰：“某遍观群臣，皆不如董卓。董卓为人敬贤礼士，赏罚分明，终成大业。”
(第 3 回)

ซู่เยวีย : “ โหม่วเปี่ยนกวนฉวินเฉิน , เจียปู้หยูต่งจ้าว 。 ต่งจ้าวเหวเหอินจิงเสียนหลิซื่อ , ต่างฝ่าเฟินหมิง , จงเฉิงต้าเย่ 。 ” (ตี 3 หุย)

ฉบับแปล ฝ่ายลิโป้ได้ยินดังนั้นจึงถามลิกงว่า **ท่านติ** ทำราชการอยู่ในเมืองหลวง ยังเห็นขุนนางผู้ใดกล้าหาญสัจย์ซื่อว่ากล่าวสิทธิ์ขาดบ้าง

ลิกงจึงตอบว่า เราเล็งดูขุนนางในเมืองหลวงนั้น ซึ่งจะมีสติปัญญากล้าแข็งหาพร้อมเหมือนตั่งโตะไม้ อันตั่งโตะนั้นประกอบไปด้วยสติปัญญากล้าหาญสัจย์ซื่อมั่นคง แล้วน้ำใจก็รักทหารปุนบำเหน็จให้มิได้รักทรัพย์สิ่งใด เอาใจคนเป็นประมาณ สืบไปข้างหน้าเห็นตั่งโตะจะได้เป็นใหญ่ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 41)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 吕布 หลวี่ปู้ (หรือลิโป้) ผู้ฟังคือ 李肃 หลิซู่ (หรือลิกง)

ในต้นฉบับภาษาจีน 吕布 หลวี่ปู้ (หรือลิโป้) เรียก 李肃 หลิซู่ (หรือลิกง) โดยใช้คำเรียกขาน 兄 ชยง หมายถึง พี่ชาย ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียกญาติ เพื่อแสดงความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด และให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน ท่านติ ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (ท่าน) + คำลงท้าย (ติ) ท่านเป็นคำสรรพนามที่สุภาพ การใช้คำเรียกขานนี้เพื่อแสดงความสุภาพและการให้เกียรติต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 29 การปรับเปลี่ยนรูปแบบคำคำในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขานรูปแบบคำคำ 匹夫 ผีฟู (ผู้ไร้สติปัญญา) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน อ้ายคนร้าย ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (อ้าย) + คำคำ (คนร้าย)

ต้นฉบับ 云长提刀纵马直迎车胄，大叫曰：“匹夫安敢怀诈，欲杀吾兄！”车胄大惊，战未数合，遮拦不住，拨马便回。（第 21 回）

หยวนฉางตีดาบขี่ม้าตรงไปตรงหน้าเกีเหม่า แล้วร้องว่า อ้ายคนร้าย จ้า, อ้าวชาหูซง! ” เชอเว่ย์ต้าเจียง, จ้านเว่ย์สือเหอ, จื่อหลานปู้จู้, ปอหม่าเปี่ยนหุย.
(ตี 21 หุย)

ฉบับแปล กวนอูเห็นดังนั้นก็ควมม้าเข้าไปตรงหน้าก็เหมา แล้วร้องว่า อ้ายคนร้าย ควรหรือมีงคิดกับโจโจจะทำร้ายพี่กู ก็เหมาไ้ย่นดังนั้นแลไปเห็นกวนอูก็โกรธ ชักม้าเข้ารบกับกวนอูได้สิบเพลง ก็เหมาอดโรยกำลังก็ชักม้าหนีเข้าเมือง (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 297)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 关公 กวนกง (หรือกวนอู) ผู้ฟังคือ 车胄 เชอเว่ย์ (หรือเกีเหม่า) ในต้นฉบับภาษาจีน 关公 กวนกง (หรือกวนอู) คำ 车胄 เชอเว่ย์ (หรือเกีเหม่า) โดยใช้คำเรียกขาน 匹夫 ผีฟู หมายถึง ผู้ไร้สติปัญญา เป็นรูปแบบคำคำ ซึ่งเป็นคำเรียกขานที่ไม่สุภาพ เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้เลือกใช้คำเรียกขาน อ้ายคนชั่ว เป็นรูปแบบคำนำหน้า (อ้าย) + คำคำ (คนชั่ว) อ้ายเป็นคำไม่สุภาพ ผู้แปลใช้คำอ้ายกับคำเรียกขานที่แสดงความไม่สุภาพเพื่อเพิ่มความแรงของคำเรียกขานนั้นๆ

ตัวอย่างที่ 30 การปรับเปลี่ยนรูปแบบคำนามทั่วไปในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขานรูปแบบคำนามทั่วไป 长者 จ้างจื่อ (ผู้เฒ่า) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ท่านนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (ท่าน) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ต้นฉบับ 逊问曰：“长者何人？”

ซวันเวินเหวีย : “ จ้างจื่อเหอเหยิน ? ”

老人答曰：“老夫乃诸葛孔明之岳父黄承彦也。---” (第 84 回)

เหล่าเหียนต้าเยวีย: “เหล่าฟูไห่หนู่เก๋อช่งหมิงจื่อเยวียฟูหวางเจิ้งเอียนเหย
。 ---” (ตี้ 84 หุย)

ฉบับแปล ลกซุนถามตาแก่ว่า ท่านนี้ชื่อใด อยู่ที่ไหน

ฝ่ายตาแก่จึงว่า เราชื่อสองแสงหงันอยู่ที่นี่ เป็นพ่อตาขงเบ้ง (สามก๊กเล่ม 2,

2544: 401)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 陆逊 ถูซวัน (หรือลกซุน) ผู้ฟังคือ 黄承彦 หวงเจิ้งเอียน (หรือสองแสงหงัน) ในต้นฉบับภาษาจีน 陆逊 ถูซวัน (หรือลกซุน) เรียก 黄承彦 หวงเจิ้งเอียน (หรือสองแสงหงัน) โดยใช้คำเรียกขาน 长者 จ้างจื่อ หมายถึง ผู้เฒ่า ซึ่งเป็นรูปแบบคำนามทั่วไป เนื่องจากผู้พูดและผู้ฟังไม่ได้รู้จักมาก่อน ใช้คำเรียกขาน 长者 จ้างจื่อ (ผู้เฒ่า) เรียกผู้ที่อายุมากและไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงความสุภาพและการให้เกียรติต่อผู้ฟัง เหมาะสมกับการใช้ภาษาในสังคมวัฒนธรรมจีน ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้รับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน ท่านนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (ท่าน) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้) ท่านเป็นคำสรรพนามที่สุภาพ การใช้คำสรรพนามนี้เพื่อแสดงการให้เกียรติต่อผู้ฟัง เหมาะสมกับการใช้ภาษาในสังคมไทยซึ่งนิยมใช้คำสรรพนามมากกว่าการใช้คำเรียกขานอื่นๆ

2. การปรับแปรรูปแบบโครงสร้าง 2 หน่วย

หมายถึง ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้รูปแบบโครงสร้าง 2 หน่วย แต่ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลจากต้นฉบับภาษาจีนเพื่อให้สื่อความหมายได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย มีดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 31 การแปรรูปแบบคำขยาย + คำสรรพนามในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 明公 หมิงกง (ท่านผู้ปราดเปรื่อง) ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (明 หมิง) + คำสรรพนาม (公 กง) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ต้นฉบับ 卓问百官曰：“吾所言，合公道否？”

จ้าวเวินไปกวนเฮีย : “หวู่ฮั่วเอี้ยน, เหอกงเต้าไฝว? ”

卢植曰：“明公差矣。---” (第3回)

หลูจื่อเฮีย : “หมิงกงห่าอี้。-----” (ตี 3 หุย)

ฉบับแปล ฝ่ายตั้งโต๊ะนั้นจึงว่าแก่ขุนนางทั้งปวงว่า เราปรึกษาเมื่อกี้นั้นท่านทั้งนี้เห็นผิดหรือชอบ

โลติดจึงตอบตั้งโต๊ะว่า ท่าน ปรึกษาข้าราชการนั้นผิดนัก (สามก๊กเล่ม1, 2544: 39)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 董卓 ต่งจ้าว (หรือตั้งโต๊ะ) กับ 卢植 หลูจื่อ (หรือโลติด) 董卓 ต่งจ้าว (หรือตั้งโต๊ะ) เป็นบุคคลที่มีอำนาจและมีตำแหน่งสูง ในราชสำนักแม้แต่ฝ่าบาทก็ยังให้เกียรติและเคารพนับถือเขา ส่วน 卢植 หลูจื่อ (หรือโลติด) ก็เป็นขุนนางชั้นสูงและอยู่ได้บังคับบัญชาของ 董卓 ต่งจ้าว (หรือตั้งโต๊ะ) ฉะนั้น 卢植 หลูจื่อ (หรือโลติด) จึงใช้คำเรียกขาน 明公 เรียก 董卓 ต่งจ้าว (หรือตั้งโต๊ะ) หมายถึง ท่านผู้ปราดเปรื่อง ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (明 ปราดเปรื่อง) + คำสรรพนาม (公 ท่าน) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน ท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม เพื่อแสดงความเคารพและการให้เกียรติต่อผู้ที่มีอำนาจและมีฐานะสูงกว่าตนเอง

ตัวอย่างที่ 32 การปรับแปลรูปแบบคำขยาย + คำเรียกญาติในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 吾儿 หวู่เออร์ (ลูกข้า) ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (吾 หวู่) + คำเรียกญาติ (儿 เออร์) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ลูกเอ๋ย ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียกญาติ (ลูก) + คำลงท้าย (เอ๋ย)

ต้นฉบับ 是夜二更时分，布提刀径入丁原帐中。原正秉烛观书，见布至，曰：“吾儿来有何事故？”

ซื่อเย่เออร์เกิงฮื่อเฟิน, ปู้เถิดาจึงอยู่ตงหยวนข้างจง。หยวนเจิ้งปิงจูกวนซู่, เจียนปู้จื่อ, เฮีย : “หวู่เออร์ไหลโหย่วเหอซื่ออู่?”

布曰：“吾堂堂丈夫，安肯为汝子乎！” (第3回)

ปู้เฮีย : “หวู่ถางถางข้างฟู่, อาณเจินเหวหยูจื่อฮู ! ” (ตี 3 หุย)

ฉบับแปล ครั้นเวลาค่ำประมาณสองยามเศษ ลิโป้จึงเอาระเบี๊ยะขึ้นเหน็บซ่อนเดินเข้าไปในทึนอนเต็งหงวน เห็นเต็งหงวนอ่านหนังสืออยู่ฝ่ายเต็งหงวนครั้นเห็นลิโป้เข้ามาจึงถามว่า **ลูกเอ๋ย** เข้ามาทำไม

ลิโป้จึงร้องตอบว่า ตัวกูเป็นชายมีฝีมือลือชาปรากฏ ซึ่งมึงจะมาเรียกกว่าลูกนั้นไม่สมควร (สามก๊กเล่ม1, 2544: 42)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 丁原 ดิงหยวน (หรือเต็งหงวน) กับ 吕布 หลวี่บู๊ (หรือลิโป้) ในต้นฉบับภาษาจีน 丁原 ดิงหยวน (หรือเต็งหงวน) เรียก 吕布 หลวี่บู๊ (หรือลิโป้) โดยใช้คำเรียกขาน 吾儿 หวู เออร์ หมายถึงลูกข้า ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (吾 หวู) + คำเรียกญาติ (儿 เออร์) เพื่อแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน ลูกเอ๋ย ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียกญาติ (ลูก) + คำลงท้าย (เอ๋ย) แสดงให้เห็นว่าในสังคมวัฒนธรรมไทย เมื่อผู้สูงอายุพูดกับผู้อายุน้อยจะนิยมใช้คำลงท้าย เพื่อแสดงความมีเมตตาเอ็นดูต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 33 การปรับแปลรูปแบบคำขยาย + คำเรียกญาติในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 吾儿 หวู เออร์ (ลูกข้า) ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (吾 หวู) + คำเรียกญาติ (儿 เออร์) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน เจ้า ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ต้นฉบับ 吴太夫人来视疾，谓策曰：“吾儿屈杀神仙，故招此祸。”
 หวู่ไท่ฟู่เหียนไหลชื่อจี้，เว่ยเช่อเหวีย： “ หวูเออร์ชวีซาเลินเซียน，
 กู้เจาถื่อฮั่ว 。”

策笑曰：“儿自幼随父出征，杀人如麻，何曾有为祸之理？今杀妖人，正绝大祸，安得反为我祸？”（第 29 回）

เช่อเสี่ยวเหวีย：“เออร์จื่อไย๋สุยฟู่ซุเจิง，ซาเหียนหฺยหฺมา，เหอเจิง
 โห่วยหวายฮั่วจื่อหลิ? จินซาเยาเหียน，เจิงเจวียต้าฮั่ว，อานเต๋อฝ่านหวายหว่อฮั่ว?” (ตี้ 29 หุย)

ฉบับแปล นางอสูหยีนผู้เป็นมารดา รู้ข่าวก็ออกมาว่ากล่าวขุนเซ็กว่า เพราะเจ้าทำอันตรายแก่เอ็กเกียจึงเป็นเหตุทั้งนี้

ขุนเซ็กได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วว่าข้าพเจ้าไปทัพกับบิดา ก็ได้ฆ่าฟันผู้คนเสียเป็นอันมาก อุปมาเหมือนเมธังพั้นที่จะนับได้ ข้าพเจ้าก็ไม่มีอันตราย ซึ่งข้าพเจ้าให้ฆ่าเอ็กเกียอันเป็นคนโกหกหลวงเมืองเสียนั้น หวังจะบำรุงน้ำใจคนให้ตั้งอยู่ในความสัตย์ อย่าให้นับถือคนอันเป็นอสัตย์สืบไป เป็นไฉนมารดาจึงมาว่าข้าพเจ้าว่าเป็นเหตุเพราะฆ่าเอ็กเกียเสีย (สามก๊กเล่ม1, 2544: 401)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 吴太夫人 หวู่ไท่ฟูเหยิน (หรือ นางงอสูหยีน) ผู้ฟังคือ 孙策 ชุนซือ (หรือขุนเซ็ก) ในต้นฉบับภาษาจีน 吴太夫人 หวู่ไท่ฟูเหยิน (หรือ นางงอสูหยีน) เรียก 孙策 ชุนซือ (หรือขุนเซ็ก) โดยใช้คำเรียกขาน 吾儿 หวู่เอ๋อร์ หมายถึง ลูกข้า ซึ่งเป็นรูปแบบ คำขยาย (吾 หวู่) + คำเรียกญาติ (儿 เอ๋อร์) เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้พูดและผู้ฟังมีความสัมพันธ์แบบสนิทสนมกัน ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปล โดยเลือกใช้คำเรียกขาน เจ้า ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ตัวอย่างที่ 34 การปรับแปลรูปแบบคำขยาย + คำเรียกญาติในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 贤弟 เสียนตี้ (น้องชายอัจฉริยะ) ซึ่งเป็นรูปแบบ คำขยาย (贤 เสียน) + คำเรียกญาติ (弟 ตี้) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน น้องเรา ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียกญาติ (น้อง) + คำขยาย (เรา)

ต้นฉบับ 玄德再三谦让。布曰：“贤弟不必推让。”（第13回）
เสวียนเต๋อไ้ซานเซี่ยนย่าง。ปูเอวี่ยวี่：“เสียนตี้ปู้ปู้ทวยย่าง。”
(ตี้ 13 หุย)

ฉบับแปล เล่าปี่เจียมตัวจึงห้ามว่าอย่าคำนับเลย ลิโป้จึงตอบว่า น้องเรา จงให้บุตร ภรรยาเราคำนับเถิด (สามก๊กเล่ม1, 2544: 164)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 吕布 หลวี่ปู้ (หรือลิโป้) กับ 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่) ในต้นฉบับภาษาจีน 吕布 หลวี่ปู้ (หรือลิโป้) เรียก 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่) โดยใช้คำเรียกขาน 贤弟 เสียนตี้ หมายถึง น้องชายอัจฉริยะ ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (贤 เสียน) + คำเรียกญาติ (弟 ตี้) เป็นคำที่ใช้กับบุคคลที่มีศักดิ์เท่ากันหรืออาวุโสน้อยกว่า และเป็นคำที่แสดงการยกย่องต่อผู้ฟังในสมัยจีนโบราณ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้ คำเรียกขาน น้องเรา ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียกญาติ (น้อง) + คำขยาย (เรา) เพื่อแสดงความเมตตาต่อผู้ฟังและแสดงสถานภาพความเป็นญาติกันที่มักใช้ในสังคมวัฒนธรรมไทย เมื่อผู้ฟังมีอาวุโสน้อยกว่าผู้พูด

ตัวอย่างที่ 35 การปรับแปลรูปแบบคำขยาย + คำเรียกญาติในต้นฉบับภาษาจีน ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 贤弟 เสียนตี้ (น้องชายอัจฉริยะ) ซึ่งเป็นรูปแบบ คำขยาย (贤 เสียน) + คำเรียกญาติ (弟 ตี้) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ท่านนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบ คำสรรพนาม (ท่าน) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ต้นฉบับ 肃曰：“贤弟有擎天驾海之才，四海孰不钦敬？功名富贵，如探囊取物，何言无奈而在人之下乎？”

ซูเหวีย : “เสียนตี้ ไหว่ฉิงเทียนเจียไห่จื่อโล , ชื่อให้สุปู้ชินจิง ? กงหมิง ฟู่กั๋ว , ยูถ่านหนางฉวี่วู , เหอเอี้ยนหวูไนเออร์ไจ้เหินจื่อเชี่ยฮู ? ”

布曰：“恨不逢其主耳。” (第 3 回)

ปู้เหวีย: “ เห็นปู้เฟิงฉินเออร์ . ” (ตี้ 3 หุย)

ฉบับแปล ลิซก จึงว่า ท่านนี้ มีฝีมือกล้าหาญในการสงครามลือชาปรากฏทุกหัวเมือง จะคิดเอาสิ่งใดก็จะได้ดังปรารถนา เป็นไฉนมาจำใจอยู่ดังนี้

ลิโป้ตอบว่า ซึ่งท่านว่าทั้งนี้ก็จริงอยู่ แต่เราแสวงหาที่พึ่งจะเป็นหลักนั้นยังมีได้ (ตาม ก๊กเล่ม 1, 2544: 40)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 李肃 หลีซู่ (หรือลิซก) ผู้ฟังคือ 吕布 หลวี่ปู้ (หรือลิโป้) ในต้นฉบับภาษาจีน 李肃 หลีซู่ (หรือลิซก) เรียก 吕布 หลวี่ปู้ (หรือลิโป้) โดยใช้คำเรียกขาน 贤弟 เสียนตี้ หมายถึง น้องชายอัจฉริยะ ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (贤 เสียน) + คำเรียกญาติ (弟 ตี้) เป็นคำที่ใช้กับบุคคลที่มีศักดิ์เท่ากันหรืออาวุโสน้อยกว่า และเป็นคำที่แสดงการยกย่องต่อผู้ฟังในสมัยจีน

โบราณ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน ท่านนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (ท่าน) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ(นี้) เป็นคำเรียกขานที่แสดงการให้เกียรติต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 36 การปรับแปลรูปแบบคำขยาย + คำเรียกญาติในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 国舅 กั้วจิว (พระเจ้าลูก) ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (国 กั้ว) + คำเรียกญาติ (舅 จิว) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ต้นฉบับ 操问曰：“国舅何来？”

เซาเวินเยวีย : “ กั้วจิวเหอไหล ? ”

承曰：“适蒙天子宣召，赐以锦袍玉带。” (第 20 回)

เฉิงเยวีย : “ ชื่อเหมิงเทียนจื่อเชวียนเจ้า, ชื่ออี่จิ้นเผออิ้วได้. ”

(ดี 20 หุย)

ฉบับแปล โจโฉได้ฟังดังนั้นก็รีบเข้าไปในวัง พบตังสินเข้าที่ประตูวัง จึงถามว่า ท่านไปไหนมา

ตังสินจึงบอกว่า รับสั่งให้หาเข้าไปพระราชทานเสื้อ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 279)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 董承 ต่งเฉิง (หรือตังสิน) กับ 曹操 เฉาเซา (หรือโจโฉ) 董承 ต่งเฉิง (หรือตังสิน) เป็นพี่ชายของพระสนมเอก ส่วน 曹操 เฉาเซา (หรือโจโฉ) เป็นมหาอุปราช 曹操 เฉาเซา (หรือโจโฉ) เรียก 董承 ต่งเฉิง (หรือตังสิน) โดยใช้คำเรียกขาน 国舅 กั้วจิว หมายถึง พระเจ้าลูก ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (国 กั้ว) + คำเรียกญาติ (舅 จิว) เพื่อแสดงสถานะภาพของผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำสรรพนาม ท่าน ซึ่งเป็นคำเรียกขานที่แสดงการให้เกียรติต่อผู้ฟังซึ่งอันเป็นลักษณะสังคม วัฒนธรรมไทยที่ผู้พูดสนทนากับผู้ฟังที่มีสถานะภาพสูงกว่าตนเอง

ตัวอย่างที่ 37 การปรับแปรรูปแบบคำขยาย + คำนามทั่วไปในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 仙童 เซียนตุง (เด็กเซียน) ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (仙 เซียน) + คำนามทั่วไป (童 ตุง) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ต้นฉบับ 忽见一小童来迎曰：“来者莫非陈孝起乎？”
 ฐเจียนอี่เสี่ยวตุงไหลหิงเยวีย：“ไหลจื่อม่อเพยฉินเสี่ยวตี่สุ？”
 震大惊曰：“仙童如何知我姓字！”（第 81 回）
 ฉินต้าจิงเยวีย：“เซียนตุงหญฺเหอจื่อหว่าสั้งหมิง！”（ตี 81 หุย）

ฉบับแปล พอพบลูกศิษย์คนหนึ่งเข้า คนนั้นก็ถามว่า ท่านชื่อตันจิ้นหรือ ตันจิ้นตกใจจึงถามว่า ทำไม ท่าน จึงรู้จักข้าพเจ้า (สามก๊กเล่ม 2 , 2544: 362)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 陈震 ฉินเจิ้น (หรือตันจิ้น) ผู้ฟังคือ 小童 เสี่ยวตุง (เด็กน้อย) ในต้นฉบับภาษาจีน 陈震 ฉินเจิ้น (หรือตันจิ้น) เรียก 小童 เสี่ยวตุง (เด็กน้อย) โดยใช้คำเรียกขาน 仙童 เซียนตุง หมายถึง เด็กเซียน ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (仙 เซียน) + คำนามทั่วไป (童 ตุง) 仙 เซียน หมายถึง เซียนหรือเทวดา เป็นคำที่แสดงการยกย่อง ส่วนฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน ท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนามเพื่อแสดงการให้เกียรติต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 38 การปรับแปรรูปแบบคำขยาย + อาชีพ / ตำแหน่งในต้นฉบับภาษาจีน
 ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 吾师 หวู่ซือ (อาจารย์ข้า) ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (吾 หวู่) + อาชีพ / ตำแหน่ง (师 ซือ) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ต้นฉบับ 关公赶散，谢普净曰：“若非吾师，已被此贼害矣。”
 กวนกงก่านซ่าน，เซียผู่จิ้งเยวีย：“ยั่วเพยหวู่ซือ，อี่เป่ยฉื่อเจียไห้
 。”

普净曰：“贫僧此处难容，收拾衣钵，亦往他处云游也。后会有期，将军保重。”（第 27 回）

ผู้จึงเขยีย : “ผินเชิงฉื่อซู่หนานหยง , โช่วสืออื่อปอ , อี้หว่างทาซู่หยวินโหยวเหย . โช่วหฺยโหย่วชี , เจียงจวินเป่าจิ้ง . ” (ตี้ 27 หุย)

ฉบับแปล กวนอูไล่ฆ่าฟันทหารทั้งนั้นแตกไปบ้างตายบ้าง แล้วกวนอูเข้าไปว่าแก่หลวงจีนเถาเจิ้งว่า คราวนี้ท่านหากบอกเหตุให้ หาไม่ข้าพเจ้าก็จะตาย

หลวงจีนเถาเจิ้งจึงว่า ตัวเราจะอยู่วัดนี้สืบไป พวกเพื่อนเป็นนสีกก็จะทำร้ายแก่เรา เราจะไปอยู่วัดอื่นแล้ว ซึ่งท่านจะไปในนั้นอุตส่าห์รักษาตัวจงดี ภายหน้าจะได้พบกันอีก (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 372)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 关公 กวนกง (หรือกวนอู) กับ 普净 ผู้จึง (หรือหลวงจีนเถาเจิ้ง) ในต้นฉบับภาษาจีน 关公 กวนกง (หรือกวนอู) เรียก 普净 ผู้จึง (หรือหลวงจีนเถาเจิ้ง) ว่า 吾师 หวู่ซือ หมายถึง อาจารย์ข้า ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (吾 หวู่) + อาชีพ / ตำแหน่ง (师 ซือ) เพื่อแสดงการให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปล โดยเลือกใช้คำเรียกขาน ท่าน ซึ่งเป็นคำสรรพนาม เพื่อแสดงการให้เกียรติต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 39 การปรับแปลรูปแบบคำขยาย + คำคำในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 老匹夫 เหลาฝี่ฟู่ (ตาเต่า) ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (老 เหลา) + คำคำ (匹夫 ฝี่ฟู่) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน มึง ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ต้นฉบับ 陶谦亦出马于门旗下，欠身施礼曰：“谦本欲结好明公，故托张闾护送。不想贼心不改，致有此事。实不干陶谦之故。望明公察之。”

เถาเจียนอื่อซู่หม่าอื่อเหมินฉีเชี่ย, เจียนเชินซื่อหลียีว : “เขียนเป็นอื่อเจี่ยเห่าหมิงกง , กู้ทัวจางซ่ายฮู่สั้ง . ปู่เสียงเจียชินปู้ไก่อ, จื่อโหย่วฉื่อซื่อ. สือปู้กานเถาเจียนจื่อ กู้. ว่างหมิงกงฉาจื่อ.

操大骂曰：“老匹夫！杀吾父，尚敢乱言！谁可生擒老贼？”夏侯淳应声而出。（第10回）

เขาดำมาเหยีย : “เหลาฝี่ฟู ! ซาหฺวฟู , ซ่างก่านลั่วเอียน !
 สุยเช่อเซ็งฉินเหล่าเจีย ? ” เซียโหวฉุนอิงเซ็งเอ๋อร์ฮฺ. (ตี้ 10 หุย)

ฉบับแปล โตเกียนจึงจับม้าขึ้นไปหลุมทหาร ก็ย่องตัวลงค้ำนับแล้วว่ากับโจโลว่า เดิมข้าพเจ้าคิดว่าจะไปทำราชการด้วยท่าน ครั้นรู้ว่า บิดาท่านมาถึงเมืองจี้จิว ข้าพเจ้าได้รับเข้ามา เลี้ยงดูแล้ว แต่งให้เตียวสีคุมทหารไปส่งหวังจะทำความชอบไว้ต่อท่าน แลเตียวสินนั้นเอาใจออกหากข้าพเจ้า มาบิดากับพรรคพวกท่านเสีย แล้วข้าพเจ้าจะได้คิดอ่านเป็นกลอุบายให้เตียวกีทำร้ายนั้นหามิได้ ซึ่งท่านโกรธข้าพเจ้า ยกมาฆ่าชาวเมืองซึ่งหาความผิดมิได้นั้น ข้าพเจ้าเห็นไม่ควรขอท่านจงคำริคูจงชอบก่อน

โจโลได้ฟังดังนั้นก็โกรธ คำโตเกียนเป็นข้อหยาบเข้าแล้วร้องตอบว่า มึงคิดกลอุบาย แกล้งให้ทหารฆ่าบิดาแลพรรคพวกกุเสีย แลเอาความดีมาแก้ตัว จึงร้องประกาศแก่ทหารทั้งปวงว่า ผู้ใดจะอาสาไปจับเอาตัวโตเกียนมาให้เราได้ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 133)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 陶谦 เถาเซียน (หรือโตเกียน) กับ 曹操 เถาเซา (หรือโจโล) ในต้นฉบับภาษาจีน 曹操 เถาเซา (หรือโจโล) คำ 陶谦 เถาเซียน (หรือโตเกียน) โดยใช้คำเรียกขาน 老匹夫 เหลาฝี่ฟู หมายถึง ตาเฒ่า ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (老 เหลา) + คำคำ (匹夫 ฝี่ฟู) เนื่องจาก 曹操 เถาเซา (หรือโจโล) คิดว่า 陶谦 เถาเซียน (หรือโตเกียน) ให้คนไปฆ่าบิดาของเขาเสียชีวิต จึงใช้คำเรียกขาน 老匹夫 เหลาฝี่ฟู (ตาเฒ่า) คำ 陶谦 เถาเซียน (หรือโตเกียน) เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน มึง เป็นรูปแบบคำสรรพนาม และเป็นคำที่ไม่สุภาพ เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 40 การปรับแปลรูปแบบคำขยาย + ขศในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 大将军 ต้าเจียงจวิน (ขุนพลใหญ่) ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (大 ต้า) + ขศ (将军 เจียงจวิน) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ต้นฉบับ 太后曰：“太将军欲立何人为君？”

ไท่โฮ่วเหวีย: “ต้าเจียงจวินอ้าวลีเหอเหินเหวยจวิน ? ”

师曰：“臣观彭城王曹据，聪明仁孝，可以为天下之主。” (第 109 回)

ชื่อเหวีย : “เฉินกวนเฟิงเฉิงหวางเฉาจี , ชงหมิงเหินเสี่ยว , เขอื่อเหวยเทียนเซี่ยจื่อจู๋ . ” (ที่ 109 หุย)

ฉบับแปล นางกวยทายเฮาจึงถามว่า ท่านจะยกท่านผู้ใดขึ้นเป็นเจ้า

สุมาสูจิ๊งทูลว่า ข้าพเจ้าพิเคราะห์เห็นใจใจก็เป็นเชื้อพระวงศ์ เป็นเจ้าเมืองแพเสีย คนนี้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดหลักแหลมนัก เห็นควรจะเป็นเจ้ารักษาแผ่นดินได้ (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 693)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 太后 ไท่เฮ่า (หรือนางกวยทายเฮา) กับ 司马师 ชื่อหม่าซือ (หรือสุมาสู) ในต้นฉบับภาษาจีน 太后 ไท่เฮ่า (หรือนางกวยทายเฮา) เรียกขุนนาง 司马师 ชื่อหม่าซือ (หรือสุมาสู) โดยใช้คำเรียกขาน 大将军 ต้าเจียงจวิน (ขุนพลใหญ่) ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (大 ต้า) + ยศ (将 เจียง จีงจวิน) เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้พูดให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำสรรพนาม ท่าน ซึ่งเป็นคำที่แสดงความสุภาพและแสดงการให้เกียรติต่อผู้ฟัง ยังแสดงให้เห็นว่า ในสังคมวัฒนธรรมไทยนิยมใช้คำสรรพนามมากกว่าการใช้คำเรียกขานรูปแบบคำขยาย + ยศ

ตัวอย่างที่ 41 การปรับแปลรูปแบบคำขยาย + ยศในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 败将 ไป่เจี๋ย (ขุนพลพ่ายแพ้) ซึ่งเป็นรูปแบบ คำขยาย (败 ไป่) + ยศ (将 เจี๋ย) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน อ้ายทหารจี้หนี ซึ่งเป็นรูปแบบ คำนำหน้า (อ้าย) + อาชีพ / ตำแหน่ง (ทหาร) + คำขยาย (จี้หนี)

ต้นฉบับ 再令典韦引百余骑出。壮士笑曰：“败将何敢复来！”便纵马接战。

ไจ่ลิ่งเตียนเหวยฮินไป้อัวฉีชู。จ้วงชื่อเซี่ยวเหวีย : “ไป่เจี๋ยเหอก่านฟู่ไหล ! ” เปี่ยนจั้งหม่าเจียจ้าน。

ฉบับแปล เตียนอูยกี่คุมทหารร้อยหนึ่งไปทำตามโจโฉสั่ง เกาฑูได้ยินดังนั้นก็คุมพวกออกมา เห็นเตียนอูจึงร้องว่า อ้ายทหารจืหนีจะมารบกับกูอีกหรือ แล้วก็จับรบด้วยเตียนอู (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 157)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 许褚 สวีจู่ (หรือเกาฑู) ผู้ฟังคือ 典韦 เตียนเหว่ย (หรือเตียนอู) ในต้นฉบับภาษาจีน 许褚 สวีจู่ (หรือเกาฑู) คำ 典韦 เตียนเหว่ย (หรือเตียนอู) โดยใช้คำเรียกขาน 败将 ไปเจียง หมายถึง นายพลที่พ่ายแพ้ ซึ่งเป็นรูปแบบ คำขยาย (败 ไป) + ชศ (将 เจียง) เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน อ้ายทหารจืหนี เป็นรูปแบบคำนำหน้า (อ้าย)+ อาชีพ / ตำแหน่ง (ทหาร) + คำขยาย (จืหนี)

ตัวอย่างที่ 42 การปรับแปลรูปแบบฉายา + คำคำในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 环眼贼 หวนเอียนเจย์ (ผู้ร้ายตากลม) ซึ่งเป็นรูปแบบฉายา (环眼 หวนเอียน) + คำคำ (贼 เจย์) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน อ้ายผู้ร้ายตากลมนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (อ้าย) + คำคำ (ผู้ร้าย) + ฉายา (ตากลม) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ต้นฉบับ 布骂曰：“环眼贼！你累次渺视我！”

บูมาเยวีย：“หวนเอียนเจย์！หนีหลายชื่อเหมียวชื่อหว่าอ！”

飞曰：“我夺你马，你便恼，你夺我哥哥的徐州便不说了！”

(第 16 回)

เพยเยวีย：“หว่าอตัวหนีหมา，หนีเปียนหนา，หนีตัวหว่าอเกอเกอ เตอสวีโจวเปียนบูชั่วเลอ！” (ดี 16 หุย)

ฉบับแปล ลิโป้ได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึงตอบว่า อ้ายผู้ร้ายตากลมนี้ทำการหยาบซ้ำดูหมิ่นกูเป็นหลายครั้งมาแล้ว กลับทำทายเป็นอีกเล่า

เตียวหุยจึงตอบว่า กูตีชิงเอาม้าของมึงไว้เนี่ยมึงโกรธหรือ ซึ่งมึงตีชิงเอาเมืองชีจิ๋วของพี่กูไว้เนี่ยมึงเข้าใจว่ากูหาโกรธไม่หรือ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 218)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 吕布 หลวี่ปู้ (หรือลิโป้) กับ 张飞 จางเฟย (หรือเตียวหุย) ในต้นฉบับภาษาจีน 吕布 หลวี่ปู้ (หรือลิโป้) คำ 张飞 จางเฟย (หรือเตียวหุย) ว่า 环眼贼 หวนเอียนเจย์ หมายถึงโจรตากลม เป็นคำคำหยาบคาย ซึ่งเป็นรูปแบบฉา (环眼 หวนเอียน) + คำคำ (贼 เจย์) เพื่อแสดงอารมณ์โกรธและแสดงการไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยแปล 环眼贼 หวนเอียนเจย์ เป็นอ้ายผู้ร้ายตากลมนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (อ้าย) + คำคำ (ผู้ร้าย) + ฉา (ตากลม) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้) อ้ายเป็นคำไม่สุภาพ ผู้แปลใช้คำอ้ายกับคำเรียกขานที่แสดงความไม่สุภาพเพื่อเพิ่มความแรงของคำเรียกขานนั้นๆ

ตัวอย่างที่ 43 การปรับแปลรูปแบบฉา + คำเรียกญาติในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 大耳儿 ต้าเอ๋อร์เอ๋อร์ (ลูกหูใหญ่) ซึ่งเป็นรูปแบบฉา (大耳 ต้าเอ๋อร์) + คำเรียกญาติ (儿 เอ๋อร์) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน อ้ายเล่าปี่หูยาว ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (อ้าย) + คำทับศัพท์ (นามสกุล เล่า + ชื่อจริง ปี่) + ฉา (หูยาว)

ต้นฉบับ 布回顾玄德曰：“大耳儿！不记辕门射戟时耶？” (第 19 回)
 ปู้หุยก็เสวยนต้อเหยียะ：“ต้าเอ๋อร์เอ๋อร์！ปู้จิ๋หยวนเหมินชื่อจี้สือเย?” (ตี 19 หุย)

ฉบับแปล ขณะเมื่อทหารเข้าลากันลิโป้จึงร้องว่า อ้ายเล่าปี่หูยาว มิได้คิดถึงคุณกูเมื่อครั้งกิเหล่งจะทำอันตรายแก่มัน หากกูคิดกลอุบายยิงเกาทัณฑ์ให้ถูกทวนมันจึงรอดชีวิตอยู่ ครั่งนี้กลับซ้ำเติมเอาอีกเล่า (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 272)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 吕布 หลวี่ปู้ (หรือลิโป้) ผู้ฟังคือ 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่)

ในต้นฉบับภาษาจีน 吕布 หลวี่ปู้ (หรือลิโป้) คำ 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่) ว่า 大耳儿 ต้าเอ๋อร์เอ๋อร์ ซึ่งเป็นรูปแบบ ฉา (大耳 ต้าเอ๋อร์) + คำเรียกญาติ (儿 เอ๋อร์) หมายถึง ลูกหูใหญ่ เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยผู้แปลได้ปรับการแปลโดยแปล 大耳儿 ต้าเอ๋อร์เอ๋อร์ เป็น อ้ายเล่าปี่หูยาว ซึ่ง อ้ายเป็นคำนำหน้าและเป็นคำไม่สุภาพ เล่าปี่เป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) หูยาว เป็นคำที่ระบุลักษณะพิเศษของเล่าปี่ ผู้แปลได้

เลือกใช้คำแปล อ้ายเล่าปี๋หยา เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง ซึ่งเหมาะสมกับลักษณะการใช้ภาษาในสังคม วัฒนธรรมไทย

ตัวอย่างที่ 44 การปรับแปรรูปแบบคำบอกจำนวน + คำเรียกญาติในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 二嫂 เออร์เส้า (พี่สะใภ้ทั้งสอง) ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (二 เออร์) + คำเรียกญาติ (嫂 เส้า) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขานที่ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียกญาติ

ต้นฉบับ 公拜于阶下曰：“使二嫂受惊，某之罪也。”（第 25 回）
กงไป้อ้วเจียเซี่ยเยวีย：“สี่เออร์เส้าเส้าจิง， โหม่วจื้อจู้
เหย่。”

二夫人曰：“皇叔今在何处？”（第 25 回）
เออร์ฟูเหียนเยวีย：“หวงซุจินไ้หือซู่？”（ตี 25 หุย）

ฉบับแปล กวนอูเข้าไปคำนับพี่สะใภ้ทั้งสองแล้วว่า ข้าพเจ้าเสียทีทำให้พี่ตกใจได้
ความเดือดร้อนนั้นโทษข้าพเจ้าผิดนัก

พี่สะใภ้ทั้งสองจึงถามว่า เจ้ายังแข็งแรง เล่าปี๋นั้นพลัดไปอยู่แห่งใด (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 343)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 关公 กวนกง (หรือกวนอู) ผู้ฟังคือ 甘、糜二夫人 กานหมี่เออร์ฟูเหียน (กาน、หมี่คุนหฺยฺยทั้งสอง) ในต้นฉบับภาษาจีน 关公 กวนกง (หรือกวนอู) เรียก 甘、糜二夫人 กานหมี่เออร์ฟูเหียน (กาน、หมี่คุนหฺยฺยทั้งสอง) โดยใช้คำเรียกขาน 二嫂 เออร์เส้า หมายถึง พี่สะใภ้ทั้งสอง ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (二 เออร์) + คำเรียกญาติ (嫂 เส้า) เนื่องจาก 关公 กวนกง (หรือกวนอู) เป็นน้องของเล่าปี่ ฉะนั้น 关公 กวนกง (หรือกวนอู) จึงเรียกรรยาทั้งสองคนของเล่าปี่ว่า 二嫂 เออร์เส้า (พี่สะใภ้ทั้งสอง) เพื่อแสดงความสุภาพและเคารพต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้รูปแบบคำเรียกญาติ พี่ ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียกญาติ เพื่อแสดงการให้เกียรติ แต่เป็นคำเรียกขานที่ไม่ได้ระบุเพศ

ตัวอย่างที่ 45 การปรับเปลี่ยนรูปแบบคำบอกจำนวน + คำบอกสถานภาพในต้นฉบับ
ภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 二公子 เออร์กงจื่อ (คุณชายทั้งสอง) ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (二 เออร์) + คำบอกสถานภาพ (公子 กงจื่อ) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ต้นฉบับ 左右急报曰：“尊君被廷尉执去，将斩矣！二公子何不急避？”
จ้าวโย่วจีเป่าเหยีย：“จุนจวินเป่ย์เอี้ยนเว่ยจื่อชวี，เจียงจ่านอี！เออร์
กงจื่อเหอปู้จี้ปี้？”

二子曰：“破巢之下，安有完卵乎？” (第 40 回)
เออร์จื่อเหยีย：“พ่อเจาจื่อเซี่ย，อานโหย่วหวานหล่วนฮู？”
(ตี 40 หุย)

ฉบับแปล คนใช้ขงหยงจึงวิ่งไปบอกแก่นุตรขงหยงทั้งสองคนว่า บัดนี้มหาอุปราชจับเอาบิดาท่านไปฆ่าเสียแล้ว เหตุใดท่านยังเล่นหมากรุกอยู่ หากกลัวตายไม่หรือจึงไม่หนีเสีย

บุตรขงหยงทั้งสองจึงตอบว่า ซึ่งท่านเอ็นดูแก่เรานี้ค้นหาที่สุคติได้ แต่ธรรมดานกทั้งปวงซึ่งตกฟองในรัง แม้ว่ารังทำลายแล้วฟองนั้นก็แตกแตก มีอาจสามารถจะตั้งอยู่ได้ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 548)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 左右 จ้าวโย่ว (คนที่ติดตามรับใช้) กับ 二公子 เออร์กงจื่อ (คุณชายทั้งสอง) ในต้นฉบับภาษาจีน 左右 จ้าวโย่ว (คนใช้) เรียกบุตรชายทั้งสองของขงหยงโดยใช้คำเรียกขาน 二公子 เออร์กงจื่อ หมายถึง คุณชายทั้งสอง ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (二 เออร์) + คำบอกสถานภาพ (公子 กงจื่อ) เพื่อแสดงความเคารพและนับถือต่อผู้ที่มีฐานะและตำแหน่งสูงกว่าตนเอง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยแปล 二公子 เออร์กงจื่อ (คุณชายทั้งสอง) เป็นคำสรรพนาม ท่าน ซึ่งเป็นคำเรียกขานที่แสดงการให้เกียรติและการยกย่องต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 46 การปรับเปลี่ยนรูปแบบคำบอกจำนวน + คำนามทั่วไปในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 二少年 เออร์เส้าเหนียน (ชายหนุ่มทั้งสอง) ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (二 เออร์) + คำนามทั่วไป (少年 เออร์เส้าเหนียน) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ท่านนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (ท่าน) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ต้นฉบับ 庄主问曰：“二少年谁家之子？”

จวงจู่เวินเยวีย : “ เออร์เส้าเหนียน สุกเจียจื่อจื่อ ? ”

帝不敢应。陈留王指帝曰：“此是当今皇帝，遭十常侍之乱，逃难到此。吾乃皇弟陈留王也。”（第3回）

ตีปู้กานอิง 。 ฉินหลิวหวางจื่อตี้เยวีย : “ จื่อชื้อตางจินหวงตี้ , เจาสือฉางชื้อจื่อถ่วน , เกาน่านเต้าจื่อ。 หวูไหนหวงตี้ฉินหลิวหวางเหย่。 ” (ตี 3 หุย)

ฉบับแปล นายบ้านจึงปลุกขึ้นถามว่า ท่านนี้ มาแต่แห่งใด หองจูเหียบจึงบอกว่า นั่นชื่อหองจูเปียบซึ่งเสวยราชย์ในเมืองลกเอี้ยง เราเป็นน้องชื่อนั่นลิวอ๋อง เป็นเหตุเพราะขันทีสิบคนบ้านเมืองจึงเกิดจลาจลวุ่นวาย เราจึงหนีภัยมาอาศัยอยู่ที่นี่ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 34)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 庄主 จวงจู่ (นายบ้าน) ผู้ฟังคือ หองจูเปียบ กับ ดันลิวอ๋องในต้นฉบับภาษาจีน 庄主 จวงจู่ (นายบ้าน) เรียก หองจูเปียบ กับ ดันลิวอ๋อง โดยใช้คำเรียกขาน 二少年 เออร์เส้าเหนียน หมายถึง ชายหนุ่มทั้งสอง ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (二 เออร์) + คำนามทั่วไป (少年 เออร์เส้าเหนียน) เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้พูดและผู้ฟังมีความสัมพันธ์แบบระดับคนแปลกหน้า และยังแสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีอายุมากกว่าผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน ท่านนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (ท่าน) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้) การใช้คำเรียกขานนี้เพื่อแสดงการให้เกียรติต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 47 การปรับเปลี่ยนรูปแบบคำบอกจำนวน + ชศในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 二将军 เออร์เจียงจวิน (ขุนพลทั้งสอง) ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (二 เออร์) + ชศ (将军 เจียงจวิน) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ท่านทั้งสอง ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (ท่าน) + คำบอกจำนวน (ทั้งสอง)

ฉันทับ 忽又一骑飞至，大叫：“二将军少歇！”淳停枪问来使曰：“丞相叫擒关某乎？”（第 28 回）

ซูโวย้อฉีเฟยจื่อ, ต้าเจี๋ย: “ เอ๋อร์เจียงจวินเส้าเซี่ย ! ” ฉุนตึงเซียง เวินไหลสี่เอวีย : “ เจียงเซียงเจี๋ยจวินกวนโหม่วฮู ? ” (ตี้ 28 หุย)

ฉบบแปล พอเห็นม้าใช้คนหนึ่งถือธงส่วนทัพโจโฉโบกห้ามมาแล้วร้องว่า ท่านทั้งสองอย่าเพิ่งรบกันก่อน แสหัวคันทักหยุดอยู่แล้วถามม้าใช้ว่า มีหนังสือมาหาอุปราชมาให้เราจับกวนอูส่งขึ้นไปหรือ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 378)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 来使 ไหลสี่ (ม้าใช้) ผู้ฟังคือ 夏侯淳 เซี่ยโหวฉุน (หรือแฮหัวตุ้น) กับ 关公 กวนกง (หรือกวนอู) ในฉันทับภาษาจีน 来使 ไหลสี่ (ม้าใช้)เรียก 夏侯淳 เซี่ยโหวฉุน (หรือแฮหัวตุ้น) กับ 关公 กวนกง (หรือกวนอู)โดยใช้คำเรียกขาน 二将军 เอ๋อร์เจียงจวิน หมายถึง ขุนพลทั้งสอง ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (二 เอ๋อร์) + ขศ (将军 เจียงจวิน) เพื่อแสดงการให้เกียรติและแสดงความเคารพต่อผู้ที่มีสถานภาพสูง ส่วนในฉบบแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน ท่านทั้งสอง ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (ท่าน) + คำบอกจำนวน (ทั้งสอง) การใช้คำเรียกขานนี้เพื่อแสดงการให้เกียรติต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 48 การปรับแปลรูปแบบคำบอกจำนวน + คำค่าในฉันทับภาษาจีน
ในฉันทับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 群贼 ฉวินเจีย (พวกโจร) ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (群 ฉวิน) + คำค่า (贼 เจีย) ส่วนในฉบบแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน เหมอ้ายศัตรู ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียก (เหม) + คำนำหน้า (อ้าย) + คำค่า (ศัตรู)

ฉันทับ 超大怒，挥剑直入，大喝曰：“群贼焉敢谋害我！”众皆大惊。（第 59 回）

เชาต้าถู, ฮุยเจี้ยนจื่อถู, ต้าเห่อเอวีย : “ฉวินเจียเอียนก่านโหมวไห่หั่ว ! ” จั้งเจียต้าจิง. (ตี้ 59 หุย)

ฉบบแปล ม้าเฉียวก็เดินสาวดินเข้าไป คำว่า เหมอ้ายศัตรูจะคิดทำร้ายกู ทหารหันซุยทั้งห้าคนได้ยินดังนั้นก็ตกใจตะลึงอยู่ (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 78)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 马超 หม่าเซา (หรือม้าเฉียว) ผู้ฟังคือ 韩遂 หานสุย (หรือหันซุย) 侯选 โหวเสวียน (หรือเฮาซวน) 李堪 หลี่กัน (หรือลิกัน) 梁兴 เหลียงซิง (หรือเหลียงเฮง) 马玩 หม่าหวาน (หรือม้าอ้วน) และ 杨秋 หยางชิว (หรือเยียวฉิว) ทั้ง 6 คน ในต้นฉบับภาษาจีน 马超 หม่าเซา (หรือม้าเฉียว) คำผู้ฟังทั้ง 6 คนโดยใช้คำเรียก 群贼 ฉวินเจีย หมายถึง พวกโจร ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (群 ฉวิน) + คำคำ (贼 เจีย) เป็นคำเรียกขานที่ไม่สุภาพเพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความโกรธและแสดงการไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน เหมอัยศัตรู ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียก (เหม) + คำนำหน้า (อัย) + คำคำ (ศัตรู) เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 49 การปรับแปลรูปแบบชื่อรอง + คำสรรพนามในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 玄德公 เสวียนเต๋อง (ท่านเสวียนเต๋อ) ซึ่งเป็นรูปแบบชื่อรอง (玄德 เสวียนเต๋อ) + คำสรรพนาม (公 กง) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน เล่าปี่เอี้ย ซึ่งเป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล เล่า + ชื่อจริง ปี่) + คำลงท้าย (เอี้ย)

ต้นฉบับ 督邮告曰：“玄德公救我性命！”玄德终是仁慈的人，急喝张飞住手。(第 2 回)

ดูโหวยก้าวีย : “เสวียนเต๋องจื๊วหวั่วซิงมิง ! ” เสวียนเต๋อจุงซื่อเหยหนี้อะเหย , จีเห้อจางเฟยจู้ไส่ว。(ตี 2 หุย)

ฉบับแปล ตักอ้วเห็นเล่าปี่มาจึงร้องว่า เล่าปี่เอี้ยช่วยชีวิตข้าพเจ้าด้วย เล่าปี่ได้ยินดังนั้นมีใจเมตตาสัตว์หาความพยานาไหมได้ จึงห้ามเดี๋ยหุย (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 20)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 督邮 ดูโหว (หรือตักอ้ว) ผู้ฟังคือ 刘备 หลิวไป่ (หรือเล่าปี่) ในต้นฉบับภาษาจีน 督邮 ดูโหว (หรือตักอ้ว) เป็นบุคคลที่มีฐานะและตำแหน่ง เนื่องจากเขาเป็นบุคคลที่มีนิสัยใจคอไม่ดีและเป็นคนที่ชอบกดขี่และขี้โกง เมื่อเขาพูดจาหยาบคายต่อ 刘备 หลิวไป่ (หรือเล่าปี่) ซึ่งเป็นพี่ชายของ 张飞 จางเฟย (หรือเดี๋ยหุย) เขาจึงถูก 张飞 จางเฟย (หรือเดี๋ยหุย) ตี แล้ว 督邮 ดูโหว (หรือตักอ้ว) จึงขอความช่วยเหลือจากเล่าปี่โดยใช้คำเรียกขาน 玄德公 เสวียนเต๋อง เพื่อเอาชีวิตรอด หมายถึง ท่านเสวียนเต๋อ ซึ่งเป็นรูปแบบชื่อรอง (玄德 เสวียนเต๋อ) + คำสรรพนาม (公 กง) เพื่อแสดงความสุภาพและให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน เล่าปี่เอ๋ย ซึ่งเป็นรูปแบบ คำทับศัพท์ (นามสกุล เล่า + ชื่อจริง ปี่) + คำลงท้าย (เอ๋ย)

ตัวอย่างที่ 50 การปรับแปลรูปแบบชื่อรอง + อาชีพ / ตำแหน่งในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 子敬先生 จื่อจิ้งเชียนเซิง (อาจารย์จื่อจิ้ง) ซึ่งเป็นรูปแบบชื่อรอง (子敬 จื่อจิ้ง) + อาชีพ / ตำแหน่ง (先生 เซียนเซิง) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ต้นฉบับ 孔明曰：“亮是皇叔这里人，难道自家作保？烦子敬先生也押个字，回见吴侯也好看。”

ข่งหมิงเยวีย: “เลียงชื่อหวงชูเจ้อหลิเหยิน, หนานเต้าจื่อเจียจั่วเป่า? ฝ่า^นจื่อจิ้งเซียนเซิงเหยยาเก้อจื่อ, หุยเจียนหวุโหวเหยโหว่ซ่าน。”

肃曰：“某知皇叔乃仁义之人，必不相负。” (第 54 回)

ชูเยวีย: “โหม่วจื่อหวงชูไหน่เหยินอีจื่อเหยิน, ปี่ปู้เซียงฟู。”

(ตี 54 หุย)

ฉบับแปล ขงเบ้งจึงว่าแก่โลซกว่า ตัวข้าพเจ้าเป็นพวกเล่าปี่ ลงชื่อเป็นนายประกันขุนกวนจะไม่ไว้ใจ จะขอชื่อ ท่าน ไสลงด้วยขุนกวนจึงจะสิ้นสงสัย

โลซกจึงว่า อันข้าพเจ้านี้แนบถื่อเล่าปี่ว่าเป็นคนมีเมตตาแลมีความสัตย์ซื่อ (ตามก๊กเล่ม 2, 2544: 7)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 孔明 ข่งหมิง (หรือขงเบ้ง) ผู้ฟังคือ 鲁肃 หลู่ซู (หรือโลซก) ในต้นฉบับภาษาจีน 孔明 ข่งหมิง (หรือขงเบ้ง) เรียก 鲁肃 หลู่ซู (หรือโลซก) โดยใช้คำเรียกขาน 子敬先生 จื่อจิ้งเซียนเซิง หมายถึง อาจารย์จื่อจิ้ง 子敬 จื่อจิ้งเป็นชื่อรองของโลซก 先生 เซียนเซิง หมายถึงอาจารย์ เป็นรูปแบบอาชีพ / ตำแหน่ง การใช้คำเรียกขานนี้เพื่อแสดงการให้เกียรติและแสดงความเคารพต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน ท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนามเพื่อแสดงการให้เกียรติต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 51 การปรับเปลี่ยนรูปแบบชื่อรอง + ชื่อรองในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 云长、元让 หยวนฉาง、หยวนยาง (ชื่อรองของ กวนอูและแฮหัวตุ้น) ซึ่งเป็นรูปแบบชื่อรอง (云长 หยวนฉาง) + ชื่อรอง (元让 หยวนยาง) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ท่านทั้งสอง ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (ท่าน) + คำบอกจำนวน (ทั้งสอง)

ต้นฉบับ 两个正欲交锋，阵后一人飞马而来，大叫：“云长、元让，休得争战！”众视之，乃张辽也。（第 28 回）

เหลียงเก้อเจิ้งอู๋เจียวเฟิง, เจิ้นโฮ่วอ๋อเหียนเฟยหม่าเอ๋อร์ไหล, ต้าเจี๋ย:
“หยวนฉาง、หยวนยาง, ชิวเต๋อเจิ้งจ้าน!” จิ้งชื่อจื่อ, ไหน่ฉางเหลียวเหย่。(ที่ 28 หุข)

ฉบับแปล กวนอูสู้กันอยู่กับแฮหัวตุ้น พอเห็นเตียวเลี้ยวควบม้าร้องห้ามมาว่า ท่านทั้งสอง ย่ารบพุ่งกัน แฮหัวตุ้นกับกวนอูก็หยุด (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 378)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 张辽 ฉางเหลียว (หรือเตียวเลี้ยว) ผู้ฟังคือ 关公 กวนกง (หรือกวนอู) และ 夏侯淳 เชียวโหวฉุน (หรือแฮหัวตุ้น) ในต้นฉบับภาษาจีน 张辽 ฉางเหลียว (หรือเตียวเลี้ยว) เรียก 关公 กวนกง (หรือกวนอู) และ 夏侯淳 เชียวโหวฉุน (หรือแฮหัวตุ้น) โดยใช้คำเรียกขาน 云长、元让 หยวนฉาง、หยวนยาง ซึ่งเป็นรูปแบบชื่อรอง (云长 หยวนฉาง) + ชื่อรอง (元让 หยวนยาง) การใช้คำเรียกขานชื่อรองนี้ เพื่อแสดงการให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้ฟังได้รับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน ท่านทั้งสอง ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (ท่าน) + คำบอกจำนวน (ทั้งสอง) ท่านซึ่งเป็นคำสรรพนามที่สุภาพ เพื่อแสดงการยกย่องต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 52 การปรับเปลี่ยนรูปแบบนามสกุล + คำนามทั่วไปในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 周郎 โจวหลาง (หนุ่มโจว) ซึ่งเป็นรูปแบบ นามสกุล (周 โจว) + คำนามทั่วไป (郎 หลาง) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ต้นฉบับ 周瑜急急下得船时，岸上军士齐声大叫曰：“周郎妙计安天下，陪了夫人又折兵！”（第 55 回）

โจวอู๋จี้จี้เซี่ยเต๋อฮฺวนสื่อ , อ้านซางจวินซื่อฉีเซ่งต้าเจี๋ยเหยวีย :
 “โจวหลางเมี่ยวจื่ออันเทียนเซี่ย , เพยเลอฟูเหยวินโย่วเจ้อปิง ! ” (ตี้ 55 หุย)

ฉบับแปล กวนอูก็คุมทหารไล่ตามไปถึงริมฝั่งแล้วให้ทหารร้องว่าแก่โจวอู๋ว่า ท่านคิดกลอุบายจะลวงเรา ครั้นเราลวงบ้างก็แพ้ความคิดเรา แล้วมีหน้ายังมาตามส่งเล่าปี่ให้เสียการอีกเล่า นี่แหละคิดอ่านปราบปรามแผ่นดินสืบไป (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 28)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 军士 จวินซื่อ (ทหาร) ผู้ฟังคือ 周瑜 โจวอู๋ (หรือจิวอี้) ในต้นฉบับภาษาจีน 军士 จวินซื่อ (ทหาร) ของเล่าปี่ เรียก 周瑜 โจวอู๋ (หรือจิวอี้) โดยใช้คำเรียกขาน 周郎 โจวหลาง หมายถึงหนุ่มโจว ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (周 โจว) + คำนามทั่วไป (郎 หลาง) เพื่อแสดงให้เห็นว่า แม้แต่ผู้ฟังเป็นบุคคลที่สถานภาพทางสังคมสูง แต่ผู้พูดก็ไม่ให้เกียรติ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน ท่าน เป็นรูปแบบคำสรรพนาม ซึ่งเป็นเรียกขานที่สุภาพ เพื่อแสดงการให้เกียรติต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 53 การปรับแปรรูปแบบนามสกุล + ชื่อรองในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 陈长文 เฉินฉางเหวิน (หรือตันกู่ย) ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (陈 เฉิน) + ชื่อรอง (长文 ฉางเหวิน) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ต้นฉบับ 操问曰：“陈长文有何良策？”

เซาเหวินเหยวีย：“เฉินฉางเหวินโห่ฮั่วเหอเหลียงเซ่อ？”

群曰：“今刘备、孙权结为唇齿，若刘备欲取西川，丞相可命上将提兵---（第 58 回）

จวินเหยวีย：“จินหลิวเป่ย์、ซุนฉวนเจี๋ยเหวียนฉื่อ, ยั่วหลิวเป่ย์อู๋ฉวีซฺหฺวน , เฉิงเซียงเป่ย์มิ่งซางเจี๋ยถิปิง --- (ตี้ 58 หุย)

ฉบับแปล โจโฉได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงถามว่า ท่านจะคิดทำกลอุบายประการใด ตันก๊วยจึงว่า ทุกวันนี้เล่าปีกับขุนกวนเป็นเกี่ยวดองประนอมใจกันอยู่ ท่านจึงทำการขัดสน บัดนี้เล่าปีจะยกทหารไปตีเมืองเสฉวนแล้ว ขอให้ท่านเกณฑ์ทหารไปบรรจบกันกับเตียวเลี้ยว (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 57)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 曹操 ฉาเซา (หรือโจโฉ) กับ 陈群 เฉินจวิน (หรือตันก๊วย) ในต้นฉบับภาษาจีน 曹操 ฉาเซา (หรือโจโฉ) เรียก 陈群 เฉินจวิน (หรือตันก๊วย) โดยใช้คำเรียกขาน 陈长文 เฉินฉางเหวิน ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (陈 เฉิน) + ชื่อรอง (长文 ฉางเหวิน) เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้พูดเป็นบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน ท่าน เป็นรูปแบบคำสรรพนาม ซึ่งเป็นคำเรียกขานที่สุภาพ เพื่อแสดงการให้เกียรติต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 54 การปรับแปลรูปแบบนามสกุล + คำคำในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 庞贼 ผางเจย์ (โจรผาง) ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (庞 ผาง) + คำคำ (贼 เจย์) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน มึง ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ต้นฉบับ 关公口中大骂：“庞贼！欲使拖刀计，吾岂惧汝？”原来庞德虚作拖刀势-- (第 74 回)

กวนกงโข่วจงด่าว่า：“ผางเจย์！อ้าวสู่อ้าวเตาจี，หวู่ฉีจี้หู่？”หยวนไหลผางต่อชวีจี้ว้าวเตาเจื่อ--- (ตี 74 หุย)

ฉบับแปล บังเต็กแก้งทำเสียทีลาก้าวหนี กวนอูเห็นดังนั้นก็ไล่ติดตามไป จึงร้องคำว่า มึง พักแก้งทำกระบวนหนีเลย กูรู้เท่ามึงอยู่หากกลัวไม่ (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 285)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 关公 กวนกง (หรือกวนอู) ผู้ฟังคือ 庞德 ผางเต๋อ (หรือบังเต็ก) ในต้นฉบับภาษาจีน 关公 กวนกง (หรือกวนอู) ด่า 庞德 ผางเต๋อ (หรือบังเต็ก) โดยใช้คำคำเรียกขาน 庞贼 ผางเจย์ (โจรผาง) ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (庞 ผาง) + คำคำ (贼 เจย์) เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน มึง

ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม มี เป็นคำไม่สุภาพในภาษาไทย ผู้แปลเลือกใช้คำสรรพนาม มี เพื่อแสดงให้เห็นว่าในสังคมวัฒนธรรมไทยนิยมใช้คำสรรพนามที่ไม่สุภาพมาด่าบุคคลที่ไม่ชอบ

ตัวอย่างที่ 55 การปรับเปลี่ยนรูปแบบนามสกุล + คำคำในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 曹贼 เจาเจย์ (โจรเจา) ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (曹 เจา) + คำคำ (贼 เจย์) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน พวกโจร ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (พวก) + คำคำ (โจร)

ต้นฉบับ 行到博陵渡口，只听喊声大起，一军拦路，当先大将，乃张飞也，大叫：“曹贼快来纳命！”曹军大惊。（第40回）

สิงเต้าป้อหลังตู้โข้ว , จื่อทิงห่านเซ่งต้าฉี , อี้จวินหลานถู , ตางเซียนต้าเจียง , ไหน่จางไฟเหย , ต้าเจียว : “เจาเจย์ไควไห่หลนามิ่ง ! ” เจาจวินต้าจิง . (ตี 40 หุย)

ฉบับแปล โจหยินพาทหารซึ่งขึ้นจากฝักได้รับหนีไปถึงตำบลทุ่งพกบ้อง เตียวหุยก็ยกทหารออกสกัดตีกระแทกขึ้นมาร้องว่า ที่นี้ พวกโจร จะตายสิ้นแล้ว โจหยิน โจหอง เกาหูเห็นเตียวหุยคุมทหารออกมาดังนั้นก็ตกใจ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 556)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 张飞 จางเฟย (หรือเตียวหุย) ผู้ฟังคือ 曹军 เจาจวิน (ฝ่ายทหารเจา) ในต้นฉบับภาษาจีน 张飞 จางเฟย (หรือเตียวหุย) คำ 曹军 เจาจวิน (ฝ่ายทหารเจา) โดยใช้คำเรียกขาน 曹贼 เจาเจย์ หมายถึงโจรเจา เป็นคำเรียกขานที่ไม่สุภาพ ซึ่งเป็นรูปแบบ นามสกุล (曹 เจา) + คำคำ (贼 เจย์) เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติต่อฝ่ายศัตรู ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยใช้คำเรียกขาน พวกโจร เป็นรูปแบบ คำบอกจำนวน (พวก) + คำคำ (โจร) ซึ่งเป็นคำเรียกขานหยาบคาย เพื่อการไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 56 การปรับเปลี่ยนรูปแบบนามสกุล + ชศในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 关将军 กวนเจียงจวิน (ขุนพลกวน) ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (关 กวน) + ชศ (将军 เจียงจวิน) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน กวนอู ซึ่งเป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล กวน + ชื่อจริง อู)

ต้นฉบับ 忽见山头一人，高叫：“关将军且住！”云长举目视之，只见一少年，黄巾锦衣，持枪跨马，马项下悬着首级一颗，引百余步卒，飞奔前来。(第 27 回)

ฮุยเจียนซานเถาอี้เหียน , เกาเจี๋ย : “กวนเจียงจวินเถี่ยจู ! ”
หยวินฉางจี้มู่ซู่จื่อ , จื่อเจียนอี้เส้าเหียน , หวงจินจิ้นอี , จื่อเซียงคว่าหม่า , หม่าเซียงเซี่ย
เสวียนจื่อโ้วจื่อเคอ , หยินไป้อ้วปู้ , เฟยเป็นเถียนไหล. (ตี้ 27 หุย)

ฉบับแปล พอได้ยินเสียงร้องมาแต่เนินเขาว่า กวนอู หยุดอยู่ก่อน กวนอูเหลียวมา เห็นทหารหนุ่มน้อยโพกผ้าเหลืองใส่เสื้อลายทอง จี่ม้าถือทวนเอาศีรษะคนผูกคอม้ามา คุมพวก เพื่อนประมาณร้อยเศษ ลงมาถึงหลังกวนอู (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 366)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 廖化 เลี้ยวฮว่า (หรือเลี้ยวฮัว) ผู้ฟังคือ 关公 กวนกง (หรือ กวนอู) ในต้นฉบับภาษาจีน 廖化 เลี้ยวฮว่า (หรือเลี้ยวฮัว) เรียก 关公 กวนกง (หรือกวนอู) โดยใช้ คำเรียกขาน 关将军 กวนเจียงจวิน หมายถึงขุนพลกวน ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (关 กวน) + ยศ (将军 เจียงจวิน) เพื่อแสดงความเคารพนับถือต่อบุคคลที่มีสถานภาพสูงกว่าตนเอง ส่วนในฉบับ แปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขานกวนอู ซึ่งเป็นรูปแบบคำทับ ศัพท์ (นามสกุล กวน + ชื่อจริง อู)

ตัวอย่างที่ 57 การปรับแปลรูปแบบนามสกุล + ชื่อจริง ในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 赵云 เข้าหยวิน (หรือเตียวจูล่ง) ซึ่งเป็นรูปแบบ นามสกุล (赵 เจ้า) + ชื่อจริง (云 หยวิน) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน จูล่ง ซึ่งเป็น รูปแบบคำทับศัพท์ (ชื่อรอง)

ต้นฉบับ 赵云纵马正走，背后忽有二将大叫：“赵云休走！”前面又有二将，使两般军器，截住去路：后面赶的是马延、张顗，前面阻的是焦触、张南--- (第 41 回)

เข้าหยวินจั้งหม่าเจิ้งโจ้ว , ไป้อ้วฮูโฮ้วเอ้อร์เจียงต้าเจี๋ย : “ เจ้า
หยวินฮิวโจ้ว ! ” เเถียนเมียนโฮ้วโฮ้วเอ้อร์เจียง , จื่อเหลียงปานจวินชี , เจียจู้ชวีคู่ :
โ้วเมียนก่านเตอซื่อหม่าเอียน , ฉางอี , เเถียนเมียนจู่เตอซื่อเจียวชู่ , ฉางหนาน --- (ตี้ 41 หุย)

ฉบับแปล ม้าเอียนแลเดี่ยวก็สองคนคุมทหารวิ่งตามร้องข้างหลังว่า จูล่งครั้งนี้จะหนีเรามาพ้นแล้ว ฝ่ายเจียวเหียบแลเจียวหล่าสองคนคุมทหารก้าวสักระยะข้างหน้า (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 573)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 马延 หม่าเอียน (หรือม้าเอียน) และ 张顗 ขางอี (หรือเตียวคิ) ผู้ฟังคือ 赵云 เจ้าหยวิน (หรือเตียวจูล่ง) ในต้นฉบับภาษาจีน มีการใช้คำเรียกขานคำเรียกขาน 赵云 เจ้าหยวิน ซึ่งเป็นรูปแบบ นามสกุล (赵 เจ้า) + ชื่อจริง (云 หยวิน) เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยใช้คำเรียกขาน จูล่ง ซึ่งเป็นรูปแบบ คำทับศัพท์ (ชื่อรอง)

ตัวอย่างที่ 58 การปรับแปลรูปแบบคำคำ + คำคำในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 贼匹夫 เจี้ยฝี่ฟู (โจรผู้ไร้สติปัญญา) ซึ่งเป็นรูปแบบ คำคำ (贼 เจี้ย) + คำคำ (匹夫 ฝี่ฟู) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน มึง ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ต้นฉบับ 飞大怒，喝左右斩来。
 飞大怒，喝左右斩来。
 严颜喝曰：“贼匹夫！砍头便砍，何怒也？” (第 63 回)
 เอียนเอียนเหี้ยเหี้ย : “เจี้ยฝี่ฟู ! ข่านโถวเปี่ยนข่าน , เหน่
 เหย ? ” (ที่ 63 หุย)

ฉบับแปล เตียวหุยก็โกรธนัก สั่งให้ทหารเอาตัวไปฆ่าเสีย

เจียมหงันจึงว่า มึงจะฆ่ากูก็ฆ่าเถิด จะโกรธขุนวายุไปต้องการอันใด (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 139)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 严颜 เอียนเอียน (หรือเจียมหงัน) ผู้ฟังคือ 张飞 ขางเฟย (หรือเตียวหุย) ในต้นฉบับภาษาจีน 严颜 เอียนเอียน (หรือเจียมหงัน) คำ 张飞 ขางเฟย (หรือเตียวหุย) โดยใช้คำเรียกขาน 贼匹夫 เจี้ยฝี่ฟู หมายถึงโจรผู้ไร้สติปัญญา ซึ่งเป็นรูปแบบ คำคำ (贼 เจี้ย) + คำคำ (匹夫 ฝี่ฟู) เพื่อแสดงความไม่สุภาพและการไม่ให้เกียรติต่อบุคคลที่มีอายุมากกว่าตนเอง

ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยใช้รูปแบบคำสรรพนาม มึง ซึ่งเป็นคำเรียกขานที่ไม่สุภาพเพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่เคารพต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 59 การปรับแปลรูปแบบคำคำ + ยศในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 贼将 เจี้ยเจี้ยง (ขุนพลโจร) ซึ่งเป็นรูปแบบคำคำ (贼 เจี้ย) + ยศ (将 เจี้ยง) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน มึง ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ต้นฉบับ 关平眼快，见庞德拽弓，大叫：“贼将休放冷箭！”（第 74 回）
กวนผิงเอียนไจว้，เจียนผางเต๋อเย่กง，ต้าเจี้ยว：“เจี้ยเจี้ยงชีวฟาง
เหล็งเจียน！”（ตี 74 หุย）

ฉบับแปล ฝ่ายกวนเป้งพบแลเห็นบังเต็กเอง้าวพาดดักชักเกาทัณฑ์ออกจะยิงจึงร้องคำ
ไปว่า อ้ายศัตรู มึงอย่าเพ่งยิงบิดาก่อน (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 285)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 关平 กวนผิง (หรือกวนเป้ง) ผู้ฟังคือ 庞德 ผางเต๋อ (หรือบังเต็ก) ในต้นฉบับภาษาจีน 关平 กวนผิง (หรือกวนเป้ง) คำ 庞德 ผางเต๋อ (หรือบังเต็ก) โดยใช้คำเรียกขาน 贼将 เจี้ยเจี้ยง หมายถึง ขุนพลโจร เป็นคำเรียกขานที่ไม่สุภาพซึ่งเป็นรูปแบบคำคำ (贼 เจี้ย) + ยศ (将 เจี้ยง) เนื่องจากทั้งสองคนอยู่คนละก๊ก 关平 กวนผิง (หรือกวนเป้ง) อยู่ฝ่ายเล่าปี่ ส่วน 庞德 ผางเต๋อ (หรือบังเต็ก) อยู่ฝ่ายโจโฉ ซึ่งทั้งสองก๊กนี้เป็นศัตรูกัน ฉะนั้นในต้นฉบับภาษาจีนจึงใช้คำเรียกขาน 贼将 เจี้ยเจี้ยง (ขุนพลโจร) เพื่อแสดงให้เห็นว่า ผู้พูดไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง แม้แต่ผู้ฟังเป็นบุคคลที่มีอายุและตำแหน่งฐานะสูง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน มึง เป็นคำเรียกขานที่ไม่สุภาพ ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม การใช้คำเรียกขาน มึง เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง เหมาะสมกับการใช้ภาษาในสังคมวัฒนธรรมไทย ซึ่งในสังคมไทยนิยมใช้คำสรรพนามที่ไม่สุภาพต่อบุคคลที่ตนเองไม่ชอบ

ตัวอย่างที่ 60 การปรับแปลรูปแบบคำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่งในต้นฉบับภาษาจีน ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 汝等军士 หยูเต็งจวินซือ (เจ้าทหารทั้งหลาย) ซึ่งเป็นรูปแบบ คำสรรพนาม (汝等 หยูเต็ง) + อาชีพ / ตำแหน่ง (军士 จวินซือ) ส่วนในฉบับแปลเป็น

ภาษาไทยใช้คำเรียกขาน บรรดาชาวเจ้าทั้งปวงนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (บรรดา) + คำนามทั่วไป (ชาว) + คำสรรพนาม (เจ้าทั้งปวง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ต้นฉบับ 乃扬鞭指川兵曰：“汝等军士，皆是西川之人，川中多有父母妻子，兄弟亲朋；丞相在日，不曾薄待汝等，今不可助反贼，宜各回家乡，听候赏赐。”众军闻言，大喊一声，散去大半。（第 105 回）

ไฉนหยางเปียนจื่อชวณปิงเยวีย: “หฺยฺเต็งจวินซื่อ , เจียซื่อชฺชวณจื่อเหยิน, ชวณจฺงตัวโห้วฟุหมฺชฺจื่อ, ชยงตี่ชฺฝิง; เฌิงเซ่งงั้ชฺ, ปูเฌิงป้อไต้หฺยฺเต็ง, จินปูเช่อจู้ฝ่านเจีย, อี้เก้อหฺยฺเจียเซียง , ทิงโฮ้วฮฺงชฺชื่อ.” จฺงจวินเหวินเยียน, ต้าห่านอี้เซิง , ช่านชวีต้าป่าน. (ต้า 105 หฺย)

ฉบับแปล โฮเป้งร้องประกาศแก่ทหารซึ่งมากับอุยเอี้ยนว่า บรรดาชาวเจ้าทั้งปวงนี้ เมื่อมหาอุปราชยังอยู่นั้นก็ได้ทำสิ่งใดให้เคืองใจ เหตุใดจึงมาเข้าด้วยอ้ายขบถนี้ ไม่คิดถึงบุตรภรรยาหรือ จงชวนกันเข้าไปรับเอาเบี้ยหวัด ณ เมืองเสฉวน จะได้เลี้ยงบุตรภรรยาสืบไป ทหารทั้งปวงได้ยินดังนั้นเห็นชอบด้วย ก็หนีอุยเอี้ยนไปประมาณกึ่งหนึ่ง (ตามก๊กเล่ม 2, 2544: 635)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 何平 เหวผิง (หรือโฮเป้ง) ผู้ฟังคือ 众军 จฺงจวิน (ทหารทั้งหลาย) ในต้นฉบับภาษาจีน 何平 เหวผิง (หรือโฮเป้ง) เรียก 众军 จฺงจวิน (ทหารทั้งหลาย) โดยใช้คำเรียกขาน 汝等军士 หฺยฺเต็งจวินซื่อ หมายถึง เจ้าทหารทั้งหลาย ซึ่งเป็นรูปแบบ คำสรรพนาม (汝等 หฺยฺเต็ง) + อาชีพ / ตำแหน่ง (军士 จวินซื่อ) 汝等 หฺยฺเต็ง เป็นคำสรรพนามพหูพจน์ หมายถึง พวกเจ้า / พวกมึง ส่วน 军士 จวินซื่อ เป็นรูปแบบอาชีพ / ตำแหน่ง หมายถึง ทหาร เพื่อแสดงว่า ผู้ฟังเป็นเหล่านักลอบที่มีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้พูด ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน บรรดาชาวเจ้าทั้งปวงนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบ คำบอกจำนวน (บรรดา) + คำนามทั่วไป (ชาว) + คำสรรพนาม (เจ้าทั้งปวง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้) ปรับการแปลเพื่อให้เหมาะสมกับการใช้ภาษาในสังคมวัฒนธรรมไทย

ตัวอย่างที่ 61 การปรับเปลี่ยนรูปแบบคำสรรพนาม + คำคำในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 汝等鼠辈 หยู่เติ่งสู่เป่ย์ (พวกเจ้าหนูทั้งหลาย) ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (汝等 หยู่เติ่ง) + คำคำ (鼠辈 สู่เป่ย์) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน อ้ายพวกหนู ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (อ้าย) + คำบอกจำนวน (พวก) + คำคำ (หนู)

ต้นฉบับ 当日关公自到北门，立马扬鞭，指而问曰：“汝等鼠辈，不早来降，更待何时？”正言间，曹仁在敌楼上，见关公身上止披掩心甲，斜袒着绿袍，乃急招五百弓弩手，一齐放箭。（第 74 回）

ตางฮื่อกวนกงจื่อเต้าเป่ย์เหมิน , ลี่หม่าหยางเปียน , จื่อเอ๋อว์เวิน
เยวี่: “หยู่เติ่งสู่เป่ย์, ปู้เจ้าไหลเสียง, เก็งได้เหอฮื่อ ? ” เจิงเอียนเจียน , เฉาเหียนไจ้ตี้
โหลวซ่าง, เจียนกวนกงเชินซ่างจื่อพีเอียนซินเจีย , เสียด่านจื่อลวี่เฟา , ไหนจีเจาหวู่ไปกงหนูโส่ว
, อี้ลี่ฟางเจียน. (ตี 74 หุย)

ฉบับแปล กวนอูจี่ม้ายืนอยู่ตรงประตูทิศเหนือจึงเอาแส้มาชี้หน้าร้องเข้าไปว่า อ้ายพวกหนูเป็นไรมึงจึงมีปากกันออกมาสมัครยอมอยู่ด้วยกู จะคอยที่อยู่เมื่อครั้งใดเล่า ขณะนั้นโจหยินยืนอยู่บนหอรบ แลเห็นกวนอูใส่เสื้อมีแต่กระเป๋าดอกมายืนอยู่ดังนั้น จึงให้ทหารห้าร้อยเอาเกาทัณฑ์ยิงกระหนาบออกไป (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 290)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 关公 กวนกง (หรือกวนอู) ผู้ฟังคือ 曹仁等人 เฉาเหียนเต็งเหียน (โจหยินและคนอื่นๆ) ในต้นฉบับภาษาจีน 关公 กวนกง (หรือกวนอู) คำ 曹仁等人 เฉาเหียนเต็งเหียน (โจหยินและคนอื่นๆ) โดยใช้คำเรียกขาน 汝等鼠辈 หยู่เติ่งสู่เป่ย์ หมายถึง เจ้าหนูทั้งหลาย เป็นรูปแบบคำสรรพนาม (汝等 หยู่เติ่ง) + คำคำ (鼠辈 สู่เป่ย์) ซึ่งเป็นคำเรียกขานที่ไม่สุภาพ 汝等 หยู่เติ่งเป็นคำสรรพนามพหูพจน์ หมายถึงพวกเจ้า 鼠 สู่ (หนู) เป็นคำคำคน การใช้คำเรียกขานนี้เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติต่อฝ่ายผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน อ้ายพวกหนู เป็นคำเรียกขานที่ไม่สุภาพ ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (อ้าย) + คำบอกจำนวน (พวก) + คำคำ (หนู) ใช้คำนำหน้าอ้ายเพื่อเพิ่มความแรงของคำเรียกขานนั้นๆ

3. การปรับเปลี่ยนรูปแบบโครงสร้าง 3 หน่วย

หมายถึง ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้รูปแบบโครงสร้าง 3 หน่วย แต่ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลจากต้นฉบับภาษาจีนเพื่อให้สื่อความหมายได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย มีดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 62 การปรับเปลี่ยนรูปแบบคำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม
ในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 卿二人 ซึ่งเอ๋อร์เหยิน (ท่านทั้งสองคน) ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (卿 ซึ่ง) + คำบอกจำนวน (二 เอ๋อร์) + คำลักษณนาม (人 เหยิน) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ท่านทั้งสอง ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (ท่าน) + คำบอกจำนวน (ทั้งสอง)

ต้นฉบับ 先主问曰：“卿二人谁年长？”

เขียนจูเวินเหยีย : “ซึ่งเอ๋อร์เหยินสุขเหินย้าง ? ”

苞曰：“臣长关兴一岁。” (第 81 回)

เปาเหยีย : “ เหินย้างกวนซิงอิซุ่ย。” (ที่ 81 หุย)

ฉบับแปล พระเจ้าเล่าปี่จึงถามว่า ท่านทั้งสองใครแก่กว่ากัน

เฉียวเปาจึงทูลว่า ข้าพเจ้าแก่กว่าหินปีหนึ่ง (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 364)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่) ผู้ฟังคือ 张苞 ขางเปา (หรือเฉียวเปา) และ 关兴 กวนซิง (หรือกวนหิน) ในต้นฉบับภาษาจีน 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่) เรียก 张苞 ขางเปา (หรือเฉียวเปา) และ 关兴 กวนซิง (กวนหิน) โดยใช้คำเรียกขาน 卿二人 ซึ่งเอ๋อร์เหยิน หมายถึง ท่านทั้งสอง ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (卿 ซึ่ง) + คำบอกจำนวน (二 เอ๋อร์) + คำลักษณนาม (人 เหยิน) 卿 ซึ่ง (ท่าน) เป็นคำเรียกขานที่ฝ่าบาทใช้เรียกขุนนางในสมัยจีนโบราณ เพื่อแสดงความเป็นทางการ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยใช้คำเรียกขาน ท่านทั้งสอง ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (ท่าน) + คำบอกจำนวน (ทั้งสอง) ท่านเป็นคำสรรพนามที่สุภาพ เพื่อแสดงการยกย่องและแสดงการให้เกียรติต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 63 การปรับแปลรูปแบบคำสรรพนาม + คำขยาย + คำคำในต้นฉบับ

ภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 汝等乱贼 หยู่เต็งล่วนเจี๋ย (พวกเจ้าโจรขบถ) ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (汝等 หยู่เต็ง) + คำขยาย (乱 ล่วน) + คำคำ (贼 เจี๋ย) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน อ้ายพวกเหล่านี้ ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (อ้าย) + คำบอกจำนวน (พวกเหล่านี้) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ต้นฉบับ 见曹洪、曹休带剑而入，请帝出殿。曹后大骂曰：“俱是汝等乱贼，希图富贵，共造逆谋！吾父功盖寰区，威震天下，然且不敢篡窃神器。今吾兄嗣位未几，辄思篡汉，皇天必不祚尔！”（第 80 回）

เจียนเฉาหง、เฉาซิวได้เจียนเอ๋อร์ยู่, จิงตี้ชู่เตียน。เฉาโฮ่วด้าม่าเยวีย : “จิวี่ฮู่อ๋อยู่เต็งล่วนเจี๋ย, ซิถุ่ฝู่กั๋ว, กั๋วเจ้านี้โหมว! หวู่ฟ่งกงไก่หวนชวี, เวยเจิ้นเทียนเซี่ย, หยานเจียปู้ก่านฉ้วนเซี่ยเสินชี่。จินหวูซงชือเว่ยเว่ยเกี, เจ้อชือฉ้วนห้าน, หวงเทียนปู้จ้าวเอ๋อร์!” (ที่ 80 หุย)

ฉบับแปล พอโจหอง โจอิวเหินบกระบีเข้ามาทูลเชิญเสด็จให้ออกไป นางโจเฮาจึงดำว่ อ้ายพวกเหล่านี้ มียศศักดิ์เพราะใคร บัดนี้มาเป็นศัตรูคิดขบถต่อแผ่นดินอีกเล่า เมื่อครั้งบิดาเรายังอยู่ทำความชอบหาผู้เสมอไม่ จัดแจงบ้านเมืองให้ราบคาบบริบูรณ์ ราษฎรทั้งปวงก็นิยมยินดีรักใคร่แล้วก็มีสง่า ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยเกรงกลัวนัก บิดาเราก็มิได้คิดประทุษร้ายต่อพระเจ้าแผ่นดิน บัดนี้พี่ชายเราได้แทนบิดายังไม่ทันไรสิจะคิดอ่านชิงเอาราชสมบัติ คนอย่างนี้หาเจริญไม่เทพดาก็มิได้อวยพร (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 346)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 曹后 เฉาโฮ่ว (หรือนางโจเฮา) ผู้ฟังคือ 曹洪 เฉาหง (หรือโจหอง) กับ 曹休 เฉาซิว (หรือโจอิว) ในต้นฉบับภาษาจีน 曹后 เฉาโฮ่ว (หรือนางโจเฮา)ดำ 曹洪 เฉาหง (หรือโจหอง) กับ 曹休 เฉาซิว (หรือโจอิว) โดยใช้คำเรียกขาน 汝等乱贼 หยู่เต็งล่วนเจี๋ย หมายถึง พวกเจ้าโจรขบถ เป็นรูปแบบคำสรรพนาม (汝等 หยู่เต็ง) + คำขยาย (乱 ล่วน) + คำคำ (贼 เจี๋ย) ซึ่งเป็นคำเรียกขานที่ไม่สุภาพ เพื่อแสดงให้เห็นการไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้เรียกขาน อ้ายพวกเหล่านี้ เป็นรูปแบบคำนำหน้า (อ้าย) + คำบอกจำนวน (พวกเหล่านี้) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้) ซึ่งเป็นคำเรียกขานหยาบคาย การใช้คำเรียกขานนี้เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 64 การปรับแปรรูปแบบคำบอกจำนวน + คำขยาย + ยศในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 二小将军 เออร์เลี้ยวเจียงจวิน (ขุนพลเล็กทั้งสอง) ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (二 เออร์) + คำขยาย (小 เลี้ยว) + ยศ (将军 เจียงจวิน) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ท่านทั้งสอง ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (ท่าน) + คำบอกจำนวน (ทั้งสอง)

ต้นฉบับ 众官曰：“二小将军且退。容圣上将息龙体。”（第 81 回）
 จั๋งกวนเยวีย: “เออร์เลี้ยวเจียงจวินเถี่ยทุ่ย。หยงเซ่งซางเจียงซีหลงถี้。
 ” (ดี 81 หุย)

ฉบับแปล ขุนนางทั้งปวงจึงว่า แก่เตียวเปา กวนหินว่า ท่านทั้งสองออกไปเสียให้พ้นหล่งที่นั่น พระเจ้าเล่าปี่ไม่เห็นหล่งท่านก็จะค่อยคลายความโศก (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 362)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 众官 จั๋งกวน (ขุนนางทั้งปวง) ผู้ฟังคือ 张苞 จางเปา(หรือเตียวเปา) กับ 关兴 กวนซิง (หรือกวนหิน) ในต้นฉบับภาษาจีน 众官 จั๋งกวน (ขุนนางทั้งปวง)เรียก 张苞 จางเปา (หรือเตียวเปา) กับ 关兴 กวนซิง (หรือกวนหิน) ว่า 二小将军 เออร์เลี้ยวเจียงจวิน หมายถึง ขุนพลเล็กทั้งสอง ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (二 เออร์) + คำขยาย (小 เลี้ยว) + ยศ (将军 เจียงจวิน) 小 เลี้ยว หมายถึง เล็ก เป็นคำที่ระบุนายผู้ฟัง การใช้คำเรียกขาน 二小将军 เออร์เลี้ยวเจียงจวิน เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความเมตตาและให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้รูปแบบคำสรรพนาม (ท่าน) + คำบอกจำนวน (ทั้งสอง) ซึ่งเป็นคำเรียกขานที่สุภาพ เพื่อแสดงการให้เกียรติต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 65 การปรับแปรรูปแบบคำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + ยศในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 二位将军 เออร์เว่ยเจียงจวิน (ขุนพลทั้งสองท่าน) ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (二 เออร์) + คำลักษณนาม (位 เว่ย) + ยศ (将军 เจียงจวิน) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ท่านทั้งสอง ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (ท่าน) + คำบอกจำนวน (ทั้งสอง)

ต้นฉบับ 只見楊彪拍馬而來，大叫：“二位將軍少歇！老夫特邀眾官，來與二位講和。”催、汜乃各自還營。(第 13 回)

จื่อเจียนหยางเปียวไปหามาเออร์ไหล, คำเจี้ยว: “เออร์เว่ยเจียงจวินเล่าเจีย! เหล่าพ่อเขาจ้งกวน, ไหลอ้วเออร์เว่ยเจียงเหอ。”ซุย, ซื่อไห่หน่อก็อจหวนอิง。(ตี 13 หุย)

ฉบับแปล เอียวปิวจึงร้องห้ามว่า ท่านทั้งสอง อย่างรบกััน ข้าพเจ้ากับขุนนางทั้งปวงมาห้าม ให้ท่านทั้งสองปรกติกันสืบไป ลุขย กุยกี้ก็ได้ฟังดังนั้น ต่างคนต่างก็พาทหารกลับไป (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 168)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 楊彪 หยางเปียว (หรือเอียวปิว) ผู้ฟังคือ 郭汜 กัวซื่อ (หรือ ลุขย) กับ 李催 หลีซุย (หรือกุยกี้) ในต้นฉบับภาษาจีน 楊彪 หยางเปียว (หรือเอียวปิว) เรียก 郭汜 กัวซื่อ (หรือ ลุขย) กับ 李催 หลีซุย (หรือกุยกี้) โดยใช้คำเรียกขาน 二位將軍 เออร์เว่ยเจียงจวิน หมายถึง ขุนพลทั้งสองท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (二 เออร์) + คำลักษณะนาม (位 เว่ย) + ชศ (將軍 เจียงจวิน) เพื่อแสดงการให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน ท่านทั้งสอง ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (ท่าน) + คำบอกจำนวน (ทั้งสอง) ท่าน เป็นคำสรรพนามที่สุภาพ เพื่อแสดงการให้เกียรติต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 66 การปรับแปลรูปแบบคำขยาย + ฉายา + คำเรียกญาติ ในต้นฉบับภาษาจีน ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 我黃須兒 หว่อหวงซวีเออร์ (ลูกหนวดเหลืองของข้า) ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (我 หว่อ) + ฉายา (黃須 หวงซวี) + คำเรียกญาติ (兒 เออร์) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน เจ้าหนวดเหลืองบุตรเรา ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (เจ้า) + ฉายา (หนวดเหลือง) + คำเรียกญาติ (บุตร) + คำขยาย (เรา)

ต้นฉบับ 操見彰至，大喜曰：“我黃須兒來，破劉備必矣！”
(第 72 回)

เซาเจียนจางจื่อ, คำสี่เหวีย: “หว่อหวงซวีเออร์ไหล, พ่อหลิวเป้ยปี้เอ๋!” (ตี 72 หุย)

ฉบับแปล ฝ่ายโจโฉเห็นโจเจียงมาจึงว่า เจ้าหนวดเหลืองบุตรเรามาถึงแล้ว การซึ่งจะสู้รบกับเล่าปี่จะไม่เป็นไรนัก (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 265)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 曹操 เฉาเซา (หรือโจโจ) ผู้ฟังคือ 曹彰 เฉาฉาง (หรือโจเจียง) ในต้นฉบับภาษาจีน 曹操 เฉาเซา (หรือโจโจ) เรียก 曹彰 เฉาฉาง (หรือโจเจียง) โดยใช้คำเรียกขาน 我黄须儿 หว่อหวงซวีเออร์ หมายถึง ลูกหนวดเหลืองบุตรข้า ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (我 หว่อ) + ฉายา (黄须 หวงซวี) + คำเรียกญาติ (儿 เออร์) เป็นคำเรียกขานที่ใช้เรียกเฉพาะบุคคลที่คุ้นเคยเป็นพิเศษ แสดงให้เห็นว่าผู้พูดและผู้ฟังมีความสัมพันธ์เป็นพ่อกับลูก ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน เจ้าหนวดเหลืองบุตรเรา ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (เจ้า) + ฉายา (หนวดเหลือง) + คำเรียกญาติ (บุตร) + คำขยาย (เรา) การใช้คำเรียกขานนี้ เพื่อความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เหมาะสมกับการใช้ภาษาของคนไทย

ตัวอย่างที่ 67 การปรับแปลรูปแบบนามสกุล + คำขยาย + คำเรียกญาติในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 刘皇叔 หลิวหวงซู่ (พระเจ้าอาหลิว) ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (刘 หลิว) + คำขยาย (皇 หวง) + คำเรียกญาติ (叔 ซู่) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ต้นฉบับ 当下魏延轮刀砍死守门将士，开了城门，放下吊桥，大叫：“刘皇叔快领兵入城，共杀卖国贼！” (第 41 回)

ตางเสี่ยวเว่ยเอียนลุนเตาฉ่านสวี่ไฉ่วเหมินเจียงซู่ , ไคเลอเหมิน , ฟางเสี่ยวเตี่ยวเฉียว , ต้าเจี๋ย : “ หลิวหวงซู่ไคว่หลิ่งปิงยู่เหมิน , กังซาไม่กั้วเจีย ! ” (ที่ 41 หุย)

ฉบับแปล อูยเอียนเอง้าวไฉ่ฟันทหารซึ่งอยู่รักษาประตูล้มตายแตกตื่นไป จึงเผยประตูเมืองออกไปรับเล่าปี่ ร้องว่าเชิญ ท่าน พาอาณาประชาราษฎร์เข้ามาในเมืองเถิด จงช่วยกำจัดอ้ายศัตรูขายเจ้าเสีย (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 559)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 魏延 เว่ยเอียน (หรืออูยเอียน) ผู้ฟังคือ 刘备 หลิวไป่ (หรือเล่าปี่) ในต้นฉบับภาษาจีน 魏延 เว่ยเอียน (หรืออูยเอียน) เรียก 刘备 หลิวไป่ (หรือเล่าปี่) ว่า 刘皇叔 หลิวหวงซู่ หมายถึง พระเจ้าอาหลิว ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (刘 หลิว) + คำขยาย (皇 หวง) + คำเรียกญาติ (叔 ซู่) เพื่อแสดงความเคารพต่อบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน ท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม เป็นคำเรียกขานที่สุภาพ เพื่อแสดงการให้เกียรติต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 68 การปรับเปลี่ยนรูปแบบคำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำขยาย + คำดำในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 你这国贼 หนี่เจื้อกั่วเจีย (เจ้าโจรประเทศชาตินี้) ซึ่ง เป็นรูปแบบคำสรรพนาม (你 หนี่) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (这 เจื้อ) + คำขยาย (国 กั่ว) + คำดำ (贼 เจีย) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน อ้ายศัตรูราชสมบัติ ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (อ้าย) + คำดำ (ศัตรู) + คำขยาย (ราชสมบัติ)

ต้นฉบับ 操曰：“可惜甚的？”

เขาเยวีย：“เข่อชีเชิ่นเตอ？”

辽曰：“可惜当日火不大，不曾烧死你这国贼！”（第 19 回）

เหลียวเยวีย：“เข่อชีตางยื่อหัวปู้ดำ，ปู้เจิงเซาสี่หนี่เจื้อกั่วเจีย！”（ตี 19 หุย）

ฉบับแปล โจโฉจึงว่าท่านคิดเสียดยสิ่งใด

เตียวเลี้ยวจึงตอบว่า เราเสียดยครั้งเมืองปักเอียงนั้นเพลิงยังน้อยนักอยู่ ถ้าเพลิงมาก ก็จะเผา อ้ายศัตรูราชสมบัติ ตายเสียแล้ว (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 272)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 张辽 ขวางเหลียว (หรือ เตียวเลี้ยว) กับ 曹操 เฉาเซา (หรือโจโฉ) ในต้นฉบับภาษาจีน 张辽 ขวางเหลียว (หรือ เตียวเลี้ยว) คำ 曹操 เฉาเซา (หรือโจโฉ) โดยใช้คำเรียกขาน 你这国贼 หนี่เจื้อกั่วเจีย หมายถึง เจ้าโจรประเทศชาตินี้ ซึ่งเป็นรูปแบบ คำสรรพนาม (你 หนี่) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (这 เจื้อ) + คำขยาย (国 กั่ว) + คำดำ (贼 เจีย) เพื่อแสดงความไม่สุภาพและแสดงการไม่ให้เกียรติต่อบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน อ้ายศัตรูราชสมบัติ ซึ่งเป็นรูปแบบ คำนำหน้า (อ้าย) + คำดำ (ศัตรู) + คำขยาย (ราชสมบัติ) อ้ายเป็นคำนำหน้าและเป็นคำหยาบคาย การใช้คำนำหน้าอ้ายกับคำเรียกขานที่แสดงความไม่สุภาพเพื่อเพิ่มความแรงของคำเรียกขานนั้นๆ

ตัวอย่างที่ 69 การปรับเปลี่ยนรูปแบบคำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติใน ต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 汝母子 หยู่หมู่จื่อ (ท่านทั้งแม่ลูก) ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (汝 หยู่) + คำเรียกญาติ (母 หมู่) + คำเรียกญาติ (子 จื่อ) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน ท่านแม่ลูกทั้งสอง ซึ่งเป็นรูปแบบ คำสรรพนาม (ท่าน) + คำเรียกญาติ (แม่) + คำเรียกญาติ (ลูก) + คำบอกจำนวน (ทั้งสอง)

ต้นฉบับ 于禁得令，领众赶上，大喝曰：“我奉丞相令，教来杀汝母子！可早纳下首级！”蔡夫人抱刘琮而大哭。(第 41 回)

อู่จิ้น เต๋อลิ่ง , หลังจึ่งก่านซ่าง, ด้าเหื้อเยวีย : “หว่าเฟิ่งเหิงเซียงลิ่ง , เจียวไหลซาหยู่หมู่จื่อ ! เขอเจ่าน่าเซียวโส่วจี้ ! ” ไช่ฟู่เหยิน เป้าหลิวฉงเอ๋อร์ต้าคุ.
(ตี 41 หุย)

ฉบับแปล อิกิมก็คุมทหารรีบตามไป ครั้นทันเล่าจ้องจึงร้องว่า บัดนี้มหาอุปราชใช้ให้เราตามมาฆ่าท่านแม่ลูกทั้งสองเสีย ท่านอย่าวุ่นวายไปเลย จงนิ่งให้เราตัดศีรษะไปให้มหาอุปราชเสียโดยดีเถิด นางซวูหยินได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ แม่ลูกกอดคอกันเข้าไว้ร้องไห้ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 565)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 于禁 อู่จิ้น (หรืออิกิม) ผู้ฟังคือ 蔡夫人 ไช่ฟู่เหยิน (หรือนางซวูหยิน) กับ 刘琮 หลิวฉง (หรือเล่าจ้อง) 于禁 อู่จิ้น (หรืออิกิม) เป็นขุนพลเอกของโจโฉ ส่วน 蔡夫人 ไช่ฟู่เหยิน (หรือนางซวูหยิน) กับ 刘琮 หลิวฉง (หรือเล่าจ้อง) เป็นบุคคลที่มีฐานะตำแหน่งสูง ในต้นฉบับภาษาจีน 于禁 อู่จิ้น (หรืออิกิม) เรียก 蔡夫人 ไช่ฟู่เหยิน (หรือนางซวูหยิน) กับ 刘琮 หลิวฉง (หรือเล่าจ้อง) โดยใช้คำเรียกขาน 汝母子 หยู่หมู่จื่อ หมายถึง ท่านแม่ลูก ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (汝 หยู่) + คำเรียกญาติ (母 หมู่) + คำเรียกญาติ (子 จื่อ) การใช้คำเรียกขานนี้ เพื่อแสดงไม่ให้ความเคารพต่อบุคคลที่มีฐานะตำแหน่งสูง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน ท่านแม่ลูกทั้งสอง ซึ่งเป็นรูปแบบ คำสรรพนาม (ท่าน) + คำเรียกญาติ (แม่) + คำเรียกญาติ (ลูก) + คำบอกจำนวน (ทั้งสอง) เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 70 การปรับเปลี่ยนรูปแบบคำสรรพนาม+ คำบอกจำนวน + คำลักษณนามใน ต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 你两个 หนีเหลียงเก้อ (เจ้าทั้งสองคน) ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (你 หนี) + คำบอกจำนวน (两 เหลียง) + คำลักษณนาม (个 เก้อ) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขานท่านทั้งสอง ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (ท่าน) + คำบอกจำนวน (ทั้งสอง)

ต้นฉบับ 卓出上车，只见二人望车而揖，视之，乃尚书周毖、城门校尉伍琮也。卓问有何事，毖曰：“今闻丞相欲迁都长安，故来谏耳。”

จ้าวซู่ซางเชอ , จื่อเจียนเอ๋อร์หยินว่างเชอเอ๋อร์อี , ซื่อจื่อ , ไหนซ่างซู่โจว ปี้ , เจิงเหมินเลี้ยวเว่ยหฺวฺงยงเหย่ . จ้าวเวินโฮ่วเหอซื่อ , ปี้เยวีย : “ จินเหวินเจิงเซียงอ้าว เซียงคฺวฺางอาน , กู๋ไหลเจียนเอ๋อร์ . ”

卓大怒曰：“我始初听你两个，保用袁绍；今绍已反，是汝等一党！”

จ้าวคฺวฺานู่เยวีย : “ หว่อลื่อซู่ทิงหนีเหลียงเก้อ , เป่ายงหฺวอนเส้า ; จินเส้า อี้ฝาน , ซื่อหฺยฺเต็งอี้ตาง ! ” (第 6 回)

ฉบับแปล ครั้นออกมานอกประตูวัง พบเอียวปี้กับเหงาเค่งเข้ามาคำนับอยู่ตรงหล่งเกวียน ตั่งโตะจึงถามว่า ท่านทั้งสอง จะว่าราชการสิ่งใดกับเราหรือ เอียวกับเหงาเค่งจึงว่าข้าพเจ้าได้ยินกิตติศัพท์ว่า ท่านจะเทเมืองนี้ไปสร้างอยู่ ณ เมืองเตียงฮัน ข้าพเจ้าเห็นไม่ควร จึงเข้ามาหวังว่าจะห้ามท่าน

ตั่งโตะได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงว่า ตัวท่านทั้งสองแต่ก่อนนั้นได้ว่ากล่าวให้เราตั้งฮ้วนเสี้ยวเป็นเจ้าเมืองเราก็ทำตาม บัดนี้ฮ้วนเสี้ยวกลับมาทำร้ายแก่เรา แลตัวทั้งสองคนนี้คบคิดเป็นสายสนกลนัยกับฮ้วนเสี้ยวเป็นมั่นคง (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 71)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 董卓 ต่งจ้าว (หรือตั่งโตะ) ผู้ฟังคือ 周毖 โจวปี้ (หรือเอียวปี้) และ 伍琮 หฺวฺงยง (หรือเหงาเค่ง) ในต้นฉบับภาษาจีน 董卓 ต่งจ้าว (หรือตั่งโตะ) เรียก 周毖 โจวปี้ (หรือเอียวปี้) และ 伍琮 หฺวฺงยง (หรือเหงาเค่ง) โดยใช้คำเรียกขาน 你两个 หนีเหลียงเก้อ หมายถึงท่านทั้งสองคน ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (你 หนี) + คำบอกจำนวน (两 เหลียง) + คำลักษณนาม

(个 เกื่อ) เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน ท่านทั้งสอง ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (ท่าน) + คำบอกจำนวน(ทั้งสอง) ท่าน เป็นคำสรรพนามที่สุภาพ

ตัวอย่างที่ 71 การปรับแปลรูปแบบชื่อรอง + คำขยาย + คำเรียกญาติในต้นฉบับ
ภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 伯道贤弟 ป้อเต๋าสฺยั้นตี้ (ป้อเต๋าน้องชายอัจฉริยะ) ซึ่งเป็นรูปแบบชื่อรอง (伯道 ป้อเต๋าสฺยั้น) + คำขยาย (贤 สฺยั้น) + คำเรียกญาติ (弟 ตี้) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน น้องเรา ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียกญาติ (น้อง) + คำขยาย (เรา)

ต้นฉบับ 祥勒马以鞭指之曰：“伯道贤弟，何太情薄耶？”
เสียงเล่าหมาอี้เปียนจื่อจื่อเหยีย : “ ป้อเต๋าสฺยั้นตี้ , เหาไท่จิงป้อ
เย ? ”

昭曰：“魏国法度，兄所知也。吾受国恩，但有死而已，兄不必下说词。早回见诸葛亮，教快来攻城，吾不惧也！” (第 97 回)

เจ้าเหยีย: “เว่ยกั้วฝ่าตู้, ซุนงสั่วจื่อเหย่。หวู่ซั่วกั้วเอิน, ด่านโหยว
สือเอ้อรื่อ, ซุนงปู้เป่เซี่ยซั่วจื่อ。เจ้าหุยเจียนจูก่อเลียง, เจียวไชวี่ไหลกงเจิง, หวู่ปู้จี้เหย่!”
(ตี 97 หุย)

ฉบับแปล กิมเซียงจี้ม้อออกมาถึงนอกค่าย แลขึ้นไปดูบนหอรบ เห็นเอ็กเจียวอินอยู่ก็
ร้องขึ้นไปว่า น้องเราเป็นไฉนได้ดีแล้วไม่คิดถึงความรักมาแต่หลังบ้างเลย ปากหล่งเสียงง่าย ๆ ไม่
อึ้งกัน

เอ็กเจียวไฉนจึงร้องตอบลงมาว่า อันประเพณีเราเป็นข้าเจ้าแผ่นดินได้กินเบี้ยหวัดผ้าปี
แล้ว ก็ตั้งใจภักดีสนองคุณเจ้าตราบเท่าสิ้นชีวิตจึงจะนับว่าชาย ท่านอย่ามาว่าเราซื่ออยู่เลย เร่งไปบอก
ขงเบ้งให้ยกทหารรีบเข้ามาตีเราเถิด ถ้ามิไปบัดนี้เราจะให้ทหารเอาเกาทัณฑ์ยิงให้ตายเสีย (สาม
ก๊กเล่ม 2, 2544: 551)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 靳祥 จิ้นเสียง (หรือ กิมเซียง) ผู้ฟังคือ 郝昭 ห้อเจา (หรือ เอ็กเจียว) ในต้นฉบับภาษาจีน 靳祥 จิ้นเสียง (หรือ กิมเซียง) เรียก 郝昭 ห้อเจา (หรือ เอ็กเจียว) โดยใช้คำเรียกขาน 伯道贤弟 ป้อเต้าเสียนตี้ หมายถึง ป้อเต้าน้องชายอัจฉริยะ ซึ่งเป็นรูปแบบชื่อรอง (伯道 ป้อเต้า) + คำขยาย (贤 เสียน) + คำเรียกญาติ (弟 ตี้) 伯道 ป้อเต้าเป็นชื่อรองของ 郝昭 ห้อเจา (หรือ เอ็กเจียว) 贤弟 เสียนตี้ หมายถึง น้องชายอัจฉริยะ ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย + คำเรียกญาติ เป็นคำที่ใช้กับบุคคลที่มีศักดิ์เท่ากันหรืออาวุโสน้อยกว่า และเป็นคำที่แสดงการยกย่องต่อผู้ฟัง การใช้คำเรียกขาน 伯道贤弟 ป้อเต้าเสียนตี้ (ป้อเต้าน้องชายอัจฉริยะ) เพื่อแสดงการยกย่องต่อผู้ฟัง และยังแสดงให้เห็นว่าผู้พูดและผู้ฟังมีความสัมพันธ์แบบคุ้นเคยกัน ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน น้องเรา ซึ่งเป็นรูปแบบ คำเรียกญาติ (น้อง) + คำขยาย (เรา) เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้พูดและผู้ฟังมีความสัมพันธ์แบบคุ้นเคยกัน

ตัวอย่างที่ 72 การปรับแปลรูปแบบนามสกุล + ชื่อจริง + คำคำในต้นฉบับภาษาจีน ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขานรูปแบบนามสกุล + ชื่อจริง + คำคำ 刘备村夫 หลิวเป่ย์ซุนฟู (ชาวบ้านนอกหลิวเป่ย์) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน อ้ายชานา ซึ่งเป็นรูปแบบ คำนำหน้า + คำคำ

ต้นฉบับ 是日引兵出阵，大骂：“刘备村夫，安敢侵吾境界！”

ชื่อย่อหยิ่นปิงซู่เจิ้น , คำว่า: “ หลิวเป่ย์ซุนฟู , อานก่านชินหวู่จิ้งเจีย ! ”

玄德曰：“吾奉天子诏，以讨不臣。汝今敢来相拒，罪不容诛！”纪灵大怒，拍马舞刀，直取玄德。（第14回）

เสวียนเต๋อเหวีย: “ หวู่เฟ่งเทียนจื่อเจา, อี้เถ่าปู้เจิ้น. หู่จินก่านไหหล เซียงจี , จู่ปู้หยงจู! ” จี้หลิงต๋านู่, ไผหม่าหวู่เตา, จื่อฉวีเสวียนเต๋อ. (ตี 14 หุย)

ฉบับแปล ก็เพลงคุมทหารออกไปถึงหล่งค่ายเล่าปี่ แล้วร้องคำเล่าปี่ว่า อ้ายชานา มีงมีฝีมือสักเพียงใด จึงบังอาจจะมาทำสงครามถึงเมืองอุไถ ซึ่งขึ้นแก่เมืองลำหยง

เล่าปี่จึงว่า อ้วนสุคเป็นขบถแข็งเมืองไว้ พระเจ้าเหียนเต๋จึงใช้กุไหยกกองทัพมาปราบปรามอ้วนสุคให้อ่อนน้อมต่อพระเจ้าเหียนเต๋ แล้วตัวมิได้นับเราผู้ถือรับสั่ง แล้วซ้ำเจรจาหยาบซ้ำ โทษตัวก็ถึงตาย ก็เพลงได้อินดังนั้นก็โกรธ จึงจับม้ารำง้าวเข้าไปจะรบด้วยเล่าปี่ (ตามก๊อเล่ม 1, 2544: 193)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 纪灵 จี้หลิง (หรือกิเหลง) ผู้ฟังคือ 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่) ในต้นฉบับภาษาจีน 纪灵 จี้หลิง (หรือกิเหลง) คำ 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่) โดยใช้คำเรียกขาน 刘备村夫 หลิวเป่ย์ซุนฟู หมายถึง หลิวเป่ย์ชาวบ้านนอก ซึ่งเป็นรูปแบบ นามสกุล (刘 หลิว) + ชื่อจริง (备 เป่ย์) + คำคำ (村夫 ซุนฟู) เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน อ้ายชานา ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (อ้าย) + คำคำ (ชานา) ผู้แปลได้ปรับคำเรียกขาน 刘备 หลิวเป่ย์ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล + ชื่อจริง เป็นคำนำหน้า อ้าย ซึ่งอ้ายเป็นคำหยาบคาย การใช้คำนำหน้า อ้าย กับคำเรียกขานที่แสดงความไม่สุภาพเพื่อเพิ่มความแรงของคำเรียกขานนั้นๆ

4. การปรับแปรรูปแบบโครงสร้าง 4 หน่วย

หมายถึง ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้รูปแบบโครงสร้าง 4 หน่วย แต่ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลจากต้นฉบับภาษาจีนเพื่อให้สื่อความหมายได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย มีดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 73 การปรับแปรรูปแบบคำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 两位哥哥 เหลียงเว่ยเกอเก่อ (พี่ชายทั้งสองท่าน) ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (两 เหลียง) + คำลักษณนาม (位 เว่ย) + คำเรียกญาติ (哥 เกอ) + คำเรียกญาติ (哥 เกอ) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน พี่ ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียกญาติ

ต้นฉบับ 玄德叱曰：“汝岂不闻周文王谒姜子牙之事乎？文王且如此敬贤，汝何太无礼！今番汝休去，我自与云长去。”

เสวียนเต๋อชื่อเหยีย : “หยุดี้ปู้เหวินโจวเหวินหวางเย่เจียงจื่อหย่าจื่อชื้อฮู ? เหวินหวางเจวี่ยหยุดี้จิงเสียน, หยุดี้เหอไท่หวูหลี่ ! จินฟานหยุดี้ชวี่วี่, หว่อจื่ออู่หวินฉางชวี่。”

飞曰：“既两位哥哥都去，小弟如何落后！”（第 38 回）

เฟยเหยีย : “ จี้เหลียงเว่ยเกอเก่อโตวชวี่, เสวตี้หยุดี้เหอถั่วฮั่ว ! ”

(ตี 38 หุย)

ฉบับแปล เล่าได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ตวาดเอาเดี๋ยวนั้นว่า เจ้าเจราหาอธยาชัยไม่ลบหลู่ ขงเบ้งดังคนไม่มีปัญญา เจ้าไม่รู้หรือสำมะหาแต่พระเจ้าจิวน้องเป็นกษัตริย์อันประเสริฐ ยังทรง พระอุทิศสำหรับเสด็จออกไปรบเก่งสงถึงนอกพระนคร แล้วตัวเราแต่เพียงนี้ก็ควรที่จะไปรบขงเบ้งอยู่ แม้ตัวท่านเห็นว่ามีสมควรก็อยู่ตามอธยาชัยเถิด แต่ตัวเรากับกวนอูสองคนจะอุทิศสำหรับไป

เดี๋ยวหุยจึงว่า จะทิ้ง พี่ เสียกระไรได้จะไปด้วย (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 520)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 张飞 ขวางเฟย (หรือเตียวหุย) ผู้ฟังคือ 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่) และ 关公 กวนกง (หรือกวนอู) 张飞 ขวางเฟย (หรือเตียวหุย) 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่) และ 关公 กวนกง (หรือกวนอู) ได้สาบานเป็นพี่น้องกันซึ่ง 张飞 ขวางเฟย (หรือเตียวหุย) เป็นน้อง ฉะนั้น 张飞 ขวางเฟย (หรือเตียวหุย) จึงเรียก 刘备 หลิวเป่ย์ (หรือเล่าปี่) กับ 关公 กวนกง (หรือกวนอู) ว่า 两位哥哥 เหลียงเว่ยเกอเกอ หมายถึง พี่ชายทั้งสองท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกจำนวน (两 เหลียง) + คำลักษณนาม (位 เว่ย) + คำเรียกญาติ (哥 เกอ) + คำเรียกญาติ (哥 เกอ) การใช้คำเรียกขานนี้เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้พูดและผู้ฟังมีความสัมพันธ์แบบสนิทสนมกัน ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน พี่ เป็นรูปแบบคำเรียกญาติ ก็เป็นคำเรียกขานที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดและผู้ฟังมีความสัมพันธ์เป็นพี่น้องกัน แต่เป็นคำเรียกขานที่ไม่ได้ระบุเพศ

ตัวอย่างที่ 74 การปรับแปลรูปแบบคำขยาย + ชย + นามสกุล + ชื่อจริงในต้นฉบับ ภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 蛮王孟获 หมานหวางเม้งฮั่ว (อ๋องเถื่อนเม้งฮั่ว) ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (蛮 หมาน) + ชย (王 หวาง) + นามสกุล (孟 เม้ง) + ชื่อจริง (获 ฮั่ว) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน เจ้าเบ้งเฮ็ก ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (เจ้า) + คำทับศัพท์ (นามสกุล เบ้ง + ชื่อจริง เฮ็ก)

ต้นฉบับ 车上端坐孔明，呵呵大笑曰：“蛮王孟获！天败至此，吾已等候多时也！” (第 89 回)

เขอซ่างตวนจั่วซ่งหมิง，เคอเคอด้าเลี้ยวเฮีย： “หมานหวางเม้งฮั่ว！ เทียนไปจื่อฮื่อ，หวู่เอ็งโหว่ตัวฮื่อเหย่！” (ตี 89 หุย)

ฉบับแปล พบขงเบ้งจี๋เกวียนน้อยพาทหารมาสกัดอยู่ ขงเบ้งจึงหัวเราะเย้ยเบ้งเฮ็กว่า วันนี้เจ้าเบ้งเฮ็กเสียทีแก่ข้าศึกจะหนีไปไหนเล่า เราคอยท่านอยู่นานแล้ว (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 452)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 孔明 ข่งหมิง (หรือขงเบ้ง) ผู้ฟังคือ 孟获 เม้งฮั่ว (หรือเบ้งเฮ็ก)

ในต้นฉบับภาษาจีน 孔明 ข่งหมิง (หรือขงเบ้ง) เรียก 孟获 เม้งฮั่ว (หรือเบ้งเฮ็ก) โดยใช้คำเรียกขาน 蛮王孟获 หมายถึง อ๋องเถื่อนเม้งฮั่ว ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (蛮 蛮าน) + ยศ (王 หวาง) + นามสกุล (孟 เม้ง) + ชื่อจริง (获 ฮั่ว) เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียก เจ้าเบ้งเฮ็ก ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม (เจ้า) + คำทับศัพท์ (นามสกุล เบ้ง + ชื่อจริง เฮ็ก) ผู้แปลได้ปรับแปล 蛮王 蛮านหวาง หมายถึง อ๋องเถื่อน ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย + ยศ เป็นคำเรียกขานรูปแบบคำสรรพนาม เจ้า

ตัวอย่างที่ 75 การปรับแปรรูปแบบนามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริงในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 郭淮、孙礼 กัวไหว 、 ซุนหลิ (หรือโกญ ซุนเล่) ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (郭 กัว) + ชื่อจริง (淮 ไหว) + นามสกุล (孙 ซุน) + ชื่อจริง (礼 หลิ) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน อ้ายทหารสองคนนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (อ้าย) + อาชีพ / ตำแหน่ง (ทหาร) + คำบอกจำนวน (สอง) + คำลักษณนาม (คน) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้)

ต้นฉบับ 孔明大笑曰：“郭淮、孙礼休走！司马懿之计，安能瞒得过吾？ --” 郭淮、孙礼听毕，大慌。（第 99 回）

ข่งหมิงคำเสี่ยวเยวีย : “ กัวไหว、ซุนหลิ ชีวโจ้ว! ชื่อหมาอี่จื่อจี้, อานเหนงหามาแต่กัวหวู --- กัวไหว、ซุนหลิทิงปี้, ต้าฮวง 。 (ตี 99 หุย)

ฉบับแปล ขงเบ้งจึงร้องว่า อ้ายทหารสองคนนี้ อย่าหนีกูให้ยากเลย เข้ามาค้ำันกูเสียโดยดีเถิด อันกลของสูมาอี่นั้นลวงกูมิได้ กูรู้ยู่สิ้นแล้ว --- โกญ ซุนเล่ ก็กลัวเป็นกำลัง ชักม้าจะหนี (สามก๊กเล่ม 2, 2544: 568)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 孔明 ข่งหมิง (หรือขงเบ้ง) ผู้ฟังคือ 郭淮、孙礼 กัวไหว、ซุนหลิ (หรือโกหลุยและซุนเล่) ในต้นฉบับภาษาจีน 孔明 ข่งหมิง (หรือขงเบ้ง) เรียก 郭淮、孙礼 กัวไหว、ซุนหลิ (หรือโกหลุยและซุนเล่) โดยใช้คำเรียกขานรูปแบบนามสกุล (郭 กัว) + ชื่อจริง (淮 ไหว) + นามสกุล (孙 ซุน) + ชื่อจริง (礼 หลิ) เนื่องจาก 郭淮、孙礼 กัวไหว、ซุนหลิ (หรือโกหลุยและซุนเล่) ทั้งสองคนอยู่ฝ่ายโจโฉ ส่วน 孔明 ข่งหมิง(หรือขงเบ้ง) อยู่ฝ่ายเล่าปี่ ซึ่งทั้งสองฝ่ายนี้เป็นศัตรูกัน ฉะนั้นในต้นฉบับภาษาจีนจึงใช้คำเรียกขาน 郭淮、孙礼 กัวไหว、ซุนหลิ เพื่อการไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยใช้คำเรียกขาน อ้ายทหารสองคนนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (อ้าย) + อาชีพ / ตำแหน่ง (ทหาร) + คำบอกจำนวน (สอง) + คำลักษณนาม (คน) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นี้) อ้ายเป็นคำหยาบคาย การใช้คำนำหน้าอ้ายกับคำเรียกขานที่แสดงความไม่สุภาพเพื่อเพิ่มความแรงของคำเรียกขานนั้นๆ

ตัวอย่างที่ 76 การปรับแปลรูปแบบนามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำเรียกญาติในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 刘琮贤侄 หลิวจงเสียนจื่อ (หลิวจงหลานอัจฉริยะ) ซึ่งเป็ยรูปแบบนามสกุล (刘 หลิว) + ชื่อจริง (琮 จง) + คำขยาย (贤 เสียน) + คำเรียกญาติ (侄 จื่อ) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน เล่าจ้องหลานเรา ซึ่งเป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล เล่า + ชื่อจริง จ้อง) + คำเรียกญาติ (หลาน) + คำขยาย (เรา)

ต้นฉบับ 玄德勒马大叫曰：“刘琮贤侄，吾但欲救百姓，并无他念，可快开门。” (第 41 回)

เสวินเตอเล่หมาด้าเจี้ยวเยีย : “หลิวจงเสียนจื่อ，หวูด่านอ้วจิวไปซัง，ปึงหวูดานเียน，เชอไควไคเหมิน。” (ตี 41 หุย)

ฉบับแปล เล่าปี่จึงขี่ม้าเลียบไปตามเชิงกำแพงเมืองแล้วร้องว่า เล่าจ้องหลานเราอย่ามีความสงสัยเลยเราขอมานี้ไ้จะทำร้ายเจ้านั้นหาไม่ เรามาบัดนี้ด้วยกรุณาแก่อำนาประชาราษฎรทั้งปวงดอก เล่าจ้องจงเร่งเปิดประตูเมืองให้เราเข้าไปเถิด (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 559)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 刘备 หลิวไป่ (หรือเล่าปี่) ผู้ฟังคือ 刘琮 หลิวจง (หรือเล่าจ้อง) ในต้นฉบับภาษาจีน 刘备 หลิวไป่ (หรือเล่าปี่) เรียก 刘琮 หลิวจง (หรือเล่าจ้อง) โดยใช้คำเรียกขาน 刘琮贤侄 หลิวจงเสียนจื่อ หมายถึง หลิวจงหลานอัจฉริยะ ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (刘 หลิว)

+ ชื่อจริง (宗 จง) + คำขยาย (贤 เลียน) + คำเรียกญาติ (侄 จื่อ) เพื่อแสดงการยกย่องต่อผู้ฟังและแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน เล่าจื๊อหลานเรา ซึ่งเป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล เล่า + ชื่อจริง จื่อ) + คำเรียกญาติ (หลาน) + คำขยาย (เรา) 贤侄 เลียนจื่อ หมายถึง หลานชายอัจฉริยะ ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย + คำเรียกญาติ ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับเปลี่ยนเป็นคำเรียกขาน น้องเรา ซึ่งเป็นรูปแบบคำเรียกญาติ (น้อง) + คำขยาย (เรา) เพื่อแสดงความมีเมตตาต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 77 การปรับเปลี่ยนรูปแบบนามสกุล + นามสกุล + คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม
ในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 张、樊二公 จาง、ฝานเอ๋อร์กง (จาง, ฝานทั้งสองท่าน) ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (张 จาง) + นามสกุล (樊 ฝาน) + คำบอกจำนวน (二 เอ๋อร์) + คำสรรพนาม (公 กง) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน เดียวเจ หวนเดียวนั่น ซึ่งเป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล เดียว + ชื่อจริง เจ) + คำทับศัพท์ (นามสกุล หวน + ชื่อจริง เดีย) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นั่น)

ต้นฉบับ 催军不能抵挡，退走五十余里，依山下寨，请郭汜、张济、樊稠共议，曰：“吕布虽勇，然而无谋，不足为虑。我引军守住谷口，每日诱他厮杀，郭将军可领军抄击其后，效彭越挠楚之法，鸣金进兵，擂鼓收兵。张、樊二公，却分兵两路，径取长安。彼首尾不能救应，必然大败。”众用其计。（第9回）

ซุยจวินปู้เหิงตี้ต่าง , ทุ่ยโจ้วหวู่ฮื่ออี้วหลิ, อีซานเชี่ยไ้, ฌิงกั้วซือ , จางจี, ฝานโจ้วกั้วอี , เยวีย : “ หลวี่ปู้ซุยหย่ง , หยานเอ๋อร์หวู่โหมว, ปู้จู่หวายลวี่. หวอหยิ่นจวินโส่วจู่กั้วโจ้ว , เหมยฮื่อโย้วทาซือซา , กั้วเจียงจวินเชื่อหลิงจวินเซาจีฉีโส่ว , เสี่ยวผิงเยวี่ยเหยาจู่จื่อฝ่า, หมิงจินจิ้นปิง, เหลยกู่โซวปิง. จาง, ฝานเอ๋อร์กง, เซวี่ยเฟินปิงเหลียงลู่, ฌิงลวี่จางอาน. ปี้โส่วหวายปู้เหิงจี้ยั้ง , ปี้หยานต้าไป. ” ฌึงย่งฉีจี้. (ตี้ 9 หุย)

ฉบับแปล กุยกิไม่ทันเตรียมตัวก็แตกพ่ายไปทางประมาณห้าร้อยเส้น ถึงเข้าแห่งหนึ่ง จึงให้ตั้งค่ายมั่นลงไว้ ลินชุยจึงปรึกษากุยกิ เดียวเจ หวนเดียวว่าลิโป้นั้นมีฝีมือรบพุ่งกล้าหาญแต่หาปัญญาความคิดมิได้ เราจะคิดอุบายให้กุยกิคุมทหารไปคอยสกัดทางซึ่งจะเข้าไปเมือง ตัวเราจะคุมทหารรบล่อ ถ้าได้ยินเสียงม้าล่อก็ให้จับทหารเข้ารบ ถ้าได้ยินเสียงกลองก็ให้ทำเป็นถอยทหารมา แล

เตียวเจ หวนเตียวฉั่น ให้คุมทหารแยกกันเข้ารบเมืองเตียงฮันเป็นสองด้าน เห็นลิโป้จะรบป้องกัน
หน้าหลังมิทันจะเสียทีแก่เราเป็นมั่นคง กุยกี เตียวเจ หวนเตียวเห็นชอบด้วยก็คุมทหารยกไปตามคำลิ
จูว่า (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 118)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 李催 หลีชุย (หรือลิฉุย) ผู้ฟังคือ 张济 จางจี (หรือ เตียวเจ) กับ 樊稠
ฝานโจว (หรือหวนเตียว) ในต้นฉบับภาษาจีน 李催 หลีชุย (หรือลิฉุย) เรียก 张济 จางจี (หรือ เตียว
เจ) กับ 樊稠 ฝานโจว (หรือหวนเตียว) โดยใช้คำเรียกขาน 张、樊二公 จาง、ฝานเอ๋อร์กง
หมายถึง จาง、ฝานทั้งสองท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (张 จาง) + นามสกุล (樊 ฝาน) + คำบอก
จำนวน (二 เอ๋อร์) + คำสรรพนาม (公 กง) 公 กงเป็นคำสรรพนาม หมายถึง ท่าน ซึ่งเป็นคำสุภาพ
เพื่อแสดงการให้เกียรติแก่ผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยใช้คำ
เรียกขาน เตียวเจ หวนเตียวฉั่น ซึ่งเป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล เตียว + ชื่อจริง เจ) + คำทับ
ศัพท์ (นามสกุล หวน + ชื่อจริง เตียว) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ (นั่น)

5. การปรับแปรรูปแบบโครงสร้าง 6 หน่วย

หมายถึง ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้รูปแบบโครงสร้าง 6 หน่วย แต่ในฉบับแปลเป็น
ภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลจากต้นฉบับภาษาจีนเพื่อให้สื่อความหมายได้อย่างถูกต้องและ
เหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย มีตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 78 การปรับแปรรูปแบบนามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย
+ คำดำ

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 蔡瑁、张允卖国之贼 ไช่เม่า、จางหยวิน
ไม่กั้วจื่อเจีย (ไช่เม่า、จางหยวินโจรขายชาติ) ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (蔡 ไช่) + ชื่อจริง (瑁 เม่า)
+ นามสกุล (张 จาง) + ชื่อจริง (允 หยวิน) + คำขยาย (卖国之 不กั้วจื่อ) + คำดำ (贼 เจีย) ส่วนใน
ฉบับแปลเป็นภาษาไทยใช้คำเรียกขาน อ้ายศัตรูขายเจ้า ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (อ้าย) + คำดำ
(ศัตรู) + คำขยาย (ขายเจ้า)

ต้นฉบับ 城中忽有一将，引数百人径上城楼，大喝：“蔡瑁、张允卖国之贼！刘使君乃仁德之人，今为救民而来投，何得相拒！”众视其人，身長八尺，面如重枣；乃义阳人也，姓魏，名延，字文长。（第 41 回）

เจียงงูโฮยว้อเจียง , หยิ่นชู่ไปหยิ่นจิงซ่างเจียงโหลว , ค้าเห่อ :
 “ ไซ่เม่า、จางหยวินไม่กั้วจื่อเจีย ! หลิวสื่อจวินไหนดหยิ่นเต้อจื่อหยิ่น , จินเว่ยจี้หมินเออร์โหลโถ้ว , เหอเตอเซียงจวี ! ” จิงชื้อฉีหยิ่น , เซินฉางปาถื่อ , เมียนหญฺงเจ้า ; ไหนอีหยางหยิ่นเหย่ , ซิงเว่ย , หมิงเอี้ยน , จื่อเหวินฉาง. (ดี 41 หุย)

ฉบับแปล ขณะนั้นอุยเอี้ยนเป็นชาวเมืองจิงหยง สูงหกศอกหน้าแดงสีลูกพุทราสุก อยู่ในเมืองนั้น เห็นซำมอแลเตียวอุนทำดังนั้น ก็คุมพวกเพื่อนประมาณร้อยหนึ่งมาที่ประตูเมือง ร้องคำซำมอกับเตียวอุนว่า มึงนี่อายศัตรูขายเจ้า ทำบัดนี้หวังจะสงเคราะห์แก่คนทั้งหลาย อนึ่งผู้ตายก็ฝากกิจการบ้านเมืองไว้แก่เล่าปี่ เหตุใดจึงมิให้เข้ามา (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 559)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 魏延 เว่ยเอี้ยน (หรืออุยเอี้ยน) ผู้ฟังคือ 蔡瑁 ไซ่เม่า (หรือซำมอ) และ 张允 จางหยวิน (หรือเตียวอุน) ในต้นฉบับภาษาจีน 魏延 เว่ยเอี้ยน (หรืออุยเอี้ยน) คำ 蔡瑁 ไซ่เม่า (หรือซำมอ) กับ 张允 จางหยวิน (หรือเตียวอุน) โดยใช้คำเรียกขาน 蔡瑁、张允卖国之贼 ไซ่เม่า、จางหยวินไม่กั้วจื่อเจีย หมายถึง ไซ่เม่า、จางหยวินโจรผู้ขายชาติ ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (蔡 ไซ่) + ชื่อจริง (瑁 เม่า) + นามสกุล (张 จาง) + ชื่อจริง (允 หยวิน) + คำขาย (卖国之 ไม่กั้วจื่อ) + คำคำ (贼 เจีย) เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ปรับการแปลโดยเลือกใช้คำเรียกขาน อายศัตรูขายเจ้า ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (อาย) + คำคำ (ศัตรู) + คำขาย (ขายเจ้า) การใช้คำนำหน้า อาย กับคำเรียกขานที่แสดงความไม่สุภาพเพื่อเพิ่มความแรงของคำเรียกขานนั้นๆ

การรวมคำแปล

เป็นกลวิธีการแปลที่พบได้โดยทั่วไปในการศึกษาครั้งนี้ โดยปรากฏกับคำเรียกขานประเภทคำบุรุษสรรพนามคำเดียวกันปรากฏอยู่ในประโยคเดียวกันมากกว่าหนึ่งคำ ผู้แปลจะรวมเอาคำเรียกขานในภาษาต้นฉบับมาใช้คำเรียกขานภาษาแปลเพียงหนึ่งคำโดยที่ไม่เสียความหมายในภาษาแปลไป การแปลลักษณะนี้ ผู้วิจัยพบการแปลลักษณะนี้แค่ลักษณะเดียว คือ การรวมคำแปลคำสรรพนาม

ตัวอย่างที่ 79 การรวมคำแปรรูปแบบคำสรรพนามในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขานรูปแบบคำสรรพนาม 你 นี่ (เจ้า / มึง) สองคำ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยได้รวมคำสรรพนามสองคำจากต้นฉบับมาเป็นคำเรียกขาน มึง คำเดียว ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ต้นฉบับ 只闻坞外喊声大起，原来李催引兵出迎郭汜而骂曰：“我待你不薄，你如何谋害我！”

จื่อเหวินวูไ่ว่ห่านเซิงต้าจี๋, หยวนไหลหลิซุหยี่นิงซุหยิงกั๋วซื่อเอ๋อร์มาเยวีย: “หว่าไ่หนี่ปู้เป่า, หนี่หยูเห่อโหมวไ่หว่า!”

汜曰：“尔乃反贼，如何不杀你！”（第13回）

ซือเยวีย: “เอ๋อร์ไ่หนฝ่านเจีย, หยูเห่อปู้ซาหนี่!” (ตี 13 หุย)

ฉบับแปล ลิขุรู้ว่ากุยกี้ยกมาจี้จัดแจงทหารออกไป จึงเอาเส้มาชี้หน้ากุยกี้แล้วร้องคำ ว่า กูเลียงมึง ก็เต็มกอง เป็นโจนจึงทรยศมาคิดร้ายต่อกู

กุยกี้จึงตอบว่า ตัวมึงเป็นศัตรูราชสมบัติ กูจึงคิดจะฆ่าเสีย (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 168)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 李催 หลิซุ (หรือลิลู) กับ 郭汜 กั๋วซื่อ (หรือกุยกิ) ในต้นฉบับภาษาจีน 李催 หลิซุ (หรือลิลู) คำ 郭汜 กั๋วซื่อ (หรือกุยกิ) โดยใช้คำสรรพนาม 你 นี่ (เจ้า / มึง) ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้รวมแปลคำสรรพนาม 你 นี่ สองคำเป็นคำเดียวคือ มึงในฉบับภาษาไทย เป็นคำสรรพนามที่ไม่สุภาพ เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 80 การรวมคำแปรรูปแบบคำสรรพนามในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขานรูปแบบคำสรรพนาม 汝 หยู่ (ท่าน/เจ้า) สองคำ คำส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยได้รวมคำสรรพนามสองคำจากต้นฉบับมาเป็นคำเรียกขาน ตัวท่าน คำเดียว ซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (ตัว) + คำสรรพนาม (ท่าน)

ต้นฉบับ 操曰：“公台别来无恙！”

เซาเยวีย: “กงไ่เปียไหลหฺว่ย่าง!”

宫曰：“汝心术不正，吾故弃汝。”（第 19 回）

กงเยวีย : “หญู่ซินซู่ปู้เจิ้ง , หวู่กู่ซี้หญู่。” (ี่ 19 หยุ)

ฉบับแปล โจโฉจึงถามต้งเก้งว่า แต่ท่านจากเรามายังค้อยสบายอยู่หรือ ต้งเก้งได้ยืดยังนั้นก็เข้าใจว่าโจโฉเยาะก็โกรธจึงตอบว่า ตัวท่านหยาบช้าเจรจามีได้มีความสัจย์ซื่อ มีแต่ล่อลวงให้คนหลงด้วยกลอุบาย เราจึงเอาตัวหนี (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 271)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 曹操 เฉาเซา (หรือโจโฉ) กับ 陈宫 เฉินกง (หรือต้งเก้ง) ในต้นฉบับภาษาจีน 陈宫 เฉินกง (หรือต้งเก้ง) เรียก 曹操 เฉาเซา (หรือโจโฉ) โดยใช้คำสรรพนาม 汝 หยู่ หมายถึง เจ้า/มึง การใช้คำเรียกขานนี้เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปล เป็นภาษาไทย ผู้แปลได้รวมแปลคำสรรพนาม 汝 หยู่สองคำเป็นคำเดียวคือ ตัวท่าน ซึ่งเป็นรูปแบบ คำนำหน้า (ตัว) + คำสรรพนาม (ท่าน)

การละไม่แปล

การละไม่แปลเป็นอีกกลวิธีหนึ่งที่พบมากในการศึกษาครั้งนี้ คือการที่ผู้แปลใช้กลวิธีในการละไม่แปลคำเรียกขานในภาษาไทยแม้จะมีคำเรียกขานนั้นปรากฏในต้นฉบับก็ตาม การแปลลักษณะนี้ ผู้วิจัยพบการแปลลักษณะนี้มี 4 โครงสร้าง คือ

1. การละไม่แปลรูปแบบโครงสร้างหน่วยเดียว
2. การละไม่แปลรูปแบบโครงสร้าง 2 หน่วย
3. การละไม่แปลรูปแบบโครงสร้าง 3 หน่วย
4. การละไม่แปลรูปแบบโครงสร้าง 4 หน่วย

1. การละไม่แปลรูปแบบโครงสร้างหน่วยเดียว

หมายถึงในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้รูปแบบโครงสร้างหน่วยเดียว แต่ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลละคำเรียกขานโครงสร้างหน่วยเดียวไม่แปล เพื่อให้เหมาะสมกลมกลืนกับการใช้ภาษาของคนไทย เช่น ผู้แปลได้ละไม่แปลรูปแบบคำสรรพนาม ชื่อรอง ชื่อเล่น ยศ อาชีพ / ตำแหน่ง คำเรียกญาติ และคำคำในต้นฉบับภาษาจีน

ตัวอย่างที่ 81 การละคำแปรรูปแบบคำสรรพนามในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขานรูปแบบคำสรรพนาม 汝 หยู (เจ้า/มึง) สองคำ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยละคำเรียกขาน 汝 หยู (เจ้า/มึง) ไม่แปล

ต้นฉบับ 陈留王曰：“汝来保驾耶，汝来劫驾耶？”

ฉินหลิวหวังเหวีย : “หยูไหลเป่าเจี้ยเย , หยูไหลเจี้ยเจี้ยเย ? ”

卓应曰：“特来保驾。” (第 3 回)

จั่วย้งเหวีย : “เท่อไหลเป่าเจี้ย。” (ตี 3 หุย)

ฉบับแปล หองจูเหียบจึงว่า (เจ้า)มานี้จะขบถหรือ (เจ้า)จะประสงค์สิ่งใด
ตั้งโตะจึงว่าข้าพเจ้ามิได้เป็นขบถ จะมารับเสด็จดอก (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 36)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 陈留王 ฉินหลิวหวัง (หรือหองจูเหียบ) กับ 董卓 ต่งจั่ว (หรือตั้งโตะ) ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำสรรพนาม 汝 หยู สองคำ 陈留王 ฉินหลิวหวัง (หรือหองจูเหียบ) เรียก 董卓 ต่งจั่ว (หรือตั้งโตะ) โดยใช้คำเรียกขาน 汝 หยู หมายถึง เจ้า ซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม ส่วนในแปลภาษาไทย ผู้แปลละไม่แปลคำสรรพนาม 汝 หยู สองคำ

ตัวอย่างที่ 82 การละคำแปรรูปแบบคำสรรพนามในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขานรูปแบบคำสรรพนาม 公等 กงเต็ง (พวกท่านทั้งหลาย) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยละคำเรียกขาน 公等 กงเต็ง (ท่านทั้งหลาย) ไม่แปล

ต้นฉบับ 关公曰：“绿林中非豪杰托足之处。公等今后可各去邪归正，勿自陷其身。”元绍拜谢。(第 28 回)

กวนกงเหวีย : “ ลวี่หลินจงเฟยเหาเจี้ยท้าวจู้จื่อชู่ 。 กงเต็งจินโฮ่วเช่อเก้อชวี่เสี่ยกุกเจิ้ง , วูจื่อเสียนฉีเชิน 。 ” เหยวียนเส้าไป๋เซี่ย。(ตี 28 หุย)

ฉบับแปล กวนอูตอบหุยง่วนเสี่ยวว่า ได้เกิดมาเป็นชายแล้วคบกันมาเป็นโจรอยู่ในป่าจะดี ผู้ใดจะนับถือว่ดี (พวกท่านทั้งหลาย) จงทั้งความชั่วเสี่ยวเถิด พวกกันไปทำมาหากินอยู่ในบ้านเมืองโดยปรกติดีกว่า (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 382)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 关公 กวนกง (หรือกวนอู) ผู้ฟังคือ 裴元绍等人 เพียหยวนเส้าเต็ง เทียน (หรือหุยง่วนเสี่ยวและคนอื่นๆ) ในต้นฉบับภาษาจีน มีการใช้คำเรียกขานคำสรรพนาม พหุพจน์ 公等 กงเต็ง (พวกท่านทั้งหลาย) 公 กง เป็นคำสรรพนาม หมายถึง ท่าน 等 เต็ง เมื่อใช้กับ บุคคล จะหมายถึงคนทั้งหลาย ฉะนั้น 公等 กงเต็ง ในภาษาจีนเป็นคำสรรพนามพหุพจน์ ส่วนใน ฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ละคำเรียกขาน 公等 กงเต็ง (พวกท่านทั้งหลาย) ไม่แปล

ตัวอย่างที่ 83 การละคำแปรรูปแบบชื่อรองในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขานรูปแบบชื่อรอง 孟德 เม้งเต๋อ (ชื่อรองของโจโฉ) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยละคำเรียกขาน 孟德 เม้งเต๋อไม่แปล

ต้นฉบับ 卓曰：“孟德来何迟？”

จ้าวเหวีย：“เม้งเต๋อไหลเหอฉือ？”

操曰：“马羸行迟耳。”(第4回)

เซาเหวีย：“หมาหยังสิงฉือเออร์。”(ตี 4 หุย)

ฉบับแปล ดั่งไต่เต้แลมาเห็นโจโฉก็ถามว่า (โจโฉ) เป็นไฉนวันนี้จึงมาสายไป

โจโฉบอกว่า ม้าซึ่งข้าพเจ้าจั้นนั่วยเท้า จัดหาม้าจี้ก็ยังไม่ได้จึงมาสายไป
(สามก๊กเล่ม 1, 2544: 51)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 董卓 ต่งจ้าว (หรือดั่งไต่เต้) กับ 曹操 เฉาเซา (หรือโจโฉ) ในต้นฉบับภาษาจีน 董卓 ต่งจ้าว (หรือดั่งไต่เต้) เรียก 曹操 เฉาเซา (หรือโจโฉ) โดยใช้คำเรียก 孟德 เม้งเต๋อ ซึ่งเป็นรูปแบบชื่อรอง เพื่อแสดงความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลละคำเรียกชื่อรอง 孟德 เม้งเต๋อไม่แปล

ตัวอย่างที่ 84 การละคำแปรรูปแบบชื่อเล่นในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขานรูปแบบชื่อเล่น 阿瞒 อาหม่าน (ชื่อเล่นของโจโฉ)
ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยละคำเรียกขาน 阿瞒 อาหม่านไม่แปล

ต้นฉบับ 却说曹操统领众将入冀州城，将入城门，许攸纵马近前，以鞭指
城门而呼操曰：“阿瞒，汝不得我，安得入此门？”操大笑。（第33回）

เขวี่ยชั่วเฉาเซาหลงหลิงจิ้งยู่จิโจวเฉิง , เฉียงยู่เฉิงเหมิน , สวีโยวจิ้งหม่า
จิ้นเฉียน , อี้เปียนจื่อเฉิงเหมินเอ๋อร์ซูเซาเหวี่ย : “อาหม่าน , หยู่ปู้เต๋อหว่า , อานเต๋ออยู่จื่อเห
มิน ? ” เซาต้าเสี่ยว . (ตี้ 33 หุย)

ฉบับแปล ฝ่ายโจโฉจึงมีพาเขาอิ้วกับทหารเข้ามาถึงประตูเมืองก๊กจิ๋ว เขาอิ้วนั้นมีใจ
กำริบว่าโจโฉกับตัวนั้นเป็นเพื่อนกันมาแต่ก่อน จึงขับม้าขึ้นมาเคียดโจโฉ แล้วเอาแส้มาชี้เข้าที่
ประตูเมืองว่า ถ้าเราไม่คิดอ่านให้รบพุ่ง ยังจะได้เข้ามาเห็นประตูเมืองก๊กจิ๋วหรือ โจโฉได้ฟังดังนั้น
ก็ทำเป็นหัวเราะ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 460)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 许攸 สวีโยว (หรือ เขาอิ้ว) ผู้ฟังคือ 曹操 เฉาเซา (หรือโจโฉ)
ในต้นฉบับภาษาจีน 许攸 สวีโยว (หรือ เขาอิ้ว) เรียก 曹操 เฉาเซา (หรือโจโฉ) โดยใช้รูปแบบชื่อ
เล่น เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้พูดและผู้ฟังมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด แต่ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้
แปลละชื่อเล่น 阿瞒 อาหม่านไม่แปล

ตัวอย่างที่ 85 การละคำแปรรูปแบบยศในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขานรูปแบบยศ 丞相 เฉิงเซียง (มหาอุปราช)
ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยละคำเรียกขาน 丞相 เฉิงเซียง (มหาอุปราช) ไม่แปล

ต้นฉบับ 李儒曰：“丞相新弃洛阳，防有追兵。可教徐荣伏军荥阳城外山
坞之旁——”卓从其计（第6回）

หลี่หลู่เหวี่ย : “เฉิงเซียงซินฉี่ถั่วหยาง , ฟางโห่วยวูยปิง . เชอ
เจียวสวีหยงฝูจวินสิงหยางเฉิงไ่ว่ชานวูจื่อผาง --- ” จั่วฉงฉีจี้ (ตี้ 6 หุย)

ฉบับแปล ลีจิงว่า แก่ตั้งโตะว่า ซึ่งยกมาจากเมืองหลวงครั้งนี้ เกลือกพวกศัตรูจะยกตามมา ฝ่ายทัพเราจะด้านทานมิทันจะเสียท่วงที ขอให้ซึ่งเอ็งคุมทหารไปชุมนุมอยู่บนเขาใหญ่ต้นทาง--
-- ตั้งโตะเห็นชอบด้วย (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 74)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 李儒 หลีหลู่ (หรือลียู่) ผู้ฟังคือ 董卓 ต่งจั่ว (หรือตั้งโตะ) ในต้นฉบับภาษาจีน 李儒 หลีหลู่ (หรือลียู่) เรียก 董卓 ต่งจั่ว (หรือตั้งโตะ) โดยใช้คำเรียกขาน 丞相 เฉิงเซียง หมายถึงมหาอุปราชซึ่งเป็นรูปแบบยศ เนื่องจาก 李儒 หลีหลู่ (หรือลียู่) เป็นขุนนางชั้นสูงและอยู่ได้บังคับบัญชาของ 董卓 ต่งจั่ว (หรือตั้งโตะ) ฉะนั้นในต้นฉบับภาษาจีนจึงใช้รูปแบบยศเรียกบุคคลที่มีฐานะและตำแหน่งสูง เพื่อแสดงความเคารพและให้เกียรติต่อผู้ที่มีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าตนเอง เหมาะสมกับสังคมวัฒนธรรมจีนในสมัยโบราณ ซึ่งมีการแบ่งชนชั้นอย่างเข้มงวดและนิยมใช้คำเรียกขานยศเรียกบุคคลที่มีฐานะตำแหน่ง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยผู้แปลได้ละคำเรียกขาน 丞相 เฉิงเซียง (มหาอุปราช) ไม่แปล

ตัวอย่างที่ 86 การละคำแปลรูปแบบอาชีพ / ตำแหน่งในต้นฉบับภาษาจีน
ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขานรูปแบบอาชีพ / ตำแหน่ง 先生 เซียนเซียง (อาจารย์) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยละคำเรียกขาน 先生 เซียนเซียง (อาจารย์) ไม่แปล

ต้นฉบับ 飞曰：“先生初见吾兄，何不将出？”
เฟยเหวีย：“เซียนเซียงเจียนหวู่ซ่ง, เหลอปู้เจียงซู่?”
统曰：“若便将出，似乎专藉荐书来干谒矣。”(第 57 回)
ถ่งเหวีย：“ยั่วเปี่ยนเจียงซู่, ซื่อฮูจวนจีเจียนซู่ไห่ลกานเจียอี。”(ตี 57 หุย)

ฉบับแปล เตียวหุยแจ้งในหนังสือแล้วจึงถามว่า เมื่อมาพบเล่าปี่นั้นเป็นไรมิให้เล่าปี่เล่า

บ่งทองจึงว่าเมื่อแรกพบนั้นเล่าปี่ยังหาว่าข้าพเจ้าดิชั่วไม่ ครั้นจะให้ดูหนังสือนั้นก็เหมือนข้าพเจ้าแกล้งขอหนังสือมาเป็นนายหน้าให้ผู้อื่นช่วยสรรเสริญ ข้าพเจ้าจึงมิให้ดู(สามก๊กเล่ม 2, 2544: 50)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 张飞 จางเฟย (หรือเตียวหุย) กับ 庞统 ผางต๋ง (หรือ บังทอง) ในต้นฉบับภาษาจีน 张飞 จางเฟย (หรือเตียวหุย) เรียก 庞统 ผางต๋ง (หรือบังทอง) โดยใช้ คำเรียกขาน 先生 เซียนเซิง หมายถึง อาจารย์ เพื่อแสดงความสุภาพและให้ความเคารพต่อผู้ฟัง แต่ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลละคำเรียกขานอาชีฟ / ตำแหน่ง 先生 เซียนเซิง (อาจารย์) ไม่แปล

ตัวอย่างที่ 87 การละคำแปลรูปแบบคำเรียกญาติในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขานรูปแบบคำเรียกญาติ 兄长 ชยงจาง (พี่ชาย) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยละคำเรียกขาน 兄长 ชยงจาง (พี่ชาย) ไม่แปล

ต้นฉบับ 两阵圆处，玄德出马曰：“兄长何故领兵到此？”
 เหลียงเจิ้นหยวนซู่, เสวียนเต๋อซุหม่าเยวีย : “ ชยงจางเหตุไฉนถึงปึงเต้า
 ลื่อ?”
 布指骂曰：“我辕门射戟，救你大难，你何故夺我马匹？” (第 16
 回)
 ปู้จื่อมาเยวีย : “หว่าหยวนหมินซื่อจี , จี้วหนี่ดำน่าน, หนี่เหอถู่
 ต้อหว่าหมาผี?” (ดี 16 หุย)

ฉบับแปล เล่าปี่รู้ดังนั้นก็ตกใจคุมทหารออกมาตั้งรับ แล้วจึงร้องถามลิโป้ว่า ที่ยก
 กองทัพมานี้ด้วยเหตุสิ่งใด

ลิโป้จึงเอาแส้มาชี้หน้าแล้วร้องว่า ครั้นกิเหลงยกมารบเมืองเสียวฟ่ายนั้น เรามีความ
 เอ็นดูจึงช่วยคิดอ่านแก้ไข ตัวจึงได้รอดชีวิตอยู่ ตัวไม่ได้รู้จักคุณ ควรหรือมาตีชิงเอาม้าของเราไว้
 (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 218)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 刘备 หลิวเป่ (หรือเล่าปี่) กับ 吕布 หลวี่บู (หรือลิโป้)
 ในต้นฉบับภาษาจีน 刘备 หลิวเป่ (หรือเล่าปี่) เรียก 吕布 หลวี่บู (หรือลิโป้) โดยใช้คำเรียกญาติ 兄
 长 ชยงจาง หมายถึง พี่ชายเป็นคำที่ใช้เรียกผู้ชายที่มีอาวุโสหรือศักดิ์เท่ากัน ในฉบับแปลเป็น
 ภาษาไทย ผู้แปลละคำเรียกญาติ 兄长 ชยงจาง (พี่ชาย) ไม่แปล

ตัวอย่างที่ 88 การละคำแปรรูปแบบคำค่าในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขานรูปแบบคำค่า 贱人 เจียนเหยิน (หญิงกาก็)
ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยละคำเรียกขาน 贱人 เจียนเหยิน (หญิงกาก็) ไม่แปล

ต้นฉบับ 是夜允听良久，喝曰：“贱人将有私情耶？”
ชื่อเย่หยวี่นฟังเหลียงจิว, เห่อเยวี่: “เจียนเหยินเจียงโฮ่วชื่อจิง
เย?”

貂蝉惊跪曰：“贱妾安敢有私！”（第8回）
เตียวฉานจึงก้มเยวี่: “เจียนเชี่ยนอันก่านโฮ่วชื่อ!” (ที่ 8 หุย)

ฉบับแปล อ้วนอุ้นจึงถามว่า เวลาศึกสงบถึงเพียงนี้ยังมีนอกลงมาเที่ยวอยู่ในสวน
ดอกไม้ แล้วทอดใจใหญ่ทุกข์ด้วยไม่เห็นฐัมาหรือ

นางเตียวเสียนได้ยินดังนั้นก็ตกใจ จึงคุกเข่าลงคำนับแล้วตอบว่า ข้าพเจ้าจะได้มีฐัมา
คอยกันหามิได้ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 96)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 王允 หวางหยวี่น (หรืออ้วนอุ้น) กับ 貂蝉 เตียวฉาน
(หรือเตียวเสียน) ในต้นฉบับภาษาจีน 王允 หวางหยวี่น (หรืออ้วนอุ้น) เรียก 貂蝉 เตียวฉาน (หรือ
เตียวเสียน) โดยใช้คำค่า 贱人 เจียนเหยิน หมายถึง หญิงกาก็ เป็นคำที่ใช้ค่าผู้หญิง เพื่อแสดงการ
ไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยผู้แปลละคำค่า 贱人 เจียนเหยินไม่แปล

2. การละไม่แปรรูปแบบโครงสร้าง 2 หน่วย

หมายถึงในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้รูปแบบโครงสร้าง 2 หน่วย แต่ในฉบับแปลเป็น
ภาษาไทย ผู้แปลละคำเรียกขานโครงสร้าง 2 หน่วยไม่แปล เพื่อให้เหมาะสมกลมกลืนกับการใช้
ภาษาของคนไทย เช่น ผู้แปลได้ละไม่แปรรูปแบบคำสรรพนาม + ชื่อรอง นามสกุล + ชื่อจริง ชื่อ
จริง + คำค่า นามสกุล + คำสรรพนาม นามสกุล + ขศ คำบอกลำดับศักดิ์ + คำเรียกญาติและคำ
สรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่งในต้นฉบับภาษาจีน

ตัวอย่างที่ 89 การละคำแปรรูปแบบนามสกุล + ชื่อรอง

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 胡敬才 หูจิ่งไฉ ซึ่งแปรรูปเป็นนามสกุล (胡 หู)+ ชื่อรอง (敬才 จิ่งไฉ) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยละคำเรียกขาน 胡敬才 หูจิ่งไฉไม่แปล

ต้นฉบับ 酈叱之曰：“胡敬才！汝亦为朝廷之臣，如何附贼？君辱臣死，吾被李催所杀，乃分也！”大骂不止。(第 13 回)

หลี่ชื้อจื่อเหยีย : “ หูจิ่งไฉ ! หยู่อี้เหวยเฉาถึงจื่อเฉิน , หยู่เหอฝู่เหวย ? จวินหยู่เฉินสื่อ , หวู่เปี่ยหลี่สั่วซา , ไหน่เฟินเหย่ ! ” ต้ามาปูจื่อ。(ที่ 13 หุย)

ฉบับแปล สองหูเหียบมิฟังจึงร้องควาดแล้วว่า (หูจิ่งไฉ) ตัวเป็นขุนนาง พระเจ้าเหียนเดชุบเลี้ยงให้กินเบี้ยหวัด บัดนี้พระองค์ได้ทุกข์ทรมาน เราผู้เป็นข้ามิได้เสียดายชีวิต จะคิดสนองพระองค์ จึงมาว่ากล่าวทั้งนี้ ตัวท่านหากศัญญุมิได้ แล้วเข้ามาห้ามดังนี้ตัวเป็นพวกอ้ายขบถ หรือ แล้วสองหูเหียบร้องคำลฤษเป็นข้อหยาบซ้ำ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 172)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 皇甫郦 หวนฝู่ลี่ (หรือสองหูเหียบ) ผู้ฟังคือ โอเมา

ในต้นฉบับภาษาจีน 皇甫郦 หวนฝู่ลี่ (หรือสองหูเหียบ) คำ โอเมาโดยใช้คำเรียกขาน 胡敬才 หูจิ่งไฉซึ่งแปรรูปเป็นนามสกุล (胡 หู) + ชื่อรอง (敬才 จิ่งไฉ) เพื่อแสดงผู้พูดมีความโกรธต่อผู้ฟัง แต่ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลละคำเรียกขาน 胡敬才 หูจิ่งไฉไม่แปล

ตัวอย่างที่ 90 การละคำแปรรูปแบบนามสกุล + ชื่อจริงในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 曹操 เฉาเซา (หรือโจโจ) ซึ่งแปรรูปเป็นนามสกุล (曹 เฉา) + ชื่อจริง (操 เซา) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยละคำเรียกขาน 曹操 เฉาเซา (หรือโจโจ) ไม่แปล

ต้นฉบับ 徐晃当先，大叫：“曹操欲劫驾何往！”(第 14 回)

สวี่หวางตางเซียน , ต้าเจี๋ยว : “ เฉาเซาอ้าวเจี๋ยเจี๋ยเหอหวาง ! ” (ที่ 14 หุย)

ฉบับแปล จีหลงนั้นจึงร้องว่าแกโจโลว่า (เฉาเซา) จะพาเสด็จพระเจ้าเหียนเต๋ไป
แห่งใด (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 186)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 徐晃 สวีหวั่ง (หรือซีหลง) ผู้ฟังคือ 曹操 เฉาเซา (หรือโจโล) ใน
ต้นฉบับภาษาจีน 徐晃 สวีหวั่ง (หรือซีหลง) เรียก 曹操 เฉาเซา (หรือโจโล) โดยใช้คำเรียกขาน 曹
操 เฉาเซา (หรือโจโล) ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (曹 เฉา) + ชื่อจริง (操 เซา) การใช้คำเรียกขาน
รูปแบบนี้เรียกบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูง เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง ในฉบับแปลเป็น
ภาษาไทย ผู้แปลละคำเรียกขาน 曹操 เฉาเซา (หรือโจโล) ไม่แปล

ตัวอย่างที่ 91 การละคำแปลรูปแบบชื่อจริง + คำคำในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 操贼 เซาเจย์ (โจรเซา) ซึ่งเป็นรูปแบบชื่อจริง
(操 เซา) + คำคำ (贼 เจย์) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยละคำเรียกขาน 操贼 เซาเจย์ (โจรเซา)
ไม่แปล

ต้นฉบับ 看看天色傍晚，背后喊声起处，吕布骤马提戟赶来，大叫：“操
贼休走！”此时人困马乏，大家面面相觑，各欲逃生。(第 11 回)

คำน่คำน่เทียนเซอปัางหว่าน, เป่ยโห้วห่านเซ่งฉีซู่, หลวี่บู๊โจ้วหมาถึ
จี้ก่านไหล, ต้าเจี๋ยว : “ เซาเจย์ ชิวโจ้ว ! ” ถื่อฮื่อเหียนกุ่นหมาฝ่า, ต้าเจี๋ยเมี่ยนเมี่ยน
เซียงชวี, เก้ออิ้วเถาเซ่ง. (ตี 11 หุย)

ฉบับแปล ครั้นมาถึงกลางทางพอเวลาเย็น ได้ยินทหารโห่ร้องตามมาเป็นอันมาก
โจโลจึงเหลียวหลังไป เห็นลิโป้จับม้ามาหน้าทหารทั้งปวง โจโลก็ตกใจ แลทหารซึ่งตามมา
ห้าคนนั้นหิวโหยหากำลังมิได้ ม้านั้นก็สิ้นแรง ต่างคนก็ต่างหนีเอาตัวรอด (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 148)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 吕布 หลวี่บู๊ (หรือลิโป้) ผู้ฟังคือ 曹操 เฉาเซา (หรือโจโล)

ในต้นฉบับภาษาจีน 吕布 หลวี่บู๊ (หรือลิโป้) คำ 曹操 เฉาเซา (หรือโจโล) โดยใช้คำ
เรียกขาน 操贼 เซาเจย์ หมายถึงโจรเซา ซึ่งเป็นรูปแบบชื่อจริง (操 เซา) + คำคำ (贼 เจย์) เป็นคำ
เรียกขานที่ไม่สุภาพ เพื่อแสดงผู้พูดไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยผู้แปลละคำ
เรียกขาน 曹操 เฉาเซา (หรือโจโล) ไม่แปล

ตัวอย่างที่ 92 การละคำแปรรูปแบบนามสกุล + คำสรรพนามในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 卞君 เปียนจวิน (ท่านเปียน) ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (卞 เปียน) + คำสรรพนาม (君 จวิน) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยละคำเรียกขาน 卞君 เปียนจวิน (ท่านเปียน) ไม่แปล

ต้นฉบับ 关公曰：“卞君请关某，是好意，还是歹意？”

กวนกงเยวีย: “เปียนจวินจึงกวนโหม่ว, ซื่อเห่าอี, ไหวซื่อไต้อี ? ”

卞喜未及回言，关公早望见壁衣中有刀斧手，乃大喝卞喜曰：

“吾以汝为好人，安敢如此！”（第 27 回）

เปียนสี่เว่ยจีหุยเอี่ยน, กวนกงเจ้าว่างเจียนป้ออิงโหยวเตาฝูไต้่ว, ไหน่ต้าเอ้อเปียนสี่เยวีย: “ หวู่อี้หู่เหวยเห่าเหยิน, อานก่านหุยไต้่ว ! ” (ที่ 27 หุย)

ฉบับแปล กวนอูถามเปียนฮิวว่า ซึ่งชวนเรามากินโต๊ะนี้ดีหรือร้าย

เปียนฮิดกใจกลัวตัวสั่น มิได้ตอบประการใด กวนอูเห็นเปียนฮิพิรุสดังนั้นก็ร้องทวาดแล้วว่า กูคิดว่ามึงเป็นคนดี กูจึงถือชื่อเข้ามาด้วย ควรหรือมึงคิดร้ายต่อกู (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 372)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 关公 กวนกง (หรือกวนอู) ผู้ฟังคือ 卞喜 เปียนสี่ (หรือเปียนฮิ) ในต้นฉบับภาษาจีน 关公 กวนกง (หรือกวนอู) เรียก 卞喜 เปียนสี่ (หรือเปียนฮิ) โดยใช้เรียกขาน 卞君 เปียนจวิน หมายถึงท่านเปียนซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (卞 เปียน) + คำสรรพนาม (君 จวิน) คำสรรพนาม 君 จวิน (ท่าน) ไว้หลังนามสกุล เพื่อแสดงความสุภาพและให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลละคำเรียกขาน 卞君 เปียนจวินไม่แปล

ตัวอย่างที่ 93 การละคำแปรรูปแบบนามสกุล + ชกในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 公孙太守 กงซุนไท่ไต้่ว (นายมณฑลกงซุน) ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (公孙 กงซุน) + ชก (太守 ไต้่ว) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยละคำเรียกขาน 公孙太守 กงซุนไท่ไต้่ว

ต้นฉบับ 绍问曰：“公孙太守背后何人？”

เล่าเวินเหยีย : “ กงซุนไท่โถ้วเป่ย์โห้วเหอเหิน ? ”

瓚呼玄德出曰：“此吾自幼同舍兄弟，平原令刘备是也。”

(第 5 回)

จ้านฮูเสวียนเต๋อซุเหยีย : “ ท้าวจื้อโง้วคงเช่ซงดี , ผิงหวนลิ่งหลิวเป่ย์ซื่อเหย่ . ” (ตี 5 หุย)

ฉบับแปล อ้วนเสี้ยว ถามกงซุนจ้านว่า สามคนซึ่งยืนอยู่ข้างหลังนั้นชื่อใด กงซุนจ้านจึงจูงมือเล่าปี่ออกไปยืนข้างหน้า แล้วบอกว่าคนนี้ชื่อเล่าปี่ เป็นเพื่อนศิษย์เรียนหนังสือกับข้าพเจ้ามาแต่ก่อน บัดนี้ได้เป็นเจ้าเมืองพงวงกวน (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 63)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 袁绍 หวนเส้า (หรืออ้วนเสี้ยว) ผู้ฟังคือ 公孙瓚 กงซุนจ้าน (หรือ กงซุนจ้าน)

ในต้นฉบับภาษาจีน 袁绍 หวนเส้า (หรืออ้วนเสี้ยว) เรียก 公孙瓚 กงซุนจ้าน (หรือ กงซุนจ้าน) โดยใช้คำเรียกขาน 公孙太守 กงซุนไท่โถ้วเป็นรูปแบบนามสกุล (公孙 กงซุน) + ยศ (太守 ไ่โถ้ว) เพื่อแสดงให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ละคำเรียกขาน 公孙太守 กงซุนไท่โถ้วไม่แปล

ตัวอย่างที่ 94 การละคำแปลรูปแบบชื่อรอง + คำสรรพนามในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 翼德公 อี้เต๋อง (ท่านอี้เต๋อ) ซึ่งเป็นรูปแบบชื่อรอง (翼德 อี้เต๋อ) + คำสรรพนาม (公 กง) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยละคำเรียกขาน 翼德公 อี้เต๋อง (ท่านอี้เต๋อ) ไม่แปล

ต้นฉบับ 曹豹无奈，只得告求曰：“翼德公，看我女婿之面，且恕我罢。” (第 14 回)

เฉาเป่าหวูไ่ , จื้อเต๋อเก๋าฉิวเหยีย : “ อี้เต๋อง , ก่านหว่อหู่ชวีจื้อเมี่ยน , เจีชู่หว่อป้า . ” (ตี 14 หุย)

ฉบับแปล โจป้าจึงอ้อนวอนเตียวหุยว่า ข้าพเจ้าขอโทษเสียครึ่งหนึ่งเถิด ถึงแม้ (อี้เต๋อกง) ไม่เห็นแก่ข้าพเจ้าจงเห็นแก่หน้าบุตรเขยข้าพเจ้าบ้าง (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 194)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 曹豹 ฉาเป่า (หรือโจป้า) ผู้ฟังคือ 张飞 จางเฟย (หรือเตียวหุย) ในต้นฉบับภาษาจีน 曹豹 ฉาเป่า (หรือโจป้า) เรียก 张飞 จางเฟย (หรือเตียวหุย) โดยใช้คำเรียกขาน 翼德公 อี้เต๋อกง หมายถึง ท่านอี้เต๋อ เป็นรูปแบบชื่อรอง (翼德 อี้เต๋อ) + คำสรรพนาม (公 กง) 翼德 อี้เต๋อเป็นคำเรียกชื่อรอง ส่วน 公 กง (ท่าน) เป็นคำสรรพนาม ไว้คำสรรพนาม 公 กง (ท่าน) หลังชื่อรอง 翼德 อี้เต๋อ เพื่อแสดงการยกย่องและให้เกียรติต่อผู้ฟัง ซึ่งในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลละคำเรียกขาน 翼德公 อี้เต๋อ ไม่แปล

ตัวอย่างที่ 95 การละคำแปลรูปแบบคำบอกลำดับศักดิ์ + คำเรียกญาติในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 三叔 ซานซู่ ซานซู่ (อาคนที่สาม) ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกลำดับศักดิ์ (三 ซาน) + คำเรียกญาติ (叔 ซู่) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยละคำเรียกขาน 三叔 ซานซู่ (อาคนที่สาม) ไม่แปล

ต้นฉบับ 二夫人听得，揭帘而呼曰：“三叔何故如此？”
เออร์ฟูเหยินฟังเต๋อ, เจียเหลียนเออร์ฟูเหยีย : “ ซานซู่เหอกุ๋หุยฉือ
飞曰：“嫂嫂住着。且看我杀了负义的人，然后请嫂嫂入城。” (第 28 回)

เฟยเหยีย: “ เสาเขาฉือจื่อ 。 เนี่ยท่านห่วยซาเลอฟู้อีเตอเหยิน, หยานโฮ่วจิ่งเสาเขาอยู่ฉิง? ” (ตี 28 หุย)

ฉบับแปล ฝ่ายนางทั้งสองได้ยินเสียงกวนอูกับเตียวหุยได้ตอบกันดังนั้นก็ตกใจ เปิดมู่ลี่ขึ้นแล้วว่าแก่เตียวหุยว่า เหตุใดจึงมาทำหยาบช้าแก่กวนอูผู้พี่

เตียวหุยจึงว่า พี่ทั้งสองยังไม่แจ่มอย่าห้ามเลย จงดูข้าพเจ้าจะฆ่าคนซึ่งเสียสัตย์แล้วจะเชิญพี่ทั้งสองเข้าไปในเมือง (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 385)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 二夫人 เออร์ฟูเหยิน (คุณหญิงทั้งสอง) ผู้ฟังคือ 张飞 ขางเฟย (หรือเตียวหุย) ในต้นฉบับภาษาจีน 二夫人 เออร์ฟูเหยิน (คุณหญิงทั้งสอง) เรียก 张飞 ขางเฟย (หรือเตียวหุย) โดยใช้คำเรียกขาน 三叔 ชานซู หมายถึงอาคนที่สาม ซึ่งเป็นรูปแบบคำบอกลำดับศักดิ์ (三 ชาน) + คำเรียกญาติ (叔 ชู) เพื่อแสดงความสุภาพและแสดงการให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลละคำเรียกขานไม่แปล

ตัวอย่างที่ 96 การละคำแปลรูปแบบ คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่งในต้นฉบับภาษาจีน

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 汝僧人 หยู่เซิงเหยิน (เจ้าพระ) ซึ่งเป็นรูปแบบ คำสรรพนาม (汝 หยู่) + อาชีพ / ตำแหน่ง (僧人 เซิงเหยิน) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ละคำเรียกขาน 汝僧人 หยู่เซิงเหยิน (เจ้าพระ) ไม่แปล

ต้นฉบับ 卞喜见普净叙出乡里之情，恐有走泄，乃叱之曰：“吾欲请将军赴宴，汝僧人何得多言！”（第 27 回）

เปี่ยนสี่เจี้ยนผู่จิงชวีเซิงหลี่จื่อจิง , ขงโหย่วโจ้วเซี่ย , ไหนชื่อจื่อเยีย : “ หวู่อิ่วจิงเจียงจวินฟู่เอี้ยน : “ หยู่เซิงเหยินเหอเต๋อตัวเอี้ยน ! ” (ที่ 27 หุย)

ฉบับแปล เปี่ยนสี่เห็นหลวงจินเกาเจ้งทักทายว่า เป็นเพื่อนบ้านกับกวนอูมาแต่ก่อน เปี่ยนสี่กลัวเนื้อความซึ่งคิดไว้นั้นจะฟุ้งเฟื่องไป จึงร้องทวาดหลวงจินเกาเจ้งว่า เราเชิญกวนอูมาอาศัยกินโต๊ะในวัดนี้ เหตุใดจึงมาพูดจาเข้าชื่อผู้ให้ฆ่า (ตามก๊อเล่ม 1, 2544: 371)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 卞喜 เปี่ยนสี่ (หรือเปี่ยนฮัก) ผู้ฟังคือ 普净 ผู่จิง (หรือเกาเจ้ง) ในต้นฉบับภาษาจีน 卞喜 เปี่ยนสี่ (หรือเปี่ยนฮัก) เรียก 普净 ผู่จิง (หรือเกาเจ้ง) โดยใช้คำเรียกขาน 汝僧人 หยู่เซิงเหยิน หมายถึงเจ้าพระ ซึ่งเป็นรูปแบบ คำสรรพนาม (汝 หยู่) + อาชีพ / ตำแหน่ง (僧人 เซิงเหยิน) เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลละคำเรียกขาน 汝僧人 หยู่เซิงเหยิน ไม่แปล

3. การละคำแปรรูปแบบโครงสร้าง 3 หน่วย

หมายถึงในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้รูปแบบโครงสร้าง 3 หน่วย แต่ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลละคำเรียกขานโครงสร้าง 3 หน่วยไม่แปล เพื่อให้เหมาะสมกลมกลืนกับการใช้ภาษาของคนไทย เช่น ผู้แปลได้ละไม่แปรรูปแบบคำสรรพนาม + ชื่อรอง + คำดำ และ คำขยาย + คำขยาย + คำดำในต้นฉบับภาษาจีน

ตัวอย่างที่ 97 การละคำแปรรูปแบบนามสกุล + ชื่อจริง + คำดำในต้นฉบับภาษาจีน ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 吕布匹夫 หลวี่ปู้ฝู่ (หลวี่ปู้ผู้ไร้สติปัญญา) ซึ่งเป็นรูปแบบนามสกุล (吕 หลวี่) + ชื่อจริง (布 ปู้) + คำดำ (匹夫 ฝู่) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยละคำเรียกขาน 吕布匹夫 หลวี่ปู้ฝู่ (หลวี่ปู้ผู้ไร้สติปัญญา) ไม่แปล

ต้นฉบับ 忽一人大叫曰：“吕布匹夫！死则死耳，何惧之有！”众视之，乃刀斧手拥张辽至。（第 19 回）

ฮู อี้ เหียนต้าเจี๋ยเวีย : “หลวี่ปู้ฝู่ ! สือเจ้อสือเอ๋อร์, เหอเจวี่จื่อโฮ๋ว !”
จั้งซื่อจื่อ, ไหน่เตาฝู่ไส่วยงจางเลี้ยวจื่อ 。 (ตี 19 หุ)

ฉบับแปล เตียวเลี้ยวได้ยินลิโป้วดังนั้น จึงว่าแก่ลิโป้ว เกิดมาเป็นชาติทหารแล้วลิจะคิดรักชีวิตเล่า ถึงตายก็ให้ลือชื่อไว้ (ตามก๊อเล่ม 1, 2544: 272)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 张辽 ขางเหลียว (หรือเตียวเลี้ยว) ผู้ฟังคือ 吕布 หลวี่ปู้ (หรือลิโป้ว)

ในต้นฉบับภาษาจีน 张辽 ขางเหลียว (หรือเตียวเลี้ยว) คำ 吕布 หลวี่ปู้ (หรือลิโป้ว) ว่า 吕布匹夫 หลวี่ปู้ฝู่ หมายถึงหลวี่ปู้ผู้ไร้สติปัญญา ซึ่งเป็นรูปแบบ นามสกุล (吕 หลวี่) + ชื่อจริง (布 ปู้) + คำดำ (匹夫 ฝู่) เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลละคำเรียกขาน 吕布匹夫 หลวี่ปู้ฝู่ (หลวี่ปู้ผู้ไร้สติปัญญา) ไม่แปล

ตัวอย่างที่ 98 การละคำแปดรูปแบบคำขยาย + คำขยาย + คำคำในต้นฉบับภาษาจีน
ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 无知狂贼 หูจื่อซวงเจี๋ย (โจรมุทะลุไร้ปัญญา) ซึ่งเป็น
รูปแบบคำขยาย (无知 หูจื่อ) + คำขยาย (狂 ซวง) + คำคำ (贼 เจี๋ย) ส่วนในฉบับแปลเป็น
ภาษาไทยละคำเรียกขาน 无知狂贼 หูจื่อซวงเจี๋ย (โจรมุทะลุไร้ปัญญา) ไม่แปล

ต้นฉบับ 黄巾者曰：“我乃天公将军张角部将也！来者快留下赤兔马，放你过去！”

หวงจินเจ้อเหยีย: “ หวอไหน่เทียนกงจางเจี๋ยวู้เจี๋ยเหย่ ! ไหลเจ้อ
ไคว่หลิวเซี่ยเซ่อทู่หม่า , ฟางหนี่กั้วชวี ! ”

关公大笑曰：“无知狂贼！汝既从张角为盗，亦知刘、关、张兄弟三人名字否？”（第 28 回）

กวนกงต้าเลี่ยวเหยีย: “หูจื่อซวงเจี๋ย! หยู่จี้ฉงจางเจี๋ยหวยเต้า ,
อ้อฮื่อหลิว 、 กวน 、 จางซงตี้ซานเหียนหมิงจื่อโฝ่ว ? ” (ที่ 28 หุย)

ฉบับแปล นายโจรนั้นจึงร้องว่าแก่กวนอูว่า ตัวเราชื่อหุยง่วนเสียว เป็นทหารเดียวกั๊ก
ตัวจะไปแหงใดจึงบังอาจพากันข้ามแดนเรามา ถ้าตัวรักชีวิตอยู่จงเอาม้าซึ่งจั้นนั้นมาให้เราจึงจะปล่อย
ไป

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า ตัวเป็นทหารเดียวกั๊กเป็นโจรนั้น ยังรู้จักเล่าปี กวนอู
เดียวหุยหรือไม่ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 381)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 关公 กวนกง (หรือกวนอู) ผู้ฟังคือ 裴元绍 ไผหยวนเส้า (หรือ
หุยง่วนเสียว) ในต้นฉบับภาษาจีน 关公 กวนกง (หรือกวนอู) คำ 裴元绍 ไผหยวนเส้า (หรือหุย
ง่วนเสียว) โดยใช้คำเรียกขาน 无知狂贼 หูจื่อซวงเจี๋ย หมายถึง โจรมุทะลุไร้ปัญญา เป็นรูปแบบ
คำขยาย (无知 หูจื่อ) + คำขยาย (狂 ซวง) + คำคำ (贼 เจี๋ย) ซึ่งเป็นคำเรียกขานที่หายาก การ
ใช้คำเรียกขานนี้เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลละคำเรียก
ขาน 无知狂贼 หูจื่อซวงเจี๋ย (โจรมุทะลุไร้ปัญญา) ไม่แปล

4. การละคำแปรรูปแบบโครงสร้าง 4 หน่วย

หมายถึงในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้รูปแบบโครงสร้าง 4 หน่วย แต่ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลละคำเรียกขานโครงสร้าง 4 หน่วยไม่แปล เพื่อให้เหมาะสมกลมกลืนกับการใช้ภาษาของคนไทย เช่น ผู้แปลได้ละไม่แปรรูปแบบคำขยาย + คำคำ + นามสกุล + ชื่อจริง

ตัวอย่างที่ 99 การละแปรรูปแบบคำขยาย + คำคำ + นามสกุล + ชื่อจริง

ในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเรียกขาน 反贼魏延 ฝ่านเจี้ยเว่ยเอี้ยน (โจรขบถเว่ยเอี้ยน) ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (反 ฝ่าน) + คำคำ (贼 เจี้ย) + นามสกุล (魏 เว่ย) + ชื่อจริง (延 เอี้ยน) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยละคำเรียกขาน 反贼魏延 ฝ่านเจี้ยเว่ยเอี้ยน (โจรขบถเว่ยเอี้ยน) ไม่แปล

ต้นฉบับ 维挺枪立马于门旗之下，高声大骂曰：“反贼魏延！丞相不曾亏你，今日如何背反？”延横刀勒马而言曰：“伯约，不干你事。只教杨仪来！”（第 105 回）
 เหวยถึงเขียงตี้หม่าอู๋หมินฉีจื่อเชี่ย, เกาเซิงด้าม่าเอวีย: “ฝ่านเจี้ยเว่ยเอี้ยน! เฉิงเซียงปู้เจิงคุยหนี, จินชือหฺยเหอเปี้ยฝ่าน?” เอี้ยนเหิงเตาเล่อหม่าเอ๋อร์เอี้ยนเอวีย: “ป้อเอวีย, ปู้กานหานี้ชื้อ。จื่อเจียวหยางยี่ไหล!” (ดี 105 หฺย)

ฉบับแปล เกียงอู๋ก็ขึ้นม้าคุมทหารไปร้องคำอุยเอี้ยนว่า เมื่อมหาอุปราชยังอยู่นั้นมิได้ทำหยาบช้าแก่มีงประการใด เหตุใดมีงจึงคิดขบถดังนี้ อูยเอี้ยนจึงตอบว่า มิใช่เป็นการของมีง จงเร่งกลับไปบอกเอียวหิงด้วยการออกมารบกับกูจึงจะชอบ (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 637)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 姜维 เจียงเหวย (หรือเกียงอูย) ผู้ฟังคือ 魏延 เว่ยเอี้ยน (หรืออูยเอี้ยน) ในต้นฉบับภาษาจีน 姜维 เจียงเหวย (หรือเกียงอูย) คำ 魏延 เว่ยเอี้ยน (หรืออูยเอี้ยน) โดยใช้คำเรียกขาน 反贼魏延 ฝ่านเจี้ยเว่ยเอี้ยน หมายถึง โจรขบถเว่ยเอี้ยน ซึ่งเป็นรูปแบบคำขยาย (反 ฝ่าน) + คำคำ (贼 เจี้ย) + นามสกุล (魏 เว่ย) + ชื่อจริง (延 เอี้ยน) 姜维 เจียงเหวย (หรือเกียงอูย) กับ 魏延 เว่ยเอี้ยน (หรืออูยเอี้ยน) อยู่ได้บังคับบัญชาของขงเบ้ง หลังจากขงเบ้งเสียชีวิตแล้ว 魏延 เว่ยเอี้ยน (หรืออูยเอี้ยน) ก็ขบถต่อประเทศชาติ ฉะนั้นในต้นฉบับภาษาจีน จึงใช้คำเรียกขาน 反贼魏延 ฝ่านเจี้ยเว่ยเอี้ยน เพื่อแสดงความไม่สุภาพและไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลละคำเรียกขาน 反贼魏延 ฝ่านเจี้ยเว่ยเอี้ยน (โจรขบถเว่ยเอี้ยน) ไม่แปล

การเพิ่มคำแปล

เป็นกลวิธีหนึ่งที่พบในการศึกษาครั้งนี้ คือการที่ผู้แปลใช้กลวิธีในการเพิ่มคำเรียกขานในภาษาไทย แม้จะไม่มีคำเรียกขานนั้นปรากฏในต้นฉบับก็ตาม มีตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 100 การเพิ่มคำแปลรูปแบบคำสรรพนามในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ในต้นฉบับภาษาจีนไม่มีการใช้คำเรียกขาน ส่วนในฉบับในแปลภาษาไทยผู้แปลได้เพิ่มคำเรียกขาน ท่านในบทแปลซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ต้นฉบับ 操曰：“可将小解散之，权且救一时之急。”（第 17 回）
 夏侯惇曰：“曹操欲害我，今乃救我，何其速也。”
 操曰：“兵士倘怨，如何？”
 夏侯惇曰：“兵士怨，何如？”（ที่ 17 หุย)

ฉบับแปล โจโฉจึงว่า ถ้าดังนั้น ท่านจงคิดแจกข้าวแก่ทหารให้ถึงยอมลงกว่าเก่า แต่พอประท้วงไว้กว่าการเราจะสำเร็จ

เองสองจึงว่า ซึ่งท่านจะทำดังนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า ทหารทั้งปวงจะมีความน้อยใจด้วยกำลังนั้นอดโรยลง ก็จะไม่เป็นใจทำการรณรงค์สงคราม (สามก๊กเล่ม 1, 2544 : 238)

คำอธิบาย บทสนทนาระหว่าง 曹操 เฉาเซา (หรือโจโฉ) กับ 王垕 หวางโฮ่ว (หรือเองสอง) ในต้นฉบับภาษาจีน 曹操 เฉาเซา (หรือโจโฉ) สนทนากับ 王垕 หวางโฮ่ว (หรือเองสอง) ไม่มีการใช้คำเรียกขานคำใดคำหนึ่ง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้เพิ่มรูปแบบคำสรรพนาม ท่าน ในบทสนทนา เพื่อแสดงการให้เกียรติต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 101 การเพิ่มคำแปลรูปแบบคำสรรพนามในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ในต้นฉบับภาษาจีนไม่มีการใช้คำเรียกขาน ส่วนในฉบับในแปลภาษาไทยผู้แปลได้เพิ่มคำเรียกขาน มึง ในบทแปลซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ต้นฉบับ 正行过岭，只听得岭上叫：“孙策休走！”策回头视之，见两匹马飞下岭来。（第 15 回）

เจิ้งสิงกั้วหลิง , จื่อทิงเต๋อหลิงซ่างเจี๋ยว : “ซุนเซ่อชีวโจ่ว!” เซ่อหุย โถวซื่อจื่อ, เจียนเหลียงผิหมาเพยเซี่ยหลิงไหล。(ที่ 15 หุย)

ฉบับแปล ซุนเซ็กซั๊กม้าลงมาจากเนินเขา พอได้ยินไท่สุจู้ร้องว่า ซุนเซ็ก มิงจะหนีไปไหน ซุนเซ็กเหลียวหลังมา เห็นทหารสองคนขึ้นม้าควบตามมา (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 202)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 太史慈 ไท่สือฉือ (หรือไท่สุจู้) ผู้ฟังคือ 孙策 ซุนเซ่อ (หรือซุนเซ็ก) ในต้นฉบับภาษาจีนไม่มีการใช้คำสรรพนามหลังคำเรียกขาน 孙策 ซุนเซ่อ (หรือซุนเซ็ก) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้เพิ่มคำเรียกขานรูปแบบคำสรรพนาม มิง ไว้หลัง 孙策 ซุนเซ่อ (หรือซุนเซ็ก) มิง เป็นคำสรรพนามที่ไม่สุภาพ การใช้คำสรรพนามนี้เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติต่อบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูง

ตัวอย่างที่ 102 การเพิ่มคำแปลรูปแบบคำสรรพนามในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ในต้นฉบับภาษาจีนไม่มีการใช้คำเรียกขาน ส่วนในฉบับแปลภาษาไทยผู้แปลได้เพิ่มคำเรียกขาน ท่าน ในบทแปลซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ต้นฉบับ 操曰：“可惜甚的？”
 เขาเยวีย：“เช่อชีเซิ่นเตอ?”
 辽曰：“可惜当日火不大，不曾烧死你这卖国贼！”（第 19 回）
 เหลียวเยวีย：“เช่อชีตางยื่อหัวปู้ต้า, ปู้เจิงเซาสี่อหนี่เจ้อไมกั้วเจ้ย!” (ที่ 19 หุย)

ฉบับแปล โจโฉจึงว่า ท่านคิดเสียดยสิ่งใด
 เตียวเลี้ยวจึงตอบว่า เราเสียดยครั้งเมืองปักเอี๋ยงนั้นเพลิงยังน้อยนักอยู่ ถ้าเพลิงมากก็จะเผาอำยศัตรราชสมบัติตายเสียแล้ว(สามก๊กเล่ม 1, 2544: 272)

คำอธิบาย บทสนทนา 曹操 เฉาเซา (หรือโจโฉ) กับ 张辽 จางเหลียว (หรือเตียวเลี้ยว) ในต้นฉบับภาษาจีน เมื่อ 曹操 เฉาเซา (หรือโจโฉ) สนทนากับ 张辽 จางเหลียว (หรือเตียวเลี้ยว) ไม่

มีการใช้คำเรียกขานคำใดคำหนึ่ง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้เพิ่มรูปแบบคำสรรพนาม ท่าน ในบทสนทนา เพื่อแสดงให้ผู้พูดให้เกียรติต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 103 การเพิ่มคำแปลรูปแบบคำสรรพนามในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ในต้นฉบับภาษาจีนไม่มีการใช้คำเรียกขาน ส่วนในฉบับแปลภาษาไทยผู้แปลได้เพิ่มคำเรียกขาน ท่าน ในบทแปลซึ่งเป็นรูปแบบคำสรรพนาม

ต้นฉบับ 操笑曰：“在家做得好大事！” 唬得玄德面如土色。(第 21 回)

เขาเชียวเขียว : “ ใจ้เจียวจั่วเต๋อเห่าด้าชื่อ!” หนูเต๋อเสวียนเต๋อเมียน
หฺยู่ชฺเหอ 。 (ตี้ 21 หฺย)

ฉบับแปล โจโฉเห็นเล่าปี่มาจึงสัพยอกถามว่า ท่าน อยู่บ้านทุกวันนี้ทำการใหญ่หลวงนักเล่าปี่ได้ยินโจโฉว่าดังนั้น สังกะตว่าโจโฉแฉงเนื้อความทั้งปวงตกใจนั่งอยู่ไม่รู้อะไรที่จะตอบประการใด (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 284)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 曹操 เจาเซา (หรือโจโฉ) ผู้ฟังคือ 刘备 หลิวเป่ (หรือเล่าปี่)

ในต้นฉบับภาษาจีน เมื่อ 曹操 เจาเซา (หรือโจโฉ) สนทนากับ 刘备 หลิวเป่ (หรือเล่าปี่) ไม่มีการใช้คำเรียกขานคำใดคำหนึ่ง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้เพิ่มรูปแบบคำสรรพนามท่านในบทสนทนา เพื่อแสดงความสุภาพและแสดงการให้เกียรติต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 104 การเพิ่มคำแปลรูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ในต้นฉบับภาษาจีนไม่มีการใช้คำเรียกขาน ส่วนในฉบับแปลภาษาไทยผู้แปลได้เพิ่มคำเรียกขาน เตียวหุย ในบทแปล ซึ่งเป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล เตียว + ชื่อจริง หุย)

ต้นฉบับ 张飞睁眼挺枪赶来，背后一人飞马大叫：“不得无礼！” 视之，乃云长也。(第 22 回)

จางเฟยจิงเอียนตึงเชียงก่านไหล , เป่ย์โฮ่วอีเหียนเฟยหม่าด้าเจียว: “ ปู่เต๋อหฺวฺหลี่ !” ชื่อจื่อ, ไหน่หฺยวินจางเหย่ 。 (ตี้ 22 หฺย)

ฉบับแปล พอกวนอูตามมาเห็นเตียวหุยสกัดอยู่คั้งนั้น จึงร้องว่า เตียวหุยอย่าว่านวาย (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 310)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 关公 กวนกง (หรือกวนอู) ผู้ฟังคือ 张飞 จางเฟย (หรือเตียวหุย)

ในต้นฉบับภาษาจีน เมื่อ 关公 กวนกง (หรือกวนอู) สนทนากับ 张飞 จางเฟย (เตียวหุย) ไม่มีการใช้คำเรียกขานคำใดคำหนึ่ง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้เพิ่มคำเรียกขาน เตียวหุย ในบทแปลซึ่งเป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล เตียว + ชื่อจริง หุย)

ตัวอย่างที่ 105 การเพิ่มคำแปลรูปแบบคำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) และ คำสรรพนาม ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ในต้นฉบับภาษาจีนไม่มีการใช้คำเรียกขาน ส่วนในฉบับแปลภาษาไทยผู้แปลได้เพิ่มคำเรียกขาน อ้ายลิโป้ และมิง ในบทแปลซึ่งเป็นรูปแบบคำนำหน้า (อ้าย) + คำทับศัพท์ (นามสกุล ลิ + ชื่อจริง โป้) และคำสรรพนาม (มิง)

ต้นฉบับ 将次到玄德寨前，一声鼓响，关、张二人拦住去路，大叫：“休走！”布无心恋战，只顾夺路而行。（第 19 回）

เจียงชื่อเต๋าเสวียนเต๋อไจ้เจียน, อี้เซ่งกู่เสียง, กวน, จาง เอ๋อร์เหียนหลาน จู่วี่ลู่, ต้าเจียว: “ ชิวโจ่ว !” ปู้หฺวชินเลี่ยนจ้าน , จื่อกู่ตั้วลู่เอ๋อร์สิง. (ตี 19 หุย)

ฉบับแปล ครั้นลิโป้มาถึงแดนเมืองห้วยหน้าพอกวนอู เตียวหุยคุมทหารไปเที่ยวตรวจค่าย เห็นลิโป้กับทหารลอบมา เตียวหุยจึงร้องว่า อ้ายลิโป้ มิงจะหนีไปไหน ลิโป้เห็นกวนอู เตียวหุย ยืนขวางหน้าอยู่ก็ชักม้าจะหนี (สามก๊กเล่ม 1, 2544: 261)

คำอธิบาย ผู้พูดคือ 关公 กวนกง (หรือกวนอู) กับ 张飞 จางเฟย (หรือเตียวหุย) ผู้ฟังคือ 吕布 หลวี่ปู้ (หรือลิโป้) ในต้นฉบับภาษาจีน 关公 กวนกง (หรือกวนอู) และ 张飞 จางเฟย (หรือเตียวหุย) ไม่ได้ใช้คำเรียกขานเรียก 吕布 หลวี่ปู้ (หรือลิโป้) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้เพิ่มคำเรียกขาน อ้ายลิโป้ และ มิงในบทแปล คำเรียกขาน อ้าย เป็นคำนำหน้าและเป็นคำไม่สุภาพ ลิโป้เป็นรูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล ลิ + ชื่อจริง โป้) ส่วน มิง เป็นคำสรรพนาม การใช้คำเรียกขานนี้เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติต่อผู้ฟัง

ตารางที่ 8 แสดงร้อยละของกลวิธีการแปลคำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ลำดับ	กลวิธีการแปล	จำนวนคำ	ร้อยละ
1	การปรับคำแปล	319	89.61
2	การละไม่แปล	19	5.34
3	การแปลตรง	14	3.93
4	การรวมคำแปล	2	0.56
	การเพิ่มคำแปล	2	0.56
รวม		356	100.00

จากการศึกษากลวิธีการแปลคำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้วิจัยพบว่าผู้แปลได้ใช้ 5 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีการแปลตรง กลวิธีการปรับคำแปล กลวิธีการรวมคำแปล กลวิธีการละไม่แปล และกลวิธีการเพิ่มคำแปลในการแปลคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ตารางที่ 8 แสดงถึงร้อยละของกลวิธีการแปลคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในฉบับแปลเป็นภาษาไทย กลวิธีที่ปรากฏมากที่สุดคือ กลวิธีการปรับแปล มีการใช้คำเรียกขาน 319 หน่วยคำ คิดเป็นร้อยละ 89.61 ของคำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สองคือ กลวิธีการละไม่แปล มีการใช้คำเรียกขาน 19 หน่วยคำ คิดเป็นร้อยละ 5.34 ของคำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สามคือ กลวิธีการแปลตรง มีการใช้คำเรียกขาน 14 หน่วยคำ คิดเป็นร้อยละ 3.93 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนกลวิธีการรวมคำแปล และกลวิธีการเพิ่มคำแปลมีการใช้คำเรียกขานเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 0.56 ของคำเรียกขานทั้งหมด

กลวิธีการแปลตรง ผู้แปลใช้การแปลในลักษณะนี้ถ่ายทอดตรงจากภาษาต้นฉบับมาเป็นคำในภาษาแปลโดยไม่ได้ปรับคำแปล การแปลลักษณะนี้ ผู้วิจัยพบการแปลลักษณะนี้มี 3 โครงสร้าง คือการแปลตรงรูปแบบโครงสร้างหน่วยเดี่ยว เช่น การแปลตรงรูปแบบคำสรรพนาม คำเรียกญาติ ชื่อรอง อาชีพ/ตำแหน่ง และยศ การแปลตรงรูปแบบโครงสร้าง 2 หน่วย เช่น การแปลตรงรูปแบบ นามสกุล + ชื่อจริง และชื่อก๊ก + ยศ และ การแปลตรงรูปแบบโครงสร้าง 5 หน่วย เช่น การแปลตรงรูปแบบ คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม

การปรับคำแปล ผู้แปลใช้หลายลักษณะ เพื่อให้ภาษาแปลมีความเหมาะสมกับลักษณะการใช้ภาษาในสังคมวัฒนธรรมไทย ผู้วิจัยพบการแปลลักษณะนี้มี 5 โครงสร้าง คือ การปรับแปลรูปแบบโครงสร้างหน่วยเดียว เช่น การปรับแปลรูปแบบคำสรรพนาม ชื่อจริง ชื่อรอง ยศ อาชีพ / ตำแหน่ง คำบอกสถานภาพ ยศ คำค่า คำนามทั่วไป และคำเรียกญาติ การปรับแปลรูปแบบโครงสร้าง 2 หน่วย เช่น การปรับแปลรูปแบบ คำขยาย + คำสรรพนาม คำบอกจำนวน + คำเรียกญาติ คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม คำบอกจำนวน + ยศ คำขยาย + ยศ คำค่า + คำค่า และคำค่า + ยศ เป็นต้น การปรับแปลรูปแบบโครงสร้าง 3 หน่วย เช่น การปรับแปลรูปแบบ นามสกุล + ชื่อจริง + คำค่า คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ เป็นต้น การปรับแปลรูปแบบโครงสร้าง 4 หน่วย เช่น นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำเรียกญาติ นามสกุล + นามสกุล + คำบอกจำนวน + ยศ และคำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ เป็นต้น และการปรับแปลรูปแบบโครงสร้าง 6 หน่วย เช่น นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำค่า

กลวิธีการรวมคำแปล ผู้แปลจะรวมเอาคำเรียกขานในภาษาต้นฉบับมาใช้คำเรียกขานภาษาแปลเพียงหนึ่งคำโดยที่ไม่เสียความหมายในภาษาแปลไป เพื่อไม่ให้ซ้ำกันเหมาะสมกับการใช้ภาษาในสังคมไทย การแปลลักษณะนี้ ผู้วิจัยพบการแปลลักษณะนี้แค่ลักษณะเดียว คือ การรวมคำแปลคำสรรพนาม

กลวิธีการละไม่แปล ผู้แปลใช้กลวิธีในการละไม่แปลคำเรียกขาน ในภาษาไทยแม้จะมีคำเรียกขานนั้นปรากฏในต้นฉบับก็ตาม เพื่อให้ประโยคในภาษาแปลสั้นลง แต่ยังคงรักษาความหมายที่ต้องการถ่ายทอดไว้ได้ การแปลลักษณะนี้ ผู้วิจัยพบการแปลลักษณะนี้มี 4 ลักษณะคือ การละไม่แปลรูปแบบโครงสร้างหน่วยเดียว เช่น การละไม่แปลรูปแบบคำสรรพนาม ชื่อรอง ชื่อเล่น อาชีพ / ตำแหน่ง ยศ และคำเรียกญาติ เป็นต้น การละไม่แปลรูปแบบโครงสร้าง 2 หน่วย เช่น การละไม่แปลรูปแบบ นามสกุล + ชื่อจริง นามสกุล + ชื่อรอง คำบอกลำดับศักดิ์ + คำเรียกญาติ และนามสกุล + คำค่า เป็นต้น และการละไม่แปลรูปแบบโครงสร้าง 3 หน่วย เช่น คำขยาย + คำขยาย + คำค่า และนามสกุล + ชื่อจริง + คำค่า เป็นต้น และการละไม่แปลรูปแบบโครงสร้าง 4 หน่วย เช่น คำขยาย + คำค่า + นามสกุล + ชื่อจริง

กลวิธีการเพิ่มคำแปล ผู้แปลใช้กลวิธีในการเพิ่มคำเรียกขานในภาษาไทยแม้จะไม่มีคำเรียกขานนั้นปรากฏในต้นฉบับก็ตาม เพื่อให้สื่อความหมายได้ชัดเจนยิ่งขึ้นซึ่งไม่ปรากฏคำในต้นฉบับภาษาจีน เช่น การเพิ่มรูปแบบคำสรรพนาม คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) และการเพิ่มคำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)

ตอนที่ 3 ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้คำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊ก ในต้นฉบับภาษาจีน และฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ปัจจัยแวดล้อมต่างๆทางสังคมเป็นเงื่อนไขกำหนดให้ผู้ใช้ภาษาต้องเลือกใช้ถ้อยคำให้ถูกต้องเหมาะสมกับบุคคล ตามลักษณะทางวัฒนธรรมที่สังคมนั้นๆได้กำหนดขึ้น ปัจจัยแวดล้อมทางสังคมเหล่านั้น เราเรียกว่าบริบททางสังคม

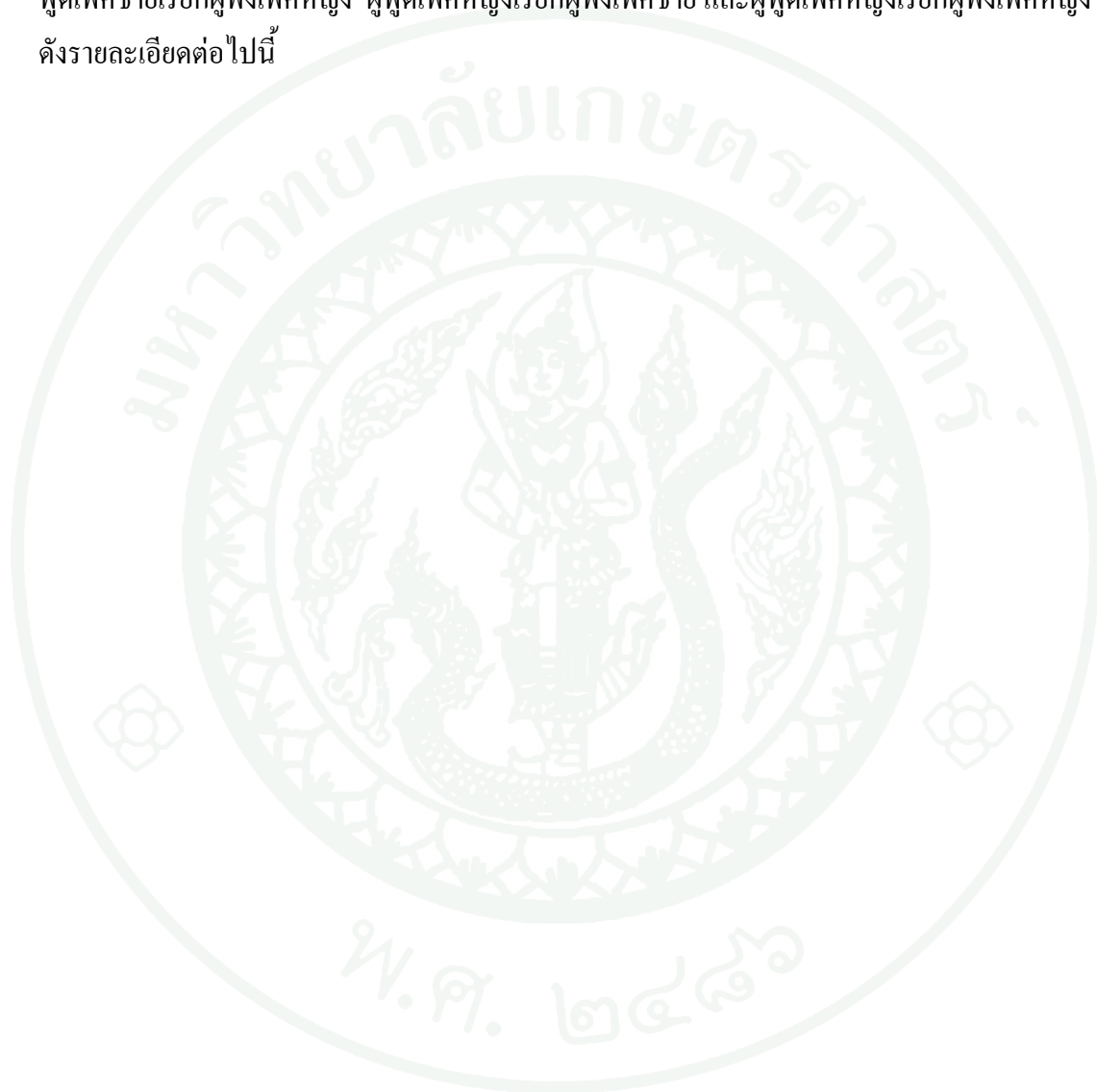
การใช้คำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนกับฉบับแปลเป็นภาษาไทยนั้น แปรไปตามบริบททางสังคม กรอบแนวคิดที่ใช้เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ได้จากการสังเคราะห์แนวคิดของ รังสรรค์ จันต๊ะ (2534) ศิริินภา พรหมคำ (1993) และภาสกร เชื้อสว (2541) โดยแบ่งออกเป็น 3 ประเด็น ดังนี้

1. ปัจจัยประจำตัวบุคคล
2. ระดับสัมพันธ์ภาพ
3. สถานการณ์

ปัจจัยประจำตัวบุคคล

ในการวิเคราะห์ด้วยปัจจัยประจำตัวบุคคลได้จากการสังเคราะห์แนวคิดของรังสรรค์ จันต๊ะ (2534) และ ศิริินภา พรหมคำ (1993) เป็นแนวทางการศึกษา ซึ่งปัจจัยประจำตัวบุคคล หมายถึง คุณลักษณะที่มีอยู่ประจำตัวของผู้พูดกับผู้ฟัง อันได้แก่ เพศ รายละเอียดดังต่อไปนี้

เพศ หมายถึง ลักษณะทางสรีระและกายวิภาคของแต่ละบุคคลซึ่งบ่งชี้ความเป็นชายหรือหญิง เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การใช้คำเรียกขานมีความแตกต่างกันออกไป ตามลักษณะของเพศที่ต่างกันระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ผู้วิจัยวิเคราะห์การใช้คำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทยตามเพศเป็น 4 ลักษณะ คือ ผู้พูดเพศชายเรียกผู้ฟังเพศชาย ผู้พูดเพศชายเรียกผู้ฟังเพศหญิง ผู้พูดเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศชาย และผู้พูดเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศหญิง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตารางที่ 9 รูปแบบคำเรียกขานผู้พูดเพศชายเรียกผู้ฟังเพศชายในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
1. ชื่อ	ชื่อจริง 延 เอียน (ชื่อจริงของอู๋เอียน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
	ชื่อเล่น 阿满 อาม่าน (ชื่อเล่นของโจโจ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
	ชื่อรอง 子龙 จื่อหลง (หรือจูล่ง) 孔明 ข่งหมิง (หรือขงเบ้ง)	จูล่ง (คำทับศัพท์) ขงเบ้ง (คำทับศัพท์)	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
2. คำเรียกญาติ	父亲 ฟู่ซิน (บิดา)	บิดา	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
3. คำสรรพนาม	公 กง (ท่าน) 汝 หยู่ (เจ้า/มึง/ตัว)	ท่าน เจ้า มึง ตัว	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน
4. อาชีพ / ตำแหน่ง	先生 เซียนเซียง (อาจารย์)	อาจารย์	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกันหรือไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ

ตารางที่ 9 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
5. ยศ	丞相 เฉิ่งเซียง (มหาอุปราช)	มหาอุปราช	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
6. คำบอกสถานภาพ	主公 จู๋กิง (นายเหนือหัว)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกันเพื่อแสดง การให้เกียรติ
7. คำนามทั่วไป	老者 เหล่าจื่อ (ผู้เฒ่า)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดง ความสุภาพ
8. คำคำ	匹夫 ผู่ฟู (ผู้ไร้สติปัญญา)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
9. ชื่อจริง + คำคำ	操 เชา + 賊 เจีย (โจรเชา)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
10. ชื่อรอง + คำสรรพนาม	玄德 เสวียนเต๋อ + 公 กง (ท่านเสวียนเต๋อ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
11. ชื่อรอง + คำนามทั่วไป	德伟 เต๋อเหว่ย + 故人 กู่เหยิน (เพื่อนเก่าเต๋อเหว่ย)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติและแสดง ความสัมพันธ์ใกล้ชิด

ตารางที่ 9 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
12. ชื่อรอง + อาชีพ / ตำแหน่ง	子敬 จื่อจิ่ง + 先生 เซียนเซิง (อาจารย์จื่อจิ่ง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
13. ชื่อรอง + ชื่อรอง	云长 หยวินฉาง + 元让 เทยวินย่าง (ชื่อรองของ กวนอูและแฮหัวตุ้น)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
14. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลงท้าย	ไม่ปรากฏ	เล่าปี่ + เอี้ย	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
15. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + ยศ	ไม่ปรากฏ	พั่วเจียง + นายทัพ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
16. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	โลซก + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน
17. คำทับศัพท์ (ชื่อรอง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	จงเป้ง + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
18. ชื่อก๊ก + ยศ	魏 เว่ย + 公 กง (วุยกั๋ง)	วุย + กั๋ง (คำทับศัพท์)	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
19. นามสกุล + คำคำ	曹 เฉา + 贼 เจี้ย (โจรเฉา)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ

ตารางที่ 9 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
20. นามสกุล + ชื่อจริง	曹 เฉา + 操 เซา (หรือโจโจ)	โจ + โฉ (คำทับศัพท์)	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน
21. นามสกุล + คำนามทั่วไป	周 โจว + 郎 หลาง (หนุมโจว)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
22. นามสกุล + อาชีพ / ตำแหน่ง	诸葛 จูเก๋อ + 先生 เซียนเซิง (อาจารย์จูเก๋อ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
23. นามสกุล + ยศ	关 กวน + 将军 เจียงจวิน (ขุนพลกวน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
24. นามสกุล + คำสรรพนาม	卞 เปียน + 君 จวิน (ท่านเปียน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกันเพื่อแสดงความสุภาพ
25. นามสกุล + ชื่อรอง	陈 เฉิน + 长文 ฉางเหวิน (เฉินฉางเหวิน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน
26. คำขยาย + คำนามทั่วไป	仙 เซียน + 童 ตุง (เด็กเซียน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการยกย่อง

ตารางที่ 9 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
27. คำขยาย + คำเรียกญาติ	皇 หวง + 叔 ชู (พระเจ้าอา)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกเฉพาะบุคคลที่รู้จักหรือ ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการยกย่อง
28. คำขยาย + ยศ	大 ต้า + 将军 เจียงจวิน (ขุนพลใหญ่)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
29. คำขยาย + คำสรรพนาม	明 หมิง + 公 กง (ท่านผู้ปราดเปรื่อง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
30. คำขยาย + คำคำ	老 เหล่า + 匹夫 ผีฟู (ตาแก่ / ตาเฒ่า)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
31. คำขยาย + อาชีพ / ตำแหน่ง	吾 หู + 师 ชือ (อาจารย์)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่คุ้นเคยกันเพื่อ แสดงการให้เกียรติ
32. คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป	二 เออร์ + 少年 เส้าเหนียน (หนุ่มทั้งสอง)	ไม่ปรากฏ	ให้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงความสุภาพ
33. คำบอกจำนวน + คำบอกสถานภาพ	二 เออร์ + 公子 กงจื่อ (เจ้าชายทั้งสอง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ

ตารางที่ 9 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
34. คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม	二 เออร์ + 公 กง (ท่านทั้งสอง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงความสุภาพ
35. คำบอกจำนวน + คำเรียกญาติ	二 เออร์ + 弟 ดี (น้องชายทั้งสอง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกเฉพาะบุคคลที่สนิทสนมกัน เพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
36. คำบอกจำนวน + ชศ	二 เออร์ + 将军 เจียง จวิน (ขุนพลทั้งสอง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดง การให้เกียรติ
37. คำบอกจำนวน + คำคำ	群 ฉวิน + 贼 เจ้ย (พวกโจร)	พวก + โจร	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยหรือไม่คุ้นเคย กัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
38. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	二 เออร์ + 位 เว่ย (สองท่าน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
39. คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง	众 จั้ง + 官 กวน (ขุนนางทั้งปวง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
40. คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ	哥 เกอ + 哥 เกอ (พี่ชาย)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกเฉพาะบุคคลที่สนิทสนมกัน เพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด

ตารางที่ 9 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
41. คำเรียกญาติ + คำลงท้าย	ไม่ปรากฏ	ลูก + เอ๋ย น้อง + เอ๋ย	ใช้เรียกเฉพาะบุคคลที่สนิทสนมกัน เพื่อแสดงความมีเมตตาเป็นพิเศษ
42. คำเรียกญาติ + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	น้อง + เรา	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกัน เพื่อแสดงความมีเมตตาตามาก
43. คำเรียกญาติ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	พี่ + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกัน เพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
44. คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน	ไม่ปรากฏ	พี่ + ทั้งสอง	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกัน เพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
45. คำคำ + คำคำ	賊 เจ็ย + 匹夫 ผีฟู (โจรคนสารเลว)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยหรือไม่ คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
46. คำคำ + ยศ	賊 เจ็ย + 将 เจียง (ขุนพลโจร)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
47. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง	你 หนี่ + 僧人 เซิงเหิน (เจ้าพระ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ

ตารางที่ 9 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
48. คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป	汝 หนู + 川人 ชวนเหิน (พวกเจ้าคนซีชวน)	ท่าน + ผู้เฒ่า	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน
49. คำสรรพนาม + คำคำ	汝 หนู + 小儿 เสี่ยวเออร์ (เจ้าเด็กน้อย)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยหรือสนิทสนมกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
50. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง	汝等 หนูเต็ง + 大臣 ต้าฉิน (ขุนนางท่านทั้งหลาย)	ท่าน + อาจารย์	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักหรือคุ้นเคยกัน
51. คำสรรพนาม + คำบอกสถานภาพ	ไม่ปรากฏ	ท่าน + ผู้สามี	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเป็นพิเศษเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน
52. คำสรรพนาม + ชศ	ไม่ปรากฏ	ท่าน + มหาอุปราช	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันหรือรู้จักกันเพื่อแสดงความเคารพ
53. คำสรรพนาม + คำลงท้าย	ไม่ปรากฏ	ท่าน + สิ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
54. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ท่าน + นี่ มึง + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน

ตารางที่ 9 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
55. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน	ไม่ปรากฏ	ท่าน + ทั้งสอง	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักหรือรู้จักกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
56. คำสรรพนาม + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	ไม่ปรากฏ	เจ้า + เบ๊งเฮ็ก ท่าน + ฮวนหอม	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่คุ้นเคยหรือ คุ้นเคยกัน
57. คำนำหน้า + คำเรียกญาติ	ไม่ปรากฏ	ตัว + พี่	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อ แสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
58. คำนำหน้า + คำสรรพนาม	ไม่ปรากฏ	ตัว + ท่าน ตัว + เจ้า	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือ ไม่รู้จักกัน
59. คำนำหน้า + คำคำ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + ศัตรู	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือ ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
60. คำนำหน้า + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือ ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
61. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	ไม่ปรากฏ	อ้าย + ลิโป้	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือ ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ

ตารางที่ 9 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
62. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (ฉายา)	ไม่ปรากฏ	อาจารย์ + สกหล่ง	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
63. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน	ไม่ปรากฏ	ขุนนาง + ทั้งปวง	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
64. ยศ + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	พระเจ้าแผ่นดิน + เมืองเสฉวน	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
65. ยศ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	มหาอุปราช + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักหรือรู้จักกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
66. ยศ + คำทับศัพท์ (ชื่อก๊ก+ยศ)	ไม่ปรากฏ	พระเจ้า + วุยอ่อง	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงความเคารพ
67. คำเรียก + ยศ	ไม่ปรากฏ	อัน + มหาอุปราช	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน
68. คำเรียก + คำสรรพนาม	ไม่ปรากฏ	อัน + ท่าน	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
69. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน	ไม่ปรากฏ	คน + ทั้งปวง	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
70. ฉายา + คำคำ	环眼 胡人 + 贼 贼 (โจรตากลม)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ

ตารางที่ 9 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
71. ฉายา + คำเรียกญาติ	大耳 ต้าเอ๋อร์ + 儿 เอ๋อร์ (ลูกหนูใหญ่)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
72. คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม	ไม่ปรากฏ	ชาว + เจ้าทั้งปวง	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่คุ้นเคยกัน
73. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง	汝等 หยู่เต็ง + 众 ช้าง + 官 กวน (พวกเจ้าขุนนางหลาย)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
74. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + ยศ	汝 หยู่ + 四 ซื่อ + 将 เจียง (เจ้าขุนพลทั้งสิ้น)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
75. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	你 นี่ + 二 เอ๋อร์ + 人 เหยิน (เจ้าทั้งสองคน)	ท่าน + ทั้งห้า + คน	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือ ไม่รู้จักกัน
76. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำคำ	尔 เอ๋อร์ + 一 อี้ + 匹夫 ฝี่ฟู (เจ้าผู้ไร้สติปัญญาคนเดียว)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
77. คำสรรพนาม + คำขยาย + คำคำ	汝 หยู่ + 反 ฟ่าน + 贼 เจีย (เจ้าโจรขบถ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยหรือรู้จักแต่ ไม่คุ้นเคยเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
78. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำคำ	汝 หยู่ + 这 เจ้อ + 孺子 หยู่จื่อ (เจ้า เด็กน้อยนี้)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่คุ้นเคยหรือสนิม สนมกัน

ตารางที่ 9 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
79. คำนำหน้า + คำทักทาย (ชื่อบุคคล) + คำสรรพนาม ชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ตัว + ขงเบ้ง + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
80. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	ท่าน + อาจารย์ + ใหญ่	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดง การให้เกียรติ
81. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ท่าน + ทั้งสอง + นี้ เจ้า + ทั้งสอง + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน
82. คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ท่าน + ผู้เฒ่า + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
83. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน	ไม่ปรากฏ	ตัว + ท่าน + ทั้งสอง	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
84. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ตัว + ท่าน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกันหรือไม่รู้จักกัน
85. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป	ไม่ปรากฏ	ตัว + ท่าน + ผู้ทำนุบำรุง	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน

ตารางที่ 9 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
86. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	อ้าย + เหล่า + ร้าย	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
87. คำนำหน้า + คำคำ + ฉายา	ไม่ปรากฏ	อ้าย + เด็กน้อย + ตาแดง	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
88. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	ไม่ปรากฏ	อ้าย + สาม + คน	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
89. คำนำหน้า + คำคำ + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	อ้าย + โจร + เฒ่า	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันหรือ รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
90. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำคำ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + เหล่า + ศัตรู	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
91. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + เหล่า + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
92. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + โจ โท + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกันหรือไม่รู้จัก กัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ

ตารางที่ 9 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
93. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	อ้าย + ทหาร + ลูกเล็ก	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
94. คำนำหน้า + คำทับศัพท์(นามสกุล+ชื่อจริง) + ฉายา	ไม่ปรากฏ	อ้าย + เล่าปี่ + หูยาว	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
95. คำนำหน้า + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + คน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
96. คำนำหน้า + คำเรียกญาติ + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	อ้าย + ลูก + สามพ่อ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
97. คำเรียก + คำนำหน้า + คำคำ	ไม่ปรากฏ	เหม + อ้าย + ศัตรู	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
98. คำเรียก + คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	ไม่ปรากฏ	เหม + อ้าย + ลิโป้	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
99. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม	ไม่ปรากฏ	อัน + ตัว + ท่าน	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน

ตารางที่ 9 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
100. คำเรียก + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อัน + ท่าน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกันหรือไม่รู้จักกัน
101. คำเรียก + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อัน + จิ๋ว + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
102. คำบอกจำนวน + คำนำหน้า + คำค่า	ไม่ปรากฏ	พวก + อ้าย + ศัตรู	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
103. คำเรียกญาติ + คำนำหน้า + คำค่า	ไม่ปรากฏ	ลูก + อ้าย + ชาวนา	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักแต่ไม่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
104. คำเรียกญาติ + คำขยาย + คำบอกจำนวน	ไม่ปรากฏ	หลาน + เรา + ทั้งสอง	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความมีเมตตาเป็นพิเศษ
105. คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	ไม่ปรากฏ	หลาน + ทั้งสอง + คน	ใช้เรียกเฉพาะบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความมีเมตตาเป็นพิเศษ
106. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	เดี๋ยวจี + คน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน

ตารางที่ 9 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
107. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำเรียกญาติ + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	เล่าจ้ง + หลาน + เรา	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
108. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	คน + ทั้งหลาย + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน
109. นามสกุล + คำขยาย + คำเรียกญาติ	刘 หลิว + 皇 หวง + 叔 ชู (พระเจ้าอาหลิว)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันหรือรู้จักกันซึ่งเป็นบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูงเพื่อแสดงการให้เกียรติ
110. นามสกุล + ชื่อจริง + คำคำ	刘 หลิว + 备 เป่ย์ + 村夫 ชุนฟู (เล่าปี่ชาวบ้านนอก)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
111. ชื่อรอง + คำขยาย + คำเรียกญาติ	伯道 ป้อเต้า + 贤 เสียน + 弟 ดี (ป้อเต๋าน้องชายอัจฉริยะ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
112. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	หมอ + คน + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
113. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + ชศ	二 เออร์ + 位 เว่ย + 将军 เจียงจวิน (ขุนพลทั้งสองท่าน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยเพื่อแสดงการให้เกียรติ

ตารางที่ 9 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
114. คำบอกจำนวน + คำขยาย + ยศ	二 เออร์ + 小 เลี้ยว + 将军 เจียงจวิน (ขุนพลเล็กทั้งสอง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
115. คำขยาย + ฉายา + คำเรียกญาติ	我 หว่อ + 黄须 หวงซวี + 儿 เออร์ (ลูกหมวดเหลืองของข้า)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกเฉพาะบุคคลที่สนิทสนมกัน เพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
116. คำขยาย + คำขยาย + คำคำ	无义 หวู่อี้ + 老 เหล่า + 贼 เจีย (โจรเฒ่าไร้คุณธรรม)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดง การไม่ให้เกียรติ
117. คำขยาย + คำขยาย + ยศ	前者 เจียนเจ้อ + 败 ไป + 将 เจียง (ขุนพลที่แตกก่อนพ่ายแพ้)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักแต่ไม่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
118. คำขยาย + คำเรียกญาติ + ชื่อรอง	吾 หู + 儿 เออร์ + 奉先 เฟิงเซียน (เฟิงเซียนลูกข้า)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมเพื่อแสดง ความมีเมตตา
119. คำขยาย + คำคำ + นามสกุล + ชื่อจริง	反 ฟ่าน + 贼 เจีย + 孟 เมิ่ง + 获 หั่ว (เมิ่งหั่วโจรขบถ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ

ตารางที่ 9 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
120. คำขยาย + ยศ + นามสกุล + ชื่อจริง	蛮 หวาน + 王 หวาง + 孟 เมิ่ง + 获 ฮั่ว (ฮ้องเถียนเมิ่งหัว)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
121. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + ทหาร + เคนตาย + เช่นนี้	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
122. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	อ้าย + เหล่า + ทหาร + เตียวคับ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
123. คำสรรพนาม + ฉายา + คำเรียกญาติ + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	เจ้า + หนวดเหลือง + บุตร + เรา	ใช้เรียกเฉพาะบุคคลที่สนิทสนมกัน
124. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ตัว + ท่าน + ทั้งสอง + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
125. คำเรียก + คำนำหน้า + คำเรียกญาติ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อัน + ตัว + บิดา + นี้	ใช้เรียกเฉพาะบุคคลที่สนิทสนมกัน เพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด

ตารางที่ 9 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
126. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อัน + ตัว + ท่าน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน
127. คำเรียก + คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อัน + ตัว + ห้องจอ + นั้น	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
128. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ขุนนาง + ทั้งสี่ + คน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักแต่ไม่คุ้นเคยกัน
129. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อาจารย์ + โจ้ + คน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักแต่ไม่คุ้นเคยกัน
130. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำ สรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ท่าน + สอง + คน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักหรือรู้จักกัน
131. คำนำหน้า + คำคำ + ฉายา + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + ผู้ร้าย + ตากลม + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดง การไม่ให้เกียรติ
132. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำเรียกญาติ + คำ เรียกญาติ	两 เหลียง + 位 เว่ย + 哥 เกอ + 哥 เกอ (พี่ชายทั้งสองท่าน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกเฉพาะบุคคลที่สนิทสนมกัน

ตารางที่ 9 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
133. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำคำ	曹 ณา + 操 เซา + 逆 นี้ + 賊 เจี้ย (โจโจโจรเนอร์คัณ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน
134. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำเรียกญาติ	刘 หลิว + 琮 ณ + 贤 เสียน + 侄 จื่อ (หลิวณงหลานอัจฉริยะ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกเฉพาะบุคคลที่คุ้นเคยมาก เป็นพิเศษ
135. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง	郭 กัว + 淮 ไหว + 孙 ซุน + 礼 หลี่ (หรือโกนุย ซุนเล่)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันหรือ รู้จักกัน
136. นามสกุล + นามสกุล + คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม	张 ้าง + 樊 ฟาน + เออร์ + 公 กง (้าง, ฟานท่านทั้งสอง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดง การให้เกียรติ
137. นามสกุล + นามสกุล + คำบอกจำนวน + ขศ	徐 สวี + 丁 ดิง + 二 เออร์ + 将军 เจียงจวิน(สวี, ดิงซุนพลทั้งสอง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดง การให้เกียรติ
138. คำคำ + อาชีพ / ตำแหน่ง + นามสกุล + ชื่อจริง	賊 เจี้ย + 臣 เฉิน + 董 ต่ง + 卓 จัว (ซุนนางโจรต่งจัว)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อ แสดงการไม่ให้เกียรติ
139. คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	บรรดา + ชาว + เจ้าทั้งปวง + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน

ตารางที่ 9 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
140. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำขยาย + คำดำ	你 หนี + 这 นี้อ + 老 เหล่า + 匹夫 ผีฟู่ (เจ้าแต่คนสารเลวนี่)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
141. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + อาชีพ / ตำแหน่ง	魏 เว่ย + 延 เอียน + 无名 หวูหมิง + 小卒 เลี่ยวจู่ (เว่ยเอียนพลทหารไร้ชื่อเสียง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
142. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำดำ	蔡 ไช้ + 瑁 เม่า + 张 ขาง + 允 หยวิน + 卖国之 ไม้กั่วจื่อ + 贼 เจ้ย (ไช้เม่า, จางหยวินโจรขายชาติ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักแต่ไม่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
143. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	尔 เออร์ + 兄 ซยง + 弟 ตี้ + 三 ซาน + 人 เหยิน (เจ้าพี่น้องทั้งสามคน)	เจ้า + พี่ + น้อง + ทั้งสาม + คน	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเป็นพิเศษ
144. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + ทหาร + สอง + คน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ

ตารางที่ 9 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
145. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำ สรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	เดิหวงี + เดิหวเอ็ก + สอง + คน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน

ตารางที่ 10 รูปแบบคำเรียกขานผู้พูดเพศชายเรียกผู้ฟังเพศหญิงในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
1. คำเรียกญาติ	母亲 หมู่จิ้น (มารดา)	มารดา	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
2. คำสรรพนาม	汝 หยู่ (เจ้า/ท่าน/ตัว)	ท่าน เจ้า ตัว	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน
3. ยศ	娘娘 เหนียงเหนียง (ราชินีหรือนางสนมเอก)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงความเคารพ
4. คำบอกสถานภาพ	夫人 ฟู่เหียน (คุณหญิง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันหรือรู้จักกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
5. คำคำ	贱人 เจี้ยนเหียน (หญิงกาลี)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
6. คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ	嫂 เส้า + 嫂 เซา (พี่สะใภ้)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
7. คำบอกจำนวน + คำเรียกญาติ	二 เออร์ + 嫂 เส้า (พี่สะใภ้ทั้งสอง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกัน เพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
8. คำขยาย + คำเรียกญาติ	慈 ฉือ + 母 หมู่ (มารดาที่เมตตา)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด

ตารางที่ 10 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
9. คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน	ไม่ปรากฏ	พี่ + ทั้งสอง	ใช้เรียกเฉพาะบุคคลที่สนิทสนมกัน เพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
10. คำเรียกญาติ + คำลงท้าย	ไม่ปรากฏ	ลูก + เอ๋ย	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกัน เพื่อแสดงความมีเมตตาเป็นพิเศษ
11. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	เจ้า + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกัน หรือไม่รู้จักกัน
12. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน	ไม่ปรากฏ	ท่าน + ทั้งสอง	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกันเพื่อแสดง การให้เกียรติ
13. คำนำหน้า + คำสรรพนาม	ไม่ปรากฏ	ตัว + มึง	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกัน
14. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	เจ้า + ทั้งสอง + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกัน

ตารางที่ 11 รูปแบบคำเรียกขานผู้พูดเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศชายในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
1. คำเรียกญาติ	叔 ชู (อา)	พี่	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน
2. คำสรรพนาม	汝 หู่ (ท่าน/เจ้า/มึง)	ท่าน มึง เจ้า	ใช้เรียกบุคคลโดยทั่วไป
3. ยศ	丞相 เฉิงเซียง (มหาอุปราช)	มหาอุปราช	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันซึ่งเป็นบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูง
4. คำบอกสถานภาพ	丈夫 ช้างฟู (สามี)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
5. คำคำ	辱子 หู่จื่อ (ลูกอัปยศ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
6. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	ไม่ปรากฏ	เตียว + เหยิง	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
7. คำนำหน้า + คำสรรพนาม	ไม่ปรากฏ	ตัว + เจ้า	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
8. คำขยาย + คำเรียกญาติ	吾 หู่ + 儿 เออร์ (ลูกข้า)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความมีเมตตา
9. คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม	二 เออร์ + 公 กง (ท่านทั้งสอง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงความสุภาพและการให้เกียรติ

ตารางที่ 11 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
10. คำบอกลำดับศักดิ์ + คำเรียกญาติ	二 เออร์ + 叔 ชู (อาคนที่สอง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
11. คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ	叔 ชู + 叔 ชู (อา)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
12. คำเรียกญาติ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	พี่ + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยหรือสนิทสนมกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
13. คำขยาย + ยศ	大 ต้า + 将军 เจียงจวิน (ขุนพลใหญ่)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
14. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง	卿等 ชิงเต็ง + 大臣 ต้าฉิน (พวกเจ้าขุนนาง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
15. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน	ไม่ปรากฏ	ตัว + ทั้งสอง	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
16. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ท่าน + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยเพื่อแสดงการให้เกียรติ
17. คำสรรพนาม + คำบอกสถานภาพ	ไม่ปรากฏ	ท่าน + ผู้สามี	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกัน เพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
18. คำนำหน้า + คำคำ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + จัญไร โฉดเขลา	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ

ตารางที่ 11 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
19. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	ไม่ปรากฏ	อ้าย + ลียู	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการไม่ใช่เกียรติ
20. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน	ไม่ปรากฏ	ตัว + ท่าน + ทั้งสอง	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการไม่ใช่เกียรติ
21. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	คน + เหล่า + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่คุ้นเคยกัน
22. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ตัว + เจ้า + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการไม่ใช่เกียรติ
23. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	你 หนึ่ง + 二 เออร์ + 人 เหยิน (เจ้าทั้งสองคน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันหรือรู้จักแต่ไม่คุ้นเคยกัน
24. คำสรรพนาม + คำสรรพนาม ชี้เฉพาะ + คำบอกจำนวน + คำคำ	你 หนึ่ง + 这 เจ้อ + 伙 หั่ว + 匹ฟู ผีฟู (เจ้าเหล่าคน สารเลวนี่)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
25. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง	陈 เหิน + 武 หู่ + 潘 พาน + 璋 จ้าง (ต้นบุญ พัวเจียง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักแต่ไม่คุ้นเคยกัน

ตารางที่ 11 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
26. นามสกุล + นามสกุล + คำบอก จำนวน + ยศ	孙 ซุน + 傅 ฟู่ + 二 เออร์ + 将军 เจียงจวิน (ซุน, ฟู่ ขุนพลทั้งสอง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
27. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนาม ชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ตัว + สอง + คน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักแต่ไม่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการ ไม่ให้เกียรติ

ตารางที่ 12 รูปแบบคำเรียกขานผู้พูดเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศหญิงในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
1. คำสรรพนาม	汝 หยู่ (ท่าน / เจ้า / มึง)	ตัว	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน
2. คำบอกสถานภาพ	夫人 ฟู่เหยิน (ท่านผู้หญิง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักแต่ไม่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
3. คำนำหน้า + คำสรรพนาม	ไม่ปรากฏ	ตัว + เจ้า	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน

2. ระดับสัมพันธภาพ

ในการวิเคราะห์ด้านระดับสัมพันธภาพได้จากการสังเคราะห์แนวคิดของภาสกร เชื้อสว (2541) เป็นแนวทางการศึกษาหลัก เนื่องจากการแบ่งระดับความสัมพันธ์ที่ครอบคลุมระยะเวลาของความสัมพันธ์ของกลุ่มสนทนนานานที่สุด โดยแบ่งเป็น 4 ระดับ ได้แก่ ความสัมพันธ์ระดับคนแปลกหน้า ความสัมพันธ์ระดับคนไม่คุ้นเคย ความสัมพันธ์ระดับคนคุ้นเคย และ ความสัมพันธ์ระดับคนสนิทสนม

2.1 ความสัมพันธ์ระดับคนแปลกหน้า หมายถึง ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างบุคคลแปลกหน้าที่ไม่เคยพบกันมาก่อน เป็นจุดเริ่มต้นความสัมพันธ์ทุกประเภทที่อาจพัฒนาไปสู่ความสัมพันธ์ระดับที่คุ้นเคยและระดับคนสนิทสนมในภายหลังได้

2.2 ความสัมพันธ์ระดับคนไม่คุ้นเคย หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่เพิ่งทำความรู้จักกันหรือระหว่างบุคคลที่รู้จักกันอย่างผิวเผินหรือระหว่างบุคคลที่เคยพบกันแต่ไม่รู้จักกัน

2.3 ความสัมพันธ์ระดับคนคุ้นเคย หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่รู้จักกันมีความคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี

2.4 ความสัมพันธ์ระดับคนสนิทสนม หมายถึง ความสัมพันธ์ของบุคคลที่รู้จักกันและมีความสนิทสนมกับเป็นอย่างดีมาก เป็นระดับที่ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีความแนบแน่นมากที่สุด

ตารางที่ 13 รูปแบบคำเรียกขานความสัมพันธ์ระดับคนแปลทหน้าในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
1. คำสรรพนาม	公 กง (ท่าน)	ท่าน	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
2. อาชีพ / ตำแหน่ง	先生 เซียนเซียง (อาจารย์)	อาจารย์	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
3. ขศ	丞相 เฉิงเซียง (มหาอุปราช)	มหาอุปราช	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน ซึ่งเป็นบุคคลที่มีสถานภาพทาง สังคมสูงเพื่อแสดงการให้เกียรติ
4. คำบอกสถานภาพ	夫人 ฟุเหยิน (ท่านผู้หญิง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
5. คำนามทั่วไป	老者 เหลาเจ้อ (ผู้เฒ่า)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงความสุภาพ
6. คำคำ	匹夫 ผีฟู่ (ผู้ไร้สติปัญญา)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
7. ชื่อรอง	孔明 ข่งหมิง (หรือขงเบ้ง)	ขงเบ้ง (คำทับ ศัพท์)	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน

ตารางที่ 13 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
8. ฉายา + คำคำ	碧眼 ปี่เถียน + 小儿 เสี่ยวเอ๋อร์ (เด็กน้อยตาเขียว)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
9. คำเรียกญาติ + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	อา + พระเจ้าเหียนเต๋	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
10. คำขยาย + คำสรรพนาม	明 หมิง + 公 กง (ท่านผู้ปราดเปรื่อง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
11. คำขยาย + คำเรียกญาติ	皇 หวง + 叔 ชู (พระเจ้าอา)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันซึ่งเป็นบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูงเพื่อแสดงการให้เกียรติ
12. คำขยาย + คำนามทั่วไป	仙 เสียน + 童 ตง (เด็กเซียน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการยกย่อง
13. คำขยาย + คำคำ	老 เหลา + 匹夫 ผีฟู (ผู้ไร้สติปัญญาเท่า)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
14. คำขยาย + ยศ	败 ไป่ + 将 เจียง (ขุนพลพ่ายแพ้)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
15. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (ฉายา)	ไม่ปรากฏ	อาจารย์ + สกหลง	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน

ตารางที่ 13 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
16. ชื่อจริง + คำคำ	操 เขา + 賊 เจ้ย (โจรเขา)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
17. คำคำ + ยศ	賊 เจ้ย + 将 เจียง (โจรนายพล)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
18. ชื่อรอง + คำสรรพนาม	玄德 เสวียนเต๋อ + 公 กง (ท่านเสวียนเต๋อ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการยกย่อง
19. นามสกุล + ชื่อจริง	曹 เฉา + 操 เขา (โจโจ)	โจ + โฉ (คำทับศัพท์)	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
20. นามสกุล + ยศ	关 กวน + 将军 เจียง จวิน (ขุนพลกวน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
21. นามสกุล + คำคำ	曹 เฉา + 賊 เจ้ย (โจรเฉา)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
22. นามสกุล + คำสรรพนาม	卞 เปี่ยน + 君 จวิน (ท่านเปี่ยน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
23. นามสกุล + คำนามทั่วไป	周 โจ + 郎 หลาง (ชายหนุ่มโจว)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ

ตารางที่ 13 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
24. นามสกุล + ชื่อรอง	薛 เซวีย + 敬文 จิ้งเหวิน (เซวียจิ้งเหวิน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
25. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	เอ็ง + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงความไม่สุภาพ
26. คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป	汝 หยู่ + 川人 ชวน เหียน (พวกเจ้าชาว ซีชวน)	ท่าน + ผู้มีน้ำใจ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงความสุภาพ
27. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน	ไม่ปรากฏ	ท่าน + ทั้งสอง	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
28. คำสรรพนาม + ชศ	ไม่ปรากฏ	ท่าน + มหาอุปราช	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันซึ่งเป็นบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูงเพื่อแสดงความเคารพ
29. ชศ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	มหาอุปราช + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันซึ่งเป็นบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูงเพื่อแสดงความเคารพ
30. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง	你 하니 + 僧人 เซิง เหียน (เจ้าพระ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
31. คำนำหน้า + คำสรรพนาม	ไม่ปรากฏ	ตัว + ท่าน	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
32. คำนำหน้า + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
33. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	ไม่ปรากฏ	อ้าย + โจโจ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ

ตารางที่ 13 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
34. คำนำหน้า + คำดำ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + เด็กน้อย	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
35. ยศ + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	พระเจ้าแผ่นดิน + เมืองเสฉวน	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
36. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + ยศ	ไม่ปรากฏ	พั่วเจียง + นายทัพ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
37. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลงท้าย	ไม่ปรากฏ	เล่าปี่ + เอี้ย	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
38. คำทับศัพท์ (ชื่อรอง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ขงเบ้ง + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
39. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	เปาต้ง + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
40. คำเรียก + ยศ	ไม่ปรากฏ	อัน + มหาอุปราช	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
41. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน	ไม่ปรากฏ	คน + ทั้งปวง	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
42. คำบอกจำนวน + ยศ	二 เออร์ + 将军 เจียงจวิน (ขุนพลทั้งสอง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
43. คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป	二 เออร์ + 少年 เชาเหินย่น (หนุ่มทั้งสอง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงความสุภาพ

ตารางที่ 13 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
44. คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม	二 เอ้อร์ + 公 กง (ท่านทั้งสอง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงความสุภาพ
45. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	หมอ + คน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
46. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำคำ	汝 หยู่ + 一 อี + 匹夫 ฝี่ฟู (เจ้าผู้ไร้ติปัญญา คนเดียว)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
47. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	汝 หยู่ + 二 เอ้อร์ + 人 เหยิน (เจ้าทั้งสองคน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
48. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	เจ้า + ทั้งสอง + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
49. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ตัว + มึง + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
50. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	อ้าย + เหล่า + ร้าย	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ

ตารางที่ 13 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
51. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	อ้าย + ทหาร + เมืองกังตั้ง	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
52. คำนำหน้า + คำเรียกญาติ + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	อ้าย + ลูก + สาม พ่อ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
53. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำค่า	ไม่ปรากฏ	อ้าย + พวก + ศัตรู	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
54. คำนำหน้า + คำค่า + ฉายา	ไม่ปรากฏ	อ้าย + เด็กน้อย + ตาแดง	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
55. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม ชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + เหล่า + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
56. คำนำหน้า + คำค่า + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	อ้าย + ศัตรู + เฒ่า	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
57. คำนำหน้า + คำลักษณนาม + คำสรรพนาม ชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + คน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
58. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + จิวยี่ + นั้น	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
59. คำบอกจำนวน + คำนำหน้า + คำค่า	ไม่ปรากฏ	พวก + อ้าย + ขบถ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ

ตารางที่ 13 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
60. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	เดี๋ยวจี้ + คน + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
61. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	คน + ทั้งหมด + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
62. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม	ไม่ปรากฏ	อัน + ตัว + ท่าน	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
63. คำเรียก + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อัน + ตัว + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
64. คำขยาย + คำขยาย + คำคำ	无义 หวูอี้ + 老 เหล่า + 贼 เจี้ย (โจรเฒ่าที่ไร้คุณธรรม)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
65. นามสกุล + ชื่อจริง + คำคำ	刘 หลิว + 备 เปี้ย + 村夫 ชุนฟู (ชาวบ้านนอกหลิวเปี้ย)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
66. นามสกุล + คำขยาย + คำเรียกญาติ	刘 หลิว + 皇 หวง + 叔 ซู (พระเจ้าอาหลิว)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงความเคารพ

ตารางที่ 13 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
67. คำขยาย + ยศ + นามสกุล + ชื่อจริง	蚩 หมาน + 王 หวาง + 孟 เมิ่ง + 获 ฮั่ว (อ๋องเถื่อนเมิ่งฮั่ว)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
68. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + อาชีพ / ตำแหน่ง	魏 เว่ย + 延 เอียน + 无名 หวูหมิง + 小卒 เสี่ยว จู๋ (เว่ยเอียนพล ทหารไร้ชื่อเสียง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
69. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง	郭 กั๋ว + 淮 ไหว + 孙 ซุน + 礼 หลี (หรือ โกลุ่ย ซุนเล่)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
70. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำคำ	曹 เฉา + 操 เซา + 逆 นี่ + 贼 เจ๋ (เฉาเซา โจรขบถ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
71. คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	บรรดา + ชาว + เจ้า ทั้งปวง + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน

ตารางที่ 13 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
72. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	อ้าย + เหล่า + ทหาร+เดียวคับ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
73. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อัน + ตัว + ท่าน + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
74. คำเรียก + คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อัน + ตัว + หองจอ + นั้น	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
75. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ท่าน + ทั้งสอง + คน + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
76. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + ทหาร + สอง + คน + นี่	ใช้เรียกบุคคลทั่วไปที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงความไม่สุภาพและการไม่ให้เกียรติ

ตารางที่ 14 ความสัมพันธ์ระดับคนไม่คุ้นเคยในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
1. คำสรรพนาม	公 กง (ท่าน)	ท่าน	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่คุ้นเคยกัน
2. ชื่อรอง	子龙 จื่อหลง (จูล่ง)	จูล่ง (คำทับศัพท์)	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่คุ้นเคยกัน
3. ขศ	丞相 เจิงเซียง (มหาอุปราช)	มหาอุปราช	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
4. อาชีพ / ตำแหน่ง	先生 เซียนเซียง (อาจารย์)	อาจารย์	ใช้บุคคลที่รู้จักกันแต่ไม่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
5. นามสกุล + ชื่อจริง	吕 หลวี่ + 布 ปู้ (หรือลิปู้)	ลิปู้ (คำทับศัพท์)	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่คุ้นเคยกัน
6. นามสกุล + ขศ	刘 หลิว + 使君 สื่อจวิน (นายอำเภอ หลิว)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักแต่ไม่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
7. ชื่อจริง + คำคำ	操 เซา + 贼 เจีย (โจรเซา)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักแต่ไม่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
8. คำขยาย + คำสรรพนาม	明 หมิง + 公 กง (ท่านผู้ปราดเปรื่อง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการยกย่อง

ตารางที่ 14 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
9. คำขยาย + อาชีพ / ตำแหน่ง	吾 หู + 师 ชีอ (อาจารย์ข้า)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกันแต่ไม่คุ้นเคยกัน
10. คำขยาย + คำคำ	老 เหล่า + 匹夫 ผีฟู (ผู้ไร้สติปัญญาแต่)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกันแต่ไม่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
11. คำขยาย + ยศ	老 เหล่า + 将军 เจียงจวิน (ขุนพลแต่)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกันแต่ไม่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
12. คำคำ + คำคำ	贼 เจีย + 匹夫 ผีฟู (โจรคนไม่สติปัญญา)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกันแต่ไม่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
13. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ท่าน + นี้ ตัว + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่คุ้นเคยกัน
14. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน	ไม่ปรากฏ	ท่าน + ทั้งสอง มึง + ทั้งสอง	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่คุ้นเคยกัน
15. คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม	ไม่ปรากฏ	ชาว + เจ้าทั้งปวง	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
16. คำนำหน้า + คำสรรพนาม	ไม่ปรากฏ	ตัว + มึง	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกันแต่ไม่คุ้นเคย เพื่อแสดงความไม่สุภาพ

ตารางที่ 14 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
17. คำนำหน้า + คำคำ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + ศัตรุ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกันแต่ไม่คุ้นเคย เพื่อแสดงความไม่สุภาพและแสดงการไม่ให้เกียรติ
18. คำนำหน้า + คำทับศัพท์(นามสกุล + ชื่อจริง)	ไม่ปรากฏ	อ้าย + ลิโป้	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกันแต่ไม่คุ้นเคยเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
19. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	เดี๋ยวลีว + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกันแต่ไม่คุ้นเคย
20. คำสรรพนาม + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	ไม่ปรากฏ	เจ้า + เบ้งเฮ็ก	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกันแต่ไม่คุ้นเคย
21. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม	ไม่ปรากฏ	อัน + ตัว + ท่าน	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกันแต่ไม่คุ้นเคย
22. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ท่าน + ทั้งสอง + นั้น มึง + เหล่า + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกันแต่ไม่คุ้นเคย
23. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	汝 หมู่ + 二 เออร์ + 人 เหยิน (เจ้าทั้งสอง คน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่คุ้นเคยกัน

ตารางที่ 14 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
24. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ	汝 母 + 母 母 + 子 จื่อ (เจ้าแม่ลูก)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
25. คำสรรพนาม + คำขยาย + คำคำ	汝等 母 + 母 母 + 子 ล่วน + 賊 เจีย (พวกโจรเนอร์คุณ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่คุ้นเคยกัน
26. คำนำหน้า + คำคำ + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	อ้าย + ศัตรู + เฒ่า	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกันแต่ไม่คุ้นเคยเพื่อแสดง การไม่ให้เกียรติ
27. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนาม ชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ตัว + ท่าน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักแต่ไม่คุ้นเคยกันเพื่อแสดง การไม่ให้เกียรติ
28. คำขยาย + คำขยาย + ยศ	前者 เจียนเจ้อ + 敗 ไป + 將 เจียง (ขุนพล ที่พ่ายแพ้แต่ก่อน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักแต่ไม่คุ้นเคยเพื่อแสดง การไม่ให้เกียรติ
29. คำขยาย + คำคำ + นามสกุล + ชื่อจริง	反 ฝาน + 賊 เจีย + 孟 เมิ่ง + 获 ฮั่ว (โจรเนอร์คุณเมิ่งฮั่ว)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกันแต่ไม่คุ้นเคยกันเพื่อแสดง การไม่ให้เกียรติ

ตารางที่ 14 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
30. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำต่ำ	张 江 + 邵 诒 + 逆 นี้ + เจีย 贼 (จางเหอโจรเนรคุณ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกันแต่ไม่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
31. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ตัว + สอง + คน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักแต่ไม่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
32. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ขุนนาง + ทั้งสี่ + คน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักแต่ไม่คุ้นเคยกันซึ่งเป็นบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูง
33. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน	ไม่ปรากฏ	ท่าน + แม่ + ลูก + ทั้งสอง	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่คุ้นเคยกันซึ่งเป็นพวกบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูงเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
34. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำบอกจำนวน + คำต่ำ	你 หนี + 这 诒 + 伙 หั่ว + 匹夫 ผีฟู (เจ้า พวกไร้สติปัญญานี้)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักแต่ไม่คุ้นเคยกัน
35. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำ ขยาย + คำต่ำ	你 หนี + 这 诒 + 老 เหล่า + 匹夫 ผีฟู (เจ้าเหล่าไร้สติปัญญานี้)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักแต่ไม่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ

ตารางที่ 14 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
36. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง + + คำขยาย + คำคำ	蔡 ไซ + 璫 เม่า + 张 จาง + 允 หยวิน + 卖 国之 ไม่กั่วจื่อ + 贼 เจีย (ไซเม่าจางหยวิน โจรขายชาติ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกันแต่ไม่คุ้นเคยกันเพื่อแสดง การไม่ให้เกียรติ
37. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลักษณะนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อาจารย์ + โจ้ + คน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกันแต่ไม่คุ้นเคยกันเพื่อแสดง การให้เกียรติ
38. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง	陈 เฉิน + 武 หวู่ + 潘 พาน + 璋 จาง (ตันบู พัวเจียง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกันแต่ไม่คุ้นเคยกันเพื่อแสดง การไม่ให้เกียรติ

ตารางที่ 15 รูปแบบคำเรียกขานความสัมพันธ์ระดับคนคุ้นเคยในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

	รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
1. ชื่อ	ชื่อจริง	延 เอียน (ชื่อจริงของอู๋เอียน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
	ชื่อรอง	子龙 จื่อหลง (หรือจูล่ง)	จูล่ง (คำทับศัพท์)	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
	ชื่อเล่น	阿满 อาหม่าน (ชื่อเล่นของโจโฉ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
2. คำเรียกญาติ		兄 ชูยง (ชายที่มีอายุมากกว่าตนหรือใช้เรียกเพื่อนชายด้วยความนับถือ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
3. คำสรรพนาม		公 กง (ท่าน)	ท่าน	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
4. อาชีพ / ตำแหน่ง		先生 เซียนเซิง (อาจารย์)	อาจารย์	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
5. ยศ		丞相 เฉิงเซียง (มหาอุปราช)	มหาอุปราช	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงความเคารพ

ตารางที่ 15 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
6. คำคำ	贱人 เจียนเหียน (หญิงกาก็)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงความไม่สุภาพ และไม่ให้เกียรติ
7. คำบอกสถานภาพ	主母 จู๋หมู่ (นายหญิง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันซึ่งเป็นบุคคลที่มีสถานภาพทาง สังคมสูงเพื่อแสดงการให้เกียรติ
8. คำนามทั่วไป	故人 กู๋เหียน (เพื่อนเก่า)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
9. ฉายา + คำเรียกญาติ	大耳 ต้า+ 儿 เออร์ เออร์ (ลูกหนูใหญ่)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงความไม่สุภาพ และไม่ให้เกียรติ
10. ฉายา + คำคำ	环眼 หวนเอียน + 贼 เจ็ย (โจรตากลม)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงความไม่สุภาพ และแสดงการไม่ให้เกียรติ
11. คำขยาย + คำสรรพนาม	明 หมิง + 公 กง (ท่านผู้ปราดเปรื่อง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการยกย่อง
12. คำขยาย + คำเรียกญาติ	贤 เสียน + 弟 ดี (หลานชายอัจฉริยะ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ และการยกย่อง
13. คำขยาย + ชศ	大 ต้า + 将军 เจียง จวิน (ขุนพลใหญ่)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ และความเคารพ

ตารางที่ 15 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
14. คำขยาย + คำดำ	反 ฝ่า + 賊 เจี้ย (โจรขบถ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
15. คำบอกจำนวน + คำดำ	群 จวิน + 賊 เจี้ย (พวกโจร)	พวก + โจร	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
16. คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม	二 เอ้อร์ + 位 เว่ย (สองท่าน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
17. คำบอกจำนวน + ชศ	二 เอ้อร์ + 将军 เจียงจวิน (ขุนพลทั้ง สองนาย)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
18. คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง	众 จั้ง + 官 กวน (ขุนนางทั้งหลาย)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
19. คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม	二 เอ้อร์ + 公 กง (ท่านทั้งสอง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงความสุภาพ
20. คำบอกจำนวน + คำบอกสถานภาพ	二 เอ้อร์ + 公子 กงจื่อ (ขุนนายสองท่าน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ

ตารางที่ 15 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
21. ชื่อจริง + คำคำ	操 เขา + 贼 เจีย (โจรเขา)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
22. ชื่อรอง + คำสรรพนาม	翼德 อี้เต๋อ + 公 กง (ท่านอี้เต๋อ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติและการยกย่อง
23. ชื่อรอง + อาชีพ / ตำแหน่ง	子敬 จื่อจิ้ง + 先生 เจียนเซิง (อาจารย์ จื่อจิ้ง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
24. ชื่อรอง + คำนามทั่วไป	德伟 เต๋อเหว่ย + 故人 กู่เหยิน (เพื่อนเก่า เต๋อเหว่ย)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
25. ชื่อรอง + ชื่อรอง	云长 หยวินฉาง + ชื่อ รอง 元让 หยวนย่าง (ชื่อรองของกวนอูและ แฮหัวตุ้น)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ

ตารางที่ 15 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
26. นามสกุล + อาชีพ / ตำแหน่ง	诸葛 ฐู่เก๋อ + 先生 เขียนเชิง (อาจารย์ฐู่เก๋อ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
27. นามสกุล + ชื่อจริง	吕 หลวี่ + 布 ปู้ (หรือลิวไป๋)	ลิ + ไป๋ (คำทับศัพท์)	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
28. นามสกุล + ยศ	桓 หวน + 大夫 ต้าฟู่	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
29. นามสกุล + คำสรรพนาม	郗 ซี + 公 กง (ท่านซี)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
30. นามสกุล + ชื่อรอง	陈 เฉิน + 长文 ฉาง เหวิน (เฉินฉางเหวิน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
31. ชื่อก๊ก + ยศ	魏 เว่ย + 公 กง (วูยกัง)	วู + กัง (คำทับศัพท์)	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
32. คำคำ + คำคำ	贼 เจี้ย + 杀才 ซาไฉ (โจรผู้ฆ่าชาว ปัญญาชน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ

ตารางที่ 15 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
33. คำนำหน้า + คำสรรพนาม	ไม่ปรากฏ	ตัว + ท่าน	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
34. คำนำหน้า + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
35. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	ไม่ปรากฏ	อ้าย + ลิโป้	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
36. คำนำหน้า + คำคำ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + คนอกตัญญู เสียดาย	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงความไม่เคารพ
37. คำเรียก + คำสรรพนาม	ไม่ปรากฏ	อัน + พระองค์	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันซึ่งเป็นบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูง
38. คำเรียก + ชศ	ไม่ปรากฏ	อัน + มหารอุปราษ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันซึ่งเป็นบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูง
39. คำสรรพนาม + คำลงท้าย	ไม่ปรากฏ	ท่าน + สิ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
40. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน	ไม่ปรากฏ	ท่าน + ทั้งสอง	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
41. คำสรรพนาม + ชศ	ไม่ปรากฏ	ท่าน + มหาอุปราษ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
42. คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ท่าน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงความสุภาพ
43. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน	ไม่ปรากฏ	ตัว + ทั้งสี่	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน

ตารางที่ 15 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
44. คำสรรพนาม + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	ไม่ปรากฏ	ท่าน + ฮวนห้อม	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
45. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	โทษก + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
46. ยศ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	มหารอุปราช + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
47. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน	ไม่ปรากฏ	บุปพล + ทั้งปวง	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
48. ยศ + คำทับศัพท์ (ชื่อก๊ก + ยศ)	ไม่ปรากฏ	พระเจ้า + วุยอ่อง	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน ซึ่งเป็นบุคคลที่มีสถานภาพทาง สังคมสูง เพื่อแสดงการให้เกียรติและเคารพนับถือ
49. คำสรรพนาม + คำคำ	汝 หนู + 小輩 เสี่ยว เป่ย (เจ้าวัยเด็ก)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
50. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง	汝等 หนู เต็ง + 大臣 ต้าเจิน (ขุนนางเจ้าทั้งหลาย)	ท่าน + อาจารย์	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน

ตารางที่ 15 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
51. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง	卿等 ชิงเต็ง + 众 จ้ง + 官 กวน (พวกเจ้าขุนนางทั้งหลาย)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
52. คำบอกจำนวน + คำขยาย + ขศ	二 เอ๋อร์ + 小 เสี่ยว + 将军 เจียงจวิน (ขุนพลน้อยทั้งสอง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
53. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + ขศ	二 เอ๋อร์ + 位 เว่ย + 将军 เจียงจวิน (ขุนพลทั้งสองท่าน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
54. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	汝 หยู่ + 二 เอ๋อร์ + 人 เหยิน (เจ้าทั้งสองคน)	ท่าน + ทั้งห้า + คน	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงความเป็นทางการ
55. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + ขศ	汝 หยู่ + 四 ซื่อ + 将军 เจียง (เจ้าขุนพลทั้งสี่)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ

ตารางที่ 15 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
56. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ตัว + ทั้งสอง + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงความไม่สุภาพและไม่ให้เกียรติ
57. คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ท่าน + ผู้เฒ่า + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
58. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	ท่าน + อาจารย์ + ใหญ่	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันซึ่งเป็นบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูงเพื่อแสดงการให้เกียรติ
59. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ตัว + ขงเบ้ง + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
60. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม	ไม่ปรากฏ	อัน + ตัว + ท่าน	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
61. คำเรียก + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อัน + จิวยี่ + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
62. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อัน + ท่าน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
63. คำเรียก + คำนำหน้า + คำคำ	ไม่ปรากฏ	เหม่ + อ้าย + ศัตรู	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ

ตารางที่ 15 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
64. นาสกุล + คำขยาย + คำเรียกญาติ	刘 หลิว + 皇 หวง + 叔 ชู (พระเจ้าอาหลิว)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันซึ่งมีสถานภาพทางสังคมสูง เพื่อแสดงการให้เกียรติ
65. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	เดียวเจ + หวน เดียว + นั้น	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
66. นามสกุล + ชื่อจริง + คำคำ	杨 หยาง + 仪 อี้ + 匹夫 ผีฟู่ (หยางอี้ ผู้ไร้สติปัญญา)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
67. ชื่อรอง + คำขยาย + คำเรียกญาติ	伯道 ป้อเต้า + 贤 เสียน + 弟 ดี (ป้อเต้า น้องชายอัจฉริยะ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ และการยกย่อง
68. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	คน + ทั้งปวง + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
69. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป	ไม่ปรากฏ	ตัว + ท่าน + ผู้ทำนุบำรุง	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน

ตารางที่ 15 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
70. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนาม ชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ตัว + ท่าน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
71. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน	ไม่ปรากฏ	ตัว + ท่าน + ทั้งสอง	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
72. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	ไม่ปรากฏ	อ้าย + สาม + คน	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงความไม่สุภาพ และไม่ให้เกียรติ
73. คำนำหน้า + คำทับศัพท์(นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + ลิโป้ + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงความไม่สุภาพ และไม่ให้เกียรติ
74. คำนำหน้า + คำทับศัพท์(นามสกุล + ชื่อจริง) + ฉายา	ไม่ปรากฏ	อ้าย + เล่าปี่ + หุยา	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงความไม่สุภาพ และไม่ให้เกียรติ
75. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำคำ	曹 ณา + 操 เซา + 逆 หนี + 贼 เจี้ย (เฉาเซาโจรทรยศ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ

ตารางที่ 15 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
76. คำขยาย + คำคำ + นามสกุล + ชื่อจริง	反 ฝ่า + 賊 เจี้ย + 魏 เว่ย + 延 เอียน (เว่ย เอียนโจรขบถ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
77. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ท่าน + ทั้งสี่ + คน + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
78. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + ทหาร + เดนตาย + เชนี่	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
79. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อัน + ตัว + ท่าน + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
80. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ตัว + ท่าน + ทั้งสอง + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
81. คำนำหน้า + คำคำ + ฉายา + คำสรรพนาม ชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + ผู้ร้าย + ตากลม + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
82. นามสกุล + นามสกุล + คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม	张 ฉาง + 樊 ฝาน + 二 เอ๋อร์ + 公 กง (ฉาง ฝานท่านทั้งสอง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ

ตารางที่ 15 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
83. นามสกุล + นามสกุล + คำบอกจำนวน + ยศ	徐 สวี + 丁 ดิง + 二 เอ๋อร์ + 将军 เจียงจวิน (สวี, ดิงขุนพล ทั้งสอง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
84. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำเรียกญาติ	刘 หลิว + 琮 ฉง + 贤 เสียน + 侄 จื่อ (หลิวฉงหลานผู้ อจรรย์ยะ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงความสัมพันธ์ ใกล้ชิดกัน
85. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง	关 กวน + 平 ผิง + 刘 หลิว + 封 เฟิง (กวนเป่ิง เล่าซอง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
86. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำเรียกญาติ + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	เล่าจ้อง + หลาน + เรา	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด

ตารางที่ 15 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
87. คำดำ + ขศ + นามสกุล + ชื่อจริง	賊 เจ็ย + 臣 เฉิน + 董 ต่ง + 卓 จั้ว (ขุนนางโจรต่งจั้ว)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
88. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	ไม่ปรากฏ	ท่าน + พี่ + น้อง + สาม + คน	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
89. คำทับศัพท์ (นามสกุล+ชื่อจริง) + คำทับศัพท์ (นามสกุล+ชื่อจริง) + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	เดิหวหัง + เดิหว เอ็ก + สอง + คน + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน

ตารางที่ 16 รูปแบบคำเรียกขานความสัมพันธ์ระดับคนสนิทสนมในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลภาษาไทย

รูปแบบ	ต้นฉบับภาษาจีน	ฉบับแปลเป็นภาษาไทย	เงื่อนไขการใช้
1. คำสรรพนาม	汝 หยู่ (เจ้า/ท่าน/ตัว)	เจ้า ท่าน ตัว	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกัน
2. คำเรียกญาติ	父亲 ฟู่ซิน (บิดา) 母亲 หมู่ซิน (มารดา)	บิดา มารดา	ใช้เรียกเฉพาะบุคคลที่สนิทสนมเป็นพิเศษเพื่อแสดงความสุภาพและความสัมพันธ์ใกล้ชิด
3. คำบอกสถานภาพ	丈夫 จ้างฟู (สามี)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกเฉพาะบุคคลที่สนิทสนมเป็นพิเศษเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน
4. ยศ	将军 เจียงจวิน (ขุนพล)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความเคารพ
5. ชื่อรอง	云长 หยวนฉาง (ชื่อรองของกวนอู)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกเฉพาะบุคคลที่สนิทสนมกัน
6. คำคำ	辱子 หยู่จื่อ (ลูกอัปยศ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความไม่สุภาพ
7. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	ไม่ปรากฏ	เตียว + หุย	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกัน
8. คำขยาย + คำเรียกญาติ	吾 หู + 儿 เออร์ (ลูกข้า)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกเฉพาะบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด

ตารางที่ 16 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับภาษาจีน	ฉบับแปลเป็น ภาษาไทย	เงื่อนไขการใช้
9. คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ	哥 เกอ + 哥 เก่อ (พี่ชาย)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกเฉพาะบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
10. คำเรียกญาติ + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	น้อง + เรา	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
11. คำเรียกญาติ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	พี่ + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
12. คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน	ไม่ปรากฏ	หลาน + ทั้งสอง	ใช้เรียกเฉพาะบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความมีเมตตา
13. คำเรียกญาติ + คำลงท้าย	ไม่ปรากฏ	ลูก + เอ๋ย บิดา + สิ	ใช้เรียกเฉพาะบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความมีเมตตา
14. คำนำหน้า + คำสรรพนาม	ไม่ปรากฏ	ตัว + เจ้า	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
15. คำนำหน้า + คำคำ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + ลูกถ่อย	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
16. คำบอกจำนวน + คำเรียกญาติ	二 เออร์ + 弟 ดี (น้องชายทั้งสอง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกเฉพาะบุคคลที่สนิทสนมเพื่อแสดงความมีเมตตา

ตารางที่ 16 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับภาษาจีน	ฉบับแปลเป็น ภาษาไทย	เงื่อนไขการใช้
17. คำบอกลำดับศักดิ์ + คำเรียกญาติ	二 เออร์ + 叔 ชู (อาคนที่สอง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทกันเพื่อแสดงความสุภาพ
18. คำนำหน้า + คำเรียกญาติ	ไม่ปรากฏ	ตัว + พี่	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
19. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน	ไม่ปรากฏ	เจ้า + ทั้งสอง	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกัน
20. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ท่าน + นั้น	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความสุภาพและให้เกียรติ
21. คำสรรพนาม + คำคำ	你 หนิ + 小儿 เลี้ยว เออร์ (เจ้าเด็กน้อย)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกเฉพาะบุคคลที่สนิทสนมเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
22. คำสรรพนาม + คำบอกสถานภาพ	ไม่ปรากฏ	ท่าน + ผู้สามี	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
23. คำเรียก + คำสรรพนาม	ไม่ปรากฏ	อัน + ท่าน	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
24. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ตัว + เจ้า + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกัน

ตารางที่ 16 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับภาษาจีน	ฉบับแปลเป็น ภาษาไทย	เงื่อนไขการใช้
25. คำขยาย + คำเรียกญาติ + ชื่อรอง	吾 หู + 儿 เอ๋อร์ + 奉先 เฟิงเซียน (เฟิงเซียนลูกข้า)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงความมีเมตตา
26. คำขยาย + ฉายา + คำเรียกญาติ	我 หว่อ + 黄须 หวง ชวี + 儿 เอ๋อร์ (ลูก หมวดเหลืองของข้า)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกัน เพื่อแสดงความสัมพันธ์ ใกล้ชิด
27. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	卿 ชิง + 二 เอ๋อร์ + 人 เหยิน (เจ้าทั้งสองคน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกัน เพื่อแสดงความเป็นทางการ
28. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำต่ำ	你 นี่ + 这 เจ้อ + 孺 子 หยูจื่อ (เจ้าเด็กน้อย นี้)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความโกรธ

ตารางที่ 16 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับภาษาจีน	ฉบับแปลเป็นภาษาไทย	เงื่อนไขการใช้
29. คำเรียกญาติ + คำขยาย + คำบอกจำนวน	ไม่ปรากฏ	น้อง + เรา + ทั้งสอง	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมเพื่อแสดงความมีเมตตา
30. คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	ไม่ปรากฏ	หลาน + ทั้งสอง + คน	ใช้เรียกเฉพาะบุคคลที่สนิทสนมเพื่อแสดงความมีเมตตา
31. คำเรียก + คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	ไม่ปรากฏ	เหม + อ้าย + ลิโป้	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
32. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ตัว + เจ้า + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกัน
33. คำสรรพนาม + ฉายา + คำเรียกญาติ + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	เจ้า + หนวดเหลือง + บุตร + เรา	ใช้เรียกเฉพาะบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความมีเมตตา
34. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ	两 เหลียง + 位 เว่ย + 哥 เกอ + 哥 เกอ (พี่ชายสองคน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกเฉพาะบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงการให้เกียรติและแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน
35. คำเรียก + คำนำหน้า + คำเรียกญาติ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อัน + ตัว + บิดา + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกัน เพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด

ตารางที่ 16 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับภาษาจีน	ฉบับแปลเป็น ภาษาไทย	เงื่อนไขการใช้
36. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำ สรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อัน + ตัว + เจ้า + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกัน
37. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	尔 เออร์ + 兄 ชยง + 弟 ดี + 三 ซาน + 人 เหวิน (เจ้าพี่น้องทั้งสามคน)	เจ้า + พี่ + น้อง + ทั้งสาม + คน	ใช้เรียกเฉพาะบุคคลที่สนิทสนมเป็นพิเศษเพื่อแสดง ความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน

1. สถานการณ์

ในการวิเคราะห์ด้านสถานการณ์ ได้จากการสังเคราะห์แนวคิดของรังสรรค์ จันต๊ะ (2534) และ ภาสกร เชื้อสว (2541) เป็นแนวทางการศึกษา ซึ่งสถานการณ์ หมายถึง วัน เวลา สถานที่ ที่คู่สนทนาได้สนทนากัน และผู้พูดต้องเลือกสรรคำเรียกขานที่เหมาะสมมาใช้โดยคำนึงถึง บทบาทของตนและผู้ฟัง สถานการณ์นั้นๆเป็นสำคัญ หรืออาจกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่า สถานการณ์เป็นตัวกำหนดการเลือกใช้คำเรียกขาน สถานการณ์ที่เป็นทางการ และเพื่อความสะดวกเหมาะสมจะกำหนดให้ใช้คำเรียกขานที่สุภาพเป็นทางการ สถานการณ์การสนทนา แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ

สถานการณ์ที่เป็นทางการ หมายถึง สถานการณ์ที่มีการใช้บทสนทนาอย่างเป็นทางการที่มักใช้ภาษาที่มีพิธีรีตองมีแบบแผนตามหลักการใช้ภาษา ใช้ภาษาในพิธีการใช้ภาษาในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่การงาน

สถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ หมายถึง สถานการณ์ที่ไม่ต้องคำนึงถึงการใช้ภาษาที่สุภาพเป็นทางการ เป็นการเรียกโดยส่วนตัวที่ไม่มีภาวะแวดล้อมพิเศษหรือคนอื่นๆเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย อาจเป็นการเรียกที่แสดงความสนิทสนมคุ้นเคยกัน หรือหยอกล้อเล่นกันเป็นต้น เช่น การสนทนาระหว่างเพื่อน การสนทนาในเรื่องทั่วไปของผู้ที่เป็นญาติกัน ของคนรู้จักกัน การสนทนาของคนในสถานที่สิ่งแวดล้อมของความเป็นกันเองได้แก่สถานการณ์การพูดคุยในระหว่างกลุ่มญาติ กลุ่มเพื่อน ระหว่างคนรู้จัก และคนรัก

ตารางที่ 17 รูปแบบคำเรียกขานสถานการณ์ที่เป็นทางการในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
1. คำสรรพนาม	公 กง (ท่าน)	ท่าน	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
2. อาชีพ/ตำแหน่ง	先生 เสียนเซิง (อาจารย์)	อาจารย์	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
3. ยศ	丞相 เหว่งเซียง (มหาอุปราช)	มหาอุปราช	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกันเพื่อแสดงความเคารพต่อผู้ฟัง
4. คำบอกสถานภาพ	夫人 ฟู่เหียน (ท่านผู้หญิง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกันเพื่อแสดงความสุภาพและให้เกียรติ
5. คำนามทั่วไป	老者 เหลาเจ้อ (ผู้เฒ่า)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงความสุภาพ
6. ชื่อ (ชื่อรอง)	孔明 ข่งหมิง (หรือขงเบ้ง)	ขงเบ้ง (คำทับศัพท์)	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
7. คำเรียกญาติ + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	อา + พระเจ้าเหียนเต๋	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันซึ่งเป็นบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูงเพื่อแสดงความเคารพ
8. คำขยาย + คำสรรพนาม	明 หมิง + 公 กง (ท่านผู้ปราดเปรื่อง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกันหรือไม่รู้จักเพื่อแสดงการยกย่อง

ตารางที่ 17 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
9. คำขยาย + คำเรียกญาติ	皇 หวง + 叔 ชู (พระเจ้าอา)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกันหรือไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
10. คำขยาย + คำนามทั่วไป	仙 เซียน + 童 ดุง (เด็กเซิน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการยกย่อง
11. คำขยาย + ชศ	大 ต้า + 将军 เจียง จวิน (ขุนพลใหญ่)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันหรือไม่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
12. คำขยาย + อาชีพ / ตำแหน่ง	吾 หู + 师 ชือ (อาจารย์ข้า)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักแต่ไม่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
13. คำบอกจำนวน + คำบอกสถานภาพ	二 เออร์ + 公子 กงจื่อ (ขุนชายทั้งสอง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
14. คำบอกจำนวน + ชศ	二 เออร์ + 将军 เจียงจวิน (ขุนพลทั้งสอง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงความเคารพ
15. คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม	二 เออร์ + 公 กง (ท่านทั้งสอง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงความสุภาพ

ตารางที่ 17 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
16. คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป	二 เออร์ + 少年 เส้าเหนียน (หนุ่มทั้งสอง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลทั่วไปที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงความสุภาพ
17. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	二 เออร์ + 位 เว่ย (สองท่าน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
18. คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง	众 จ้ง + 官 กวน (ขุนนางทั้งหลาย)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
19. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง	汝等 หยู่เติ่ง + 大臣 ต้าเฉิน (ขุนนางท่านทั้งหลาย)	ท่าน + อาจารย์	ใช้เรียกบุคคลที่เพื่อแสดงความเคารพ
20. คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป	ไม่ปรากฏ	ท่าน + ผู้เฒ่า	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงความสุภาพ
21. คำสรรพนาม + คำบอกสถานภาพ	ไม่ปรากฏ	ท่าน + ผู้สามี	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
22. คำสรรพนาม + ยศ	ไม่ปรากฏ	ท่าน + มหาอุปราช	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกันเพื่อแสดงความเคารพ
23. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ท่าน + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน
24. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน	ไม่ปรากฏ	ท่าน + ทั้งสอง	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน

ตารางที่ 17 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
25. คำสรรพนาม + คำลงท้าย	ไม่ปรากฏ	ท่าน + ส	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกัน
26. ชื่อรอง + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	งเข้ + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
27. ชื่อรอง + ชื่อรอง	云长 หยวนฉาง + 元让 หยวนย่าง (ชื่อรองของกวนอู และแฮหัวตุ้น)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
28. ชื่อรอง + คำนามทั่วไป	德伟 เต๋อเหว่ย + 故人 กู่เหยิน (เพื่อนเก่าเต๋อเหว่ย)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
29. ชื่อรอง + อาชีพ / ตำแหน่ง	子敬 จื่อจิ่ง + 先生 เชียนเซิง (อาจารย์ จื่อจิ่ง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
30. นามสกุล + อาชีพ / ตำแหน่ง	诸葛 จูเก๋อ + 先生 เชียนเซิง (อาจารย์จูเก๋อ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
31. นามสกุล + ชื่อจริง	王 หวง + 平 ผิง (หวางผิง)	อองเป้ง (คำทับศัพท์)	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน

ตารางที่ 17 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
32. นามสกุล + ยศ	关 关 + 将军 เจียง (ขุนพลแซ่กวน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงความเคารพ
33. นามสกุล + ชื่อรอง	陈 胤 + 长文 ฉาง เหวิน (ฉินฉางเหวิน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันหรือไม่คุ้นเคยกัน
34. นามสกุล + คำสรรพนาม	卞 丕 + 君 จวิน (ท่านเปี่ยน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงความสุภาพ
35. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	กวนอู + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกัน
36. ชื่อรอง + คำสรรพนาม	玄德 เสวียนเต๋อ + 公 กง (ท่านเสวียนเต๋อ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกันหรือไม่รู้จัก เพื่อแสดงการให้เกียรติ
37. ชื่อก๊ก + ยศ	魏 เว่ย + 公 กง (วุยก๊ก)	วุย + กัง (คำทับศัพท์)	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงความเคารพนับถือ
38. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	อาจารย์ + ผู้เฒ่า	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกันเพื่อแสดงความสุภาพ
39. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (ฉายา)	ไม่ปรากฏ	อาจารย์ + สกหลง	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
40. ยศ + คำทับศัพท์ (ชื่อก๊ก + ยศ)	ไม่ปรากฏ	พระเจ้า + วุยอ๋อง	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงความเคารพ

ตารางที่ 17 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
41. ยศ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	มหาอุปราช + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน ซึ่งเป็นบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูงเพื่อแสดงการให้เกียรติ
42. ยศ + คำบอกจำนวน	ไม่ปรากฏ	ขุนนาง + ทั้งปวง	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน
43. คำเรียก + ยศ	ไม่ปรากฏ	อัน + มหาอุปราช	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักหรือคุ้นเคยกันซึ่งเป็นบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูง
44. คำเรียก + คำสรรพนาม	ไม่ปรากฏ	อัน + พระองค์	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันซึ่งเป็นบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูง
45. คำสรรพนาม + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	ไม่ปรากฏ	ท่าน + ฮวนห้อม	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน
46. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + ยศ	汝 หู่ + 四 ชื่อ + 将 เจียง (เจ้าขุนพลทั้งสี่)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
47. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	卿 ชิง + 二 เออร์ + 人 เหยิน (เจ้าทั้งสองคน)	ท่าน + ทั้งห้า + คน	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน
48. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง	汝等 หู่เต็ง + 众 จ้ง + 官 กวน (พวกเจ้าขุนนางทั้งหลาย)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน

ตารางที่ 17 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
49. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	ท่าน + อาจารย์ + ใหญ่	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันซึ่งเป็นบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูงเพื่อแสดงการให้เกียรติ
50. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ท่าน + ทั้งสอง + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน
51. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ท่าน + ผู้เฒ่า + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
52. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	หมอ + คน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงความสุภาพ
53. คำเรียก + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อัน + ท่าน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันหรือคุ้นเคยกัน
54. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	เดี๋ยวเจ + หวนเดี๋ยว + นั้น	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
55. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	เดี๋ยวจี + คน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน

ตารางที่ 17 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
56. คำเรียก + คำทับศัพท์(นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อัน + จิ๋ว + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
57. ชื่อรอง + คำขยาย + คำเรียกญาติ	伯道 ป้อเต้า + 贤 เสียน + 弟 ดี (ป้อเต้าน้องชาย อัจฉริยะ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการยกย่อง
58. นามสกุล + คำขยาย + คำเรียกญาติ	刘 หลิว + 皇 หวง + 叔 ชู (พระเจ้าอาหลิว)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักหรือรู้จักกันเพื่อแสดงความเคารพ นับถือ
59. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + ยศ	二 เออร์ + 位 เว่ย + 将 军 เจียงจวิน (ขุนพลทั้ง สองท่าน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการให้เกียรติ
60. คำบอกจำนวน + คำขยาย + ยศ	二 เออร์ + 小 เลี่ยว + 将 军 เจียงจวิน (ขุนพลน้อยทั้ง สองนาย)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงความมีเมตตาและให้เกียรติ
61. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำ เรียกญาติ	刘 หลิว + 琮 ฉง + 贤 เสียน + 侄 จื่อ (หลิวฉงหลานยศ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเป็นพิเศษ เพื่อแสดงความมีเมตตา

ตารางที่ 17 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
62. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง	关 กวน + 平 ผิง + 刘 หลิว + 封 เฟิง (กวนเป่ิง เล่าฮอง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
63. นามสกุล + นามสกุล + คำบอก จำนวน + ยศ	徐 สวี + 丁 ดิง + 二 เออร์ + 将军 เจียงจวิน (สวี, ดิงขุนพล ทั้งสอง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
64. นามสกุล + นามสกุล + คำบอก จำนวน + คำสรรพนาม	张 ฉาง + 樊 ฟาน + 二 เออร์ + 公 กง (ฉาง, ฟาน ท่านทั้งสอง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ
65. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ขุนนาง + ทั้งสี่ + คน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักแต่ไม่คุ้นเคยกัน
66. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลักษณะนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อาจารย์ + โจ้ว + คน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการให้เกียรติ

ตารางที่ 17 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
67. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำ ลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ท่าน + สอง + คน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกันแต่ไม่คุ้นเคยกัน
68. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	เดิหวึง + เดิหวเอ็ก + สอง + คน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน

ตารางที่ 18 รูปแบบคำเรียกขานสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
1. คำสรรพนาม	你 หนี (เจ้า/มึง/ตัว/เอ็ง)	เจ้า / มึง / ตัว / เอ็ง	ใช้เรียกบุคคลทั่วไปที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน
2. ชื่อจริง	ชื่อจริง 延 เอียน (ชื่อจริงของอู๋เอียน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน
	ชื่อเล่น 阿瞒 อาหม่าน (ชื่อเล่นของโจโจ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน
3. คำเรียกญาติ	父亲 ฟู่จิน (บิดา)	บิดา มารดา	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกัน เพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน
4. คำนามทั่วไป	故人 กู่เหยิน (เพื่อนเก่า)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
5. คำคำ	贱人 เจี้ยนเหยิน (หญิงกาลี)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
6. ฉายา + คำเรียกญาติ	大耳 ต้าเออร์ + 儿 เออร์ (ลูกหนูใหญ่)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
7. ฉายา + คำคำ	环眼 หวนเอียน + 贼 เจี้ย (โจรตากลม)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ

ตารางที่ 18 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
8. นามสกุล + คำคำ	曹 เจา + 賊 เจีย (โจรเจา)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงความไม่สุภาพและ ไม่ให้เกียรติ
9. นามสกุล + คำนามทั่วไป	周 โจว + 郎 หลาง (หนุ่มโจว)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จัก
10. นามสกุล + ชื่อจริง	张 ฉาง + 飞 เฟย (หรือเตียวหุย)	เตียว + หุย (คำทับศัพท์)	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน
11. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลง ท้าย	ไม่ปรากฏ	เล่าปี่ + เอี้ย	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
12. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + ยศ	ไม่ปรากฏ	พั่วเจี้ยง + นายทัพ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
13. ชื่อจริง + คำคำ	操 เชา + 賊 เจีย (โจรเชา)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกันเพื่อแสดง การไม่ให้เกียรติ
14. คำทับศัพท์ (ชื่อรอง) + คำสรรพนาม ชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ขงเบ้ง + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
16. คำขยาย + ยศ	败 ไป่ + 将 เจียง (ขุนพลฝ่ายแพ้)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน

ตารางที่ 18 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
17. คำขยาย + คำเรียกญาติ	吾 หู + 儿 เออร์ (ลูกผม)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกัน เพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
18. คำขยาย + คำคำ	老 เหล่า + 贼 เจ้ย (โจรเฒ่า)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้ เกียรติ
19. คำบอกจำนวน + คำเรียกญาติ	二 เออร์ + 弟 ดี (น้องชายสองคน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ ใกล้ชิด
20. คำบอกลำดับศักดิ์ + คำเรียกญาติ	二 เออร์ + 叔 ชู (อาคนที่สอง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ ใกล้ชิด
21. คำบอกจำนวน + คำคำ	群 จวิน + 贼 เจ้ย (พวกโจร)	พวก + โจร	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยหรือไม่คุ้นเคยกัน
22. คำเรียกญาติ + คำลงท้าย	ไม่ปรากฏ	ลูก + เอ้ย	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ ใกล้ชิด
23. คำเรียกญาติ + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	น้อง + เรา	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ ใกล้ชิด

ตารางที่ 18 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
24. คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน	ไม่ปรากฏ	พี่ + ทั้งสอง	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกัน เพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
25. คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ	哥 เกอ + 哥 เกอ (พี่ชาย)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกัน เพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
26. คำคำ + คำคำ	贼 เจีย + 匹夫 ผีฟู (โจรคนสารเลว)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยหรือไม่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
27. คำคำ + ยศ	贼 เจีย + 将 เจียง (ขุนพลโจร)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
28. คำเรียก + คำสรรพนาม	ไม่ปรากฏ	อัน + เจ้า	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกัน
29. ยศ + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	พระเจ้าแผ่นดิน + ดิน เมืองเสฉวน	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
30. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน	ไม่ปรากฏ	คน + ทั้งปวง	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกัน
31. คำนำหน้า + คำคำ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + คนร้าย	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
32. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	ไม่ปรากฏ	อ้าย + ลีโป้	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ

ตารางที่ 18 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
33. คำนำหน้า + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
34. คำนำหน้า + คำสรรพนาม	ไม่ปรากฏ	ตัว + มึง	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
35. คำนำหน้า + คำเรียกญาติ	ไม่ปรากฏ	ตัว + พี่	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
36. คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม +	ไม่ปรากฏ	ชาว + เจ้าทั้งปวง	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่คุ้นเคยกัน
37. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	เอ็ง + นี่ มึง + นี่	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน
38. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน	ไม่ปรากฏ	เจ้า + ทั้งสอง	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน
39. คำสรรพนาม + คำคำ	你 หนี + 小儿 เสี่ยวเอ๋อร์ (เจ้าเด็กน้อย)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยหรือสนิทสนมกัน
40. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง	你 หนี + 僧人 เจิง เหียน (เจ้าพระ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน

ตารางที่ 18 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
41. คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป	汝 หนู + 川人 ชวนเหียน (เจ้าคนเหล่าชีชวน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
42. คำสรรพนาม + คำขยาย + คำคำ	汝等 หนูเด็ก + 乱 ล่วน + 贼 เจี๋ย (พวกเจ้าโจรเนรคุณ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยหรือไม่คุ้นเคยกัน
43. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	你 หนี่ + 二 เออร์ + 人 เหียน (เจ้าทั้งสองคน)	เจ้า + ทั้งสอง + คน	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน
44. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ	你 หนี่ + 母 หมู่ + 子 จื่อ (เจ้าทั้งแม่ลูก)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักกันแต่ไม่คุ้นเคยกัน
45. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำคำ	汝 หนู + 一 อี + 匹夫 ผีฟู่ (เจ้าคนสารเลวเดียว)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
46. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำคำ	你 หนู + 这 เจ้อ + 孺子 หนูจื่อ (เจ้าเด็กน้อยนี้)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกัน

ตารางที่ 18 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
47. คำสรรพนาม + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	ไม่ปรากฏ	เจ้า + เบ้งเฮ็ก	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่คุ้นเคยกัน
48. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	ไม่ปรากฏ	ตัว + ทั้งสี่ + คน	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
49. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	เจ้า + ทั้งสอง + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน
50. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนาม ชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ตัว + มึง + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน
51. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป	ไม่ปรากฏ	ตัว + ท่าน + ผู้ทำนุ บำรุง	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
52. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอก จำนวน	ไม่ปรากฏ	ตัว + ท่าน + ทั้งสอง	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
53. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	อ้าย + เหล่า + ร้าย	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ

ตารางที่ 18 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
54. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำค่า	ไม่ปรากฏ	อ้าย + เหล่า + ศัตรู	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
55. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + เหล่า + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
56. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + โจโล + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
57. คำนำหน้า + คำค่า + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	อ้าย + ศัตรู + เฒ่า	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
58. คำนำหน้า + คำค่า + ฉายา	ไม่ปรากฏ	อ้าย + เด็กน้อย + ตาแดง	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
59. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	ไม่ปรากฏ	อ้าย + สาม + คน	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
60. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ตัว + ขงเบ้ง + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
61. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	อ้าย + ทหาร + เมืองกังตั๋ง	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ

ตารางที่ 18 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
62. คำนำหน้า + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + คน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
63. คำนำหน้า + คำเรียกญาติ + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	อ้าย + ลูก + สามพ่อ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
64. คำนำหน้า + คำทับศัพท์(นามสกุล + ชื่อจริง) + ฉายา	ไม่ปรากฏ	อ้าย + เล่าปี่ + หูยาว	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
65. คำเรียกญาติ + คำขยาย + คำบอกจำนวน	ไม่ปรากฏ	หลาน + เรา + ทั้งสอง	ใช้เรียกเฉพาะบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
66. คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	ไม่ปรากฏ	หลาน + ทั้งสอง + คน	ใช้เรียกเฉพาะบุคคลที่สนิทกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
67. คำเรียกญาติ + คำนำหน้า + คำคำ	ไม่ปรากฏ	ลูก + อ้าย + ขาวนา	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักแต่ไม่คุ้นเคยกัน ช
68. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	คน + ทั้งหลาย + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน
69. คำขยาย + ฉายา + คำเรียกญาติ	我 หว่อ + 黄须 หวงซวี + 儿 เอ้อร์ (ลูกหมวดเหลืองข้า)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกัน

ตารางที่ 18 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
70. คำขยาย + คำเรียกญาติ + ชื่อรอง	吾 หู + 儿 เออร์ + 奉先 เฟิงเซียน (เฟิงเซียนลูกข้า)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกัน ความสัมพันธ์ใกล้ชิด
71. คำขยาย + คำขยาย + ขศ	前者 เจียนเจ้อ + 败 ไป + 将 เจียง (ขุนพลที่แต่ ก่อนพ่ายแพ้)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักแต่ไม่คุ้นเคยกัน เพื่อแสดงการ ไม่ให้เกียรติ
72. คำขยาย + คำขยาย + คำคำ	无义 หวู่อี้ + 老 เหล่า + 贼 เจีย (โจรแต่ไร้ คุณธรรม)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
73. นามสกุล + ชื่อจริง + คำคำ	刘 หลิว + 备 เปีย + 村夫 ซุนฟู (ชาวบ้านนอกหลิว เปีย)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้ เกียรติ
74. คำบอกจำนวน + คำนำหน้า + คำคำ	ไม่ปรากฏ	พวก + อ้าย + ขบถ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
75. คำเรียก + คำนำหน้า + คำคำ	ไม่ปรากฏ	เหม + อ้าย + ศัตรู	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ

ตารางที่ 18 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
76. คำเรียก + คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	ไม่ปรากฏ	หม่ + อ้าย + ลิโป้	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
77. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม	ไม่ปรากฏ	อัน + ตัว + ท่าน	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน
78. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อัน + ตัว + ท่าน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน
79. คำเรียก + คำนำหน้า + คำเรียกญาติ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อัน + ตัว + บิดา + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ ใกล้ชิด
80. คำเรียก + คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อัน + ตัว + หองจอ + นั้น	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
81. คำสรรพนาม + ฉายา + คำเรียกญาติ + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	เจ้า + นวนดเหลือง + บุตร + เรา	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ ใกล้ชิด
82. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำบอกจำนวน + คำดำ	你 หนี + 这 เฮ้อ + 伙 หัว + 匹夫 ผีฟู่ (พวกเจ้าไร้สติปัญญานี้)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ

ตารางที่ 18 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
83. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำขยาย + คำดำ	你 这儿 + 这 这儿 + 老 เหล่า + 匹夫 ผีฟู่ (เจ้าแต่ผู้ไรสติปัญญานี้)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
84. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	ตัว + สอง + คน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกัน
85. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน	ไม่ปรากฏ	ท่าน + แม่ + ลูก + ทั้ง สอง	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่คุ้นเคยกัน
86. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + ทหาร + เคน ตาย + เช่นนี้	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
87. คำนำหน้า + ฉายา + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + ผู้ร้าย + ตากลม + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
88. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้	ไม่ปรากฏ	ตัว + ท่าน + ทั้งสอง + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกัน
89. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ	两 เหลียง + 位 เว่ย + 哥 เกอ + 哥 เกอ (พี่ชาย ทั้งสองท่าน)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด

ตารางที่ 18 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
90. คำขยาย + คำคำ + นามสกุล + ชื่อจริง	反 ผ่าน + 贼 เจีย + 孟 เมิ่ง + 获 ฮั่ว (โจรขบถเมิ่งฮั่ว)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกันเพื่อแสดง การไม่ให้เกียรติ
91. คำขยาย + ยศ + นามสกุล + ชื่อจริง	蛮 หมาน + 王 หวาง + 孟 เมิ่ง + 获 ฮั่ว (อ๋องเถื่อนเมิ่งฮั่ว)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
92. คำคำ + อาชีพ / ตำแหน่ง + นามสกุล + ชื่อจริง	贼 เจีย + 臣 เฉิน + 董 ต่ง + 卓 จัว (โจรขุนนาง ต่งจัว)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
93. คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	บรรดา + ชาว + เจ้าทั้งปวง + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
94. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำเรียกญาติ + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	เล่าจ้อง + หลาน + เรา	ใช้เรียกบุคคลที่คุ้นเคยกันเป็นพิเศษ
95. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย	ไม่ปรากฏ	อ้าย + เหล่า + ทหาร + เตียวกับ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ

ตารางที่ 18 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
96. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอก จำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนาม ชี้เฉพาะ	ไม่ปรากฏ	อ้าย + ทหาร + สอง + คน + นี้	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
97. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียก ญาติ + คำบอกจำนวน	尔 เออร์ + 兄 ซุง + 弟 ตี้ + 三 ซาน + 人 เหียน (เจ้าพี่น้อง ทั้งสามคน)	เจ้า + พี่ + น้อง + ทั้งสาม + คน	ใช้เรียกบุคคลที่สนิทสนมกัน เพื่อแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิด
98. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำขยาย + อาชีพ / ตำแหน่ง	魏 เว่ย + 延 เอียน + 无名 หวูหมิง + 小卒 เสี่ยวจู่ (เว่ยเอียนพลทหารไร้ ชื่อเสียง)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน เพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ
99. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำคำ	曹 เฉา + 操 เซา + 逆 นี + 贼 เจีย (โจรเนรคุณ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่รู้จักหรือไม่รู้จักกันเพื่อแสดง การไม่ให้เกียรติ
100. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง	郭 กั้ว + 淮 ไหว + 孙 ซุน + 礼 หลี (หรือโกนุย ซุนเล่)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกัน

ตารางที่ 18 (ต่อ)

รูปแบบ	ต้นฉบับ	ฉบับแปล	เงื่อนไขการใช้
101. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำคำ	蔡 ไซ + 瑁 แม่ + 张 ขาง + 允 หยวิน + 卖国之 ไม่กั้วจื่อ + 贼 เจีย (ไซ่แม่ จางหยวินโจรขายชาติ)	ไม่ปรากฏ	ใช้เรียกบุคคลที่ไม่รู้จักกันเพื่อแสดงการไม่ให้เกียรติ

การเปรียบเทียบปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

จากผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้คำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้วิจัยนำผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้คำเรียกขานในทั้งสองฉบับมาเปรียบเทียบ เพื่อหาความแตกต่างและความเหมือนกัน มีประเด็นดังต่อไปนี้

1. การเปรียบเทียบปัจจัยประจำตัวบุคคลของคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ปัจจัยประจำตัวบุคคล ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ปัจจัยด้านเพศ แบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ คือ ผู้พูดเพศชายเรียกผู้ฟังเพศชาย ผู้พูดเพศชายเรียกผู้ฟังเพศหญิง ผู้พูดเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศชาย และผู้พูดเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศหญิง

2. การเปรียบเทียบปัจจัยระดับสัมพันธภาพของคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ผู้วิจัยได้แบ่งระดับสัมพันธภาพ เป็น 4 ระดับ ได้แก่ ความสัมพันธ์ระดับคนแปลกหน้า ความสัมพันธ์ระดับคนไม่คุ้นเคย ความสัมพันธ์ระดับคนคุ้นเคย และความสัมพันธ์ระดับคนสนิทสนม

3. การเปรียบเทียบปัจจัยสถานการณ์ของคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

สถานการณ์ ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือสถานการณ์ที่เป็นทางการและสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ

ปัจจัยประจำตัวบุคคล ระดับสัมพันธภาพและสถานการณ์ของคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีรูปแบบดังแสดงในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 19 แสดงรูปแบบของปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย (✓ : ปรากฏ ×: ไม่ปรากฏ)³

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน										ฉบับแปลเป็นภาษาไทย									
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์		ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์	
	ชายเรียกชาย	ชายเรียกหญิง	หญิงเรียกชาย	หญิงเรียกหญิง	คนแปลกหน้า	ไม่คุ้นเคย	คุ้นเคย	สนิทสนม	เป็นทางการ	ไม่เป็นทางการ	ชายเรียกชาย	ชายเรียกหญิง	หญิงเรียกชาย	หญิงเรียกหญิง	คนแปลกหน้า	ไม่คุ้นเคย	คุ้นเคย	สนิทสนม	เป็นทางการ	ไม่เป็นทางการ
1. คำสรรพนาม	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
2. คำเรียกญาติ	✓	✓	✓	×	×	×	✓	✓	×	✓	✓	✓	×	×	×	×	✓	✓	×	✓
3. อาชีพ / ตำแหน่ง	✓	×	×	×	✓	✓	✓	×	✓	×	✓	×	×	×	✓	✓	✓	×	✓	×
4. ชื่อ (ชื่อจริงและชื่อเล่น)	✓	×	×	×	×	×	✓	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
ชื่อรอง (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์)	✓	×	×	×	✓	✓	✓	✓	✓	×	✓	×	×	×	✓	✓	✓	×	✓	×
5. ยศ	✓	✓	✓	×	✓	✓	✓	✓	✓	×	✓	×	×	×	✓	✓	✓	×	✓	×
6. คำคำ	✓	✓	✓	×	✓	✓	✓	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
7. คำบอกสถานภาพ	✓	✓	✓	✓	✓	×	✓	✓	✓	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
8. คำนามทั่วไป	✓	×	×	×	✓	×	✓	×	✓	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
9. ชื่อจริง + คำคำ	✓	×	×	×	✓	✓	✓	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
10. ชื่อจริง + คำสรรพนาม	✓	×	×	×	✓	✓	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
11. ชื่อจริง + คำนามทั่วไป	✓	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×

³ ดูตัวอย่างหน้า 301-389

ตารางที่ 19 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกงาน	ต้นฉบับภาษาจีน										ฉบับแปลเป็นภาษาไทย									
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์		ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์	
	ชาย เรียก ชาย	ชาย เรียก หญิง	หญิง เรียก ชาย	หญิง เรียก หญิง	คน แปลก หน้า	ไม่คุ้น เคย	คุ้น เคย	สนิท สนม	เป็น ทาง การ	ไม่เป็น ทาง การ	ชาย เรียก ชาย	ชาย เรียก หญิง	หญิง เรียก ชาย	หญิง เรียก หญิง	คน แปลก หน้า	ไม่คุ้น เคย	คุ้น เคย	สนิท สนม	เป็น ทาง การ	ไม่เป็น ทาง การ
12. ชื่อรอง + อาชีพ / ตำแหน่ง	✓	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
13. ชื่อรอง + ชื่อรอง	✓	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
14. ชื่อก๊ก + ชศ (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์)	✓	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
15. นามสกุล + ชื่อจริง (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์)	✓	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×
16. นามสกุล + ชื่อรอง	✓	×	×	×	✓	✓	✓	×	✓	✓	✓	×	✓	×	✓	✓	✓	✓	✓	✓
17. นามสกุล + คำค่า	✓	×	×	×	✓	×	✓	×	✓	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
18. นามสกุล + ชศ	✓	×	×	×	✓	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
19. นามสกุล + คำนามทั่วไป	✓	×	×	×	✓	✓	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
20. นามสกุล + คำสรรพนาม	✓	×	×	×	✓	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
21. นามสกุล + อาชีพ / ตำแหน่ง	✓	×	×	×	✓	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
22. คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ	✓	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
23. คำบอกลำดับศักดิ์ + คำเรียกญาติ	✓	✓	✓	×	×	×	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×

⁴ รูปแบบคำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ ผู้วิจัยไม่ได้จัดรูปแบบนี้อยู่ในปัจจัยด้านเพศของลักษณะใดๆ เนื่องจากผู้ฟังเป็นเพศชายและเพศหญิง

⁵ รูปแบบคำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน ผู้วิจัยไม่ได้จัดรูปแบบนี้อยู่ในปัจจัยด้านเพศของลักษณะใดๆ เนื่องจากผู้ฟังเป็นเพศชายและเพศหญิง

ตารางที่ 19 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกงาน	ต้นฉบับภาษาจีน										ฉบับแปลเป็นภาษาไทย									
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์		ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์	
	ชาย เรียก ชาย	ชาย เรียก หญิง	หญิง เรียก ชาย	หญิง เรียก หญิง	คน แปลก หน้า	ไม่คุ้น เคย	คุ้น เคย	สนิท สนม	เป็น ทาง การ	ไม่เป็น ทาง การ	ชาย เรียก ชาย	ชาย เรียก หญิง	หญิง เรียก ชาย	หญิง เรียก หญิง	คน แปลก หน้า	ไม่คุ้น เคย	คุ้น เคย	สนิท สนม	เป็น ทาง การ	ไม่เป็น ทาง การ
24. คำบอกจำนวน + ชศ	×	×	✓	×	×	×	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
25. คำบอกจำนวน + คำเรียกญาติ	✓	×	×	×	✓	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
26. คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม	✓	✓	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
27. คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป	✓	×	×	×	✓	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
28. คำบอกจำนวน + คำค่า	✓	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
29. คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม	✓	×	×	×	×	✓	✓	×	×	✓	✓	×	×	×	×	×	✓	×	×	✓
30. คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง	✓	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
31. คำบอกจำนวน + คำบอกสถานภาพ	✓	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
32. คำค่า + คำค่า	✓	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
33. คำค่า + ชศ	✓	×	×	×	×	✓	✓	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
34. คำขยาย + คำค่า	✓	×	×	×	✓	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
35. คำขยาย + ชศ	✓	×	×	×	✓	✓	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
36. คำขยาย + คำนามทั่วไป	✓	×	×	×	✓	✓	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
37. คำขยาย + คำเรียกญาติ	✓	✓	✓	×	✓	×	×	×	✓	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
38. คำขยาย + คำสรรพนาม	✓	×	✓	×	✓	×	✓	✓	✓	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
39. คำขยาย + อาชีพ / ตำแหน่ง	✓	×	×	×	✓	✓	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×

ตารางที่ 19 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกงาน	ต้นฉบับภาษาจีน										ฉบับแปลเป็นภาษาไทย									
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์		ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์	
	ชาย เรียก ชาย	ชาย เรียก หญิง	หญิง เรียก ชาย	หญิง เรียก หญิง	คน แปลก หน้า	ไม่คุ้น เคย	คุ้น เคย	สนิท สนม	เป็น ทาง การ	ไม่เป็น ทาง การ	ชาย เรียก ชาย	ชาย เรียก หญิง	หญิง เรียก ชาย	หญิง เรียก หญิง	คน แปลก หน้า	ไม่คุ้น เคย	คุ้น เคย	สนิท สนม	เป็น ทาง การ	ไม่เป็น ทาง การ
40. คำนำหน้า + คำคำ	✓	×	×	×	×	✓	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
41. คำนำหน้า + คำสรรพนาม	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	✓	✓	✓	×	✓
42. คำนำหน้า + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	✓	✓	✓	✓	✓	×	✓
43. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล+ชื่อจริง)	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	✓	×	×	✓
44. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	✓	✓	×	×	✓
45. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	✓	✓	✓	✓	✓
46. คำสรรพนาม + คำคำ	✓	×	×	×	✓	×	✓	×	✓	✓	✓	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×
47. คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป	✓	×	×	×	✓	×	✓	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
48. คำสรรพนาม +	✓	×	×	×	✓	×	×	×	✓	✓	✓	×	×	×	✓	×	✓	×	✓	×
คำทับศัพท์ (นามสกุล+ชื่อจริง)	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	✓	✓	×	✓	✓
49. คำนำหน้า + คำเรียกญาติ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	✓	×	✓
50. คำสรรพนาม + คำลงท้าย	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×
51. คำสรรพนาม + คำบอกสถานภาพ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	✓	✓	×
52. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	✓	✓	✓	✓	✓
53. คำสรรพนาม + ยศ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	✓	×	✓	×
54. คำเรียกญาติ + คำลงท้าย	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	✓	×	✓

ตารางที่ 19 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกงาน	ต้นฉบับภาษาจีน										ฉบับแปลเป็นภาษาไทย									
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์		ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์	
	ชาย เรียก ชาย	ชาย เรียก หญิง	หญิง เรียก ชาย	หญิง เรียก หญิง	คน แปลก หน้า	ไม่คุ้น เคย	คุ้น เคย	สนิท สนม	เป็น ทาง การ	ไม่เป็น ทาง การ	ชาย เรียก ชาย	ชาย เรียก หญิง	หญิง เรียก ชาย	หญิง เรียก หญิง	คน แปลก หน้า	ไม่คุ้น เคย	คุ้น เคย	สนิท สนม	เป็น ทาง การ	ไม่เป็น ทาง การ
55. คำเรียกญาติ + คำขยาย	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	×	✓	✓	✓
56. คำเรียกญาติ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	✓	×	✓
57. คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	✓	×	×	×	×	×	✓	×	✓
58. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (ฉายา)	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×
59. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×
60. ชศ + คำขยาย	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	×	×	×	✓
61. ชศ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	✓	×	✓	×
62. ชศ + คำทับศัพท์ (ชื่อก๊ก+ชศ)	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×
63. คำทับศัพท์ (ชื่อรอง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×
64. คำทับศัพท์ (นามสกุล+ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	✓	✓	×	✓	×
65. คำทับศัพท์ (นามสกุล+ชื่อจริง) + ชศ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	×	×	×	✓
66. คำทับศัพท์ (นามสกุล+ชื่อจริง) + คำลงท้าย	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	×	×	×	✓
67. นาม + คำคำ	✓	×	×	×	✓	×	✓	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×

ตารางที่ 19 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกงาน	ต้นฉบับภาษาจีน										ฉบับแปลเป็นภาษาไทย									
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์		ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์	
	ชาย เรียก ชาย	ชาย เรียก หญิง	หญิง เรียก ชาย	หญิง เรียก หญิง	คน แปลก หน้า	ไม่คุ้น เคย	คุ้น เคย	สนิท สนม	เป็น ทาง การ	ไม่เป็น ทาง การ	ชาย เรียก ชาย	ชาย เรียก หญิง	หญิง เรียก ชาย	หญิง เรียก หญิง	คน แปลก หน้า	ไม่คุ้น เคย	คุ้น เคย	สนิท สนม	เป็น ทาง การ	ไม่เป็น ทาง การ
68. ฉายา + คำเรียกญาติ	✓	×	×	×	×	×	✓	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
69. คำเรียก + ยศ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	✓	×	✓	×
70. คำเรียก + คำสรรพนาม	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	✓	✓	✓	✓
71. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	×	×	×	✓
72. คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	×	×	×	✓
73. นามสกุล + คำขยาย + คำเรียกญาติ	✓	×	×	×	✓	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
74. นามสกุล + ชื่อจริง + คำคำ	✓	×	×	×	✓	×	✓	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
75. ชื่อรอง + คำขยาย + คำเรียกญาติ	✓	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
76. คำบอกจำนวน + คำขยาย + ยศ	✓	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
77. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + ยศ	✓	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
78. คำขยาย + ฉายา + คำเรียกญาติ	✓	×	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
79. คำขยาย + คำขยาย + คำคำ	✓	×	×	×	✓	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
80. คำขยาย + คำขยาย + ยศ	✓	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
81. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำคำ	✓	×	×	×	×	✓	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
82. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	✓	×	✓	×	×	✓	✓	✓	✓	✓	✓	×	×	×	×	×	✓	×	✓	✓

ตารางที่ 19 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกงาน	ต้นฉบับภาษาจีน										ฉบับแปลเป็นภาษาไทย									
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์		ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์	
	ชาย เรียก ชาย	ชาย เรียก หญิง	หญิง เรียก ชาย	หญิง เรียก หญิง	คน แปลก หน้า	ไม่คุ้น เคย	คุ้น เคย	สนิท สนม	เป็น ทาง การ	ไม่เป็น ทาง การ	ชาย เรียก ชาย	ชาย เรียก หญิง	หญิง เรียก ชาย	หญิง เรียก หญิง	คน แปลก หน้า	ไม่คุ้น เคย	คุ้น เคย	สนิท สนม	เป็น ทาง การ	ไม่เป็น ทาง การ
83. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียก ญาติ ⁴	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
84. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำคำ	✓	×	×	×	✓	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
85. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + ชส	✓	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
86. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง	✓	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
87. คำสรรพนาม + คำขยาย + คำคำ	✓	×	×	×	×	×	✓	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
88. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	✓	×	×	✓
89. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	✓	✓	×	✓	✓
90. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×
91. คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	✓	✓	×	✓	×
92. คำนำหน้า + คำคำ + ฉายา	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	×	×	×	✓

ตารางที่ 19 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกงาน	ต้นฉบับภาษาจีน										ฉบับแปลเป็นภาษาไทย									
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์		ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์	
	ชาย เรียก ชาย	ชาย เรียก หญิง	หญิง เรียก ชาย	หญิง เรียก หญิง	คน แปลก หน้า	ไม่คุ้น เคย	คุ้น เคย	สนิท สนม	เป็น ทาง การ	ไม่เป็น ทาง การ	ชาย เรียก ชาย	ชาย เรียก หญิง	หญิง เรียก ชาย	หญิง เรียก หญิง	คน แปลก หน้า	ไม่คุ้น เคย	คุ้น เคย	สนิท สนม	เป็น ทาง การ	ไม่เป็น ทาง การ
93. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนาม ชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×	✓	✓	✓	✓	×	✓
94. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอก จำนวน	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	✓	×	×	✓
95. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำขยาย	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	×	×	×	✓
96. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	×	×	×	✓
97. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	✓	×	×	✓
98. คำนำหน้า + คำคำ + คำขยาย	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	✓	×	×	×	✓
99. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำคำ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	×	×	×	✓
100. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	×	×	×	✓
101. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล+ ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	✓	×	×	✓
102. คำนำหน้า + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	×	×	×	✓

ตารางที่ 19 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกงาน	ต้นฉบับภาษาจีน										ฉบับแปลเป็นภาษาไทย									
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์		ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์	
	ชาย เรียก ชาย	ชาย เรียก หญิง	หญิง เรียก ชาย	หญิง เรียก หญิง	คน แปลก หน้า	ไม่คุ้น เคย	คุ้น เคย	สนิท สนม	เป็น ทาง การ	ไม่เป็น ทาง การ	ชาย เรียก ชาย	ชาย เรียก หญิง	หญิง เรียก ชาย	หญิง เรียก หญิง	คน แปลก หน้า	ไม่คุ้น เคย	คุ้น เคย	สนิท สนม	เป็น ทาง การ	ไม่เป็น ทาง การ
103. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล+ ชื่อจริง) + ฉายา	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	✓	×	×	✓
104. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำนาม ทั่วไป	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	✓	×	×	✓
105. คำนำหน้า + คำเรียกญาติ + คำขยาย	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	×	×	×	✓
106. คำขยาย + คำเรียกญาติ + ชื่อรอง	✓	×	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
107. คำเรียกญาติ + คำขยาย + คำบอกจำนวน	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	✓	×	×
108. คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	✓	×	✓
109. คำเรียกญาติ + คำนำหน้า + คำคำ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓
110. คำเรียก + คำนำหน้า + คำคำ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	✓	×	×	✓
111. คำเรียก + คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล+ชื่อจริง)	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	✓	×	✓
112. คำเรียก + คำสรรพนาม + คำสรรพนาม ชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	✓	×	×	✓
113. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	✓	✓	×	×	✓

ตารางที่ 19 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกงาน	ต้นฉบับภาษาจีน										ฉบับแปลเป็นภาษาไทย									
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์		ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์	
	ชาย เรียก ชาย	ชาย เรียก หญิง	หญิง เรียก ชาย	หญิง เรียก หญิง	คน แปลก หน้า	ไม่คุ้น เคย	คุ้น เคย	สนิท สนม	เป็น ทาง การ	ไม่เป็น ทาง การ	ชาย เรียก ชาย	ชาย เรียก หญิง	หญิง เรียก ชาย	หญิง เรียก หญิง	คน แปลก หน้า	ไม่คุ้น เคย	คุ้น เคย	สนิท สนม	เป็น ทาง การ	ไม่เป็น ทาง การ
114. คำเรียก + คำทับศัพท์ (นามสกุล+ ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×
115. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำลักษณะนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×
116. คำทับศัพท์ (นามสกุล+ชื่อจริง) + คำลักษณะนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×
117. คำทับศัพท์ (นามสกุล+ชื่อจริง) + คำเรียกญาติ + คำขยาย	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	✓	×	×	✓
118. คำทับศัพท์ (นามสกุล+ชื่อจริง) + คำทับ ศัพท์ (นามสกุล+ชื่อจริง) + คำสรรพนาม ชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×
119. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	✓	✓	×	×	✓
120. คำบอกจำนวน + คำนำหน้า + คำคำ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	✓	×	×	✓
121. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำเรียกญาติ	✓	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×

ตารางที่ 19 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกงาน	ต้นฉบับภาษาจีน										ฉบับแปลเป็นภาษาไทย									
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์		ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์	
	ชาย เรียก ชาย	ชาย เรียก หญิง	หญิง เรียก ชาย	หญิง เรียก หญิง	คน แปลก หน้า	ไม่คุ้น เคย	คุ้น เคย	สนิท สนม	เป็น ทาง การ	ไม่เป็น ทาง การ	ชาย เรียก ชาย	ชาย เรียก หญิง	หญิง เรียก ชาย	หญิง เรียก หญิง	คน แปลก หน้า	ไม่คุ้น เคย	คุ้น เคย	สนิท สนม	เป็น ทาง การ	ไม่เป็น ทาง การ
122. นามสกุล + นามสกุล + คำบอกจำนวน + ชศ	✓	×	✓	×	×	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
123. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง	✓	×	✓	×	✓	✓	✓	×	✓	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
124. นามสกุล + นามสกุล + คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม	✓	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
125. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + อาชีพ / ตำแหน่ง	✓	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
126. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำค่า	✓	×	×	×	✓	×	✓	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
127. คำขยาย + ชศ + นามสกุล + ชื่อจริง	✓	×	×	×	✓	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
128. คำขยาย + คำค่า + นามสกุล + ชื่อจริง	✓	×	×	×	×	✓	✓	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
129. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ	✓	×	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
130. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำบอกจำนวน + คำค่า	×	×	✓	×	×	✓	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
131. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำขยาย + คำค่า	✓	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×

ตารางที่ 19 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกงาน	ต้นฉบับภาษาจีน										ฉบับแปลเป็นภาษาไทย									
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์		ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์	
	ชายเรียกชาย	ชายเรียกหญิง	หญิงเรียกชาย	หญิงเรียกหญิง	คนแปลกหน้า	ไม่คุ้นเคย	คุ้นเคย	สนิทสนม	เป็นทางการ	ไม่เป็นทางการ	ชายเรียกชาย	ชายเรียกหญิง	หญิงเรียกชาย	หญิงเรียกหญิง	คนแปลกหน้า	ไม่คุ้นเคย	คุ้นเคย	สนิทสนม	เป็นทางการ	ไม่เป็นทางการ
132. คำคำ + อาชีพ/ตำแหน่ง + นามสกุล + ชื่อจริง	✓	×	×	×	×	×	✓	×	×	✓	✓	×	×	×	×	×	×	×	×	×
133. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ +	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	✓	×	×	✓
134. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + อาชีพ/ตำแหน่ง + คำขยาย	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	×	×	×	✓
135. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	✓	×	×	✓
136. คำนำหน้า + คำคำ + ฉายา + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×	×	×	✓	×	×	✓
137. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	✓	×	×	✓	✓
138. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓
139. คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	×	×	×	✓

ตารางที่ 19 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกงาน	ต้นฉบับภาษาจีน										ฉบับแปลเป็นภาษาไทย									
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์		ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์	
	ชายเรียกชาย	ชายเรียกหญิง	หญิงเรียกชาย	หญิงเรียกหญิง	คนแปลกหน้า	ไม่คุ้นเคย	คุ้นเคย	สนิทสนม	เป็นทางการ	ไม่เป็นทางการ	ชายเรียกชาย	ชายเรียกหญิง	หญิงเรียกชาย	หญิงเรียกหญิง	คนแปลกหน้า	ไม่คุ้นเคย	คุ้นเคย	สนิทสนม	เป็นทางการ	ไม่เป็นทางการ
140. คำเรียก + คำนำหน้า + คำเรียกญาติ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	✓	×	✓
141. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	✓	✓	×	✓
142. คำเรียก + คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล+ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	×	×	×	✓
143. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	✓	×	×	✓	×
144. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (นามสกุล+ชื่อจริง) + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	✓	×	×	✓	×
145. คำสรรพนาม + ฉายา + คำเรียกญาติ + คำขยาย	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	×	✓	×	✓
146. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	✓	×	×	×	×	✓

ตารางที่ 19 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกงาน	ต้นฉบับภาษาจีน										ฉบับแปลเป็นภาษาไทย									
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์		ปัจจัยประจำตัวบุคคล				ระดับสัมพันธภาพ				สถานการณ์	
	ชาย เรียก ชาย	ชาย เรียก หญิง	หญิง เรียก ชาย	หญิง เรียก หญิง	คน แปลก หน้า	ไม่คุ้น เคย	คุ้น เคย	สนิท สนม	เป็น ทาง การ	ไม่เป็น ทาง การ	ชาย เรียก ชาย	ชาย เรียก หญิง	หญิง เรียก ชาย	หญิง เรียก หญิง	คน แปลก หน้า	ไม่คุ้น เคย	คุ้น เคย	สนิท สนม	เป็น ทาง การ	ไม่เป็น ทาง การ
147. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียก ญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	✓	×	×	×	×	×	×	✓	×	✓	✓	×	×	×	×	×	✓	✓	×	✓
148. คำทับศัพท์ (นามสกุล+ชื่อจริง) + คำทับ ศัพท์ (นามสกุล+ชื่อจริง) + คำบอกจำนวน+ คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×	✓	×	×	×	×	×	✓	×	✓	×
149. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำค่า	✓	×	×	×	×	✓	×	✓	×	✓	×	×	×	×	×	×	×		×	×

1. การเปรียบเทียบรูปแบบคำเรียกขานของปัจจัยประจำตัวบุคคลในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

จากตารางที่ 19 เมื่อเปรียบเทียบรูปแบบคำเรียกขานของปัจจัยด้านเพศในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทยแล้ว พบว่า รูปแบบคำสรรพนามมีการใช้ใน 4 ลักษณะต่อไป คือ ผู้พูดเพศชายเรียกผู้ฟังเพศชาย ผู้พูดเพศชายเรียกผู้ฟังเพศหญิง ผู้พูดเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศชาย และผู้พูดเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศหญิง ในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้รูปแบบที่เหมือนกันและแตกต่างกัน รายละเอียดมีดังต่อไปนี้

1.1 ผู้พูดเพศชายเรียกผู้ฟังเพศชาย ในต้นฉบับภาษาจีนมีคำเรียกขาน 71 รูปแบบ ส่วนฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีคำเรียกขาน 84 รูปแบบ ทั้งสองฉบับนี้มีการใช้รูปแบบที่เหมือนกันและแตกต่างกัน

รูปแบบที่เหมือนกัน ทั้งในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีรูปแบบ

1. ชื่อรอง (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์) 2. นามสกุล + ชื่อจริง (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์)
3. ชื่อก๊ก + ยศ (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์) 4. คำสรรพนาม 5. คำเรียกญาติ 6. อาชีพ/ตำแหน่ง
7. ยศ 8. คำบอกจำนวน + คำค่า 9. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง 10. คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป
11. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม 12. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม

รูปแบบที่แตกต่างกัน 1) รูปแบบโครงสร้างหน่วยเดียว รูปแบบที่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน แต่ไม่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ได้แก่ 1. ชื่อ (ชื่อจริงและชื่อเล่น) 2. คำบอกสถานภาพ 3. คำนามทั่วไป

2) รูปแบบโครงสร้าง 2 หน่วย รูปแบบที่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน แต่ไม่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีทั้งหมด 31 รูปแบบ ได้แก่ 1. ชื่อจริง + คำค่า 2. ชื่อรอง + คำสรรพนาม 3. ชื่อรอง + คำนามทั่วไป 4. ชื่อรอง + อาชีพ / ตำแหน่ง 5. ชื่อรอง + ชื่อรอง 6. นามสกุล + ชื่อรอง 7. นามสกุล + คำค่า 8. นามสกุล + ยศ 9. นามสกุล + คำนามทั่วไป

10. นามสกุล + คำสรรพนาม 11. นามสกุล + อาชีพ / ตำแหน่ง 12. คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ
 13. คำบอกลำดับศักดิ์ + คำเรียกญาติ 14. คำบอกจำนวน + ยศ 15. คำบอกจำนวน + คำเรียกญาติ
 16. คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม 17. คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป 18. คำบอกจำนวน +
 คำลักษณนาม 19. คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง 20. คำบอกจำนวน + คำบอกสถานภาพ
 21. คำค่า + คำค่า 22. คำค่า + ยศ 23. คำขยาย + คำค่า 24. คำขยาย + ยศ 25. คำขยาย +
 คำนามทั่วไป 26. คำขยาย + คำเรียกญาติ 27. คำขยาย + คำสรรพนาม 28. คำสรรพนาม +
 คำค่า 29. คำขยาย + อาชีพ / ตำแหน่ง 30. ฉายา + คำค่า 31. ฉายา + คำเรียกญาติ

รูปแบบที่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย แต่ไม่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน มีทั้งหมด 29 รูปแบบ ได้แก่ 1. คำนำหน้า + คำค่า 2. คำนำหน้า + คำสรรพนาม 3. คำนำหน้า + คำขยาย 4. คำนำหน้า + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 5. คำนำหน้า + คำเรียกญาติ 6. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) 7. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน 8. คำสรรพนาม + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) 9. คำสรรพนาม + คำลงท้าย 10. คำสรรพนาม + คำบอกสถานภาพ 11. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 12. คำสรรพนาม + ยศ 13. คำเรียกญาติ + คำลงท้าย 14. คำเรียกญาติ + คำขยาย 15. คำเรียกญาติ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 16. คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน 17. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (ฉายา) 18. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน 19. ยศ + คำขยาย 20. ยศ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 21. ยศ + คำทับศัพท์ (ชื่ออีก + ยศ) 22. คำทับศัพท์ (ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 23. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 24. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + ยศ 25. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลงท้าย 26. คำเรียก + ยศ 27. คำเรียก + คำสรรพนาม 28. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน 29. คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม

3) รูปแบบโครงสร้าง 3 หน่วย รูปแบบที่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน แต่ไม่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีทั้งหมด 14 รูปแบบ ได้แก่ 1. นามสกุล + คำขยาย + คำเรียกญาติ 2. นามสกุล + ชื่อจริง + คำค่า 3. ชื่อจริง + คำขยาย + คำเรียกญาติ 4. คำบอกจำนวน + คำขยาย + ยศ 5. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + ยศ 6. คำขยาย + ฉายา + คำเรียกญาติ 7. คำขยาย + คำขยาย + คำค่า 8. คำขยาย + คำขยาย + ยศ 9. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำค่า 10. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำค่า 11. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + ยศ 12. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง 13. คำสรรพนาม + คำขยาย + คำค่า 14. คำขยาย + คำเรียกญาติ + ชื่อจริง 15. คำค่า + นามสกุล + ชื่อจริง

รูปแบบที่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย แต่ไม่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน มีทั้งหมด 32 รูปแบบ ได้แก่ 1. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 2. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย 3. คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 4. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 5. คำนำหน้า + คำคำ + ฉายา 6. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 7. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน 8. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำขยาย 9. คำนำหน้า + คำบอกสถานภาพ + คำขยาย 10. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม 11. คำนำหน้า + คำคำ + คำขยาย 12. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำคำ 13. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 14. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 15. คำนำหน้า + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 16. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + ฉายา 17. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป 18. คำนำหน้า + คำเรียกญาติ + คำขยาย 19. คำเรียกญาติ + คำขยาย + คำบอกจำนวน 20. คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม 21. คำเรียกญาติ + คำนำหน้า + คำคำ 22. คำเรียก + คำนำหน้า + คำคำ 23. คำเรียก + คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) 24. คำเรียก + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 25. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม 26. คำเรียก + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 27. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 28. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 29. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำเรียกญาติ + คำขยาย 30. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 31. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 32. คำบอกจำนวน + คำนำหน้า + คำคำ

4) รูปแบบโครงสร้าง 4 หน่วย รูปแบบที่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน แต่ไม่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีทั้งหมด 12 รูปแบบ ได้แก่ 1. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำเรียกญาติ 2. นามสกุล + นามสกุล + คำบอกจำนวน + ยศ 3. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง 4. นามสกุล + นามสกุล + คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม 5. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำคำ 6. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + อาชีพ / ตำแหน่ง 7. คำขยาย + ยศ + นามสกุล + ชื่อจริง 8. คำขยาย + คำคำ + นามสกุล + ชื่อจริง 9. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ 10. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำบอกจำนวน + คำคำ 11. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำขยาย + คำคำ 12. คำคำ + อาชีพ / ตำแหน่ง + นามสกุล + ชื่อจริง

รูปแบบที่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย แต่ไม่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน มีทั้งหมด 12 รูปแบบ ได้แก่ 1. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 2. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย 3. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 4. คำนำหน้า + คำคำ + ฉายา + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 5. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 6. คำเรียก + คำนำหน้า + คำเรียกญาติ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 7. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 8. คำเรียก + คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 9. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 10. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 11. คำสรรพนาม + ฉายา + คำเรียกญาติ + คำขยาย 12. คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

5) รูปแบบโครงสร้าง 5 หน่วย รูปแบบที่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย แต่ไม่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน มีทั้งหมด 2 รูปแบบ ได้แก่ 1. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 2. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

1.2 ผู้พูดเพศชายเรียกผู้ฟังเพศหญิง ในต้นฉบับภาษาจีน มีคำเรียกขาน 8 รูปแบบ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีคำเรียกขาน 8 รูปแบบ มีการใช้รูปแบบที่เหมือนกันและแตกต่างกัน

รูปแบบที่เหมือนกันในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีรูปแบบ คำเรียกญาติและคำสรรพนาม

รูปแบบที่แตกต่างกัน รูปแบบที่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน แต่ไม่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ได้แก่ 1. ยศ 2. คำบอกสถานภาพ 3. คำคำ 4. คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ 5. คำบอกจำนวน + คำเรียกญาติ 6. คำขยาย + คำเรียกญาติ

รูปแบบที่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย แต่ไม่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน ได้แก่ 1. คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน 2. คำเรียกญาติ + คำลงท้าย 3. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 4. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน 5. คำนำหน้า + คำสรรพนาม 6. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

1.3 ผู้พูดเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศชาย ในต้นฉบับภาษาจีน มีคำเรียกขาน 15 รูปแบบ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีคำเรียกขาน 15 รูปแบบ มีการใช้รูปแบบที่เหมือนกันและแตกต่างกัน

รูปแบบที่เหมือนกัน ได้แก่ ในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ต่างก็มีรูปแบบคำสรรพนาม คำเรียกญาติ และยศ

รูปแบบที่ต่างต่างกัน รูปแบบที่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน แต่ไม่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีทั้งหมด 12 รูปแบบ ได้แก่ 1. คำบอกสถานภาพ 2. คำคำ 3. คำขยาย + คำเรียกญาติ 4. คำบอกลำดับศักดิ์ + คำเรียกญาติ 5. คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม 6. คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ 7. คำขยาย + ยศ 8. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง 9. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม 10. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำบอกจำนวน + คำคำ 11. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง 12. นามสกุล + นามสกุล + คำบอกจำนวน + ยศ

รูปแบบที่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย แต่ไม่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน มีทั้งหมด 3 รูปแบบ ได้แก่ 1. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) 2. คำนำหน้า + คำสรรพนาม 3. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน 4. คำเรียกญาติ + คำสรรพนาม 5. คำสรรพนาม + คำบอกสถานภาพ 6. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 7. คำนำหน้า + คำคำ 8. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) 9. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน 10. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 11. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 12. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

1.4 ผู้พูดเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศหญิง ทั้งในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีคำเรียกขาน 2 รูปแบบ มีการใช้รูปแบบที่เหมือนกันและแตกต่างกัน

รูปแบบที่เหมือนกัน ได้แก่ ในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีรูปแบบคำสรรพนาม

รูปแบบที่แตกต่างกัน รูปแบบที่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน แต่ไม่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ได้แก่ รูปแบบคำบอกสถานภาพ

รูปแบบที่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย แต่ไม่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน ได้แก่ รูปแบบ คำนำหน้า + คำสรรพนาม

จากการวิเคราะห์พบว่ารูปแบบของคำเรียกขานผู้พูดเพศชายเรียกผู้ฟังเพศชายในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขานมากที่สุด ในต้นฉบับภาษาจีนมีคำเรียกขาน 71 รูปแบบ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 83 รูปแบบ ผู้พูดเพศชายเรียกผู้ฟังเพศหญิง ในต้นฉบับภาษาจีน มีคำเรียกขาน 8 รูปแบบ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 8 รูปแบบ ผู้พูดเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศชาย ในต้นฉบับภาษาจีน มีคำเรียกขาน 15 รูปแบบ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 16 รูปแบบ ผู้พูดเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศหญิง ในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีคำเรียกขาน 2 รูปแบบ เนื่องจากรูปแบบบางรูปแบบมีการใช้ในลักษณะผู้พูดเพศชายเรียกผู้ฟังเพศชาย ผู้พูดเพศชายเรียกผู้ฟังเพศหญิง ผู้พูดเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศชาย และผู้พูดเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศหญิง จึงทำให้รูปแบบคำเรียกขานมีจำนวนมาก

ข้อสังเกต รูปแบบคำเรียกขานคำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ ในต้นฉบับภาษาจีนและรูปแบบคำเรียกขานคำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ทั้งสองรูปแบบนี้ผู้วิจัยไม่ได้จัดอยู่ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง เนื่องจากว่า ผู้พูดเป็นเพศชายคนเดียว แต่ผู้ฟังเป็นเพศหญิงกับเพศชาย ฉะนั้น ผู้วิจัยจึงไม่ได้จัดสองรูปแบบนี้อยู่ในลักษณะใดๆ

2. การเปรียบเทียบรูปแบบคำเรียกขานของปัจจัยระดับสัมพันธ์ภาพในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

จากตารางที่ 19 เมื่อเปรียบเทียบรูปแบบคำเรียกขานของระดับสัมพันธ์ภาพในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทยแล้ว พบว่ารูปแบบคำสรรพนามมีการใช้ในความสัมพันธ์ระดับคนแปลกหน้า ความสัมพันธ์ระดับคนไม่คุ้นเคย ความสัมพันธ์ระดับคนคุ้นเคยและความสัมพันธ์ระดับคนสนิทสนมในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ทั้งสองฉบับนี้มีการใช้รูปแบบที่เหมือนและแตกต่างกัน ดังต่อไปนี้

2.1 ความสัมพันธ์ระดับคนแปลกหน้า ในต้นฉบับภาษาจีนมีคำเรียกขาน 36 รูปแบบ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 46 รูปแบบ ทั้งสองฉบับนี้มีการใช้รูปแบบที่เหมือนกันและแตกต่างกัน

รูปแบบที่เหมือนกัน ทั้งในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีรูปแบบ

1. คำสรรพนาม 2. อาชีพ / ตำแหน่ง 3. ชื่อรอง (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์) 4. ยศ 5. นามสกุล + ชื่อจริง (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์) 6. คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป

รูปแบบที่แตกต่างกัน รูปแบบที่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน แต่ไม่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย มี 30 รูปแบบ ได้แก่ 1. คำคำ 2. คำบอกสถานภาพ 3. คำนามทั่วไป 4. ชื่อจริง + คำคำ 5. ชื่อรอง + คำสรรพนาม 6. นามสกุล + ชื่อรอง 7. นามสกุล + คำคำ 8. นามสกุล + ยศ 9. นามสกุล + คำนามทั่วไป 10. นามสกุล + คำสรรพนาม 11. คำบอกจำนวน + ยศ 12. คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม 13. คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป 14. คำคำ + ยศ 15. คำขยาย + คำคำ 16. คำขยาย + ยศ 17. คำขยาย + คำนามทั่วไป 18. คำขยาย + คำเรียกญาติ 19. คำขยาย + คำสรรพนาม 20. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง 21. คำสรรพนาม + คำคำ 22. ฉายา + คำคำ 23. นามสกุล + คำขยาย + คำเรียกญาติ 24. นามสกุล + ชื่อจริง + คำคำ 25. คำขยาย + คำขยาย + คำคำ 26. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำคำ 27. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง 28. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำคำ 29. คำขยาย + ยศ + นามสกุล + ชื่อจริง 30. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + อาชีพ / ตำแหน่ง

รูปแบบที่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย แต่ไม่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน มี 40 รูปแบบ ได้แก่ 1. คำนำหน้า + คำค่า 2. คำนำหน้า + คำสรรพนาม 3. คำนำหน้า + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 4. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) 5. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน 6. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 7. คำสรรพนาม + ยศ 8. คำเรียกญาติ + คำขยาย 9. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (ฉายา) 10. ยศ + คำขยาย 11. ยศ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 12. คำทับศัพท์ (ชื่อรอง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 13. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 14. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + ยศ 15. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลงท้าย 16. คำเรียก + ยศ 17. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน 18. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 19. คำนำหน้า + คำค่า + ฉายา 20. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 21. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำขยาย 22. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย 23. คำนำหน้า + คำค่า + คำขยาย 24. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำค่า 25. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 26. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 27. คำนำหน้า + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 28. คำนำหน้า + คำเรียกญาติ + คำขยาย 29. คำเรียก + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 30. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม 31. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 32. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 33. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 34. คำบอกจำนวน + คำนำหน้า + คำค่า 35. คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 36. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย 37. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 38. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 39. คำเรียก + คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 40. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

2.2 ความสัมพันธ์ระดับคนไม่คุ้นเคย ในต้นฉบับภาษาจีนมีคำเรียกขาน 26 รูปแบบ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 24 รูปแบบ ทั้งสองฉบับนี้มีการใช้รูปแบบที่เหมือนกันและแตกต่างกัน

รูปแบบที่เหมือนกัน ทั้งในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีรูปแบบ 1. คำสรรพนาม 2. อาชีพ / ตำแหน่ง 3. ชื่อรอง (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์) 4. ยศ 5. นามสกุล + ชื่อจริง (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์)

รูปแบบที่ต่างกัน รูปแบบที่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน แต่ไม่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย มี 21 รูปแบบ ได้แก่ 1. คำคำ 2. ชื่อจริง + คำคำ 3. ชื่อรอง + คำสรรพนาม 4. นามสกุล + ยศ 5. คำบอกจำนวน + คำคำ 6. คำคำ + คำคำ 7. คำขยาย + คำคำ 8. คำขยาย + ยศ 9. คำขยาย + ยศ 10. คำขยาย + คำสรรพนาม 11. คำขยาย + อาชีพ / ตำแหน่ง 12. คำขยาย + คำขยาย + ยศ 13. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำคำ 14. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม 15. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ 16. คำคำ + นามสกุล + ชื่อจริง 17. คำขยาย + คำคำ + นามสกุล + ชื่อจริง 18. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง 19. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำบอกจำนวน + คำคำ 20. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำขยาย + คำคำ 21. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำคำ

รูปแบบที่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย แต่ไม่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน มี 19 รูปแบบ ได้แก่ 1. คำนำหน้า + คำคำ 2. คำนำหน้า + คำสรรพนาม 3. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) 4. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน 5. คำสรรพนาม + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) 6. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 7. คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม 8. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 9. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 10. คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 11. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 12. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย 13. คำนำหน้า + คำคำ + คำขยาย 14. คำเรียกญาติ + คำนำหน้า + คำคำ 15. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม 16. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 17. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 18. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 19. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

3. ความสัมพันธ์ระดับคุณเคย ในต้นฉบับภาษาจีนมีคำเรียกขาน 53 รูปแบบ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 51 รูปแบบ ทั้งสองฉบับนี้มีการใช้รูปแบบที่เหมือนกันและแตกต่างกัน

รูปแบบที่เหมือนกัน ทั้งในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีรูปแบบ 1. คำสรรพนาม 2. อาชีพ / ตำแหน่ง 3. ชื่อรอง (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์) 4. ยศ 5. ชื่อศักดิ์ + ยศ (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์) 6. นามสกุล + ชื่อจริง (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์) 7. คำบอกจำนวน + คำคำ 8. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง 9. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม

รูปแบบที่แตกต่างกัน รูปแบบที่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน แต่ไม่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย มี 44 รูปแบบ ได้แก่ 1. คำเรียกญาติ 2. ชื่อ (ชื่อจริงและชื่อเล่น) 3. คำดำ 4. คำบอกสถานภาพ 5. คำนามทั่วไป 6. ชื่อจริง + คำดำ 7. ชื่อรอง + คำสรรพนาม 8. ชื่อรอง + คำนามทั่วไป 9. ชื่อรอง + อาชีพ / ตำแหน่ง 10. ชื่อรอง + ชื่อรอง 11. คำดำ + คำดำ 12. นามสกุล + ชื่อรอง 13. นามสกุล + ยศ 14. นามสกุล + คำสรรพนาม 15. นามสกุล + อาชีพ / ตำแหน่ง 16. คำบอกจำนวน + ยศ 17. คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม 18. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม 19. คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง 20. คำบอกจำนวน + คำบอกสถานภาพ 21. คำขยาย + คำดำ 22. คำขยาย + ยศ 23. คำขยาย + คำเรียกญาติ 24. คำขยาย + คำสรรพนาม 25. คำสรรพนาม + คำดำ 26. ฉายา + คำดำ 27. ฉายา + คำเรียกญาติ 28. นามสกุล + คำขยาย + คำเรียกญาติ 29. นามสกุล + ชื่อจริง + คำดำ 30. ชื่อรอง + คำขยาย + คำเรียกญาติ 31. คำบอกจำนวน + คำขยาย + ยศ 32. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + ยศ 33. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม 34. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + ยศ 35. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง 36. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำดำ 37. คำขยาย + คำขยาย + คำดำ 38. คำขยาย + คำดำ + นามสกุล + ชื่อจริง 39. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำเรียกญาติ 40. นามสกุล + นามสกุล + คำบอกจำนวน + ยศ 41. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง 42. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำดำ 43. นามสกุล + นามสกุล + คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม 44. คำดำ + อาชีพ / ตำแหน่ง + นามสกุล + ชื่อจริง

รูปแบบที่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย แต่ไม่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน มี 41 รูปแบบ ได้แก่รูปแบบ 1. คำนำหน้า + คำดำ 2. คำนำหน้า + คำสรรพนาม 3. คำนำหน้า + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 4. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) 5. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน 6. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง 7. คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป 8. คำสรรพนาม + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) 9. คำสรรพนาม + คำลงท้าย 10. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 11. คำสรรพนาม + ยศ 12. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน 13. ยศ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 14. ยศ + คำทับศัพท์ (ชื่ออีก + ยศ) 15. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 16. คำเรียก + ยศ 17. คำเรียก + คำสรรพนาม 18. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 19. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย 20. คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 21. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (ชื่อรอง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 22. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 23. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน 24. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม 25. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล +

ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 26. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + ฉายา
 27. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป 28. คำเรียก + คำนำหน้า + คำคำ 29. คำเรียก +
 คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 30. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม 31. คำเรียก +
 คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 32. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) +
 คำเรียกญาติ + คำขยาย 33. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) +
 คำสรรพนามชี้เฉพาะ 34. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 35. คำบอก
 จำนวน + คำนำหน้า + คำคำ 36. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม
 ชี้เฉพาะ 37. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 38. คำนำหน้า + คำ
 คำ + ฉายา + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 39. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ
 40. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม 41. คำสรรพนาม
 + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 42. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) +
 คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

4. ความสัมพันธ์ระดับคนสนิทสนม ในต้นฉบับภาษาจีนมีคำเรียกขาน 17 รูปแบบ ส่วนใน
 ฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 22 รูปแบบ ทั้งสองฉบับนี้มีการใช้รูปแบบที่เหมือนกันและแตกต่างกัน

รูปแบบที่เหมือนกัน ทั้งในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีรูปแบบ

1. คำสรรพนาม 2. คำเรียกญาติ 3. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน
 + คำ

รูปแบบที่แตกต่างกัน รูปแบบที่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน แต่ไม่ปรากฏในฉบับแปล
 เป็นภาษาไทย มี 14 รูปแบบ ได้แก่ 1. ชื่อรอง 2. ยศ 3. คำคำ 4. คำบอกสถานภาพ 5. คำเรียกญาติ
 + คำเรียกญาติ 6. คำบอกลำดับศักดิ์ + คำเรียกญาติ 7. คำบอกจำนวน + คำเรียกญาติ 8. คำขยาย +
 คำเรียกญาติ 9. คำสรรพนาม + คำคำ 10. คำขยาย + ฉายา + คำเรียกญาติ 11. คำสรรพนาม +
 คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม 12. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำคำ 13. คำขยาย +
 คำเรียกญาติ + ชื่อรอง 14. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ

รูปแบบที่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย แต่ไม่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน มี 19
 รูปแบบ ได้แก่ 1. นามสกุล + ชื่อจริง (คำทับศัพท์) 2. คำนำหน้า + คำคำ 3. คำนำหน้า + คำสรรพ
 นาม 4. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน 5. คำสรรพนาม + คำบอกสถานภาพ 6. คำสรรพนาม +

คำสรรพนามชี้เฉพาะ 7. คำเรียกญาติ + คำลงท้าย 8. คำเรียกญาติ + คำขยาย 9. คำเรียกญาติ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 10. คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน 11. คำเรียก + คำสรรพนาม 12. คำนำหน้า + คำเรียกญาติ 13. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 14. คำเรียกญาติ + คำขยาย + คำบอกจำนวน 15. คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม 16. คำเรียก + คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) 17. คำเรียก + คำนำหน้า + คำเรียกญาติ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 18. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 19. คำสรรพนาม + ฉายา + คำเรียกญาติ + คำขยาย

3. การเปรียบเทียบรูปแบบคำเรียกขานของปัจจัยสถานการณ์ในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

จากตารางที่ 19 เมื่อเปรียบเทียบรูปแบบคำเรียกขานของสถานการณ์ในต้นฉบับและฉบับแปลเป็นภาษาไทยแล้ว พบว่าในต้นฉบับและฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้รูปแบบที่เหมือนและแตกต่างกัน ดังต่อไปนี้

1. สถานการณ์ที่เป็นทางการ ในต้นฉบับภาษาจีนมีจำนวนรูปแบบคำเรียกขาน 39 รูปแบบ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีจำนวนคำเรียกขาน 36 รูปแบบ มีการใช้รูปแบบที่เหมือนกันและแตกต่างกัน

รูปแบบที่เหมือนกัน ทั้งในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีรูปแบบ 1. คำสรรพนาม 2. อาชีพ / ตำแหน่ง 3. ชื่อรอง (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์) 4. ยศ 5. ชื่อก๊ก + ยศ (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์) 6. นามสกุล + ชื่อจริง (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์) 7. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง 8. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม

รูปแบบที่แตกต่างกัน รูปแบบที่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน แต่ไม่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย มี 31 รูปแบบ ได้แก่ 1. คำบอกสถานภาพ 2. คำนามทั่วไป 3. ชื่อรอง + คำสรรพนาม 4. ชื่อรอง + อาชีพ / ตำแหน่ง 5. ชื่อรอง + ชื่อรอง 6. ชื่อรอง + คำนามทั่วไป 7. นามสกุล + ชื่อรอง 8. นามสกุล + ยศ 9. นามสกุล + คำสรรพนาม 10. นามสกุล + อาชีพ / ตำแหน่ง 11. คำบอกจำนวน + ยศ 12. คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม 13. คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป 14. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม 15. คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง

16. คำบอกจำนวน + คำบอกสถานภาพ 17. คำขยาย + ยศ 18. คำขยาย + คำนามทั่วไป
 19. คำขยาย + คำเรียกญาติ 20. คำขยาย + คำสรรพนาม 21. คำขยาย + อาชีพ / ตำแหน่ง
 22. นามสกุล + คำขยาย + คำเรียกญาติ 23. ชื่อรอง + คำขยาย + คำเรียกญาติ 24. คำบอกจำนวน
 + คำขยาย + ยศ 25. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + ยศ 26. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน +
 ยศ 27. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง 28. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย +
 คำเรียกญาติ 29. นามสกุล + นามสกุล + คำบอกจำนวน + ยศ 30. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล
 + ชื่อจริง 31. นามสกุล + นามสกุล + คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม

รูปแบบที่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย แต่ไม่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน

- มี 26 รูปแบบ ได้แก่ 1. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน 2. คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป
 3. คำสรรพนาม + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) 4. คำสรรพนาม + คำลงท้าย 5. คำสรรพนาม +
 คำบอกสถานภาพ 6. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 7. คำสรรพนาม + ยศ 8. คำเรียกญาติ
 + คำขยาย 9. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (ฉายา) 10. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน
 11. ยศ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 12. ยศ + คำทับศัพท์ (ชื่ออีก + ยศ) 13. คำทับศัพท์ (นามสกุล +
 ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 14. คำทับศัพท์ (ชื่อรอง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 15. คำเรียก
 + ยศ 16. คำเรียก + คำสรรพนาม 17. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ
 18. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย 19. คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม
 ชี้เฉพาะ 20. คำเรียก + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 21. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำลักษณ
 นาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 22. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลักษณนาม + คำสรรพนาม
 ชี้เฉพาะ 23. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนาม
 ชี้เฉพาะ 24. คำเรียก + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 25. คำสรรพนาม
 + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 26. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน +
 คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 27. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) +
 คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 28. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำทับศัพท์ (นามสกุล
 + ชื่อจริง) + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

2. สถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ ในต้นฉบับภาษาจีนมีคำเรียกขาน 44 รูปแบบ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 63 รูปแบบ ทั้งสองฉบับนี้มีการใช้รูปแบบที่เหมือนกันและแตกต่างกัน

รูปแบบที่เหมือนกัน ทั้งในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีรูปแบบ

1. คำสรรพนาม 2. คำเรียกญาติ 3. นามสกุล + ชื่อจริง (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์) 4. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม 5. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม

รูปแบบที่แตกต่างกัน รูปแบบที่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน แต่ไม่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย มี 39 รูปแบบ ได้แก่ 1. ชื่อ (ชื่อจริงและชื่อเล่น) 2. คำนามทั่วไป 3. คำว่า 4. ชื่อจริง + คำว่า 5. นามสกุล + คำว่า 6. นามสกุล + คำนามทั่วไป 7. คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ 8. คำบอกลำดับศักดิ์ + คำเรียกญาติ 9. คำบอกจำนวน + คำเรียกญาติ 10. คำบอกจำนวน + คำว่า 11. คำว่า + คำว่า 12. คำว่า + ยศ 13. คำขยาย + คำว่า 14. คำขยาย + คำเรียกญาติ 15. คำขยาย + ยศ 16. คำสรรพนาม + คำว่า 17. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง 18. คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป 19. ฉายา + คำว่า 20. ฉายา + คำเรียกญาติ 21. นามสกุล + ชื่อจริง + คำว่า 22. คำขยาย + ฉายา + คำเรียกญาติ 23. คำขยาย + คำขยาย + คำว่า 24. คำขยาย + คำเรียกญาติ + ชื่อรอง 25. คำขยาย + คำขยาย + ยศ 26. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำว่า 27. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ 28. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำว่า 29. คำสรรพนาม + คำขยาย + คำว่า 30. คำขยาย + คำว่า + นามสกุล + ชื่อจริง 31. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง 32. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำว่า 33. คำขยาย + ยศ + นามสกุล + ชื่อจริง 34. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ 35. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำบอกจำนวน + คำว่า 36. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำขยาย + คำว่า 37. คำว่า + อาชีพ / ตำแหน่ง + นามสกุล + ชื่อจริง 38. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + อาชีพ / ตำแหน่ง 39. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำว่า

รูปแบบที่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย แต่ไม่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน มี 58

- รูปแบบ ได้แก่รูปแบบ 1. คำนำหน้า + คำสรรพนาม 2. คำนำหน้า + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 3. คำนำหน้า + คำว่า 4. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) 5. คำนำหน้า + คำเรียกญาติ 6. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน 7. คำสรรพนาม + คำว่า 8. คำสรรพนาม + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) 9. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 10. คำเรียกญาติ + คำลงท้าย 11. คำเรียกญาติ +

คำขยาย 12. คำเรียกญาติ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 13. คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน 14. ยศ + คำขยาย 15. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + ยศ 16. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลงท้าย 17. คำเรียก + คำสรรพนาม 18. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน 19. คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม 20. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 21. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 22. คำนำหน้า + คำคำ + ฉายา 23. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 24. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน 25. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำขยาย 26. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย 27. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม 28. คำนำหน้า + คำคำ + คำขยาย 29. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำคำ 30. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 31. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 32. คำนำหน้า + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 33. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + ฉายา 34. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป 35. คำนำหน้า + คำเรียกญาติ + คำขยาย 36. คำเรียกญาติ + คำขยาย + คำบอกจำนวน 37. คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม 38. คำเรียกญาติ + คำนำหน้า + คำคำ 39. คำเรียก + คำนำหน้า + คำคำ 40. คำเรียก + คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) 41. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม 42. คำเรียก + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 43. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำเรียกญาติ + คำขยาย 44. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 45. คำบอกจำนวน + คำนำหน้า + คำคำ 46. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 47. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) 48. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 49. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำคำ 50. คำนำหน้า + คำคำ + ฉายา + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 51. คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 52. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 53. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน 54. คำเรียก + คำนำหน้า + คำเรียกญาติ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 55. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 56. คำเรียก + คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ 57. คำสรรพนาม + ฉายา + คำเรียกญาติ + คำขยาย 58. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

ตารางที่ 20 แสดงร้อยละโครงสร้างคำเรียกขานของปัจจัยประจำตัวบุคคลในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย (____ : ไม่ปรากฏ)

โครงสร้าง คำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลเป็นภาษาไทย							
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล								ปัจจัยประจำตัวบุคคล							
	ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกหญิง		ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกหญิง	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
หน่วยเดียว	115	37.58	12	75	19	61.29	2	100.00	54	23.89	9	47.37	10	41.67	3	75.00
2 หน่วย	130	42.48	4	25	7	22.58	—	—	88	38.94	9	47.37	10	41.67	1	25.00
3 หน่วย	36	11.76	—	—	2	6.45	—	—	63	27.88	1	5.26	3	12.50	—	—
4 หน่วย	23	7.51	—	—	3	9.68	—	—	17	7.52	—	—	1	4.17	—	—
5 หน่วย	1	0.32	—	—	—	—	—	—	4	1.77	—	—	—	—	—	—
6 หน่วย	1	0.32	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
รวม	306	100.00	16	100.00	31	100.00	2	100.00	226	100.00	19	100.00	24	100.00	4	100.00

ตารางที่ 21 แสดงร้อยละโครงสร้างคำเรียกขานของระดับสัมพันธภาพในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย (____ : ไม่ปรากฏ)

โครงสร้างคำ เรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลภาษาไทย							
	ระดับสัมพันธภาพ								ระดับสัมพันธภาพ							
	คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม		คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
หน่วยเดียว	46	35.11	20	41.67	90	49.45	25	51.02	24	24.24	10	23.26	31	27.93	10	27.78
2 หน่วย	64	48.85	17	35.42	67	36.81	18	36.73	35	35.35	29	44.19	48	43.24	17	47.22
3 หน่วย	16	12.21	6	12.50	11	6.04	4	8.16	33	33.33	10	23.26	25	22.52	5	13.89
4 หน่วย	5	3.82	4	8.33	14	7.69	1	2.04	6	6.06	4	9.30	5	4.50	3	8.33
5 หน่วย	—	—	1	2.08	—	—	1	2.04	1	1.01	—	—	2	1.80	1	2.78
6 หน่วย	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
รวม	131	100.00	48	100.00	182	100.00	49	100.00	99	100.00	43	100.00	111	100.00	36	100.00

ตารางที่ 22 แสดงร้อยละโครงสร้างคำเรียกขานของสถานการณ์ในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย (____ : ไม่ปรากฏ)

โครงสร้าง คำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน				ฉบับแปลภาษาไทย			
	สถานการณ์				สถานการณ์			
	เป็นทางการ		ไม่เป็นทางการ		เป็นทางการ		ไม่เป็นทางการ	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
หน่วยเดียว	98	55.37	32	20.51	21	33.33	37	21.64
2 หน่วย	65	36.72	73	46.79	28	44.44	64	37.42
3 หน่วย	7	3.95	30	19.23	10	15.87	53	30.99
4 หน่วย	7	3.95	19	12.18	3	4.76	14	8.19
5 หน่วย	—	—	1	0.64	1	1.59	3	1.75
6 หน่วย	—	—	1	0.64	—	—	—	—
รวม	177	100.00	156	100.00	63	100.00	171	100.00

ตารางที่ 20 แสดงให้เห็นร้อยละโครงสร้างคำเรียกขานของปัจจัยประจำตัวบุคคลใน
ต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผลการวิจัยมีดังต่อไปนี้

1. โครงสร้างคำเรียกขานของผู้พูดเพศชายเรียกผู้ฟังเพศชาย ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้
คำเรียกขาน 306 คำ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีการใช้คำเรียกขาน 226 คำ ทั้งในต้นฉบับ
ภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้โครงสร้างคำเรียกขาน 2 หน่วยมากที่สุด ในต้นฉบับ
ภาษาจีนมีโครงสร้างคำเรียกขาน 2 หน่วย 130 คำ คิดเป็นร้อยละ 42.48 ของคำเรียกขานทั้งหมด
ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีโครงสร้างคำเรียกขาน 2 หน่วย 88 คำ คิดเป็นร้อยละ 38.94 ของ
คำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สอง ในต้นฉบับภาษาจีนมีโครงสร้างคำเรียกขานหน่วยเดียว 115 คำ
คิดเป็นร้อยละ 37.58 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีโครงสร้างคำเรียกขาน
3 หน่วย 63 คำ คิดเป็นร้อยละ 27.88 ของคำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สาม ในต้นฉบับภาษาจีนมี
โครงสร้างคำเรียกขาน 3 หน่วย 36 คำ คิดเป็นร้อยละ 11.76 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนในฉบับ
แปลเป็นภาษาไทยมีโครงสร้างคำเรียกขานหน่วยเดียว 54 คำ คิดเป็นร้อยละ 23.89 ของคำเรียกขาน
ทั้งหมด

2. โครงสร้างคำเรียกขานของผู้พูดเพศชายเรียกผู้ฟังเพศหญิง ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้
คำเรียกขาน 16 คำ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขาน 19 คำ โครงสร้างคำเรียก
ขานที่ปรากฏมากที่สุด ในต้นฉบับภาษาจีนคือ โครงสร้างคำเรียกขานหน่วยเดียวซึ่งมีการใช้คำเรียก
ขาน 12 คำ คิดเป็นร้อยละ 75.00 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีการใช้
โครงสร้างคำเรียกขานหน่วยเดียวและโครงสร้าง 2 หน่วยมากที่สุดซึ่งมีการใช้คำเรียกขานเท่ากัน

3. โครงสร้างคำเรียกขานของผู้พูดเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศชาย ในต้นฉบับภาษาจีนมีการ
ใช้คำเรียกขาน 31 คำ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขาน 24 คำ ในต้นฉบับ
ภาษาจีนมีการใช้โครงสร้างคำเรียกขานหน่วยเดียวมากที่สุด มีการใช้คำเรียกขาน 19 คำ คิดเป็นร้อย
ละ 61.29 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีการใช้โครงสร้างคำเรียกขาน
หน่วยเดียวและโครงสร้าง 2 หน่วยมากที่สุด ซึ่งมีการใช้คำเรียกขานเท่ากัน

4. โครงสร้างคำเรียกขานของผู้พูดเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศหญิง ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 2 คำ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขาน 4 คำ ในต้นฉบับภาษาจีนแค่ปรากฏโครงสร้างคำเรียกขานหน่วยเดียว ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีการใช้โครงสร้างคำเรียกขานหน่วยเดียวและโครงสร้าง 2 หน่วย

ตารางที่ 21 แสดงให้เห็นร้อยละของโครงสร้างคำเรียกขานระดับสัมพันธภาพในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผลการวิจัยมีดังต่อไปนี้

1. โครงสร้างคำเรียกขานของความสัมพันธ์ระดับคนแปลกหน้า ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 131 คำ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขาน 99 คำ ทั้งในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้โครงสร้างคำเรียกขาน 2 หน่วยมากที่สุด ในต้นฉบับภาษาจีนมีโครงสร้างคำเรียกขาน 2 หน่วย 64 คำ คิดเป็นร้อยละ 48.85 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีโครงสร้างคำเรียกขาน 2 หน่วย 35 คำ คิดเป็นร้อยละ 35.35 ของคำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สอง ในต้นฉบับภาษาจีนมีโครงสร้างคำเรียกขานหน่วยเดียว 46 คำ คิดเป็นร้อยละ 35.11 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้จำนวนคำเรียกขานรูปแบบโครงสร้าง 3 หน่วย 33 คำ คิดเป็นร้อยละ 33.33 ของคำเรียกขานทั้งหมด

2. โครงสร้างคำเรียกขานของความสัมพันธ์ระดับคนไม่คุ้นเคย ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 48 คำ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขาน 43 คำ ในต้นฉบับภาษาจีนมีโครงสร้างคำเรียกขานหน่วยเดียวมากที่สุด มีการใช้คำเรียกขาน 20 คำ คิดเป็นร้อยละ 41.67 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีโครงสร้างคำเรียกขาน 2 หน่วยมากที่สุด มีการใช้คำเรียกขาน 29 คำ คิดเป็นร้อยละ 44.19 ของคำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สอง ในต้นฉบับภาษาจีนคือ โครงสร้างคำเรียกขาน 2 หน่วย ส่วนฉบับแปลเป็นภาษาไทยคือ โครงสร้างคำเรียกขานหน่วยเดียวและ 3 หน่วย ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 17 คำ คิดเป็นร้อยละ 35.42 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้โครงสร้างคำเรียกขานหน่วยเดียวและ 3 หน่วยเท่ากัน ซึ่งมีการใช้คำเรียกขาน 10 คำ คิดเป็นร้อยละ 23.26 ของคำเรียกขานทั้งหมด

3. โครงสร้างคำเรียกขานของความสัมพันธ์ระดับคนคุ้นเคย ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 182 คำ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขาน 111 คำ ในต้นฉบับภาษาจีนมีโครงสร้างคำเรียกขานหน่วยเดียวมากที่สุด มีการใช้คำเรียกขาน 90 คำ คิดเป็นร้อยละ 49.45 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีโครงสร้างคำเรียกขาน 2 หน่วยมากที่สุด มีการใช้คำเรียกขาน 48 คำ คิดเป็นร้อยละ 43.27 ของคำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สอง ในต้นฉบับภาษาจีนคือ โครงสร้างคำเรียกขาน 2 หน่วย ส่วนฉบับแปลเป็นภาษาไทย คือโครงสร้างคำเรียกขานหน่วยเดียว ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 67 คำ คิดเป็นร้อยละ 36.81 ของคำเรียกขานทั้งหมด ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขาน 31 คำ คิดเป็นร้อยละ 27.93 ของคำเรียกขานทั้งหมด

4. โครงสร้างคำเรียกขานความสัมพันธ์ระดับคนสนิทสนม ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 49 คำ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขาน 36 คำ ในต้นฉบับภาษาจีนมีโครงสร้างคำเรียกขานหน่วยเดียวมากที่สุด มีการใช้คำเรียกขาน 25 คำ คิดเป็นร้อยละ 51.02 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีโครงสร้างคำเรียกขาน 2 หน่วยมากที่สุด มีการใช้คำเรียกขาน 17 คำ คิดเป็นร้อยละ 47.22 ของคำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สอง ในต้นฉบับภาษาจีนคือ โครงสร้างคำเรียกขาน 2 หน่วย ส่วนฉบับแปลเป็นภาษาไทย คือ โครงสร้างคำเรียกขานหน่วยเดียว ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 18 คำ คิดเป็นร้อยละ 36.73 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขาน 10 คำ คิดเป็นร้อยละ 27.78 ของคำเรียกขานทั้งหมด

ตารางที่ 22 แสดงให้เห็นร้อยละโครงสร้างคำเรียกขานของสถานการณ์ในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผลการวิจัยมีดังต่อไปนี้

1. โครงสร้างคำเรียกขานของสถานการณ์ที่เป็นทางการ ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 177 คำ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขาน 63 คำ ในต้นฉบับภาษาจีนมีโครงสร้างหน่วยเดียวมากที่สุด มีการใช้คำเรียกขาน 98 คำ คิดเป็นร้อยละ 55.37 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีโครงสร้างคำเรียกขาน 2 หน่วยมากที่สุด มีการใช้คำเรียกขาน 28 คำ คิดเป็นร้อยละ 44.44 ของคำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สอง ในต้นฉบับภาษาจีนคือ โครงสร้างคำเรียกขาน 2 หน่วย มีการใช้คำเรียกขาน 65 คำ คิดเป็นร้อยละ 36.72 ของคำเรียก

งานทั้งหมด ส่วนฉบับแปลเป็นภาษาไทยคือ โครงสร้างคำเรียกขานหน่วยเดียว มีการใช้คำเรียกขาน 21 คำ คิดเป็นร้อยละ 33.33 ของคำเรียกขานทั้งหมด

2. โครงสร้างคำเรียกขานสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 156 คำ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขาน 171 คำ ทั้งในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทยปรากฏโครงสร้างคำเรียกขาน 2 หน่วยมากที่สุด ในต้นฉบับภาษาจีนมีโครงสร้าง 2 หน่วย 73 คำ คิดเป็นร้อยละ 46.79 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีโครงสร้างคำเรียกขาน 2 หน่วย 64 คำ คิดเป็นร้อยละ 34.97 ของคำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สอง ในต้นฉบับภาษาจีนมีโครงสร้างคำเรียกขานหน่วยเดียว 32 คำ คิดเป็นร้อยละ 20.51 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีโครงสร้างคำเรียกขาน 3 หน่วย 53 คำ คิดเป็นร้อยละ 30.99 ของคำเรียกขานทั้งหมด

ตารางที่ 23 แสดงร้อยละของรูปแบบคำเรียกขานปัจจัยประจำตัวบุคคลในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย (__ : ไม่ปรากฏ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลภาษาไทย							
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล								ปัจจัยประจำตัวบุคคล							
	ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกหญิง		ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกชาย	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
1. คำสรรพนาม	15	4.90	3	18.75	7	22.58	1	50.00	8	3.54	6	31.58	6	24.00	3	75
2. คำเรียกญาติ	8	2.61	4	25.00	2	6.45	—	—	3	1.33	3	15.79	1	4.00	—	—
3. อาชีพ / ตำแหน่ง	3	0.98	—	—	—	—	—	—	2	0.89	—	—	—	—	—	—
4. ชื่อ (ชื่อจริง ชื่อเล่นและชื่อรอง)	43	14.05	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
คำทับศัพท์ (ชื่อรอง)	—	—	—	—	—	—	—	—	2	0.89	—	—	—	—	—	—
5. ยศ	24	7.84	2	12.5	6	19.35	—	—	1	0.44	—	—	1	4.00	—	—
6. คำค่า	9	2.94	1	6.25	1	3.23	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
7. คำบอกสถานภาพ	4	1.31	2	12.5	3	9.68	1	50.00	—	—	—	—	—	—	—	—
8. คำนามทั่วไป	9	2.94	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
9. ชื่อจริง + คำค่า	1	0.33	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
10. ชื่อรอง + คำสรรพนาม	2	0.65	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
11. ชื่อรอง + คำนามทั่วไป	1	0.33	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
12. ชื่อรอง + อาชีพ / ตำแหน่ง	1	0.33	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
13. ชื่อรอง + ชื่อรอง	1	0.33	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

ตารางที่ 23 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลภาษาไทย							
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล								ปัจจัยประจำตัวบุคคล							
	ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกหญิง		ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกหญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
14. ชื่อทีก + ชศ (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์)	1	0.33	—	—	—	—	—	—	2	0.89	—	—	—	—	—	—
15. นามสกุล + ชื่อจริง (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์)	20	6.54	—	—	—	—	—	—	36	15.93	—	—	2	8.00	—	—
16. นามสกุล + ชื่อรอง	13	4.25	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
17. นามสกุล + คำคำ	2	0.65	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
18. นามสกุล + ชศ	15	4.90	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
19. นามสกุล + คำนามทั่วไป	1	0.33	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
20. นามสกุล + คำสรรพนาม	3	0.98	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
21. นามสกุล + อาชีพ / ตำแหน่ง	1	0.33	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
22. คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ	2	0.65	1	6.25	1	3.23	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
23. คำบอกลำดับศักดิ์ + คำเรียกญาติ	—	0.98	—	—	2	3.23	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
24. คำบอกจำนวน + ชศ	3	1.31	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
25. คำบอกจำนวน + คำเรียกญาติ	4	0.33	1	6.25	1	3.23	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
26. คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม	1	0.33	—	—	1	3.23	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

ตารางที่ 23 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลภาษาไทย							
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล								ปัจจัยประจำตัวบุคคล							
	ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกหญิง		ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกหญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
27. คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป	1	0.65	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
28. คำบอกจำนวน + คำค่า	2	0.65	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
29. คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม	2	0.33	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
30. คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง	1	0.33	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
31. คำบอกจำนวน + คำบอกสถานภาพ	1	0.65	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
32. คำค่า + คำค่า	2	0.33	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
33. คำค่า + ยศ	1	6.21	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
34. คำขยาย + คำค่า	19	0.98	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
35. คำขยาย + คำนามทั่วไป	3	2.94	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
36. คำขยาย + คำเรียกญาติ	9	1.63	2	12.5	1	3.23	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
37. คำขยาย+ยศ	5	0.65	—	—	1	3.23	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
38. คำขยาย + คำสรรพนาม	2	0.33	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
39. คำขยาย + อาชีพ / ตำแหน่ง	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
40. คำนำหน้า + คำค่า	—	—	—	—	—	—	—	—	25	11.06	—	—	1	4.00	—	—
41. คำนำหน้า + คำสรรพนาม	—	—	—	—	—	—	—	—	3	1.33	3	15.79	3	12.00	1	25.00

ตารางที่ 23 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลภาษาไทย							
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล								ปัจจัยประจำตัวบุคคล							
	ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกหญิง		ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกหญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
42. คำนำหน้า + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
43. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	—	—	—	—	—	—	—	—	6	2.65	—	—	1	4.00	—	—
44. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน	—	0.65	—	—	—	—	—	—	4	1.77	2	10.53	2	8.00	—	—
45. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง	2	0.65	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
46. คำสรรพนาม + คำดำ	2	0.33	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
47. คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป	1	—	—	—	—	—	—	—	5	2.21	—	—	—	—	—	—
48. คำสรรพนาม + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	—	—	—	—	—	—	—	—	3	1.33	—	—	—	—	—	—
49. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
50. คำสรรพนาม + คำลงท้าย	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
51. คำสรรพนาม + คำบอกสถานภาพ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	4.00	—	—
52. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	10	4.42	2	10.53	1	4.00	—	—
53. คำสรรพนาม + ยศ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—

ตารางที่ 23 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลภาษาไทย							
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล								ปัจจัยประจำตัวบุคคล							
	ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกหญิง		ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกชาย	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
54. คำเรียกญาติ + คำลงท้าย	—	—	—	—	—	—	—	—	3	1.33	1	5.26	—	—	—	—
55. คำเรียกญาติ + คำขยาย	—	—	—	—	—	—	—	—	2	0.89	—	—	—	—	—	—
56. คำเรียกญาติ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	2	0.89	—	—	1	4.00	—	—
57. คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน	—	—	—	—	—	—	—	—	2	0.89	1	5.26	—	—	—	—
58. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (ฉายา)	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
59. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
60. ชศ + คำขยาย	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
61. ชศ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
62. ชศ + คำทับศัพท์ (ชื่อก๊ก + ชศ)	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
63. คำทับศัพท์ (ชื่อรอง) + คำสรรพนาม ชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
64. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	6	2.65	—	—	—	—	—	—

ตารางที่ 23 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลภาษาไทย							
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล								ปัจจัยประจำตัวบุคคล							
	ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกหญิง		ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกหญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
65. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + ชศ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
66. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลงท้าย	—	0.98	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
67. ฉายา + คำคำ	3	0.33	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
68. ฉายา + คำเรียกญาติ	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
69. คำเรียก + ชศ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
70. คำเรียก + คำสรรพนาม	—	—	—	—	—	—	—	—	2	0.89	—	—	—	—	—	—
71. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
72. คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม	—	0.33	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
73. นามสกุล + คำขยาย + คำเรียกญาติ	1	2.29	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
74. นามสกุล + ชื่อจริง + คำคำ	7	0.33	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
75. ชื่อรอง + คำขยาย + คำเรียกญาติ	1	0.33	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
76. คำบอกจำนวน + คำขยาย + ชศ	1	0.33	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
77. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + ชศ	1	0.33	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
78. คำขยาย + ฉายา + คำเรียกญาติ	1	2.94	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

ตารางที่ 23 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลภาษาไทย							
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล								ปัจจัยประจำตัวบุคคล							
	ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกหญิง		ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกชาย	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
79. คำขยาย + คำขยาย + คำคำ	9	0.33	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
80. คำขยาย + คำขยาย + ยศ	1	0.65	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
81. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำคำ	2	1.63	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
82. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม	5	—	—	—	2	6.45	—	—	3	1.33	—	—	—	—	—	—
83. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ	—	0.65	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
84. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำคำ	2	0.33	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
85. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + ยศ	1	0.33	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
86. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง	1	0.65	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

ตารางที่ 23 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลภาษาไทย							
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล								ปัจจัยประจำตัวบุคคล							
	ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกหญิง		ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกหญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
87. คำสรรพนาม + คำขยาย + คำคำ	2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
88. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (ชื่อรอง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
89. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	7	3.10	1	5.26	—	—	—	—
90. คำสรรพนาม + อาชีพ/ตำแหน่ง + คำขยาย	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
91. คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
92. คำนำหน้า + คำคำ + ฉายา	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
93. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	4	1.77	—	—	1	4.00	—	—
94. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	1	4.00	—	—

ตารางที่ 23 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลภาษาไทย							
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล								ปัจจัยประจำตัวบุคคล							
	ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกหญิง		ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกชาย	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
95. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำขยาย	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
96. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย	—	—	—	—	—	—	—	—	3	1.33	—	—	—	—	—	—
97. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
98. คำนำหน้า + คำค่า + คำขยาย	—	—	—	—	—	—	—	—	5	2.21	—	—	—	—	—	—
99. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำค่า	—	—	—	—	—	—	—	—	5	2.21	—	—	—	—	—	—
100. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	2	0.89	—	—	—	—	—	—
101. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	4	1.77	—	—	—	—	—	—
102. คำนำหน้า + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—

ตารางที่ 23 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลภาษาไทย							
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล								ปัจจัยประจำตัวบุคคล							
	ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกหญิง		ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกชาย	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
103. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + ฉายา	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
104. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
105. คำนำหน้า + คำเรียกญาติ + คำขยาย	—	0.33	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
106. คำขยาย + คำเรียกญาติ + ชื่อรอง	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
107. คำเรียกญาติ + คำขยาย + คำบอกจำนวน	—	—	—	—	—	—	—	—	2	0.89	—	—	—	—	—	—
108. คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
109. คำเรียกญาติ + คำนำหน้า + คำค่า	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
110. คำเรียก + คำนำหน้า + คำค่า	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
111. คำเรียก + คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—

ตารางที่ 23 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลภาษาไทย							
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล								ปัจจัยประจำตัวบุคคล							
	ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกหญิง		ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกชาย	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
112. คำเรียก + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	2	0.89	—	—	—	—	—	—
113. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม	—	—	—	—	—	—	—	—	2	0.89	—	—	—	—	—	—
114. คำเรียก + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
115. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
116. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
117. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำเรียกญาติ + คำขยาย	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
118. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—

ตารางที่ 23 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลภาษาไทย							
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล								ปัจจัยประจำตัวบุคคล							
	ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกหญิง		ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกหญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
119. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	3	1.33	—	—	1	4.00	—	—
120. คำบอกจำนวน + คำนำน้า + คำคำ	—	0.65	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
121. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำเรียกญาติ	2	0.33	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
122. นามสกุล + นามสกุล + คำบอกจำนวน + ชศ	1	1.31	—	—	1	3.23	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
123. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำคำ	4	0.33	—	—	1	3.23	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
124. นามสกุล + นามสกุล + คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม	1	1.63	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
125. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำคำ	5	0.33	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
126. คำขยาย + ชศ + นามสกุล + ชื่อจริง	1	1.63	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

ตารางที่ 23 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลภาษาไทย							
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล								ปัจจัยประจำตัวบุคคล							
	ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกหญิง		ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกหญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
127. คำชาย + คำคำ + นามสกุล + ชื่อจริง	5	0.33	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
128. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
129. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำบอกจำนวน + คำคำ	—	0.33	—	—	1	3.23	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
130. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำชาย + คำคำ	1	0.33	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
131. คำคำ + อาชีพ/ตำแหน่ง + นามสกุล + ชื่อจริง	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
132. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	2	0.89	—	—	—	—	—	—
133. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำชาย	—	—	—	—	—	—	—	—	2	0.89	—	—	—	—	—	—

ตารางที่ 23 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลภาษาไทย							
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล								ปัจจัยประจำตัวบุคคล							
	ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกหญิง		ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกหญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
134.คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำ																
ชาย + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
135. คำนำหน้า + คำคำ + ฉายา + คำ																
สรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
136.คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน +																
คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	2	0.89	—	—	1	4.00	—	—
137.คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ +																
คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
138. คำเรียก + คำนำหน้า + คำเรียกญาติ																
+ คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
139. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพ																
นาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	2	0.89	—	—	—	—	—	—
140. คำเรียก + คำนำหน้า + คำทับศัพท์																
(นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนาม																
ชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—

ตารางที่ 23 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลภาษาไทย							
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล								ปัจจัยประจำตัวบุคคล							
	ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกหญิง		ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกหญิง	
	จำนวน คำ	ร้อยละ	จำนวน คำ	ร้อยละ	จำนวน คำ	ร้อยละ	จำนวน คำ	ร้อยละ	จำนวน คำ	ร้อยละ	จำนวน คำ	ร้อยละ	จำนวน คำ	ร้อยละ	จำนวน คำ	ร้อยละ
141. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
142. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลักษณะนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
143. คำสรรพนาม + นสย + คำเรียก ญาติ + คำขยาย	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
144. คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	0.33	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
145. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + อาชีพ/ตำแหน่ง	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
146. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำ บอกจำนวน + คำลักษณะนาม + คำสรรพ นามชี้เฉพาะ	—	0.33	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—

ตารางที่ 23 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลภาษาไทย							
	ปัจจัยประจำตัวบุคคล								ปัจจัยประจำตัวบุคคล							
	ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกหญิง		ชายเรียกชาย		ชายเรียกหญิง		หญิงเรียกชาย		หญิงเรียกชาย	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
147. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำคำ	1	0.33	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
148. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำ เรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	1	—	—	—	—	—	—	—	2	0.89	—	—	—	—	—	—
149. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำ บอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพ นามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.44	—	—	—	—	—	—
รวม	306	100.00	16	100.00	31	100.00	2	100.00	226	100.00	19	100.00	24	100.00	4	100.00

ตารางที่ 24 แสดงร้อยละของรูปแบบคำเรียกงานระดับสัมพันธภาพในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย (__ : ไม่ปรากฏ)

รูปแบบคำเรียกงาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลเป็นภาษาไทย							
	ระดับสัมพันธภาพ								ระดับสัมพันธภาพ							
	คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม		คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
1. คำสรรพนาม	15	11.45	6	12.50	12	6.60	4	8.16	6	6.06	3	6.98	5	4.50	4	11.11
2. คำเรียกญาติ	—	—	—	—	4	2.20	12	24.49	—	—	—	—	—	—	4	11.11
3. อาชีพ /ตำแหน่ง	3	2.29	2	4.17	1	0.55	—	—	1	1.01	1	2.33	1	0.90	—	—
4. ชื่อ (ชื่อจริงและ ชื่อเล่น)	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
(ชื่อจริง ชื่อรองและชื่อเล่น)	—	—	—	—	35	19.23	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
ชื่อรอง(ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์)	2	1.53	8	16.67	—	—	2	4.08	2	2.02	1	2.33	2	1.80	—	—
5. ยศ	9	6.87	2	4.17	23	12.64	4	8.16	1	1.01	1	2.33	1	0.90	—	—
6. คำค่า	6	4.58	2	4.17	7	3.85	1	2.04	—	—	—	—	—	—	—	—
7. คำบอกสถานภาพ	1	0.76	—	—	7	3.85	2	4.08	—	—	—	—	—	—	—	—
8. คำนามทั่วไป	8	6.11	—	—	1	0.55	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
9. ชื่อจริง + คำค่า	1	0.76	1	2.08	1	0.55	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
10. ชื่อรอง + คำสรรพนาม	1	0.76	—	—	2	1.10	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
11. ชื่อรอง + คำนามทั่วไป	—	—	—	—	1	0.55	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
12. ชื่อรอง + อาชีพ / ตำแหน่ง	—	—	—	—	1	0.55	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

ตารางที่ 24 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลเป็นภาษาไทย							
	ระดับสัมพันธภาพ								ระดับสัมพันธภาพ							
	คนแปลกหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม		คนแปลกหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม	
	จำนวน คำ	ร้อยละ	จำนวน คำ	ร้อยละ	จำนวน คำ	ร้อยละ	จำนวน คำ	ร้อยละ	จำนวน คำ	ร้อยละ	จำนวน คำ	ร้อยละ	จำนวน คำ	ร้อยละ	จำนวน คำ	ร้อยละ
13. ชื่อรอง + ชื่อรอง	—	—	—	—	1	0.55	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
14. ชื่อทัก + ยศ (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์)	—	—	—	—	1	0.55	—	—	—	—	—	—	2	1.80	—	—
15. นามสกุล + ชื่อจริง (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์)	12	9.16	3	6.25	8	4.40	—	—	14	14.14	4	9.30	20	18.01	2	5.56
16. นามสกุล + ชื่อรอง	7	5.34	—	—	6	3.30	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
17. นามสกุล + คำต่ำ	2	1.53	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
18. นามสกุล + ยศ	8	6.11	3	6.25	9	4.95	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
19. นามสกุล + คำนามทั่วไป	1	0.76	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
20. นามสกุล + คำสรรพนาม	2	1.53	—	—	1	0.55	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
21. นามสกุล + อาชีพ / ตำแหน่ง	1	0.76	—	—	1	0.55	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
22. คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ	—	—	—	—	—	—	3	6.12	—	—	—	—	—	—	—	—
23. คำบอกลำดับศักดิ์ + คำเรียกญาติ	—	—	—	—	—	—	2	4.08	—	—	—	—	—	—	—	—
24. คำบอกจำนวน + ยศ	1	0.76	—	—	3	1.65	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

ตารางที่ 24 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลเป็นภาษาไทย							
	ระดับสัมพันธภาพ								ระดับสัมพันธภาพ							
	คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม		คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
25. คำบอกจำนวน + คำเรียกญาติ	—	—	—	—	—	—	6	12.24	—	—	—	—	—	—	—	—
26. คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม	1	0.76	—	—	3	1.65	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
27. คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป	1	0.76	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
28. คำบอกจำนวน + คำค่า	—	—	1	2.08	2	1.10	—	—	—	—	—	—	1	0.90	—	—
29. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	—	—	—	—	2	1.10	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
30. คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง	—	—	—	—	1	0.55	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
31. คำบอกจำนวน + คำบอกสถานภาพ	—	—	—	—	1	0.55	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
32. คำค่า + คำค่า	—	—	1	2.08	1	0.55	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
33. คำค่า + ชศ	1	0.76	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
34. คำขยาย + คำค่า	15	11.45	5	10.42	8	4.40	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
35. คำขยาย + คำนามทั่วไป	2	1.53	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
36. คำขยาย + คำเรียกญาติ	1	0.76	—	—	7	3.85	6	12.24	—	—	—	—	—	—	—	—
37. คำขยาย + ชศ	2	1.53	1	2.08	2	1.10	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
38. คำขยาย + คำสรรพนาม	2	1.53	1	2.08	1	0.55	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
39. คำขยาย + อาชีพ / ตำแหน่ง	—	—	1	2.08	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

ตารางที่ 24 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลเป็นภาษาไทย							
	ระดับสัมพันธภาพ								ระดับสัมพันธภาพ							
	คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม		คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
40. คำนำหน้า + คำคำ	—	—	—	—	—	—	—	—	8	8.08	5	11.63	10	9.01	2	5.56
41. คำนำหน้า + คำสรรพนาม	—	—	—	—	—	—	—	—	2	2.02	2	4.65	3	2.70	2	5.56
42. คำนำหน้า + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1.01	—	—	1	0.90	—	—
43. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	—	—	—	—	—	—	—	—	4	4.04	1	2.33	2	1.80	—	—
44. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน	—	—	—	—	—	—	—	—	2	2.02	5	11.63	4	3.60	2	5.56
45. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง	2	1.53	—	—	1	0.55	—	—	—	—	—	—	1	0.90	—	—
46. คำสรรพนาม + คำคำ	—	—	—	—	1	0.55	1	2.04	—	—	—	—	—	—	—	—
47. คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป	1	0.76	—	—	—	—	—	—	1	1.01	—	—	4	3.60	—	—
48. คำสรรพนาม + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	2.33	2	1.80	—	—
49. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	2.78
50. คำสรรพนาม + คำลงท้าย	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.90	—	—
51. คำสรรพนาม + คำบอกสถานภาพ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	2.78

ตารางที่ 24 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลเป็นภาษาไทย							
	ระดับสัมพันธภาพ								ระดับสัมพันธภาพ							
	คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม		คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
52. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	7	7.07	3	6.98	8	7.21	1	2.78
53. คำสรรพนาม + ขศ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1.01	—	—	1	0.90	—	—
54. คำเรียกญาติ + คำลงท้าย	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3	8.33
55. คำเรียกญาติ + คำขยาย	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1.01	—	—	1	0.90	1	2.77
56. คำเรียกญาติ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2	5.56
57. คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	2.77
58. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (ฉายา)	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1.01	—	—	—	—	—	—
59. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.90	—	—
60. ขศ + คำขยาย	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1.01	—	—	—	—	—	—
61. ขศ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1.01	—	—	1	0.90	—	—
62. ขศ + คำทับศัพท์ (ชื่ออีก + ขศ)	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.90	—	—
63. คำทับศัพท์ (ชื่อรอง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1.01	—	—	—	—	—	—

ตารางที่ 24 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลเป็นภาษาไทย							
	ระดับสัมพันธภาพ								ระดับสัมพันธภาพ							
	คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม		คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
64. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1.01	1	2.33	3	2.70	—	—
65. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + ยศ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1.01	—	—	—	—	—	—
66. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลงท้าย	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1.01	—	—	—	—	—	—
67. ฉายา + คำคำ	2	1.53	—	—	1	0.55	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
68. ฉายา + คำเรียกญาติ	—	—	—	—	1	0.55	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
69. คำเรียก + ยศ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1.01	—	—	1	0.90	—	—
70. คำเรียก + คำสรรพนาม	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2	1.80	1	2.77
71. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1.01	—	—	—	—	—	—
72. คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	2.33	—	—	—	—
73. นามสกุล + คำขยาย + คำเรียกญาติ	1	0.76	—	—	1	0.55	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
74. นามสกุล + ชื่อจริง + คำคำ	6	4.58	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
75. ชื่อรอง + คำขยาย + คำเรียกญาติ	—	—	—	—	1	0.55	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

ตารางที่ 24 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลเป็นภาษาไทย							
	ระดับสัมพันธภาพ								ระดับสัมพันธภาพ							
	คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม		คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
76. คำบอกจำนวน + คำขยาย + ชศ	—	—	—	—	1	0.55	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
77. คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม + ชศ	—	—	—	—	1	0.55	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
78. คำขยาย + ฉายา + คำเรียกญาติ	—	—	—	—	—	—	1	2.04	—	—	—	—	—	—	—	—
79. คำขยาย + คำขยาย + คำคำ	5	3.82	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
80. คำขยาย + คำขยาย + ชศ	—	—	1	2.08	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
81. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำคำ	—	—	1	2.08	—	—	1	2.04	—	—	—	—	—	—	—	—
82. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม	2	1.53	2	4.17	4	2.20	1	2.04	—	—	—	—	3	2.70	—	—
83. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ	—	—	1	2.08	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
84. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำคำ	2	1.53	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

ตารางที่ 24 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลเป็นภาษาไทย							
	ระดับสัมพันธภาพ								ระดับสัมพันธภาพ							
	คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม		คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
85. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + ชศ	—	—	—	—	1	0.55	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
86. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง	—	—	—	—	1	0.55	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
87. คำสรรพนาม + คำขยาย + คำคำ	—	—	1	2.08	1	0.55	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
88. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (ชื่อรอง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.90	—	—
89. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	4	4.04	3	6.98	1	0.90	—	—
90. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.90	—	—
91. คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.90	—	—
92. คำนำหน้า + คำคำ + ฉายา	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1.01	—	—	—	—	—	—

ตารางที่ 24 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลเป็นภาษาไทย							
	ระดับสัมพันธภาพ								ระดับสัมพันธภาพ							
	คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม		คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
93. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	3	3.03	1	2.33	1	0.90	1	2.77
94. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.90	—	—
95. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำขยาย	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1.01	—	—	—	—	—	—
96. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย	—	—	—	—	—	—	—	—	3	3.03	—	—	—	—	—	—
97. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.90	—	—
98. คำนำหน้า + คำคำ + คำขยาย	—	—	—	—	—	—	—	—	4	4.04	3	6.98	3	2.70	—	—
99. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำคำ	—	—	—	—	—	—	—	—	5	5.05	—	—	—	—	—	—
100. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	2	2.02	—	—	—	—	—	—

ตารางที่ 24 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลเป็นภาษาไทย							
	ระดับสัมพันธภาพ								ระดับสัมพันธภาพ							
	คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม		คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
101. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1.01	—	—	3	2.70	—	—
102. คำนำหน้า + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1.01	—	—	—	—	—	—
103. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + ฉายา	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.90	—	—
104. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.90	—	—
105. คำนำหน้า + คำเรียกญาติ + คำขยาย	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1.01	—	—	—	—	—	—
106. คำขยาย + คำเรียกญาติ + ชื่อรอง	—	—	—	—	—	—	1	2.04	—	—	—	—	—	—	—	—
107. คำเรียกญาติ + คำขยาย + คำบอกจำนวน	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2	5.56

ตารางที่ 24 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลเป็นภาษาไทย							
	ระดับสัมพันธภาพ								ระดับสัมพันธภาพ							
	คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม		คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
108. คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	2.77
109. คำเรียกญาติ + คำนำหน้า + คำค่า	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	2.33	—	—	—	—
110. คำเรียก + คำนำหน้า + คำค่า	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.90	—	—
111. คำเรียก + คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	2.77
112. คำเรียก + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1.01	—	—	1	0.90	—	—
113. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1.01	1	2.33	1	0.90	—	—
114. คำเรียก + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.90	—	—
115. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำลักษณะนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1.01	—	—	—	—	—	—

ตารางที่ 24 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลเป็นภาษาไทย							
	ระดับสัมพันธภาพ								ระดับสัมพันธภาพ							
	คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม		คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
116. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลักษณะนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1.01	—	—	—	—	—	—
117. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำเรียกญาติ + คำขยาย	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.90	—	—
118. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.90	—	—
119. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1.01	1	2.33	1	0.90	—	—
120. คำบอกจำนวน + คำนำหน้า + คำค่า	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1.01	—	—	—	—	—	—
121. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำเรียกญาติ	—	—	—	—	2	1.10	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

ตารางที่ 24 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลเป็นภาษาไทย							
	ระดับสัมพันธภาพ								ระดับสัมพันธภาพ							
	คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม		คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
122. นามสกุล + นามสกุล + คำบอก จำนวน + ยศ	—	—	—	—	2	0.55	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
123. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง	2	1.53	1	2.08	1	0.55	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
124. นามสกุล + ชื่อจริง + คำบอก จำนวน + คำสรรพนาม	—	—	—	—	1	0.55	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
125. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำค่า	1	0.76	—	—	3	1.64	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
126. คำขยาย + ยศ + นามสกุล + ชื่อจริง	1	0.76	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
127. คำขยาย + คำค่า + นามสกุล + ชื่อจริง	—	—	1	2.08	4	2.19	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
128. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ	—	—	—	—	—	—	1	2.04	—	—	—	—	—	—	—	—

ตารางที่ 24 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลเป็นภาษาไทย							
	ระดับสัมพันธภาพ								ระดับสัมพันธภาพ							
	คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม		คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
129. คำสรรพนาม + คำสรรพนาม ชี้เฉพาะ + คำบอกจำนวน + คำค่า	—	—	1	2.08	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
130. คำสรรพนาม + คำสรรพนาม ชี้เฉพาะ + คำขยาย + คำค่า	—	—	1	2.08	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
131. คำค่า + อาชีพ / ตำแหน่ง + นามสกุล + ชื่อจริง	—	—	—	—	1	0.55	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
132. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำ บอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.90	—	—
133. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย	—	—	—	—	—	—	—	—	2	2.02	—	—	—	—	—	—
134. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.90	—	—
135. คำนำหน้า + คำค่า + ฉายา + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.90	—	—

ตารางที่ 24 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลเป็นภาษาไทย							
	ระดับสัมพันธภาพ								ระดับสัมพันธภาพ							
	คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม		คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
136. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1.01	1	2.33	1	0.90	—	—
137. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	2.33	—	—	—	—
138. คำเรียก + คำนำหน้า + คำเรียกญาติ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	2.77
139. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1.01	—	—	1	0.90	1	2.77
140. คำเรียก + คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1.01	—	—	—	—	—	—
141. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	2.33	—	—	—	—

ตารางที่ 24 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลเป็นภาษาไทย							
	ระดับสัมพันธภาพ								ระดับสัมพันธภาพ							
	คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม		คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
142. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	2.33	—	—	—	—
143. คำสรรพนาม + ฉายา + คำเรียก ญาติ + คำขยาย	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	2.77
144. คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1.01	—	—	—	—	—	—
145. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + อาชีพ / ตำแหน่ง	1	0.76	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
146. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1.01	—	—	—	—	—	—
147. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำคำ	—	—	1	2.08	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

ตารางที่ 24 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน								ฉบับแปลเป็นภาษาไทย							
	ระดับสัมพันธภาพ								ระดับสัมพันธภาพ							
	คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม		คนแปลหน้า		ไม่คุ้นเคย		คุ้นเคย		สนิทสนม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ		คำ	
148. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	—	—	—	—	—	—	1	2.04	—	—	—	—	1	0.90	1	2.77
149. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	0.90	—	—
รวม	131	100.00	48	100.00	182	100.00	49	100.00	99	100.00	43	100.00	111	100.00	36	100.00

ตารางที่ 25 แสดงร้อยละของรูปแบบคำเรียกขานสถานการณ์ในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย (__ : ไม่ปรากฏ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน				ฉบับแปลภาษาไทย			
	สถานการณ์				สถานการณ์			
	เป็นทางการ		ไม่เป็นทางการ		เป็นทางการ		ไม่เป็นทางการ	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
1. คำสรรพนาม	11	6.21	4	2.56	2	3.17	6	3.51
2. คำเรียกญาติ	—	—	12	7.69	—	—	5	2.92
3. อาชีพ / ตำแหน่ง	3	1.69	—	—	2	3.17	—	—
4. ชื่อ (ชื่อจริงและชื่อเล่น)	—	—	3	1.92	—	—	—	—
ชื่อรอง (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์)	40	22.60	—	—	2	3.17	—	—
5. ยศ	27	15.25	—	—	1	1.59	—	—
6. คำคำ	—	—	11	7.05	—	—	—	—
7. คำบอกสถานภาพ	9	5.08	1	0.64	—	—	—	—
8. คำนามทั่วไป	8	4.52	1	0.64	—	—	—	—
9. ชื่อจริง + คำคำ	—	—	1	0.64	—	—	—	—
10. ชื่อรอง + คำสรรพนาม	2	1.17	—	—	—	—	—	—
11. ชื่อรอง + คำนามทั่วไป	1	0.56	—	—	—	—	—	—
12. ชื่อรอง + อาชีพ / ตำแหน่ง	1	0.56	—	—	—	—	—	—
13. ชื่อรอง + ชื่อรอง	1	0.56	—	—	—	—	—	—
14. ชื่อก๊ก + ยศ (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์)	1	0.56	—	—	2	3.18	—	—

ตารางที่ 25 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน				ฉบับแปลภาษาไทย			
	สถานการณ์				สถานการณ์			
	เป็นทางการ		ไม่เป็นทางการ		เป็นทางการ		ไม่เป็นทางการ	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
15. นามสกุล + ชื่อจริง (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์)	3	1.69	17	10.90	12	19.05	26	15.20
16. นามสกุล + ชื่อรอง	13	7.34	—	—	—	—	—	—
17. นามสกุล + คำคำ	—	—	2	1.28	—	—	—	—
18. นามสกุล + ชศ	15	8.47	—	—	—	—	—	—
19. นามสกุล + คำนามทั่วไป	—	—	1	0.64	—	—	—	—
20. นามสกุล + คำสรรพนาม	3	1.69	—	—	—	—	—	—
21. นามสกุล + อาชีพ / ตำแหน่ง	1	0.56	—	—	—	—	—	—
22. คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ	—	—	3	1.92	—	—	—	—
23. คำบอกลำดับศักดิ์ + คำเรียกญาติ	—	—	2	1.28	—	—	—	—
24. คำบอกจำนวน + ชศ	3	1.69	—	—	—	—	—	—
25. คำบอกจำนวน + คำเรียกญาติ	—	—	6	3.85	—	—	—	—
26. คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม	3	1.69	—	—	—	—	—	—
27. คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป	1	0.56	—	—	—	—	—	—
28. คำบอกจำนวน + คำคำ	—	—	2	1.28	—	—	1	0.58
29. คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม	2	1.17	—	—	—	—	—	—
30. คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง	1	0.56	—	—	—	—	—	—

ตารางที่ 25 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน				ฉบับแปลภาษาไทย			
	สถานการณ์				สถานการณ์			
	เป็นทางการ		ไม่เป็นทางการ		เป็นทางการ		ไม่เป็นทางการ	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
31. คำบอกจำนวน + คำบอกสถานภาพ	1	0.56	—	—	—	—	—	—
32. คำค่า + คำค่า	—	—	2	1.28	—	—	—	—
33. คำค่า + ยศ	—	—	1	0.64	—	—	—	—
34. คำขยาย + คำค่า	—	—	19	12.18	—	—	—	—
35. คำขยาย+ยศ	2	1.17	—	—	—	—	—	—
36. คำขยาย + คำนามทั่วไป	4	2.26	6	3.85	—	—	—	—
37. คำขยาย + คำเรียกญาติ	3	1.69	2	1.28	—	—	—	—
38. คำขยาย + คำสรรพนาม	2	1.17	—	—	—	—	—	—
39. คำขยาย + อาชีพ / ตำแหน่ง	1	0.56	—	—	—	—	—	—
40. คำนำหน้า + คำค่า	—	—	—	—	—	—	25	14.62
41. คำนำหน้า + คำสรรพนาม	—	—	—	—	—	—	3	1.75
42. คำนำหน้า + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	1	0.58
43. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	—	—	—	—	—	—	7	4.09
44. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน	—	—	—	—	1	1.59	3	1.75
45. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง	1	0.56	2	1.28	1	1.59	—	—
46. คำสรรพนาม + คำค่า	—	—	2	1.28	—	—	—	—

ตารางที่ 25 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน				ฉบับแปลภาษาไทย			
	สถานการณ์				สถานการณ์			
	เป็นทางการ		ไม่เป็นทางการ		เป็นทางการ		ไม่เป็นทางการ	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
47. คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป	—	—	1	0.64	5	7.94	—	—
48. คำสรรพนาม + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	—	—	—	—	1	1.59	2	1.17
49. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ	—	—	—	—	—	—	1	0.58
50. คำสรรพนาม + คำลงท้าย	—	—	—	—	1	1.59	—	—
51. คำสรรพนาม + คำบอกสถานภาพ	—	—	—	—	1	1.59	—	—
52. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	3	4.76	7	4.09
53. คำสรรพนาม + ชศ	—	—	—	—	1	1.59	—	—
54. คำเรียกญาติ + คำลงท้าย	—	—	—	—	—	—	3	1.75
55. คำเรียกญาติ + คำขยาย	—	—	—	—	1	1.59	1	0.58
56. คำเรียกญาติ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	2	1.17
57. คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน	—	—	—	—	—	—	2	1.17
58. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (ฉายา)	—	—	—	—	1	1.59	—	—
59. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน	—	—	—	—	1	1.59	—	—
60. ชศ + คำขยาย	—	—	—	—	—	—	1	0.58
61. ชศ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	1	1.59	—	—
62. ชศ + คำทับศัพท์ (ชื่ออีก + ชศ)	—	—	—	—	1	1.59	—	—

ตารางที่ 25 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน				ฉบับแปลภาษาไทย			
	สถานการณ์				สถานการณ์			
	เป็นทางการ		ไม่เป็นทางการ		เป็นทางการ		ไม่เป็นทางการ	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
63. คำทับศัพท์ (ชื่อรอง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	1	1.59	—	—
64. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	6	9.52	—	—
65. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + ชศ	—	—	—	—	—	—	1	0.58
66. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลงท้าย	—	—	—	—	—	—	1	0.58
67. ฉายา + คำคำ	—	—	3	1.92	—	—	—	—
68. ฉายา + คำเรียกญาติ	—	—	1	0.64	—	—	—	—
69. คำเรียก + ชศ	—	—	—	—	1	1.59	—	—
70. คำเรียก + คำสรรพนาม	—	—	—	—	1	1.59	1	0.58
71. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน	—	—	—	—	—	—	1	0.58
72. คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม	—	—	—	—	—	—	1	0.58
73. นามสกุล + คำขยาย + คำเรียกญาติ	1	0.56	—	—	—	—	—	—
74. นามสกุล + ชื่อจริง + คำคำ	—	—	7	4.49	—	—	—	—
75. ชื่อรอง + คำขยาย + คำเรียกญาติ	1	0.56	—	—	—	—	—	—
76. คำบอกจำนวน + คำขยาย + ชศ	1	0.56	—	—	—	—	—	—
77. คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม + ชศ	1	0.56	—	—	—	—	—	—
78. คำขยาย + ฉายา + คำเรียกญาติ	—	—	1	0.64	—	—	—	—

ตารางที่ 25 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน				ฉบับแปลภาษาไทย			
	สถานการณ์				สถานการณ์			
	เป็นทางการ		ไม่เป็นทางการ		เป็นทางการ		ไม่เป็นทางการ	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
79. คำขยาย + คำขยาย + คำคำ	—	—	9	5.77	—	—	—	—
80. คำขยาย + คำขยาย + ชศ	—	—	1	0.64	—	—	—	—
81. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำคำ	—	—	2	1.28	—	—	—	—
82. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	1	0.56	4	2.56	1	1.59	2	1.17
83. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ	—	—	1	0.64	—	—	—	—
84. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำคำ	—	—	2	1.28	—	—	—	—
85. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + ชศ	1	0.56	—	—	—	—	—	—
86. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง	1	0.56	—	—	—	—	—	—
87. คำสรรพนาม + คำขยาย + คำคำ	—	—	2	1.28	—	—	—	—
88. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (ชื่อรอง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	1	0.58
89. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	2	3.17	6	3.51
90. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย	—	—	—	—	1	1.59	—	—
91. คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	1	1.59	—	—
92. คำนำหน้า + คำคำ + ฉายา	—	—	—	—	—	—	1	0.58
93. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	4	2.34
94. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน	—	—	—	—	—	—	1	0.58

ตารางที่ 25 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน				ฉบับแปลภาษาไทย			
	สถานการณ์				สถานการณ์			
	เป็นทางการ		ไม่เป็นทางการ		เป็นทางการ		ไม่เป็นทางการ	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
95. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำขยาย	—	—	—	—	—	—	1	0.58
96. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย	—	—	—	—	—	—	3	1.75
97. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	—	—	—	—	—	—	1	0.58
98. คำนำหน้า + คำค่า + คำขยาย	—	—	—	—	—	—	5	2.92
99. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำค่า	—	—	—	—	—	—	5	2.92
100. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	2	1.17
101. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	4	2.34
102. คำนำหน้า + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	1	0.58
103. คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + ฉายา	—	—	—	—	—	—	1	0.58
104. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป	—	—	—	—	—	—	1	0.58
105. คำนำหน้า + คำเรียกญาติ + คำขยาย	—	—	—	—	—	—	1	0.58
106. คำขยาย + คำเรียกญาติ + ชื่อรอง	—	—	1	0.64	—	—	—	—
107. คำเรียกญาติ + คำขยาย + คำบอกจำนวน	—	—	—	—	—	—	2	1.17
108. คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	—	—	—	—	—	—	1	0.58
109. คำเรียกญาติ + คำนำหน้า + คำค่า	—	—	—	—	—	—	1	0.58

ตารางที่ 25 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน				ฉบับแปลภาษาไทย			
	สถานการณ์				สถานการณ์			
	เป็นทางการ		ไม่เป็นทางการ		เป็นทางการ		ไม่เป็นทางการ	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
110. คำเรียก + คำนำหน้า + คำค่า	—	—	—	—	—	—	1	0.58
111. คำเรียก + คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)	—	—	—	—	—	—	1	0.58
112. คำเรียก + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	1	1.59	1	0.58
113. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม	—	—	—	—	—	—	2	1.17
114. คำเรียก + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	1	1.59	—	—
115. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	1	1.59	—	—
116. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	1	1.59	—	—
117. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำเรียกญาติ + คำขยาย	—	—	—	—	—	—	1	0.58
118. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	1	1.59	—	—
119. คำนามทั่วไป + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	3	1.75
120. คำบอกจำนวน + คำนำหน้า + คำค่า	—	—	—	—	—	—	1	0.58

ตารางที่ 25 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน				ฉบับแปลภาษาไทย			
	สถานการณ์				สถานการณ์			
	เป็นทางการ		ไม่เป็นทางการ		เป็นทางการ		ไม่เป็นทางการ	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
121. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำเรียกญาติ	2	1.17	—	—	—	—	—	—
122. นามสกุล + นามสกุล + คำบอกจำนวน + ชศ	2	1.17	—	—	—	—	—	—
123. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง	2	1.17	3	1.92	—	—	—	—
124. นามสกุล + นามสกุล + คำบอกจำนวน + คำสรรพนาม	1	0.56	—	—	—	—	—	—
125. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำคำ	—	—	5	3.21	—	—	—	—
126. คำขยาย + ชศ + นามสกุล + ชื่อจริง	—	—	1	0.64	—	—	—	—
127. คำขยาย + คำคำ + นามสกุล + ชื่อจริง	—	—	5	3.21	—	—	—	—
128. คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ	—	—	1	0.64	—	—	—	—
129. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำบอกจำนวน + คำคำ	—	—	1	0.64	—	—	—	—
130. คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ + คำขยาย + คำคำ	—	—	1	0.64	—	—	—	—
131. คำคำ + อาชีพ / ตำแหน่ง + นามสกุล + ชื่อจริง	—	—	1	0.64	—	—	—	—
132. คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	2	1.17
133. คำนำหน้า + คำบอกจำนวน + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย	—	—	—	—	—	—	2	1.17
134. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำขยาย + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	1	0.58

ตารางที่ 25 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน				ฉบับแปลภาษาไทย			
	สถานการณ์				สถานการณ์			
	เป็นทางการ		ไม่เป็นทางการ		เป็นทางการ		ไม่เป็นทางการ	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
135. คำนำหน้า + คำคำ + ฉายา + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	1	0.58
136. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	1	1.59	1	0.58
137. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน	—	—	—	—	—	—	1	0.58
138. คำเรียก + คำนำหน้า + คำเรียกญาติ + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	—	0.58
139. คำเรียก + คำนำหน้า + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	2	1.17
140. คำเรียก + คำนำหน้า + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	1	0.58
141. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	1	1.59	—	—
142. อาชีพ / ตำแหน่ง + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	1	1.59	—	—
143. คำสรรพนาม + ฉายา + คำเรียกญาติ + คำขยาย	—	—	—	—	—	—	1	0.58
144. คำบอกจำนวน + คำนามทั่วไป + คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	1	0.58

ตารางที่ 25 (ต่อ)

รูปแบบคำเรียกขาน	ต้นฉบับภาษาจีน				ฉบับแปลภาษาไทย			
	สถานการณ์				สถานการณ์			
	เป็นทางการ		ไม่เป็นทางการ		เป็นทางการ		ไม่เป็นทางการ	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
145. นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + อาชีพ/ตำแหน่ง	—	—	1	0.64	—	—	—	—
146. คำนำหน้า + อาชีพ / ตำแหน่ง + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	—	—	1	0.58
147. นามสกุล + ชื่อจริง + นามสกุล + ชื่อจริง + คำขยาย + คำคำ	—	—	1	0.64	—	—	—	—
148. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม	—	—	1	0.64	—	—	2	1.17
149. คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ	—	—	—	—	1	1.59	—	—
รวม	177	100.00	156	100.00	63	100.00	171	100.00

ตารางที่ 26 แสดงร้อยละของปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

	ปัจจัยประจำตัวบุคคล		ระดับสัมพันธภาพ		สถานการณ์	
	ต้นฉบับภาษาจีน	ฉบับแปลเป็น ภาษาไทย	ต้นฉบับภาษาจีน	ฉบับแปลเป็น ภาษาไทย	ต้นฉบับภาษาจีน	ฉบับแปลเป็น ภาษาไทย
จำนวนคำ	355	273	410	289	333	234
ร้อยละ	56.53	43.47	58.66	41.34	58.73	41.27

ตารางที่ 23 แสดงให้เห็นร้อยละของคำเรียกขานปัจจัยประจำตัวบุคคลในต้นฉบับภาษาจีน และฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผลการวิจัยมีดังต่อไปนี้

1. ผู้พูดเพศชายเรียกผู้ฟังเพศชาย

1.1 ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 306 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบชื่อ (ชื่อจริง ชื่อรองและชื่อเล่น) คิดเป็นร้อยละ 14.05 ของคำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สองคือ รูปแบบยศ คิดเป็นร้อยละ 7.84 ของคำเรียกขานทั้งหมด และลำดับที่สามคือ รูปแบบนามสกุล + ชื่อจริง คิดเป็นร้อยละ 6.54 ของคำเรียกขานทั้งหมด คำเรียกขานทั้งสามรูปแบบนี้สามารถประกอบกับส่วนต่างๆเป็นคำเรียกขานเดียวกันได้

1.2 ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขาน 226 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) คิดเป็นร้อยละ 15.93 ของคำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สองคือ รูปแบบคำนำหน้า + คำคำ คิดเป็นร้อยละ 11.06 ของคำเรียกขานทั้งหมด และลำดับที่สามคือ รูปแบบคำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ คิดเป็นร้อยละ 4.42 ของคำเรียกขานทั้งหมด

เมื่อเปรียบเทียบรูปแบบคำเรียกขานของผู้พูดเพศชายเรียกผู้ฟังเพศชายในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทยแล้ว พบว่า ในต้นฉบับภาษาจีน รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบชื่อ (ชื่อจริง ชื่อรองและชื่อเล่น) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) ลำดับที่สอง ในต้นฉบับภาษาจีนคือ รูปแบบยศ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยคือ รูปแบบคำนำหน้า + คำคำ และลำดับที่สาม ในต้นฉบับภาษาจีนคือ รูปแบบนามสกุล + ชื่อจริง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย คือ รูปแบบ คำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

2. ผู้พูดเพศชายเรียกผู้ฟังเพศหญิง

2.1 ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 16 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำเรียกญาติ คิดเป็นร้อยละ 25.00 ของคำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สองคือ รูปแบบคำสรรพนาม คิดเป็นร้อยละ 18.75 ของคำเรียกขานทั้งหมด คำเรียกขานทั้งสองรูปแบบนี้เป็นส่วนประกอบโครงสร้างหน่วยเดียวทั้งสิ้นและยังสามารถประกอบกับส่วนต่างๆเป็นคำเรียกขานเดียวกันได้

2.2 ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขาน 19 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำสรรพนาม คิดเป็นร้อยละ 31.58 ของคำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สองคือ รูปแบบคำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ และคำสรรพนาม + คำบอกจำนวน ซึ่งมีการใช้คำเรียกขานเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 15.79 ของคำเรียกขานทั้งหมด

เมื่อเปรียบเทียบคำเรียกขานของผู้พูดเพศชายเรียกผู้ฟังเพศหญิงในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทยแล้ว พบว่าในต้นฉบับภาษาจีนรูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือรูปแบบคำเรียกญาติ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำสรรพนาม ลำดับที่สอง ในต้นฉบับภาษาจีนคือ รูปแบบคำสรรพนาม ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยคือ รูปแบบคำเรียกญาติ และคำนำหน้า + คำสรรพนาม

3. ผู้พูดเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศชาย

3.1 ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 31 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำสรรพนาม คิดเป็นร้อยละ 22.58 ของคำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สองคือ รูปแบบยศ คิดเป็นร้อยละ 19.35 ของคำเรียกขานทั้งหมด และลำดับที่สามคือ รูปแบบคำบอกสถานภาพ คิดเป็นร้อยละ 9.68 ของคำเรียกขานทั้งหมด คำเรียกขานทั้งสามรูปแบบนี้เป็นส่วนประกอบโครงสร้างหน่วยเดี่ยวทั้งสิ้น และยังสามารถประกอบกับส่วนต่างๆเป็นคำเรียกขานเดียวกันได้

3.2 ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขาน 24 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือรูปแบบคำสรรพนาม คิดเป็นร้อยละ 24.00 ของคำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สองคือ รูปแบบคำนำหน้า + คำสรรพนาม คิดเป็นร้อยละ 12.00 ของคำเรียกขานทั้งหมด

เมื่อเปรียบเทียบคำเรียกขานผู้พูดหญิงเรียกผู้ฟังเพศชายแล้ว พบว่าในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทยรูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำสรรพนาม ลำดับที่สอง ในต้นฉบับภาษาจีนคือ รูปแบบยศ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยคือ รูปแบบคำนำหน้า + คำ

4. ผู้พูดเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศหญิง

4.1 ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 2 คำ คำเรียกขานทั้งสองรูปแบบนี้มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 50.00 ของคำเรียกขานทั้งหมด

4.2 ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขาน 4 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำสรรพนาม คิดเป็นร้อยละ 75.00 ของคำเรียกขานทั้งหมด

เมื่อเปรียบเทียบคำเรียกขานของผู้พูดเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศหญิงในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทยแล้ว พบว่า ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 2 รูปแบบ 2 คำ คำเรียกขานทั้งสองรูปแบบนี้มีจำนวนเท่ากัน ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำสรรพนาม

ตารางที่ 24 แสดงให้เห็นร้อยละของคำเรียกขานระดับสัมพันธ์ภาพในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผลการวิจัยมีดังต่อไปนี้

1. ความสัมพันธ์ระดับคนแปลกหน้า

1.1 ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 131 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำสรรพนาม และคำขยาย + คำคำ คิดเป็นร้อยละ 11.45 ของคำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สองคือ รูปแบบ นามสกุล + ชื่อจริง คิดเป็นร้อยละ 9.16 ของคำเรียกขานทั้งหมด และลำดับที่สามคือ รูปแบบยศ คิดเป็นร้อยละ 6.82 ของคำเรียกขานทั้งหมด

1.2 ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขาน 99 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำทักทาย (นามสกุล+ชื่อจริง) คิดเป็นร้อยละ 14.14 ของคำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สองคือ รูปแบบคำนำหน้า + คำคำ คิดเป็นร้อยละ 8.08 ของคำเรียกขานทั้งหมด และลำดับที่สามคือ รูปแบบคำสรรพนาม คิดเป็นร้อยละ 6.06 ของคำเรียกขานทั้งหมด

เมื่อเปรียบเทียบคำเรียกขานของความสัมพันธ์ระดับคนแปลกหน้าแล้ว พบว่า ในต้นฉบับภาษาจีน มีการใช้คำเรียกขานรูปแบบคำสรรพนามและคำขยาย + คำดำมากที่สุด ส่วนฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีการใช้คำเรียกขานรูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) มากที่สุด ลำดับที่สอง ในต้นฉบับภาษาจีนคือ รูปแบบนามสกุล + ชื่อจริง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยคือรูปแบบ คำนำหน้า + คำคำ และลำดับที่สาม ในต้นฉบับภาษาจีนคือ รูปแบบยศ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยคือรูปแบบคำสรรพนาม

2. ความสัมพันธ์ระดับคนไม่คุ้นเคย

2.1 ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 48 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบชื่อรอง คิดเป็นร้อยละ 16.67 ของคำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สองคือ รูปแบบคำสรรพนาม คิดเป็นร้อยละ 12.50 ของคำเรียกขานทั้งหมด และลำดับที่สามคือ รูปแบบคำขยาย + คำคำ คิดเป็นร้อยละ 10.42 ของคำเรียกขานทั้งหมด คำเรียกขานทั้งสามรูปแบบนี้สามารถประกอบกับส่วนต่างๆเป็นคำเรียกขานเดียวกันได้

2.2 ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขาน 43 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำนำหน้า + คำคำและคำสรรพนาม + คำบอกจำนวน คิดเป็นร้อยละ 11.63 ของคำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สองคือ รูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล+ชื่อจริง) คิดเป็นร้อยละ 9.30 ของคำเรียกขานทั้งหมด

เมื่อเปรียบเทียบคำเรียกขานของความสัมพันธ์ระดับคนไม่คุ้นเคยในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทยแล้ว พบว่า ในต้นฉบับภาษาจีน รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบชื่อรอง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำนำหน้า + คำคำและคำสรรพนาม + คำบอกจำนวน ลำดับที่สอง ในต้นฉบับภาษาจีนคือรูปแบบคำสรรพนาม ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยคือรูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง)

3. ความสัมพันธ์ระดับคนคุ้นเคย

3.1 ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 182 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบชื่อ (ชื่อจริง ชื่อรอง และชื่อเล่น) คิดเป็นร้อยละ 19.23 ของคำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สองคือ รูปแบบยศ คิดเป็นร้อยละ 12.64 ของคำเรียกขานทั้งหมด และลำดับที่สามคือ รูปแบบคำสรรพนาม คิดเป็นร้อยละ 6.60 ของคำเรียกขานทั้งหมด คำเรียกขานทั้งสามรูปแบบนี้เป็นส่วนประกอบโครงสร้างเดียวกันทั้งสิ้นและยังสามารถประกอบกับส่วนต่างๆเป็นคำเรียกขานเดียวกันได้

3.2 ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขาน 111 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) คิดเป็นร้อยละ 18.01 ของคำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สองคือ รูปแบบคำนำหน้า + คำคำ คิดเป็นร้อยละ 9.01 ของคำเรียกขานทั้งหมด และลำดับที่สามคือ รูปแบบคำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ คิดเป็นร้อยละ 7.21 ของคำเรียกขานทั้งหมด

เมื่อเปรียบเทียบคำเรียกขานของความสัมพันธ์ระดับคนคุ้นเคยในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทยแล้ว พบว่าในต้นฉบับภาษาจีนรูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบชื่อ (ชื่อจริง ชื่อรอง และชื่อเล่น) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) ลำดับที่สอง ในต้นฉบับภาษาจีนคือ รูปแบบยศ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยคือ รูปแบบคำนำหน้า + คำคำ และลำดับที่สาม ในต้นฉบับภาษาจีนคือ รูปแบบคำสรรพนาม ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย คือ รูปแบบคำสรรพนาม + คำสรรพนามชี้เฉพาะ

4. ความสัมพันธ์ระดับคนสนิทสนม

4.1 ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 49 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำเรียกญาติ คิดเป็นร้อยละ 24.49 ของคำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สองคือ รูปแบบคำบอกจำนวน + คำเรียกญาติและคำขยาย + คำเรียกญาติ คิดเป็นร้อยละ 12.24 ของคำเรียกขานทั้งหมด และลำดับที่สามคือ รูปแบบยศและคำสรรพนาม คิดเป็นร้อยละ 8.16 ของคำเรียกขานทั้งหมด

4.2 ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขาน 36 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำสรรพนามและคำเรียกญาติ คิดเป็นร้อยละ 11.11 ของคำเรียกขานทั้งหมดและลำดับที่สองคือ รูปแบบคำเรียกญาติ + คำลงท้าย คิดเป็นร้อยละ 8.33 ของคำเรียกขานทั้งหมด

เมื่อเปรียบเทียบคำเรียกขานของความสัมพันธ์ระดับคนสนิทสนมในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทยแล้ว พบว่า ในต้นฉบับภาษาจีน รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำเรียกญาติ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำสรรพนามและคำเรียกญาติ ลำดับที่สอง ในต้นฉบับภาษาจีนคือ รูปแบบคำบอกจำนวน + คำเรียกญาติและคำขยาย + คำเรียกญาติ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยคือ รูปแบบคำเรียกญาติ + คำลงท้าย

ตารางที่ 25 แสดงให้เห็นร้อยละของคำเรียกขานสถานการณ์ในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผลการวิจัยมีดังต่อไปนี้

1. สถานการณ์ที่เป็นทางการ

1.1 ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 177 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบชื่อ (ชื่อรอง) คิดเป็นร้อยละ 22.60 ของคำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สองคือ รูปแบบยศ คิดเป็นร้อยละ 15.25 ของคำเรียกขานทั้งหมด และลำดับที่สามคือ รูปแบบนามสกุล + ยศ คิดเป็นร้อยละ 8.47 ของคำเรียกขานทั้งหมด

1.2 ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขาน 63 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) คิดเป็นร้อยละ 19.05 ของคำเรียกขานทั้งหมดลำดับที่สองคือ รูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ คิดเป็นร้อยละ 9.52 ของคำเรียกขานทั้งหมด และลำดับที่สามคือ รูปแบบคำสรรพนาม + คำนามทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 5.94 ของคำเรียกขานทั้งหมด

เมื่อเปรียบเทียบคำเรียกขานของสถานการณ์ที่เป็นทางการในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทยแล้ว พบว่า ในต้นฉบับภาษาจีน รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบชื่อ (ชื่อจริง) ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำทักทาย (นามสกุล + ชื่อจริง) ลำดับที่สอง ในต้นฉบับภาษาจีนคือ รูปแบบยศ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยคือ รูปแบบคำทักทาย (นามสกุล + ชื่อจริง) + คำสรรพนามชี้เฉพาะ และลำดับที่สาม ในต้นฉบับภาษาจีนคือ รูปแบบนามสกุล + ยศ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย คือ รูปแบบ คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป

2. สถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ

2.1 ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 156 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำขยาย + คำคำ คิดเป็นร้อยละ 12.18 ของคำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สองคือ รูปแบบนามสกุล + ชื่อจริง คิดเป็นร้อยละ 10.90 ของคำเรียกขานทั้งหมด และลำดับที่สามคือ รูปแบบคำเรียกญาติ คิดเป็นร้อยละ 7.69 ของคำเรียกขานทั้งหมด

2.2 ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขาน 171 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำทักทาย (นามสกุล + ชื่อจริง) คิดเป็นร้อยละ 15.20 ของคำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สองคือ รูปแบบคำนำหน้า + คำคำ คิดเป็นร้อยละ 14.62 ของคำเรียกขานทั้งหมด และลำดับที่สามคือ รูปแบบคำนำหน้า + คำทักทาย (นามสกุล + ชื่อจริง) คิดเป็นร้อยละ 4.09 ของคำเรียกขานทั้งหมด

เมื่อเปรียบเทียบคำเรียกขานของสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทยแล้ว พบว่า ในต้นฉบับภาษาจีน รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำขยาย + คำคำ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำทักทาย (นามสกุล + ชื่อจริง) ลำดับที่สอง ในต้นฉบับภาษาจีนคือรูปแบบนามสกุล + ชื่อจริง ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยคือ รูปแบบคำนำหน้า + คำคำ และลำดับที่สาม ในต้นฉบับภาษาจีนคือรูปแบบคำเรียกญาติ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทย คือ รูปแบบคำนำหน้า + คำทักทาย (นามสกุล + ชื่อจริง)

ตารางที่ 26 แสดงให้เห็นร้อยละของปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้คำเรียกขานในด้าน
ฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผลการวิจัยมีดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยประจำตัวบุคคล ในด้านฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 355 คำ คิดเป็นร้อยละ 56.53 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีการใช้คำเรียกขาน 273 คำ คิดเป็นร้อยละ 43.47 ของคำเรียกขานทั้งหมด
2. ระดับสัมพันธภาพ ในด้านฉบับภาษาจีน มีการใช้คำเรียกขาน 410 คำ คิดเป็นร้อยละ 68.45 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีการใช้คำเรียกขาน 189 คำ คิดเป็นร้อยละ 31.55 ของคำเรียกขานทั้งหมด
3. สถานการณ์ ในด้านฉบับภาษาจีน มีการใช้คำเรียกขาน 333 คำ คิดเป็นร้อยละ 58.73 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนฉบับแปลภาษาไทย มีการใช้คำเรียกขาน 234 คำ คิดเป็นร้อยละ 41.27 ของคำเรียกขานทั้งหมด

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบส่วนประกอบโครงสร้างและรูปแบบคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย เพื่อศึกษาพฤติกรรมการแปลคำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทยและเปรียบเทียบปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้คำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผลของการศึกษาสรุปมีดังต่อไปนี้

สรุป

1. ส่วนประกอบ โครงสร้าง และรูปแบบคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนกับฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผลการศึกษา สรุปมีดังต่อไปนี้

1.1 ส่วนประกอบของคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ผลการวิจัยพบว่า คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนมีทั้งหมด 15 ส่วนประกอบ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีทั้งหมด 16 ส่วนประกอบ

ส่วนประกอบที่เหมือนกัน ได้แก่ 1. นามสกุล (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์) 2. ชื่อ (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์) 3. คำเรียกญาติ 4. อาชีพ / ตำแหน่ง 5. ยศ 6. คำบอกสถานภาพ 7. คำนามทั่วไป 8. ฉายา 9. คำสรรพนาม 10. คำขยาย 11. คำบอกจำนวน 12. คำลักษณนาม 13. คำสรรพนามชี้เฉพาะ 14. คำคำ

ส่วนประกอบที่แตกต่างกัน ได้แก่ 1. ชื่อเล่นและคำบอกลำดับศักดิ์ ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน แต่ไม่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย 2. คำลงท้าย คำเรียก และคำนำหน้า ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย แต่ ไม่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน

1.2 โครงสร้างของคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ผลการวิจัยพบว่า โครงสร้างของคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนมีทั้งหมด 6 โครงสร้าง โครงสร้างของคำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีทั้งหมด 5 โครงสร้าง ทั้งในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี โครงสร้างหน่วยเดียว โครงสร้าง 2 หน่วย โครงสร้าง 3 หน่วย โครงสร้าง 4 หน่วยและโครงสร้าง 5 หน่วย

ข้อแตกต่าง ได้แก่

1. ในต้นฉบับภาษาจีน มีโครงสร้าง 6 หน่วย แต่ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยไม่มี
2. โครงสร้างคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนจำแนกออกเป็น
 - กฎโครงสร้างย่อย 74 กฎ ส่วนฉบับแปลเป็นภาษาไทยจำแนกออกเป็นโครงสร้างย่อย 85 กฎ
 - กฎโครงสร้างหน่วยเดียว ในต้นฉบับมีทั้งหมด 8 กฎ แต่ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 5 กฎ
 - กฎโครงสร้าง 2 หน่วย ในต้นฉบับภาษาจีนมี 36 กฎ แต่ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 31 กฎ
 - กฎโครงสร้าง 3 หน่วย ในต้นฉบับภาษาจีนมี 16 กฎ แต่ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 33 กฎ
 - กฎโครงสร้าง 4 หน่วย ในต้นฉบับภาษาจีนมี 12 กฎ แต่ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 13 กฎ

- กฎโครงสร้าง 5 หน่วย ในต้นฉบับภาษาจีนมี 1 กฎ แต่ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 3 กฎ และโครงสร้าง 6 หน่วย ในต้นฉบับภาษาจีนมี 1 กฎ แต่ไม่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

1.3 รูปแบบของคำเรียกงานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบของคำเรียกงานในต้นฉบับภาษาจีนมีทั้งหมด 74 รูปแบบ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีทั้งหมด 85 รูปแบบ ทั้งในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีรูปแบบที่เหมือนกันและแตกต่างกัน

รูปแบบที่เหมือนกัน ได้แก่ ทั้งในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีรูปแบบ 1. ชื่อรอง (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์) 2. นามสกุล + ชื่อจริง (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์) 3. ชื่อก๊ก + ชย (ฉบับแปลใช้คำทับศัพท์) 4. คำสรรพนาม 5. คำเรียกญาติ 6. อาชีพ/ ตำแหน่ง 7. ชย 8. คำบอกจำนวน + คำค่า 9. คำสรรพนาม + อาชีพ / ตำแหน่ง 10. คำสรรพนาม + คำนามทั่วไป 11. คำสรรพนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม 12. คำสรรพนาม + คำเรียกญาติ + คำเรียกญาติ + คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม

รูปแบบที่แตกต่างกัน คือ

1. รูปแบบโครงสร้างหน่วยเดียว ในต้นฉบับภาษาจีนมีทั้งหมด 8 รูปแบบ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 5 รูปแบบ รูปแบบชื่อ (ชื่อจริงและชื่อเล่น) คำนามทั่วไป คำบอกสถานภาพ และคำค่า ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน แต่ไม่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

2. รูปแบบโครงสร้าง 2 หน่วย ในต้นฉบับภาษาจีนมี 36 รูปแบบ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 31 รูปแบบ รูปแบบที่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน แต่ไม่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีทั้งหมด 31 รูปแบบ รูปแบบที่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย แต่ไม่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน มีทั้งหมด 29 รูปแบบ

3. รูปแบบโครงสร้าง 3 หน่วย ในต้นฉบับภาษาจีนมี 16 รูปแบบ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 33 รูปแบบ รูปแบบที่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน แต่ไม่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีทั้งหมด 15 รูปแบบ รูปแบบที่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย แต่ไม่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน มีทั้งหมด 32 รูปแบบ

4. รูปแบบโครงสร้าง 4 หน่วย ในต้นฉบับภาษาจีนมี 12 รูปแบบ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 13 รูปแบบ ไม่มีรูปแบบที่เหมือนกัน

5. รูปแบบโครงสร้าง 5 หน่วย ในต้นฉบับภาษาจีนมี 1 รูปแบบ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 3 รูปแบบ รูปแบบที่ปรากฏในฉบับแปลเป็นภาษาไทย แต่ไม่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีน มีทั้งหมด 2 รูปแบบ

6. รูปแบบโครงสร้าง 6 หน่วย ในต้นฉบับภาษาจีนมี 1 รูปแบบ ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยไม่มีรูปแบบโครงสร้าง 6 หน่วย

2. กลวิธีการแปลคำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

จากการศึกษาวิธีการแปลคำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้วิจัยพบว่า ผู้แปลได้ใช้กลวิธีในการแปล 5 กลวิธีด้วยกัน ได้แก่ 1. กลวิธีการแปลตรง 2. กลวิธีการปรับคำแปล 3. กลวิธีรวมคำแปล 4. กลวิธีการละไม่แปล 5. กลวิธีการเพิ่มคำแปล ใน 5 กลวิธีนี้ กลวิธีที่ปรากฏมากที่สุด คือ กลวิธีการปรับแปล คิดเป็นร้อยละ 89.61 ของคำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สอง คือ กลวิธีการละไม่แปล คิดเป็นร้อยละ 5.34 ของคำเรียกขานทั้งหมด ลำดับที่สามคือ กลวิธีการแปลตรง คิดเป็นร้อยละ 3.93 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนกลวิธีการรวมคำแปลและกลวิธีการเพิ่มคำแปล คิดเป็นร้อยละ 0.56 ของคำเรียกขานทั้งหมด

3. ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ผลการวิจัยพบว่าปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย แบ่งออกเป็นสามปัจจัยหลัก ได้แก่ ปัจจัยประจำตัวบุคคล ระดับสัมพันธภาพ และ สถานการณ์

3.1 ปัจจัยประจำตัวบุคคล ผู้วิจัยได้ศึกษาด้านเพศ แบ่งเป็น 4 ลักษณะ คือ ผู้พูดเพศชายเรียกผู้ฟังเพศชาย ผู้พูดเพศชายเรียกผู้ฟังเพศหญิง ผู้พูดเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศชาย และผู้พูดเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศหญิง ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 355 คำ คิดเป็นร้อยละ 56.53 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีการใช้คำเรียกขาน 273 คำ คิดเป็นร้อยละ 43.47 ของคำเรียกขานทั้งหมด ปัจจัยประจำตัวบุคคล

3.1.1 คำเรียกขานผู้พูดเพศชายเรียกผู้ฟังเป็นเพศชายในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่าในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 306 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบชื่อ (ชื่อจริง ชื่อรองและชื่อเล่น) คิดเป็นร้อยละ 14.05 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขาน 226 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) คิดเป็นร้อยละ 15.93 ของคำเรียกขานทั้งหมด

3.1.2 ผู้พูดเพศชายเรียกผู้ฟังเพศหญิงในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 16 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำเรียกญาติ คิดเป็นร้อยละ 25.00 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขาน 19 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำสรรพนาม คิดเป็นร้อยละ 31.58 ของคำเรียกขานทั้งหมด

3.1.3 ผู้พูดเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศชายในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 31 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำสรรพนาม คิดเป็นร้อยละ 22.58 ของคำเรียกขานทั้งหมด

ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขาน 24 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือรูปแบบคำสรรพนาม คิดเป็นร้อยละ 24.00 ของคำเรียกขานทั้งหมด

3.1.4 ผู้พูดเพศหญิงเรียกผู้ฟังเพศหญิงในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 2 รูปแบบ 2 คำ คำเรียกขานทั้งสองรูปแบบแบบนี้มีจำนวนคำเรียกขานเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 50.00 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 2 รูปแบบ 4 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำสรรพนาม คิดเป็นร้อยละ 75.00 ของคำเรียกขานทั้งหมด

3.2 ระดับสัมพันธภาพ ในต้นฉบับภาษาจีน มีการใช้คำเรียกขาน 410 คำ คิดเป็นร้อยละ 58.66 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีการใช้คำเรียกขาน 289 คำ คิดเป็นร้อยละ 41.34 ของคำเรียกขานทั้งหมด ระดับสัมพันธภาพ ผู้วิจัยได้แบ่งเป็น 4 ระดับ ได้แก่ ความสัมพันธ์ระดับคนแปลกหน้า ความสัมพันธ์ระดับคนไม่คุ้นเคย ความสัมพันธ์ระดับคนคุ้นเคย และความสัมพันธ์ระดับคนสนิทสนม

3.2.1 ความสัมพันธ์ระดับคนแปลกหน้าในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 131 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำสรรพนามและคำขยาย + คำคำ คิดเป็นร้อยละ 11.45 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขาน 99 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล+ชื่อจริง) คิดเป็นร้อยละ 14.14 ของคำเรียกขานทั้งหมด

3.2.2 ความสัมพันธ์ระดับคนไม่คุ้นเคยในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า ในต้นฉบับภาษาจีนการใช้คำเรียกขาน 48 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบชื่อรอง คิดเป็นร้อยละ 16.67 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขาน 43 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำนำหน้า + คำคำและคำสรรพนาม + คำบอกจำนวน คิดเป็นร้อยละ 11.63 ของคำเรียกขานทั้งหมด

3.2.3 ความสัมพันธ์ระดับคนคุ้นเคยในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 182 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบชื่อ (ชื่อรอง ชื่อจริงและชื่อเล่น) คิดเป็นร้อยละ 19.23 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขาน 111 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำทับศัพท์ (นามสกุล + ชื่อจริง) คิดเป็นร้อยละ 18.52 ของคำเรียกขานทั้งหมด

3.2.4 ความสัมพันธ์ระดับคนสนิทสนมในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า ในต้นฉบับภาษาจีนมี การใช้คำเรียกขาน 49 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำเรียกญาติ คิดเป็นร้อยละ 24.49 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขาน 36 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำสรรพนามและคำเรียกญาติ คิดเป็นร้อยละ 11.11 ของคำเรียกขานทั้งหมด

3.3 สถานการณ์ ในต้นฉบับภาษาจีน มีการใช้คำเรียกขาน 333 คำ คิดเป็นร้อยละ 58.73 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนฉบับแปลภาษาไทย มีการใช้คำเรียกขาน 234 คำ คิดเป็นร้อยละ 41.27 ของคำเรียกขานทั้งหมด สถานการณ์ ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ สถานการณ์ที่เป็นทางการและสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ

3.3.1 สถานการณ์ที่เป็นทางการในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่าคำเรียกขานสถานการณ์ที่เป็นทางการในต้นฉบับภาษาจีนมี การใช้คำเรียกขาน 177 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบชื่อ (ชื่อรอง) คิดเป็นร้อยละ 22.60 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี การใช้คำเรียกขาน 63 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำทักทาย (นามสกุล + ชื่อจริง) คิดเป็นร้อยละ 19.05 ของคำเรียกขานทั้งหมด

3.3.2 สถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่าในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้คำเรียกขาน 156 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำขยาย + คำคำ คิดเป็นร้อยละ 12.18 ของคำเรียกขานทั้งหมด ส่วนในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมีการใช้คำเรียกขาน 171 คำ รูปแบบคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแบบคำทักทาย (นามสกุล + ชื่อจริง) คิดเป็นร้อยละ 15.20 ของคำเรียกขานทั้งหมด

อภิปรายผล

การศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย นอกจากทำให้ทราบส่วนประกอบ โครงสร้าง และรูปแบบคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย กลวิธีการแปลคำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย และปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้คำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนและ

ฉบับแปลเป็นภาษาไทยแล้ว ยังสะท้อนให้เห็นลักษณะทางสังคมวัฒนธรรมระหว่างคนจีนและคนไทยในสมัยโบราณ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. สังคมจีนในสมัยโบราณให้ความสำคัญกับการใช้คำเรียกยศ / ฐานันดรศักดิ์

ในสมัยจีนโบราณมีการแบ่งชนชั้นฐานันดรศักดิ์อย่างเข้มงวด เมื่อเรียกหรือยกย่องบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าตนเอง จะนิยมใช้คำเรียกขานรูปแบบยศ / ฐานันดรศักดิ์ มากกว่าการใช้คำเรียกขานรูปแบบต่างๆ ซึ่งคำเรียกขานรูปแบบยศ / ฐานันดรศักดิ์เป็นกลุ่มคำที่แสดงความยกย่อง ความเคารพนับถือและให้เกียรติต่อผู้ฟัง ในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีน มีการใช้คำเรียกขานรูปแบบยศ / ฐานันดรศักดิ์ ต่างๆ เช่น คำเรียกขาน 太后 ไทโฮ่ว (พระราชชนนี) 娘娘 เหนียงเหนียง (พระสนม) 丞相 เฉิงเซียง (มหาอุปราช) 将军 เจียงจวิน (ขุนพล) และ 军师 จวินซื่อ (เสนาธิการ) เป็นต้น

2. ความเป็นมิตรในสมัยจีนโบราณ

ในสมัยจีนโบราณ มีการใช้คำเรียกญาติในการเรียกบุคคลที่ไม่ใช่ญาติแท้ เช่น 贤弟 เสียนตี้ (น้องชายอัจฉริยะ) 贤侄 เสียนจื่อ (หลานชายอัจฉริยะ) และ 贤兄 เสียนซง (พี่ชายอัจฉริยะ) ซึ่ง 贤 เสียน หมายถึง มีสติปัญญา มีปรีชาหรือมีความสามารถ เป็นคำที่แสดงถึงความยกย่อง 皇叔 หวงซู่ หมายถึง พระเจ้าอา สามารถใช้กับคนแปลกหน้า คนที่ไม่คุ้นเคยกัน ค่อนข้างกันและสนิทสนมกัน เพื่อแสดงความยกย่องและให้เกียรติต่อผู้ที่มีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าตนเอง การใช้คำเรียกขานเหล่านี้สะท้อนให้เห็นการให้ความสำคัญกับเครือญาติและโอบอ้อมอารีของคนจีนในสมัยโบราณซึ่งเป็นวัฒนธรรมอันดีงามของคนจีน

3. การเข้าใจวัฒนธรรมโบราณของประเทศจีน

ในสมัยจีนโบราณ 名字 หมิงจื่อ (ชื่อ) ของคนจีนแบ่งออกเป็นสองส่วน คือ 名 หมิง (ชื่อจริง) และ 字 จื่อ (ชื่อรอง) ชื่อรองมีความเหมือน ไกลเคียงหรือตรงกันข้ามกับชื่อจริงก็ได้ ซึ่งแตกต่างกับสมัยปัจจุบัน ในสมัยปัจจุบัน 名 หมิง และ 字 จื่อ ไม่ต้องแยกกัน ในสมัยโบราณ เมื่อเด็กชายอายุ 20 ปี และเด็กหญิงอายุ 15 ปีก็จะมีชื่อรอง การใช้ชื่อรองเรียกบุคคลใดบุคคลหนึ่ง เพื่อ

แสดงความสุภาพและให้เกียรติต่อผู้ฟัง ในสมัยจีนโบราณ บุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมส่วนใหญ่ มีชื่อรอง ชาวบ้านธรรมดาจะไม่ใช่

4. การแปลคำเรียกขานในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

1) ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ใช้คำสรรพนามบุรุษที่สองหลายคำ ซึ่งเป็นลักษณะพิเศษที่มีการใช้คำสรรพนามแตกต่างกันไปตามปัจจัยประกอบ เช่น เพศ สถานภาพ ความสัมพันธ์ของคู่สนทนา และ สถานการณ์ ซึ่งคู่สนทนาต้องเลือกใช้ให้เหมาะสมกับปัจจัยประกอบนั้นๆ ผู้แปลในฐานะผู้ถ่ายทอดสารจากภาษาต้นฉบับต้องมีความสามารถในการเลือกใช้คำเรียกขานประเภทคำสรรพนามให้เหมาะสมทั้งกับเนื้อเรื่องและลักษณะการใช้ในสังคมไทย เพื่อให้งานแปลมีความกลมกลืนกับเนื้อหาและมีความเป็นธรรมชาติ ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลส่วนใหญ่ใช้กลวิธีการปรับคำแปล ปรับคำเรียกขานประเภทคำเรียกญาติ อาชีพ / ตำแหน่งยศ/ ฐานันดรศักดิ์ และคำคำต่างๆเป็นคำสรรพนาม หรือคำเรียกขานประเภทต่างๆ เช่น ปรับคำเรียกขานรูปแบบยศ 娘娘 เหนิงเหนิง (พระสนม) ในต้นฉบับภาษาจีน เป็นคำสรรพนาม พระองค์ ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ปรับคำเรียกขานรูปแบบยศ 丞相 เฉิงเซียง (มหาอุปราช) 将军 เจียงจวิน (ขุนพล) และ 军师 จวินซือ (เสนาธิการ) เป็นคำสรรพนาม ท่าน เป็นต้น

2) ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลนิยมใช้คำเรียกขาน อ้าย นำหน้ากับคำเรียกขานที่แสดงเหยียดหยาม ดูถูกหรือด่าหิ เพื่อเพิ่มระดับความรุนแรงของความหมาย เช่น อ้ายขบถ แผ่นดิน อ้ายศัตรูขายเจ้า อ้ายศัตรูเฒ่า อ้ายนี้ อ้ายผู้ร้ายตากลมนี้ อ้ายลิโป้ อ้ายทหารจี้หนีและ อ้ายโจรขบถ เป็นต้น

3) ในฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีการใช้ภาษาสำนวนอย่างสละสลวย เช่น คำเรียกขาน อันท่าน อันมหาอุปราช อันตัวบิดานี้ ใช้ อัน นำหน้าคำเรียกขานต่างๆทำให้ภาษาสละสลวยมากขึ้น

4) ภาษาที่ใช้ในการแปลเป็นภาษาสกเกี้ยน ซึ่งเป็นภาษาถิ่นหนึ่งในประเทศจีน โดยเฉพาะในการแปลชื่อของสถานที่ นามสกุลและชื่อของบุคคล จะเป็นสำเนียงของภาษาสกเกี้ยน ไม่ใช่ภาษามาตรฐานของภาษาจีนกลาง

ข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้ผู้วิจัยศึกษาหัวข้อที่ค่อนข้างจำกัด คือ แลศึกษาคำเรียกขานที่ใช้ในบทสนทนาเท่านั้น ดังนั้นผู้วิจัยขอเสนอแนะการศึกษาคำเรียกขานในเนื้อหาอื่นๆ เพื่อให้การศึกษากว้างขวางยิ่งขึ้น ดังต่อไปนี้

1. ควรศึกษาเปรียบเทียบคำบริภาษในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย
2. ควรศึกษาเปรียบเทียบภาษาในวรรณคดีแปลเรื่องสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) กับวรรณคดีแปลเรื่องสามก๊กฉบับอื่นๆ
3. ควรศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีการแปลคำเรียกขานของผู้แปลสองคนในกรณีที่มีการแปลวรรณคดีเรื่องสามก๊กซ้ำกัน เพื่อให้เห็นความแตกต่างในการใช้คำเรียกขาน
4. ควรศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในฉบับแปลเป็นภาษาไทย กับวรรณคดีเรื่องอื่นๆ ที่ได้แปลเป็นภาษาไทย เช่น วรรณคดีเรื่อง 红楼梦 หงโหลวเม้ง (ความฝันในหอแดง) ซึ่งเป็นเรื่องที่มีความนิยมอย่างสูงสุดในประเทศจีนและมีคำเรียกขานประเภทต่างๆ ปรากฏในบทสนทนา นอกจากนี้แล้ว ยังมีวรรณคดีสองเรื่องที่น่าสนใจมาทำการวิจัย คือ 水浒传 สุยหู่จ้วน (108 บุรุษเขาเหลียงซาน) และ 西游记 ซีโหย่วจี (ถ่านซานจ้าง) เป็นต้น

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

- กัลยา ดิงศภัทัย และอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2531. การใช้คำเรียกขานในภาษาไทยสมัยรัตนโกสินทร์. กรุงเทพมหานคร: โครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย ฝ่ายวิจัยจุพาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จินตนา ชันวานิวัฒน์. 2527. การศึกษาเปรียบเทียบความเปรียบในสามก๊กฉบับจีนกับฉบับไทย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, จุพาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จุไรรัตน์ หาญไชโยภูมิ. 2538. การใช้คำเรียกขานของข้าราชการทหารบกไทยในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เจ้าพระยาพระคลังหน. 2544. สามก๊ก (เล่ม 1-2). พิมพ์ครั้งที่ 19. กรุงเทพมหานคร: ศิลปบรรณาการ.
- ณรงค์กรณ รอดทรัพย์. 2550. คำเรียกขานของพระสงฆ์ไทย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ดวงตา สุพล. 2531. ทฤษฎีและกลวิธีการแปล= THEORY AND STRATEGIES OF TRANSLATION. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์ จุพาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดำรงราชานุภาพ, สมเด็จพระเจ้า. 2543. ตำนานหนังสือสามก๊ก. กรุงเทพมหานคร: ดอกหญ้า.
- คารณิ ใจเย็น. 2551. การวิเคราะห์บทสนทนาของตัวละครในวรรณคดีเรื่อง สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง(หน). วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ครุณี ประกอบแสง. 2542. การใช้คำเรียกขานในอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี.
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ดิง เจียเฟิน. 2548. การเปรียบเทียบการใช้คำเรียกขานในภาษาไทยกับภาษาจีน. วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

นลิน วชิรพันธุ์สกุล. 2545. การแปลคำเรียกขานและคำสรรพนามที่ปรากฏในนวนิยายแปลเรื่อง
คนขี้เลื้อยของจิตร ภูมิศักดิ์. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์,
มหาวิทยาลัยมหิดล.

ประเทือง ทินรัตน์. 2543. การแปลเชิงปฏิบัติ=Practical Translation. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ประภาพร ล้มจิตสมบุญ. 2550. การศึกษาประโยคจากหนังสือเรื่องสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระ
คลัง (หน). วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์.

ปัทมวรรณ วงศ์จร. 2542. การใช้คำเรียกขานของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหิดล.

ปาริชาติ วงศ์สง่า. 2545. การใช้คำเรียกขานในหมู่บ้านหลายภาษาที่บ้านลำโรงระวี ตำบลศรีแก้ว
อำเภอศรีรัตนะ จังหวัดศรีสะเกษ. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย,
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

พรพิมล เสนะวงศ์. 2527. พื้นฐานของการแปล. นครปฐม: ภาควิชาภาษาตะวันออก
คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ภาสกร เชื้อสว. 2541. การแปลคำเรียกขานในนวนิยาย : กรณีศึกษาเรื่องซันกว่าเลือด.
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหิดล.

ภูมิใจ บัณฑิตชัย. 2549. ศึกษาเรื่องคำเรียกขาน คำบุรุษสรรพนามที่ 1 และคำบุรุษสรรพนามที่ 2 ผู้ชาย ในห้วงสรรพสินค้า. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ยาขอบ (นามแฝง). 2512. สามก๊กฉบับวณิชก: ลิโป้-อัศวินหัวสิงห์ และ เตียวหุย-คนชั่วช้าที่น่ารัก. พระนคร: ประพันธ์สาส์น.

รังสรรค์ จันต๊ะ. 2534. การศึกษาคำเรียกขานในภาษาไทยถิ่นเชียงใหม่ตามแนวภาษาศาสตร์เชิงสังคม. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาและวรรณกรรมล้านนา, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

วรรณาด วิมลเฉลา. 2537. คู่มือสอนแปล. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิไลวรรณ เชาวลิต. 2535. การศึกษาคำเรียกขานในภาษาไทยถิ่นใต้: กรณีศึกษาบุคคลในโรงเรียนท่าศาลาประสิทธิ์ศึกษา จังหวัดนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ตัณณวี สายบัว. 2528. หลักการแปล. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สิทธิา พินิจภูวดล. 2542. คู่มือนักแปลอาชีพ. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: นานมีบุ๊คส์.

สุริยา สอดส่องกฤษ. 2541. คำเรียกขานในภาษาเขมรเหนือ: การวิเคราะห์ทางภาษาศาสตร์เชิงสังคม กรณีศึกษาดำบลกระสัง อำเภอกะสัง จังหวัดบุรีรัมย์. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.

เสฐียร โกเศศ (นามแฝง). 2546. การศึกษาวรรณคดีในแง่วรรณศิลป์. กรุงเทพมหานคร: บรรณาการ.

เสรี สมชอบ. 2542. **การแปลเบื้องต้น = Introduction to Translation**. อุบลราชธานี: ภาควิชา
ภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์ สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี.

หลอก้วนจง (罗贯中). 1380. **สามก๊ก 三国演义** (Online). www.cache.baidu.com/c?m ,
5 กรกฎาคม 2552

หลิวชุนเหลย (刘春雷). 2005. มาตรฐานของการใช้คำเรียกขานของพิธีกรในการให้สัมภาษณ์
ในรายการต่างๆ 谈话节目主持人称呼语的规范. **วรรณกรรมการศึกษา 文学教育**
(Online). ฉบับที่ 18 第 18 期. www.cache.baidu.com/c?m=9d78d513d9d430de,
15 สิงหาคม 2552.

หลี่เฉิงจวิน (李成军). 2001. การใช้คำเรียกขาน “小姐 เสี่ยวเจี๋ย” โดยทั่วไปและกรณีอื่นๆ “小姐”
称呼语的泛化及其他. **วารสารของสถาบันการศึกษาเมืองกุยหลิน 桂林市教育学院学报** (Online). ฉบับที่ 01 第 01 期. [www.cache.baidu.com/c?m=](http://www.cache.baidu.com/c?m=9d78d513d9d437ad)
9d78d513d9d437ad, 15 สิงหาคม 2552.

อัจฉรา ไส้ศัตรูไกล. 2543. **จุดมุ่งหมาย หลักการ และวิธีการแปล = Nature and Methods Of Translation**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

Palakornkul, B. 1972. **A Socio-Linguistic Study of Pronominal Strategy in Spoken Bangkok Thai**. Ph.D. Dissertation, University of Texas at Austin .

Roger, B. and F. Marguerite . 1964. **Address in culture and Society**. In A Reader in
Linguistics and Anthropology. PP. 234. 244. New Yow: Harper and Row.

Roger, B. and A . Gilman. 1966. **The Pronouns of Power and Solidarity**. In Style in
language. PP.253-276. Massachusetts: MIT Press .

Coats, J. 1992. **Address**. In international Encyclopedia of Linguistics, V.1.pp.23-24.
New York, Oxford: Oxford University Press.

Das, S. 1968. **Forms of Address and Terms of Reference in Bengali**. Anthropological
Linguistics, 10.4.

Fasold, R. 1990. **Sociolinguistics of Language**. University of Essex: Basil Blackwell.

Newmark, P. 1981. **Approaches to Translation**. Exeter: A. Wheaton & Co.Ltd.

Phomkham, S. 1993. **Pattern of speaking in Thai television dramas : A sociolinguistic
analysis**. Master's Thesis, Faculty of Graduate Studies, Mahidol University.

ภาคผนวก

ระบบอักษรวิธีไทยที่ใช้ถอดเสียงภาษาจีน

วิทยานิพนธ์เล่มนี้ ใช้ระบบอักษรวิธีไทยในการถอดเสียงภาษาจีนซึ่งสรุปได้ดังนี้

ตารางผนวกที่ 1 เทียบระบบพยัญชนะต้นของภาษาจีน

b = ป	p = พ/ผ	m = ม	f = ฟ/ฝ
d = ต	t = ท/ถ	n = น	l = ล
j: z = จ	q: c = ช/ฉ	x : s = ซ/ส	
zh = ฉ	ch = ช/ฉ	sh = ซ/ส	r = ย
g = ก	k = ค/ก	h = ฮ/ห	

ตารางผนวกที่ 2 เทียบระบบสระของภาษาจีน

~ a = ~ ๑	~ an = ~ ๑๒ ; ~ ๑๓	~ ang = ~ ๑๔ ; ~ ๑๕	
~ ai = ~ ๑๖	~ ao = ~ ๑๗		
~ e = ~ ๑๘	~ ei = ~ ๑๙	~ en = ~ ๒๐	~ eng = ~ ๒๑
er = เออร์			
~ o = ~ ๒๒	~ ou = ~ ๒๓	~ ong = ~ ๒๔	
~ i = ~ ๒๕	~ ia = ~ ๒๖ / ~ ๒๗	~ iao = ~ ๒๘	~ ie = ~ ๒๙
~ iu = ~ ๓๐	~ ian = ~ ๓๑	~ in = ~ ๓๒	~ iang = ~ ๓๓
~ ing = ~ ๓๔	~ iong = ~ ๓๕		
~ u = ~ ๓๖	~ ua = ~ ๓๗	~ un = ~ ๓๘	~ uo = ~ ๓๙
~ uai = ~ ๔๐	~ ui = ~ ๔๑	~ uan = ~ ๔๒	~ un = ~ ๔๓
~ uang = ~ ๔๔			
~ ǜ = ~ ๔๕	~ ǐ = ~ ๔๖	~ ü = ~ ๔๗	

1. เสียงวรรณยุกต์จีน

เสียงที่ 1 เทียบกับวรรณยุกต์ไทยคือ เสียง สามัญ

เสียงที่ 2 เทียบกับวรรณยุกต์ไทยคือ เสียง จัตวา

เสียงที่ 3 เทียบกับวรรณยุกต์ไทยคือ เสียง เอก

เสียงที่ 4 เทียบกับวรรณยุกต์ไทยคือ เสียง โท

ตัวอย่าง เช่น āi (ไอ), á i (ไอ่), ǎi (ไ๋), ài (ไ๋)

เมื่อคำที่มีเสียงที่ 3 มาเรียงติดกัน คำที่อยู่ข้างหน้าจะเปลี่ยนระดับเสียงเป็นเสียงที่ 2 เช่น
kě yǐ (เข่ออี้) จะออกเสียงเป็น kè yǐ (เข่ออี้)

2. เสียงควบกล้ำใช้เครื่องหมาย “~”

3. หน่วยเสียงพยัญชนะต้น r สะกดเป็น y เนื่องจากมีผู้ใช้กันกว้างขวางกว่าการที่สะกดเป็นตัวอักษร ร

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ-นามสกุล

นางสาวหมินหลิง หม้อ

วัน เดือน ปีที่เกิด

17 ตุลาคม 2528

สถานที่เกิด

เมืองหนานหนิง มณฑลกว่างสี ประเทศจีน

ประวัติการศึกษา

ปี 2551 สำเร็จการศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตร

บัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัย

ราชภัฏสวนดุสิต

